

דער
קוואל פונעם רבי'ן

שיינע וואונדערליכע שמועסן מיט עצות
אין אלע הינזיכטן אין לעבן, געזאגט געווארן דורך

**בבוד קדשת הרב הצדיק
מוהרא"ש שליט"א**

אריינגעברענגען אין אויגן די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדוננו מורנו ורבנו

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורנו הנאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים,

און מאמרים פון די הייליגע חו"ל, פון די גמרא

און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן בעזהש"ת דורך

חסידי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

© כל הזכויות שמורות

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

**היכל הקודש קרית ברסלב
ליבערטי**

Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיזוק יומי

צו באקומען די חיזוק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

גרפיקה עיצוב ועימוד: א.י.ש. אשדוד 05276-27127

אריינפיר

מיר קענען נישט גענוג דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, וואס ער האט אויפגעשיקט דעם הייליגן גרויסן צדיק, רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, צו פאלייכטן די אויגן פון אידישע קינדער מיט זיינע הייליגע ספרים און עצות. וואס מיט זיי, קען יעדער איד אן אויסנאם, פונעם קלענסטן ביזן גרעסטן, זוכה זיין צו ווערן נאנט צום אייבערשטן, און צוקומען צו די מערסטע וואס מען קען נאר צוקומען אויף דער וועלט.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן שנ"ח):
"מיט א יעדע תורה אדער שמועס וואס איך זאג, קען מען ווערן אן אמת'ער ערליכער איד און א גרויסער צדיק, אזוי ווי איך מיין אן ערליכער איד", ווייל יעדע תורה און שיתח פון הייליגן רבי'ן קען צוגיין קומען סיי פאר א גרויסער צדיק וואס ער קען פון דעם ארויסנעמען א וועג ווי אזוי צו דינען אייבערשטן אויף זיין מדריגה. און עס קען אויך צוגיין קומען פארן נידריגסטן מענטש, עס וועט אים אויך ווייזן א וועג אין זיין מצב, ווי אזוי ארויסצוגיין פון אלעם שלעכטס, און ווערן אן אמת'ער ערליכער איד און א גרויסער צדיק.

דער הייליגער רבי האט קלאר געזאגט
(שיחות הר"ן סימן ר"ט) אז די אלע תורות און

שמועסן וואס ער האט געזאגט, איז נישט געווען

נאר פאר זיין דור, נאר אויף פאר די שפעטערדיגע דורות, און
דערפאר האט דער רבי זייער געוואלט, אז מען זאל ווייטער
איבערנעבן די אלע תורות און עצות אויף פאר די קינדער
און אייניקלעך עד סוף כל הדורות. איינמאל האט דער רבי
געזאגט (שם) מיט א געוואלדיגע ברען דעם פסוק (דברים ה,
ט) "והודעתם לבניה ולבני בניה" - "איינערע קינדער זאלט איר
מודיע זיין וואס דא האט זיך געטאן!". איינמאל אין א מזאאי
שבת האט דער רבי זייער שטארק גערעדט פון דעם, און ער
האט געזאגט פאר אנשי שלומינו (חיי מוהר"ן תקמ"ג) "אויף
וויל אז איר זאלט ארומפארן צו רעדן מיט מענטשן און זיי
מקרב זיין צום אייבערשטן, איר זאלט אויסלערנען פאר די
גאנצע וועלט אז דער אייבערשטער האט ליב יעדן איד אין
יעדן מצב, און מען דארף זיך עפענען דאס מזיל און דערציילן
פארן אייבערשטן אלעס וואס גייט אויף אים אדורך", און דער
רבי האט געשריגן אויף זיי: (שם) "איר זענט טרוקענע ביימער!
פארן וואס גיבט איר נישט ארויס פירות?! פארן וואס לערנט איר
נישט אויס אויף פאר אנדערע אידן די אלע עצות, וואס מיט
דעם קען זיך יעדער מענטש דערנענטערן צום אייבערשטן?!"

נאך די הסתלקות פון הייליגן רבי'ן, האט זיין באלויפטער

תלמוד רבי נתן זכותו יגן עלינו, זיך ווייטער מוסר

נפש געווען אריינצופרענגן אין די וועלט

די הייליגע לימודים פון רבי'ן, ער פלעגט
ארוםפארן און רעדן מיט מענטשן און מחדש

זיין חידושי תורה, אלעס נאר געבויעט אויפן הייליגן

רבי'נס תורות, וואס פון דעם איז געווארן זיינע הייליגע ספרים
"ליקוטי הלכות", און ער האט אריינגעברענגט אין זיינע
תלמידים אז זיי זאלן אויף ווייטער אויסלערנען פאר אנדערע
אידן די לימודים פון רבי'ן, דאס איז געווען זיין עיקר ציהל אין
לעבן, און ברור ה' זיין מיה און פלאג איז נישט געווען אומזיסט,
נאר דורך אים איז געבליבן די לימודים פון רבי'ן און עס ווערט
ווייטער צושפרייט אין די גאנצע וועלט.

אינעם היינטיגן דור, האבן מיר זוכה געווען צו ספעציעלע
מתנה פונעם אייבערשטן, דאס איז כ"ק מרן מוהרא"ש
שליט"א, וואס איז זיך שוין מוסר נפש נאנט צו פופציג יאר
אריינגעברענגן דעם הייליגן רבי'נס לימודים אין די גאנצע
וועלט, ובפרט מיט זיינע הייליגע ספרים און קונטרסים, וואס
זענען מחי' און מחזק הונדערטער טויזענטער אידן איבער
אלע עקן וועלט. די ספרים זענען געשריבן מיט א געוואלדיגע
חכמה און שכל, זיך אראפצולאזן צו יעדן מענטש, אין וועלכע
מצב ער זאל נאר זיין, און אים אויף אויפהייבן, אים מחי' און
מחזק זיין, אז ער קען נאך אויף צוקומען צום אייבערשטן,
אריינגעברענגן אין יעדן מענטש א שמחת החיים, אגעשמאק אין
לעבן, מען זאל וויסן ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן אויף דער
וועלט מיט געשמאק, צו לעבן מיטן אייבערשטן,

און מקיים זיין די מצות מיט פרייה.

דערפאר איז אונז א גרויסע פרייה, אז
מיר זענען זוכה מיטן אייבערשטנס הילף
ארויסצוגעבן דעם הייליגן ספר "דער קנואל פון

רב'ן", אין וואס איר וועט געפינען א רייכע אוצר פון שמועסן
געזאגט געווארן דורך כ"ק מרן מוהרא"ש שליט"א אין
פארשידענע געלעגנהייטן. די אלע שמועסן זענען געבויעט
אויף די הייליגע למודים פון רב'ן, מיטן ציהל עס אריין צו
ברענגען אין אונז אז מיר זאלן זיך קענען באנוצן דערמיט
אינעם טאג טעגליכן סדר היום, צו סיי וועלכע מצב זאלן מיר
וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין לויט די הייליגע עצות פון רב'ן.

דער ספר שיחות מוהרא"ש איז שוין געדרוקט געווארן
אין לשון הקודש אין פופצין בענדער וואס ענטהאלטן א
געוואלדיגע אוצר פון שמועסן און הדרכות צו יעדע פראבלעם
און אנגעלעגנהייט. יעצט האבן מיר די זכ"י עס איבער צו דרוקן
אויף אידיש אז עס זאל זיין גרייט צום באנוץ פון יעדן איינעם,
צו וויסן ווי אזוי זיך אן עצה צו געבן אין יעדע מצב. דערווייל
געבן מיר ארויס די ערשטע חלק, און מיר האפן ארויסצוגעבן
בקרב נאך חלקים.

מיר מוזן אפער באטאנען אז כאטש מיר האבן אריינגעלייגט
פיל כוחות איבער צו טייטשן די שיחות אזוי ווי עס איז
געשריבן, און נישט אונעקגיין פון מכון, איז דאך אפער נישט
מעגליך אז מיר זאלן זיך נישט האבן טועה געווען אין געוויסע
זאכן, און דערפאר אויב טרעפט איר טעותים

אינעם ספר, זאלט איר עס לייגן אויף אויגן,
אז מיר האבן נישט פארשטאנען דעם ריכטיגן

פֿשט.

דער אייבערשטער זאל העלפן, אז דער ספר זאל טוהן די
ריכטיגע פעולה, און צוריק ברענגן אלע אידן צום אייבערשטן,
אז יעדער זאל וויסן, אז עס איז נישטא אויף דער וועלט
קיין שום עצה, נאר צוריק צו קומען צום אייבערשטן, און
אים דערציילן אויף די אייגענע שפראך, אלע פראבלעמען
וואס מען האט, און נאר אזוי וועט מען ארויסגיין פון אלע
פראבלעמען, און זיין נאנט צום אייבערשטן, ביז מיר וועלן
שוין בקרוב גיין קעגן משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

צדיק כתמר יפרח

מתוך הכרת הטוב ורגשי חיבת הקודש
הננו לברך מעומקא דלבא את מאור עינינו
עמוד צלותהוון דישראל הנצב על ראש דרך
להחיותנו כהיום הזה עטרת תפארת ישראל
נזר ראשינו מורנו ורבנו

הוד כבוד קדושת הרב הגאון הצדיק

רבי אליעזר שלמה בן מלכה

יהא רעוא שיזכה עוד רבות בשנים
להוציא מהכח אל הפועל ענינו -
לדלות ולהשקות את נשמות ישראל
מבאר מים חיים של הנחל נובע מקור חכמה
מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

**עוד ינובון בשיבה
דשנים ורעננים יהיו**

מפתח

ו	א
וואו איז די טיר?..... ס	א נאנץ יאר פרייליך..... יא
ווי אזוי זאגט מען מוסר?..... סב	א פשוטער איד..... יד
וועלן קענסטו דאך יא..... סו	אביסל איז אויף גוט..... יז
ז	ב
זאג עס פארן אייבערשטן..... סח	בזונות איז א מתנה..... כא
זיי א גוטער מענטש..... עא	בעסער זיך אויסקומען מיט א צווייטן..... כה
זיי נישט געפאלן..... עד	ברוך ה'..... כח
ח	ג
חודש אב..... עו	גאר א נאנטער קרוב..... לב
חודש אלול..... עז	גן עדן אויף די וועלט..... לה
חמשה עשר בשבט..... פו	געב א קושי די מזוזה..... לו
ט	ד
טבע און השגחה..... פז	דאווענען מיט מגין..... מ
טוה כאטש וואס דו קענסט..... צ	די דריי וואכן..... מב
טוהן חסד..... צב	די טעג פון ספירה..... מד
י	ה
יום טוב שבועות..... צה	האב נישט קיין טענות..... ג
ימי השוככי"ם..... קא	היטן פון חובות..... נג
ימי חנוכה להודות ולהלל..... קה	הכנסת אורחים..... נו

דער קוזאל פונעם רבי'ן

פ	נ
פּוּרִים..... קצה	כּאפּ אַרײַן נקודות טובות..... קי
פּסח..... ר	כּבּוּד..... קיד
פּסח שני..... רח	כּפּרת עונות..... קיח
צ	ל
צַדִּיקָה..... רי	לְאמיר זיך שטאַרקן אויף די שְׁנוּעֵרִיקײַטן..... קכד
צוויי צוּימען..... רטז	ל"ג בעומר..... קכא
צו זיין פּרייליך דאַרף מען אַמוּנָה..... ריג	ליכטיגע מצות..... קכח
ק	מ
קוּקן אויף יענעם..... ריח	מקבל זיין יסורים באַהבָה..... קלב
קוּקן נאַר אויף די גוטס..... רכא	משיח'ס סענדה..... קלז
קיינמאל נישט גיין ליידיג..... רכג	משנכנס אדר..... קנג
ר	נ
ראש השנה..... רכו	נישט אויפּגעבן..... קנו
ראש חודש ניסן..... רל	נישט זיין אלט..... קנט
רחמנות האבן אויף א צווייטן..... רלג	נסיונות ברענגען נענטער..... קסב
ש	ס
שְׁבַת בְּרֵאשִׁית..... רלז	סדר דרוף הלימוד..... קסד
שְׁבַת הַגְּדוּל..... רלט	סובות..... קסט
שְׁמַחַת תּוֹרָה..... רמב	ספורים און שיחות פון הייליג'ן רבי נתן זצוק"ל..... קעד
ת	ע
תּהִלִּים..... רמה	עס לוינט זיך צו מוותר זיין..... קפה
תּוֹרָה איז די בעסטע סחורה..... רמח	עליו האנדלען..... קפח
תּשׁעָה בָּאב..... רנג	ערשטע און לעצטע אדרעס..... קצב

א גאנץ יאר פרייליך

בדרך הטבע, נאר יעדע זאך מאכט דער אייבערשטער אליינ'ס מיט זיין גרויס רחמנות, וואלט ער געווען זייער פרייליך.

און נאכדערצו אז דער אייבערשטער האט אונז געגעבן א תורה מיט מצות וואס מיר זענען זוכה צו מקיים זיין, דארפן מיר זיך זייער פרייען מיט דעם, וויפיל יאר לעבט שזין א מענטש אזוי די וועלט? ימי שנתינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה (תהלים צ, ט), און אז מען כאפט נאך ארויס גוטע זאכן אין די עטליכע יאר, קען מען זיך זייער פרייען מיט דעם.

פארוואס היט מען שבת? ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן, פארוואס עסט מען בשר'ס? ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן, פארוואס האבן מיר א מזוזה אויפ'ן טיר? פארוואס קושן מיר די מזוזה? ווייל אין די מזוזה שטייט קבלת עול מלכות שמים, און מיר פרייען זיך מיט דעם, און אזוי ווייטער אלע מצות וואס יעדער איד טוט, קען מען זיך זייער פרייען דערמיט, און דאס ווייזט אז מען גלייבט אינעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, נפילת אפים, הלכה ד'): אז דאס איז געווען די רשעות פון המן ווען ער האט געזאגט פאר אחשוורוש, ורתיחם שונות מכל עם, המן האט געזאגט אז אפילו יעדע פאלק און לאנד האט

עס נישט מעגליך אדורך צו גיין די וועלט בשלום נאר מיט די מדת השמחה, ווען מען שטארקט זיך צו זיין שטענדיג פרייליך, און ווי מער א מענטש איז פרייליך אלץ גרינגער ווערט זיין לעבן.

אבער צו זיין פרייליך קומט אן זייער שווער, ווייל יעדער מענטש גייט דורך צרות און שוועריקייטן, ביטערנישן און חלישת הדעת, און דאס צוברעכט זייער שטארק א מענטש, מען פארלירט די מוט, און מען קען נישט זיין פרייליך.

און דערפאר איז דער עיקר גרויסקייט פון א מענטש ווען ער קען זיך שטארקן, און אפילו מיט אלע שוועריקייטן וואס ער גייט דורך, זאל ער נאך אלץ זיין פרייליך, ווען עס גייט פאר א מענטש גוט און דעמאלט'ס איז ער פרייליך איז דאס בכלל נישט קיין קונץ, נאר פארקערט ווען עס גייט אים נישט אזוי גוט, און פון דעסט וועגן שטארקט ער זיך צו זיין פרייליך, דעמאלט'ס דערקענט זיך די גרויסקייט פון א איד.

ווי אזוי ווערט מען פרייליך?

שמחה קומט דורך אמונה, ווען א איד גלייבט אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט אים, ער העלפט אים, און יעדע זאך וואס געשעהט איז נישט פונקט געשעהן

און מען טראכט "מארגן וועט זיין א בעסערע טאג, מארגן וועל איך זיין פרייליך", דערפאר זאגן אונז די תז"ל: ווארט נישט אויף מארגן צו זיין פרייליך, ווייל ווי אזוי ווייסטו וואס מארגן וועט זיין? פרובר צו זיין היינט פרייליך, נישט קיין חילוק ווי אזוי די מצב איז, און דאס וועט מאכן אז דו זאלסט מצליח זיין מיט אלעס, ווייל ווען א מענטש איז פרייליך איז ער מצליח.

די בחירה ליגט אין די הענט פונעם מענטש, ווי אזוי ער זאל אננעמען זיין לעבן, ווי דער פסוק זאגט (רבים יא, כו): ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה, דער אייבערשטער געבט פארן מענטש א טאג, און ער קען מיט דעם מאכן א ברכה אדער א קללה, פרייליך אדער טרויעריג, מען קען אננעמען דעם טאג גוט, קוקן נאר אויף די גוטע חלקים וואס מען האט און זיך פרייען מיט דעם, און מען קען אלעס אננעמען שלעכט, און זיין טרויעריג, און דער אייבערשטער זאגט: "ובחרת בחיים", וועל אויס דאס לעבן צו זיין פרייליך און צופרידן, דעמאלט'ס וועסטו האבן אלעס גוט'ס.

עס איז נישט דא מער א גליקליכערע מענטש פון איינעם וואס געבט זיך איבער צום אייבערשטן, ער ווייסט אז ער איז אין גוטע הענט, דער אייבערשטער איז מיט אים און ער וועט אים שטענדיג העלפן, און ער האט נישט קיין קשיית אויפ'ן אייבערשטן, אזא מענטש האט דעם גן עדן אויף די וועלט.

אויף געזעצן אבער זיי זענען נישט פרייליך עס מקיים צו זיין, אבער ביי די אידן, ווען זיי טוהן מצות זענען זיי זייער פרייליך, און דאס האט זייער שטארק געקערענט פאר המון, דאס האט ער נישט געקענט אויסהאלטן, ווייל אויב מען איז פרייליך מיט די מצות, איז א סימן אז עס ליגט אין דעם א העכערע כח.

און דאס זעהט מען טאקע, אז די געזעצן פונעם לאנד זוכט מען נאר ווי אזוי אויס צו שפילן, און ווען קיינער זעהט נישט, וועט מען זיך ארויס דרייען, אבער אידישע קינדער פאלגן די תורה ווייל דער אייבערשטער האט עס געהייסן און זיי זענען זייער פרייליך דערמיט.

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל געזאגט פאר איינעם: "אויב דו וועסט זיין פרייליך וועסטו נישט זעהן דעם גיהנום", און יענער האט עס טאקע מקיים געווען זיין גאנץ לעבן.

דער טאג וועט סיי ווי אריבער גיין.

צו עס גייט גוט אדער שלעכט, וועט דער טאג סיי ווי אריבער גיין, ממילא פארן וואס זאל מען נישט זיין פרייליך אינעם טאג? תז"ל זאגן (תנחומא, שמיני): אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר, און דאס איז זייער א וויכטיגע זאך צו געדענקן, ווייל געווענטליך ווען עס קומט א שווערע טאג, זאכן גייען נישט אזוי ווי מען וויל, איז זייער שווער צו זיין פרייליך,

דער עיקר איז פרייליך

ארבעטן נאר אויף דעם ביז ער וועט אינגאנצן אויסארבעטן די מדה, און דערנאך זאל ער גיין צו די צווייטע און צו די דריטע און אזוי ווייטער.

שטעלט זיך אבער די שאלה, פון ווי הייבט מען אן? ווען מען איז אנגעפילט מיט אלע שלעכטע מדות, אויף וועלכע מדה זאל מען די ערשטע בעטן?

די ערשטע מדה אויף וואס מען דארף בעטן איז אויף שמחה, מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל שטענדיג זיין פרייליך, און קיינמאל נישט זיין צוגעלייגט און טרויעריג, ווייל ווען מען איז פרייליך פאלט שוין ממילא אוועק אלע אנדערע שלעכטע מדות, וואס קומען פון עצבות און מרה שחורה, און מען באקומט אלע גוטע מדות.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו זיין פרייליך, און נאך מער ווער עס איז זוכה צו פרייליך מאכן אנדערע, עס איז נישט דא קיין גרעסערע זאך פון דעם.

(שיחות מזהרא"ש חלק ז' ח' י"ג, ערך שמחה)

דער הייליגער רבי נתן האט געהאט א תלמיד וואס האט געהייסן רבי עזר, ער איז געווען א גרויסער עזבד ה', מיט פולסטן ברען און ערנסטקייט, און פון זיין גרויסע עבודה האט ער קיינמאל נישט געהאט קיין שמייכל אויפ'ן פנים, ער איז שטענדיג געווען צוגעלייגט, האט אים דער הייליגער רבי נתן געזאגט: "אויף האב געהערט זאגן אויף דיר עזר אז דו ביזט פרום (ערנסט), אבער אויף האב נישט אזוי מקבל געווען פון הייליג'ן רבי'ן, דער עיקר איז פרייליך און פרום אויף".

דאס מיינט אז דער עיקר דארף מען זיך פארלייגן אויף שמחה, שטענדיג זיך צו שטארקן און זיין פרייליך.

אויף וואס זאל מען די ערשטע בעטן?

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ב): אז ווען א מענטש מאכט התבודדות, ער רעדט צום אייבערשטן, ער בעהט דעם אייבערשטן אז ער זאל פטור ווערן פון אלע שלעכטע מדות, און האבן נאר גוטע מדות, דארף ער קודם בעטן אויף איין מדה און

א פשוטער איד

לְנִשְׁבְּרֵי לֵב (תהלים לה, יט), און דוקא דאן ווען ער טוט א גוטע זאך איז עס נאך מער חשוב ביים אייבערשטן. און פארקערט אויך, אמאל פיהל'ט זיך א מענטש דערהויבן, ער מיינט אז ער איז ממש ביים אייבערשטן אליין, און באמת איז ער דעמאלט'ס גאר ווייט פונעם אייבערשטן.

דער ציהל פון א איד דארף זיין בלויז צו טוהן די פשוטע מצות, דאווענען די דריי תפלות מיט מנין, לייגן תפלין יעדן טאג, לערנען יעדן טאג תורה, היטן שבת, און דאס גלייכן. און דער ציהל טאר נישט זיין צוקומען צו הויכע מדריגות פון צדיקים, ווייל דאן וועט מען זייער גרינג אנוועק פאלן. אויב א איד וועט זיך אויפפירן ווי א פשוטער איד, און מקיים זיין די פשוטע אידישקייט, דאן וועט אים דער אייבערשטער שוין געבן די אלע מדריגות במתנה.

פונקט פארקערט...

דער הייליגער חוזה פון לובלין זי"ע האט געהאט א תלמיד וואס האט געוואלט פארן צו זיין רבי'ן אויף יום טוב פסח, ער האט זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג. אינמיטן וועג האט זיך די וואגן צובראכן, און ער האט געדארפט ווארטן אז מען זאל פארעכטן די וואגן, און אינצווישן איז געווארן נאכט און ער האט

די גרעסטע מדריגה צו וואס א איד קען צוקומען איז צו זיין א פשוטער איד, צו טוהן אלעס וואס דער אייבערשטער האט געהייסן און נישט צו טוהן וואס דער אייבערשטער האט פארבאטן.

א מענטש האט א חשק און א תאוה צוצוקומען צו גרויסע מדריגות פון צדיקים. אודאי איז גוט צו האבן אזעלכע תשוקות, אבער מען דארף אכטונג געבן אז דאס זאל נישט אראפ ווארפן דעם מענטש. ווייל ווען איינער טראכט גאר אז ער וויל צוקומען צו גרויסע מדריגות און ער זעהט אז עס גייט נישט, ער פאלט דורך איינמאל און נאכאמאל, ווערט ער צובראכן און ער געבט אינגאנצן אויף.

אבער ווען א מענטש זוכט נישט קיין הויכע זאכן, גאר ער וויל בלויז טוהן דעם רצון ה', און ווען ער פאלט דורך קומט ער צוריק צום אייבערשטן, און ער פרובירט צו טוהן כאטש וואס ער קען מצות ומעשים טובים, דאן ווייסט ער אז ער איז אויפן ריכטיגן וועג.

און באמת קען א מענטש נישט וויסן וואו ער האלט, צו ער איז יעצט אויף א הויכע מדריגה אדער א נידריגע. אמאל איז איינער צובראכן און צוקלאפט, ער פיהל'ט אז ער איז גארנישט ווערט, און באמת דוקא דעמאלט'ס איז ער גאר נאנט צום אייבערשטן, קרוב ה'

און ער האט פארשטאנען אז דער אורח איז א
 השוּבֵעֵר איד, האט ער געטראכט אז מסתמא
 וויינט ער ווייל אין די שטיקלעך הגדה זענען
 באהאלטן גרויסע סודות, האט ער געזינגען
 נאך העכער די הגדה און פארשטייט זיך מיט
 אסאך טעותים, און דער תלמיד האט זיך
 נישט געקענט בארוהיגן פון זיין צער אז ער
 דארף זיך דא געפינען ביי אזא פשוט'ן איד.
 נאכן סדר איז ער גלייך אנטשלאפן געווארן
 פון גרויס ביטערניש.

אינדערפרי האט ער זיך אויפגעכאפט און
 ער האט זיך אנגעהויבן איבער טראכטן און
 ער האט געזעהן אז ער האט זייער נישט גוט
 געטוהן אז ער האט געוויינט אזוי, ער האט
 דאך געהערט אסאך מאל פון זיין רבי'ן אז
 מען דארף זיך אייביג שטארקן, אויב איז ער
 אנגעקומען אויף דעם פלאץ אויף יום טוב איז
 עס זיכער געווען מיט השגחה פרטית וואס
 דער אייבערשטער האט אזוי געפירט, און ער
 דארף זיך שטארקן מיט שמחה און נישט זיין
 אזוי צובראכן, און ער האט אפגעמאכט אז
 ביים צווייטן סדר וועט ער שוין זיין פרייליך.

און אזוי איז טאקע געווען, ביים צווייטן
 סדר איז ער געווען זייער פרייליך, ער האט
 געפירט דעם סדר מיט גרויס פרייה, און ער
 האט זיך געפיהלט גאר שטארק דעהויבן,
 ער האט געשפירט א העכערקייט אינעם
 סדר.

גלייך נאך די ערשטע טעג האט ער זיך
 ארויסגעלאזט ווייטער אויפן וועג צו זיין

געמוזט נעכטיגן אינמיטן וועג. עס איז שוין
 געווען ערב פסח און ער איז נאך געווען
 זייער ווייט פון ליבלין, און ער האט זיך זייער
 מצער געווען אז ער וועט מוזן בלייבן אויפן
 וועג אויף יום טוב, ער וועט מוזן בלייבן אין א
 דערפל, און ווער ווייסט אויב ער וועט האבן
 מצות און אנדערע זאכן אויף יום טוב.

למעשה איז ער טאקע געבליבן אין א קליין
 דערפל אויף יום טוב, ער האט געדאוונט
 מעריב אינעם ארטיגן שוהל, און ער האט
 געהאט גרויס הארצווייטאג און ער האט
 זייער געוויינט אז ער מוז בלייבן אין א
 פארווארפן דערפל מיט פשוטע דארפישע
 אידן, אין די צייט וואס ער וואלט געקענט
 יעצט זיין ביי זיין גרויסן רבי'ן אין ליבלין.

נאכן דאווענען האט אים א דארפס-
 איד איינגעלאדענט צום סדר, קיין צוויי
 ברירות האט ער סיי ווי נישט געהאט איז ער
 גענאגען מיט אים צום סדר, דער איד האט
 געפירט דעם סדר זייער פשוט, ער האט
 געזינגען די הגדה אויפן קול, אבער אזוי ווי ער
 האט נישט געקענט צו גוט עברי האט ער עס
 געזאגט מיט אסאך טעותים, און דער תלמיד
 האט נאך מער געוויינט אז ער דארף דא זיין
 ביים סדר פון אזא פשוטער איד וואס אפילו
 קיין עברי קען ער נישט, דער דארפס-איד
 האט נישט פארשטאנען קיין חכמות, ער
 האט געזעהן ווי דער אורח וויינט אזוי ביי די
 הגדה, און ער האט שוין פריער געזעהן ווי
 דער אורח האט אזוי געוויינט ביים דאווענען

דאן האט אים זיין רבי מסביר געווען אז דוקא ווען א איד פיהל'ט זיך אזוי פשוט און אזוי ווייט, און ער טוט די מצות ה' פשוט'ערהייט ווייל אזוי האט דער אייבערשטער געהייסן, דאן שיינט ער אין אלע וועלטן, און פארקערט ווען א מענטש פיהל'ט זיך דערהויבן דאן איז ער אין א גרויסע סכנה, ער קען זייער שנעל אוועק פאלן פונעם אייבערשטן, און דאס איז בכלל נישט קיין גדולה.

זעהט מען פון די מעשה אז א מענטש קען קיינמאל נישט וויסן וואו ער האלט, ער דארף נאר טוהן פשוט די מצות וואס דער אייבערשטער האט געהייסן און נישט זוכן עפעס העכערס, צו זיין מער דערהויבן, ווייל דאן וועט ער אין ערגעץ נישט אנקומען, ער וועט נאר אראפ פאלן.

וואויל איז דעם וואס לאזט זיך נישט נארן, ער זוכט נאר צו זיין א פשוט'ער איד, צו טוהן וואס דער אייבערשטער האט געהייסן, און וואס עס גייט אויף אים דורך, וואס עס גייט אים נישט גוט סיי ברוחניות און סיי בגשמיות דערציילט ער אויס פארן אייבערשטן און טוט שטענדיג תשובה, וועט ער זוכה זיין צו די וועלט און צו יענע וועלט, און ער וועט קיינמאל נישט דערווייטערט ווערן פונעם אייבערשטן.

רבי'ן אויף לובלין. ווען ער איז אנגעקומען צום רבי'ן האט אים דער הייליגער חוזה אויפגענומען בסקר פנים יפות און אים געפרעגט: "וואו ביזטו געווען ביים ערשטן סדר? דיין סדר האט געלאכטן אין אלע וועלטן", דער תלמיד רופט זיך און: "דער רבי מיינט זיכער די צווייטע סדר, דעמאלט'ס האב איך זיך געפיהלט נאר דערהויבן", "גיין גיין" - האט דער הייליגער חוזה געענטפערט - "איך האב טאקע געמיינט די ערשטע סדר, גראדע ביי דיין צווייטע סדר האט גארנישט עפעס ספעציעל געלאכטן, פארקערט עס איז געווען אלעס טונקל, אבער דיין ערשטע סדר האט ממש געלאכטן אין אלע וועלטן. וואו ביזטו געווען ביים ערשטן סדר?"

יעצט איז שוין דער תלמיד געווען אינגאנצן צומישט. ער האט דאך געוואוסט דעם אמת אז ביים ערשטן סדר האט ער זיך געפיהלט אינגאנצן פארגרעבט, ער האט געפיהלט אז ער איז אזוי נידריג און ווייט פונעם אייבערשטן אז ער מוז פירן אזא פשוטע סדר, און אויף דעם זאגט נאר דער רבי אז עס האט געלאכטן אין אלע וועלטן. און די צווייטע סדר וואס דאן איז ער געווען אזוי פרייליך, ער האט זיך געפיהלט אזוי דערהויבן, ער האט געפיהלט די העכערקייט פונעם סדר, ער האט זיך געפיהלט אזוי נאנט צום אייבערשטן און פונקט אויף דעם זאגט דער רבי אז עס איז געווען אזוי טונקל.

אביסל איז אויף גוט

ער עס נישט קענען לערנען.

אבער ווען מען ווייסט אז "אביסל איז אויף גוט", וועט מען אפמאכן מיט א שטארקייט: "אפילו איך בין זייער פארנומען, און איך קען יעצט נישט לערנען, וועלאיך אבער אריינכאפן נאר איין פסוק חומש רש"י מיטן תרגום, דאס קען איך דאך יא אריינכאפן", און נאכדעם אויב מען קען כאפט מען אריין נאך א פסוק און נאך א פסוק, ביז מען ענדיגט א נאנצע פרשה חומש רש"י מיטן תרגום, און אפילו אויב מען בלייבט נאר ביי איין פסוק, דארף מען זיך אויף זייער פרייען ווייל "אביסל איז אויף גוט".

און די זעלבע איז מיט משניות, אפילו ווען מען איז זייער טרוד און פארנומען, כאפט מען אריין כאטש איין משנה, פארדעם האט מען דאך יא צייט, און רוב מאל וועט מען נישט בלייבן ביי דעם, מען וועט שוין אריינכאפן נאך א משנה און נאך א משנה, ביז א נאנצע פרק, און אמאל צוויי דריי פרקים אויף, און די זעלבע איז ביי גמרא אפילו נאר אפאר שורות איז אויף חשוב, און אזוי אויף ביי שלחן ערוך, אפילו איין סעיף איז אויף חשוב ביים אייבערשטן, און אזוי ביי אלע לימודים.

אויסארבעטן די מדות

ווער עס נעמט גוט אריין אין קאפ אז "אביסל איז אויף גוט" קען זיך אזוי אויף

די הייליגער רבי נתן האט געזאגט אז פאר ער איז געקומען צום הייליגן רבי'ן, איז ער אויף געווען א גרויסער מתמיד, ער האט זייער פלייס געלערנט, ער האט געקענט לערנען לאנגע שעה'ן, אבער ווען ער איז געווען פארנומען, ער האט נישט געהאט געהעריג צייט זיך אראפצוזעצן לערנען, האט ער נישט געלערנט.

אבער ווען ער איז געקומען צום הייליגן רבי'ן, האט אים דער הייליגער רבי אויסגעלערנט אז "אביסל איז אויף גוט", אויב קען מען יעצט נישט לערנען אסאך, זאל מען לערנען כאטש אביסל, און דאס האט אים אינגאנצן געטוישט דעם לעבן, ווייל אויף דעם וועג, אפילו ווען ער האט נישט געהאט קיין צייט צו לערנען געהעריג, האט ער כאטש געלערנט אביסל, וויפיל ער האט יא געקענט.

און די עצה קען אויף יעדער מענטש ניצן אין לעבן, אויף זייער אסאך וועגן.

ביים לערנען

עס איז כמעט נישט מעגליך אז א מענטש זאל מצליח זיין אין לערנען אן דעם, ווייל כמעט יעדן טאג מאכט זיך ביי א מענטש שטערונגען און בלבולים, צרות און יסורים, אדער ער איז פארנומען מיט אנדערע זאכן, און אויב ער האט נאר גרויסע שיעורים וועט

דורך אַזעלכע צרות און יסורים, אז עס איז נישט מעגליך אז ער זאל זיין פרייליך, אבער ווען מען ניצט די עצה אז אביסל איז אויף גוט, "פאר איין מינוט וועל איך זיין פרייליך, פאר איין מינוט וועל איך אביסל טאנצן און זיך מאכן פרייליך", אזוי קומט צו נאך אביסל און נאך אביסל ביז מען ווערט פרייליך א גאנצן טאג.

צדקה

און ספעציעל קען מען ניצן די עצה, ביי די מצוה פון צדקה, ווען עס קומט אן ארימאן, ער רעדט זיך אויס דאס הארץ, ער האט נישט קיין לחם לאכל, ער האט נישט אויפ'ן טאג טעגליכן לעבן, און ווער רעדט נאך ווען ער דארף חתונה מאכן, ווייסט ער נישט ווי אָנצוהייבן נעמען עפעס געלט.

יעדע אידיש הארץ ווערט באנומען, און א מענטש טראכט צו זיך: "פאר אזא חשובע ארימאן דארף איך געבן כאטש הונדערט דאלער!" אבער למעשה קען מען דאך נישט געבן אזוי פיל, מען איז דאך אליינס אויף נישט דער גרעסטער עושר, און דערפאר שיקט מען אוועק דעם ארימאן מיט נאָרנישט.

אבער דאס איז א גרויסער טעות, ווער זאגט אז דו דארפסט אים געבן אזויפיל? געב אים וויפיל דו קענסט יא אפילו א דאלער, א קוואַדער, און אפילו א פעני, און עס זאל זיין ביי דיר חשוב אזוי ווי דו וואלסט אים געגעבן א מיליאן דאלער! ווייל דו האסט

אויסארבעטן זיינע מדות אויף א גרינגע וועג, ווייל דער אמת איז אז יעדער איד וויל זיין וואויל און ערליך, יעדער וואלט געקענט באשטיין צו האבן גוטע מדות, נאר אזוי ווי מען האט שוין פרוברט אזויפיל מאל זיך אויסצוארבעטן די מדות, און מען האט געזעהן אז עס גייט נישט, דערפאר גיבט מען אינגאנצן אויף: "איך וועל שוין קיין מענטש נישט זיין, איך זעה דאך אז איך פרובר אזויפיל מאל און עס גייט מיר נישט".

אויב ווייסט מען אבער אז "אביסל איז אויף גוט", אפילו מען קען זיך נישט אויסארבעטן אינגאנצן, טוט מען כאטש וויפיל מען קען יא, איין מינוט פרוברט מען צו טראכטן פונעם אייבערשטן, איינמאל האלט מען זיך צוריק פון קוקן ווי מען טאר נישט, איינמאל האלט מען זיך צוריק פון פעס מען רעגט זיך נישט אויף, און אזוי ביי אלע מדות און שלעכטע געוואוינהייטן, אפילו ווען מען האלט זיך נאר איינמאל צוריק איז עס אויף זייער חשוב ביים אייבערשטן, אבער עס בלייבט נישט ביי דעם, פון אביסל ווערט אסאך, און מיט די צייט געוואוינט מען זיך צו, צו האבן גוטע מדות, און צו זיין וואויל און ערליך.

שמחה

ביי די מדה פון שמחה קען מען אויך זייער שטארק ניצן די עצה אז "אביסל איז אויף גוט", ווייל ווער וויל דען נישט זיין א פרייליכער מענטש? נאר א מענטש גייט

קליינע מזוזה קען פטר'ן א גאנצע הויז, ער האט געפיהלט אז נאר ווען ער וועט טוהן גרויסע זאכן, ער וועט אנפילן א גאנצע שטוב מיט ספרים, אדער ער וועט מאכן א טלית אינגאנצן פון תבלת, נאר דעמאלט'ס האט ער עפעס אויפגעטוהן.

אבער דער אמת איז דאך זיכער נישט אזוי, ביים אייבערשטן איז זייער חשוב יעדע קליינע מצוה וואס א איד טוט, און מען דארף זיך זייער פרייען מיט יעדע קלייניקייט וואס מען איז זוכה צו טוהן פארן אייבערשטן, און אז מען וועט זיך פרייען מיט יעדע קלייניקייט, מען וועט וויסן אז "אביסל איז אויף גוט", וועט פון אביסל ווערן אסאך, און מען וועט זוכה זיין צו ווערן אן אמת'ער ערליכער איד.

דאס איז דער עיקר פראבלעם פאר וואס א מענטש איז ווייט פונעם אייבערשטן, ווייל מען מיינט אז מען מוז טוהן אלעם בשלימות, עס זאל זיין הונדערט פראצענט גוט, און נאר אזוי וועט דער אייבערשטער הנאה האבן, אזוי אבער קען מען עס טוהן נאר אביסל, וועט מען עס שוין אינגאנצן נישט טוהן.

און דער אמת איז, אז א מענטש איז נישט קיין מאשין, ער קען נאר טוהן וויפיל זיינע בוחות ערלויבן אים, און דערפאר דארף א מענטש נישט קוקן אויף א צווייטן, נאר זעהן לויט די צייט, לויטן מצב, לויט זיינע מעגליכקייטן, לויט דעם זאל ער פרויברין אפילו נאר א קלייניקייט, און עס דארף ביי

מקיים געווען די מצוה פון צדקה, אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהייסן.

און אז מען געוואוינט זיך צו, נישט אוועקצושיקן קיין איין ארימאן מיט גארנישט, נאר געבן פאר יעדן איינעם אביסל, אפילו נאר נאר א קליינע סכום, וועט מען זיך צוביסלעך צוגעוואוינען צו די מצוה פון צדקה, און געבן אלץ מער און מער.

און דאס איז געווען דער פנים פון קרית, אזוי ווי דער מדרש ברענגט (עין רש"י במדרש טו, ב: אז קרית האט זיך אנגעטוהן א טלית וואס איז געווען געפארבט אינגאנצן מיט תבלת, און ער האט געפרעגט פון משה רבינו: "דער טלית דארף האבן ציצית?" ווען משה רבינו האט געענטפערט אז יא, האט ער חזק געמאכט פון אים און געזאגט: "אויב א קליינע בענדלעך פון תבלת פטר'ט א גאנצע טלית, דארף א טלית וואס איז אינגאנצן תבלת זיכער זיין פטור פון ציצית". אויף האט ער געפרעגט פון משה רבינו: "א הויז וואס איז פיל מיט ספרים דארף האבן א מזוזה אויפן טיר?" און ווען משה רבינו האט געזאגט אז יא, האט ער חזק געמאכט פון משה רבינו און געזאגט: "אויב א קליינע מזוזה וואס האט נאר צוויי קליינע פרשיות פטר'ט א גאנצע הויז, איז זיכער אז ווען א הויז איז אנגעפילט מיט ספרים איז עס פטור פון מזוזה!"

דאס איז געווען די פנים פון קרית, ער האט נישט פארשטאנען וויאזוי א קליינע בענדל קען פטר'ן א גאנצע טלית, אדער אז א

פרובירט מער וויפיל ער קען, און צום סוף
פאלט אלעס צוזאם, און ער טוט נארנישט,
דער עיקר איז נאר זיך מחתה צו זיין מיט יעדע
קלייניקייט, מיט יעדע גוטע זאך וואס מען
טוט יא, און נאר אזוי איז מען זוכה צו זיין אן
ערליכע איד.

(שיחות מוהרא"ש חלק ב ערך מעט,
חלק 2 ערך צומצום)

אים זיין זייער חשוב, ווייל ער האט זוכה
געווען צו טוהן דעם אייבערשטן'ס ווילן,
אפילו ער האט עס נישט געקענט טוהן
בשלימות, פונקטליך אזוי ווי ער האט
געוואלט.

ווען א מענטש נעמט נישט אריין אין קאפ
די ידיעה אז "אביסל איז אויף גוט", איז נישט
מעגליך צו זיין אן ערליכער איד, ווייל ער

בזיונות איז א מתנה

צו צייט, די זעלבע וואלט מען גענאנגען אין מקנה פאר א בזיון, נאר ביי א בזיון ווייסט מען נישט פון פאראויס ווען עס גייט קומען, און דערפאר קען מען נישט גיין אין מקנה בעפאר. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א', סימן קס"א): אז די אלע בזיונות וואס א מענטש באקומט, דאס הייבט אים אויף העכער און העכער, דער פסוק זאגט (דברים כ, יט): **כִּי הָאֲדָם עֵץ הַשֵּׁדָה, אַ מַעֲנֵשׁ אִיז אַזוֹי וְוִי אַ הָאֲלֵץ, ווען א גרויסע שווערע האלץ ליגט אויף דער ערד איז ממש נישט מעגליך עס אויפצוהייבן, אבער ווען עס קומט צו פליסן אסאך וואסער דאן הייבט עס אויף דעם האלץ. און מחלוקת ווערט אנגערופן וואסער אזוי ווי דוד המלך זאגט (תהלים פח, יח): **סְבוּנֵי כַּמַּיִם כָּל הַיּוֹם הַקִּיפּוּ עָלַי יַחַד, זיינע שונאים האט אים ארום גענומען אזוי ווי וואסער און זיי האבן זיך געקריגט מיט אים און אים פארשעמט. זעהט מען אז ווען א מענטש ליידיט א בזיון, איינער האט אים פארשעמט און ער ענטפערט נישט צוריק, ער ליידיט און ער שווייגט, דאן וועט דאס אים אויפהייבן צו די העכסטע מדרגות.****

(שיחות מוהר"ש חלק ט' ערך בזיונות)

זוכה געווען צו א קינד א צדיק

דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט (ליקוטי מוהר"ו חלק א', סימן ו): דאס דער עיקר

עס מאכט זיך אמאל אז א מענטש באקומט א בזיון, מען איז געווארן פארשעמט, און מען פיהלט זיך זייער צוקלאפט און צובראכן פונעם בזיון. אין אזא צייט דארף מען אבער געדענקן אז אלעס פירט דער אייבערשטער, און אויב מען האט געהאט א בזיון איז עס זיכער אויף פונעם אייבערשטן, נאר פאר די טובה פונעם מענטש.

דער פסוק זאגט (קהלת, ט): **כִּי אָדָם אִין צַדִּיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יַחֲטֵא, יַעֲדֶר מַעֲנֵשׁ פֹּאֲלֵט אֲמָאֵל דּוּרְף אִין עֲבִירוֹת, און אויב מען טוט נישט קיין תשובה איז דער אייבערשטער נישט מוזיר אויף קיין שום זאך. און דערפאר מאכט דער אייבערשטער אז מען זאל צומאל באקומען א בזיון, און מיט דעם קומט ער אפ די עבירות. ווען מען קוקט אן די בזיונות אויף אזא וועג אז עס איז גאר א חסד פונעם אייבערשטן, דאן וואלט מען זיך געפריידט יעדע מאל ווען עס קומט אונטער א בזיון.**

רבי אברהם בן רבי נחמן זכרוננו לברכה פלעגט זאגן אז ווען מענטשן וואלטן געוואוסט די גרויסקייט פון באקומען א בזיון און וויפיל מען קומט אפ דורך דעם, וואלט מען ווען געלאפן אין מקנה פאר די בזיון, אזוי ווי עס איז דא אסאך וואס פירן זיך צו גיין אין מקנה פאר א ספעציעלע מצוה וואס קומט נאר פון צייט

תשובה איז ישמע בזיונו ידום וישתוק, אז א מענטש הערט זיין בזיון און ער שווייגט אפ דאס איז דער גרעסטער תשובה וואס א מענטש קען נאר תשובה טוהן, איבערדעם זאלסטו זיין זייער שטארק נישט צובראכן ווערן פון די אלע בזיונות וואס דו האסט געליטן וכו', ווארום דאס איז דער עיקר תשובה, אז מען שווייגט אפ.

דער גרויסער צדיק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע איז געבוירן געווארן צו זיין הייליגן טאטן רבי יעקב, וואס איז געווען א באהאלטענער צדיק, ער איז געווען א שמש, פארצייטנס פלעגן די שמשים דאווענען פארן עמוד, עס איז געווען יום הקדוש ביינאכט, און מען האט געדאווענט שמונה עשרה, און ווי געווענליך האט ער זייער מאריד געווען, ווען אלע מענטשן זענען שוין אויסגעטרעטן שמונה עשרה, און ער איז נאך געווען אינמיטן שמונה עשרה, און מען האט געמוזט ווארטן אויף איהם, ווי ער איז אויסגעטרעטן איז צוגעקומען צו איהם א גביה, און עשיר יענה צוות, האט ער איהם דערלאנגט צוויי פעטש, און ער האט איהם געזאגט 'יענקל שמש וועגן דיר מוז דער גאנצער עולם ווארטן?' און דער רבי יעקב האט זיך נישט וויסנדיג געמאכט, און ער האט זיך אוועקגעשטעלט גלייך זאגן די תפלה 'יעלה וכו', אזוי ווי ס'וואלט גארנישט געווען. אין שוהל איז געווארן א גרויסע רעש, ווי קומט דאס אז מען געבט צוויי פעטש יום

הקדוש ביינאכט פאר א איד, עס האט זיך געמאכט א גרויסער וויפוח און א טומל, די האבן געזאגט ס'האט איהם געקומען, די האבן געזאגט ס'האט איהם נישט געקומען, אבער ער האט זיך גארנישט וויסנדיג געמאכט, אזוי ווי מען רעדט נישט פון איהם. מוצאי יום הקדוש איז צוגעקומען צו איהם א איד און ער האט איהם געזאגט ער צאלט איהם פל הון דעלמא וויפיל געלט ער וויל נאר, ער זאל איהם פארקויפן די מצוה וואס ער האט זיך איינגעקויפט מיט א בזיון און נישט גענטפערט, האט איהם רבי יעקב געזאגט, ס'איז נישטא וואס צו פארקויפן, איך האב איהם גלייך מוחל געווען, און ער איז אפילו גערעכט, ווי קומט דאס טאקע אז א שמש זאל מאריד זיין אין דאווענען. און ווייל ער האט אפגעשוויגן אויף זיין בזיון און ער האט נישט געוואלט פארקויפן, און ער האט נאך געזאגט אז ער האט יענעם גלייך מוחל געווען, ער האט נאך געגעבן יענעם גערעכט, איז געווארן א גרויסן רעש אין הימל, און מען האט איהם געגעבן א נשמה וואס האט פארלאכטן די וועלט.

זעהט מען פון דעם אז א מענטש שווייגט אפ אויף זיין בזיון, צו וואסערע מדריות ער קען זוכה זיין, איבערדעם זעה צו שווייגן, און דער בורא פל עולמים וועט דיך אוודאי נישט פארלאזן.

(אשר נחל אידיש חלק ה' מקתב רבי'ן)

מען דארף זיך נישט זוכן

אדער דאס זענען בלויז דמיונות. אסאך מאל קען זיך מאכן אז א מענטש רעדט זיך איין אז מען האט אים פיינט, ווען איינער האט אים אנגעקוקט אביסל קרום, אבער ווען איינער האט נישט באגריסט ווי אים פאסט, מיינט ער שוין אז יענער איז זיין שונא. און דאן ווערט ער נישט גערודפ'ט פון שונאים, נאר ער רודפ'ט זיך אליין, זיינע מחשבות און דמיונות פייניגן אים און רודפ'ן אים.

אבער ווען איינער האט טאקע שונאים וואס רודפ'ן אים, דאן דארף ער זעהן צו אנטלויפן און נישט שטיין נעבן זיי.

(שיחות מותרא"ש חלק ח' ערך דמיונות)

נישט פארשעמען יענעם

און אזוי ווי די שכל פון מקבל זיין דמיונות באהבה איז גרויס, איז דער עונש פארן פארשעמען א צווייטן אויף זייער גרויס. אין הימל איז מען זייער מקפיד אויף איינעם וואס פארשעמט א צווייטן, און מען באקומט פאר דעם גאר א הארבן עונש. און דערפאר דארף מען זיין זייער געווארנט נישט צו פארשעמען א צווייטן.

און דא איז עס בכלל נישט גרינג, ווען א מענטש רענט זיך אויף, ער גייט אריין אין א גרויסע בעס, דאן איז זייער שווער זיך איינצוהאלטן, און מען הייבט אן צו שרייען און צו פארשעמען א צווייטן. אבער פון דעסט וועגן דארף מען געדענקן אז דאס איז זייער א הארבע זאך, און מען קען ליידין פאר

אפילו די שכל פון דמיונות איז טאקע זייער גרויס, און מען קומט מיט דעם אפ אלע עבירות, מיינט דאס אבער נישט אז מען דארף זיך אליין זוכן דמיונות. אז עס קומט אונטער א דמיון דארף מען עס טאקע מקבל זיין באהבה, אבער אז מען קען צוריק האלטן אז עס זאל נישט פאסירן די דמיון דארף מען דאס זעהן צו טוהן.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות פחד חלק ב, א): מי שבורח מן הצרה פקח - ווער עס אנטלויפט פון א צרה איז קלוג, דאס מיינט אז ווען מען ווייסט אז עס זענען דא מענטשן וואס ווילן טשעפענען און פארשעמען זאל מען זיך בכלל נישט דרייען צווישן זיי, און אזוי וועט מען זיך איינשפארן אסאך צרות.

דער פסוק דערציילט אונז ביי יעקב אבינו, (בראשית לא, ט): ויגב יעקב את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי ברת הוא, ווען יעקב האט זיך שוין גענוג אנגעליטן פון לבן הארמי, און ער האט שוין געהאט זיינע ווייבער און קינדער, איז ער גלייך אנטלאפן פון לבן, און נישט געווארט אז ער זאל אים נאך צוגעבן נאך צרות, דמיונות און עגמת נפש.

דאס איז די עצה ווען א מענטש האט שונאים, ער האט מענטשן וואס ווילן אים וויי טוהן און טשעפענען, זאל ער אוועק לויפן פון זיי, און זיך בכלל נישט דרייען נעבן זיי.

אבער פון די אנדערע זייט דארף מען אבער גוט וויסן אויב דאס זענען טאקע שונאים

צובראכענער איד, קומט אויף דעם א הארפן עונש.

און פארקערט ווער עס גיבט אכטונג אויפן חבר'ס כבוד וועט דער אייבערשטער אים באצאלן מיט א גוטע זיסע לעבן.

(שיחות מזהרא"ש חלק ה' ערך ביוזנות)

עס מאכט רייד

בף אחת עשרה זהב מלאה קטרת (במדבר ז, יד). טייטשן צדיקים, בף אחת - אז מען געבט זיך איין בייג אראפ, עשרה זהב - דאס איז ווערט צעהן גילדן, מלאה קטרת - און פון דעם ווערט מען רייד, אזוי ווי די קטורת וואס האט געמאכט רייד.

דאס מיינט אז ווען א מענטש ליידיט ביוזנות און ער ענטפערט נישט צוריק, נאר ער בייגט זיך אראפ דעם קאפ און ער איז עס מקבל באהבה, דאן וועט ער זוכה זיין צו ווערן רייד.

(שו"ת ברסלב מקתב ג"א ש"ל)

דעם זייער אסאך. עס ליינט זיך איינצוהאלטן די פעס און נישט פארשעמען יענעם, און אזוי וועט מען נישט באקומען די הארבע שטראף וואס קומט זיך פאר דעם.

ובפרט ווען יענער איז אן ארימאן, זאגט דער פסוק, (תהלים קט, לא): **פי יעמד לימין אביון להושיע משפטי נפשו**, דער אייבערשטער שטייט אויף די רעכטע זייט פונעם ארימאן אים צו באשיצן, און ווען מען פארשעמט אים געמט זיך דער אייבערשטער אן פארן ארימאן.

ווען איינער געמט צוזאם צדקה, דארף מען זייער שטארק אכטונג געבן נישט יענעם צו פארשעמען חס ושלום, מען געבט אים וויפיל מען קען, און מען בעט אים איבער אז מען קען נישט געבן מער, און אלעס מיט א שמייכל און מיט ווארימקייט, ווייל מען קען קיינמאל נישט וויסן יענעמ'ס צובראכן הארץ, און ווען מען פארשעמט חס ושלום א

בעסער זיך אויסקומען מיט א צווייטן

מיט חברים, וועלן זיי נאך די חתונה בלייבן מיט די זעלבע שווערע מדות און זיי וועלן זיך אויף נישט קענען אויסקומען אינדערהיים, די גאנצע חופה נעמט אינגאנצן פּיפּצן מינוט, און פון שטיין פּיפּצן מינוט אונטער די חופה ווערט נאך נישט געטוישט די מדות צום גוטן, נאר מען דארף ארבעטן אויף זיך אין די אינגע יארן, אז מען זאל זיך אויסקומען מיט די אנדערע חברים אין ישיבה, און אזוי וועט מען נאך די חתונה אויף בלייבן מיט די גוטע מדות.

געחאקט אויפ'ן סטענדער...

עס איז אמאל געווען א איד וואס האט געזוכט א שידוך פאר זיין טאכטער, ער האט זיך נאכגעפרעגט אויף די בחורים אין ישיבה, און ער האט אויסגעקליבן דעם בעסטן א בחור, א בחור א מתמיד עצום, ער האט געקענט זיצן און לערנען צוועלף אדער פערצן שעה א טאג אן אויפהער, ממש א בחור א מצוינ'ן וואס מען טרעפט נישט.

אבער ווען עס איז געקומען נאך די חתונה האט זיך ארויסגעשטעלט אז דער בחור איז א געפערליכער פרא אדם, ער האט זיך זייער אסאך געקריגט אינדערהיים, און אפילו געניצט מיט הענט אויף, און דער טאטע איז געווען זייער בצער וועגן דעם.

איז ער געלאפן צום סטייפלער גאון זכרונ

די מדה פון זיך קענען אויסקומען מיט א צווייטן דארף מען שוין אנהויבן אויסלערנען פאר גאר אינגע קינדער, אז זיי זאלן זיך קענען אויסקומען מיט זייערע חברים, ווייל א קינד וואס קומט זיך נישט אויס מיט זיינע חברים, ווען ער וועט עלטער ווערן, וועט ער זיך נישט אויסקומען מיט זיינע חברים בחורים אין ישיבה, און נאך די חתונה וועט ער זיך נישט אויסקומען מיט זיין ווייב, און אזוי אויך מיט די שכנים, און ער וועט האבן א ביטער לעבן.

דערפאר דארף מען שוין פון יונגן עלטער אויסלערנען די קינדער, מען דארף מחנך זיין די קינדער אז אפילו אויב דער חבר איז נישט אזוי ווי אים, און אפילו ווען א חבר טוט זאכן וואס אים שמעקט נישט, דארף מען דאס אויך קענען דערהייבן, און מען מוז זיך נישט אייביג קריגן מיט א צווייטן, די קונץ איז נישט צו ווייזן אז מען האלט אנדערש, נאר פארקערט, אפילו אויב ער האלט אנדערש פון יענעם און אפילו אויב יענער טוט זאכן וואס מען האט נישט ליב, זאל מען דאס אויך קענען דערהייבן, און נישט מאכן קיין מחלוקת און זיך קריגן וועגן דעם.

מוהרא"ש שליט"א זאגט אייביג פאר די בחורים אז אויב זיי וועלן זיך נישט אויסלערנען יונגערהייט זיך אויסצוקומען

זײ קלוג און נישט גערעכט

מען זעהט אז ווען א מענטש לערנט זיך צו דרייוון א קאר, לערנט מען אים אויס אז ער זאל זיין קלוג און נישט גערעכט, דאס מיינט אז אפילו ווען דו פארסט אויף די ריכטיגע וועג, אבער אויב דו זעהסט ווי א צווייטער פארט אריין אויף דיין זייט, אפילו יענער איז נישט גערעכט, דריי זיך שנעל אוועק פון יענעם, ווייל אויב דו וועסט פארן גלייך, אפילו אויב דו ביזט טאקע גערעכט, וועט עס זיך נישט גוט אויסלאזן.

די זעלבע דארף מען וויסן ווען מען האנדלט מיט מענטשן, אפילו אויב דו ביזט זיכער גערעכט, אויב אבער דו וועסט דיך אייביג שטעלן אויף דיין גערעכטיגקייט און נישט נאכגעבן, וועט זיך עס נישט גוט אויסלאזן, דערפאר דארף מען זיין קלוג און נישט גערעכט, און וויסן ווי אזוי צו האנדלען מיט א צווייטן.

די גוף מיט די נשמה

אזוי ווי מען דארף זיך אויסקומען מיט אנדערע מענטשן, אזוי דארף מען זיך אויך אויסקומען מיט זיך אליין, דער מענטש איז צוזאמגעשטעלט פון א נשמות'דיגע גוף מיט א רוחניות'דיגע נשמה, און מען דארף זעהן אז די צוויי זאלן זיך אויסקומען אינאיינעם, אפילו זיי זענען צוויי פארקערטע זאכן, די נשמה ציעט נאר צום אייבערשטן, און דער גוף צו נשמות, אבער אויב דער

לברכה און זיך אויסגערעדט דאס הארץ פאר אים, אז ער איז דא אריינגעפאלן אין א ביטערע פלאנטער, ער האט אויסגעקליבן דעם בעסטן בחור וואס האט געלערנט די פלייסיגסטע אין ישיבה, און דא איז ער אריינגעפאלן מיט אזא פרא אדם וואס פירט זיך נישט אויף ווי א מענטש, זו תורה וזו שכרה?

האט אים דער גאון געענטפערט: "די תורה וואס ער האט געלערנט איז טאקע זייער חשוב און טייער, אבער דאס איז נאכנישט גענוג, מען דארף אויך האבן גוטע מדות, און דאס האט זיך דער בחור נאכנישט אויסגעלערנט, ער האט נישט געהאט מיט קיינעם נאר מיט זיין סטענדער, אויפ'ן סטענדער האט ער געלערנט, אויפ'ן סטענדער האט ער אויסגעגעבן זיינע געפילן, ווען ער האט נישט פארשטאנען א שטיקל גמרא האט ער געהאקט אויפ'ן סטענדער, און ווען ער האט זיך אויפגערעגט האט ער אראפגעווארפן דעם סטענדער, ער האט זיך נישט געדארפט אויסקומען מיט קיינעם נאר מיטן סטענדער, און ער האט זיך קיינמאל נישט אויסגעלערנט ווי אזוי צו האנדלען מיט מענטשן" און דער גאון האט אויסגעפירט: "איך וואלט נישט געראטן אז זיי זאלן זיך גט'ן נאר מען זאל טרעפן א קלוגן איד וואס זאל אויסלערנען פאר דעם אינגערמאן הלכות דרך ארץ אז ער זאל וויסן ווי אזוי אומצוגיין מיט מענטשן".

אייבערשטער האט זיי צוזאמגעשטעלט
מיינט דאס אז זיי דארפן זיך קענען
אויסקומען.

די נשמה דארף פארשטיין אז דער גוף
מוז עסן און שלאפן געהעריג כדי צו קענען
זיין א מענטש, און אויב דער גוף וועט נישט
באקומען זיינע באדערפענישן וועט די
נשמה אויף נישט קענען אַנגיין, ער וועט
נישט קענען דאווענען און לערנען ווי מען
דארף, אויב אבער דער גוף עסט און שלאפט
נארמאל, דעמאלט'ס איז דער מענטש
פרייליך און רודהיג, און ער קען מקיים זיין די

מצות פונעם אייבערשטן מיט שמחה.
דער הייליגער בעל שם טוב זי"ע זאגט
"ווען עס ווערט א קליינע לאך אינעם גוף,
ווערט א גרויסע לאך אין די נשמה", דאס
מיינט אז אויב דער גוף ווערט אפגעשוואכט,
ווערט שוין די נשמה נאך מער אפגעשוואכט
ווייל ער קען נישט לערנען און דאווענען און
מקיים זיין די מצות ווי מען דארף.

וואויל איז דעם וואס ווייסט ווי אזוי זיך
אומצוגיין מיט זיך און מיט אנדערע מענטשן,
וועט אים שטענדיג גוט זיין.

(שיחות מוהרא"ש חלק י' ערך חכר)

ברוך ה'

מענטש, א מענטש וואס רעדט שטענדיג פונעם אייבערשטן, ווערט א פרייליכער און א צוגעלאזענער מענטש, וועם יעדער האט ליב, און דאס ברענגט אים א ספעציעלע סיעתא דשמיא, אז ער זאל מצליח זיין מיט וואס ער טוט, ווי דער פסוק זאגט (שם) וְכָל אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה ה' מְצַלִּיחַ בְּיָדוֹ, טאקע ווייל ער האט גערעדט שטענדיג פונעם אייבערשטן האט ער אזוי שטארק מצליח געווען.

וואס מאכסטו? ברוך ה'!

פאר מענטשן קוקט דאס אויס ווי א פשוטע זאך, וואס איז שוין אז מען זאגט ברוך ה', אס ירצה ה' וכו', אבער באמת איז דאס א גרויסער יסוד אין אידישקייט, און מען קען דערקענען א מענטש ווי ער האלט אין זיין אמונה דורך דעם, ווען מען פרעגט איינעם: "וואס מאכסטו? ווי אזוי פיהלסטו?" און ווען דער מענטש ענטפערט סתם: "אלעס פיין, אלעס גוט", אן דערמאנען דעם אייבערשטן, איז א סימן אז דער מענטש איז נאך ווייט פון אמונה. ווייל א איד דארף ענטפערן: "ברוך ה', געלויבט דער אייבערשטער".

דערפאר וואויל איז דער מענטש וואס געוואוינט זיך צו שטענדיג צו דערמאנען דעם אייבערשטן, וועט ער דורך דעם באקומען

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן מ"ה): אז אמונה באקומט מען דורך דעם מזיל, ווען מען רעדט פון אמונה מען רעדט פונעם אייבערשטן, דורך דעם באקומט מען אמונה, און דאס איז אליינ'ס אמונה.

דערפאר איז די בעסטע זאך ווען א איד געוואוינט זיך צו, שטענדיג צו דערמאנען דעם אייבערשטן ביי יעדע זאך, צום ביישפיל: יעדע מאל זאגן ברוך ה', חסדי ה', אס ירצה ה', וכו'. ווייל ווען מען דערמאנט דעם אייבערשטן שטענדיג, באקומט מען א ריינע אמונה, צו גלייבן קלאר אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט.

דאס זעהן מיר ביי יוסף הצדיק ווען ער איז געווען אין מצרים ביי פוטיפר, זאגט דער פסוק (בראשית לט, ג): וַיֵּרָא אֲדֹנָיו כִּי ה' אִתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה ה' מְצַלִּיחַ בְּיָדוֹ, דער גוי פוטיפר האט געזעהן אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף, שטעלט זיך א פראגע, ווי אזוי זעהט א גוי אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף? זאגט רש"י "שם שמים שגור בפיו", ער האט שטענדיג גערעדט פונעם אייבערשטן, ער האט שטענדיג דערמאנט דעם אייבערשטן'ס נאמען, ביז אפילו דער גוי האט געזעהן אז יוסף לעבט מיטן אייבערשטן.

דאס טוישט דער גאנצער מהות פונעם

א אפגעהיטענער איד, וואס יענער איז געווען פון די מתנגדים אויפ'ן בעל שם טוב, און ער האט זיך צוגעהערט צו אזא שמועס.

ער האט שוין לאנג געוואלט זיך טענה'ען מיטן בעל שם טוב וועגן דעם דרך החסידות, אז עס איז נישט די ריכטיגע וועג, אבער ער האט קיינמאל נישט געהאט קיין געלעגענהייט אויף וואס זיך ארויף צו כאפן, אבער יעצט הערנדיג דעם שמועס ווי דער בעל שם טוב זיצט און רעדט דברים בטלים מיט א פשוט'ן מענטש, האט ער שוין געהאט וואס צו זאגן, ער איז צוגעגאנגען צום בעל שם טוב און אים מוסר געזאגט: "וואס פאר א מין וועג איז דאס? איר וועט דארפן אפגעבן א דין וחשבון אויף די ביטול תורה וואס איר מאכט דא, קוק מיר אן ווי איר בין אינגאנצן אפגעשיידט פון די תבלי עולם הזה און גשמיות און איר זיץ א גאנצן טאג און לערן פלייסיג, אזוי וואלט איר אויף געדארפט טוהן, און נישט זיצן און סתם פארברענגן די צייט מיט דברים בטלים!"

דער בעל שם טוב האט אים אויסגעהערט מיט סבלנות, און דערנאך גענומען א סידור אין די האנט און געזאגט צום למדן: "דו ווייסט אז דו האסט יעצט צוגעכאפט די פלאץ פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער האט נישט ווי צו זיצן יעצט", דער למדן קוקט אן דעם בעל שם טוב, ער פארשטייט בכלל נישט וואס ער רעדט, עס זעהט אים אויס ווי דער בעל שם טוב רעדט

א שטארקע אמונה און זיין נאנט צום אייבערשטן.

דברים בטלים?

דער הייליגער בעל שם טוב זי"ע פאר ער איז נתגלה געווארן, פלעגט ער ארום גיין רעדן מיט פשוטע אידן, מיט דארפסלייט, מיטן ציהל אריין צו ברענגן אין זיי צו רעדן פונעם אייבערשטן, ער פלעגט זיי פרעגן: "וואס מאכט איר? ווי אזוי גייט עס?", און זיי האבן געענטפערט: "ברוך ה' אלעס גייט גוט", "וואס מאכט די משפחה?", געלויבט דער אייבערשטער זיי זענען אלע געזונט און שטארק, און אזוי האט ער זיך נאכגעפרעגט אויף די פעלד זאכן, "ווי אזוי זענען די בהמות?" האבן זיי געענטפערט: "חסדי ה', די קיה געבט מילך און עס איז דא פרנסה" און אזוי ווייטער, און אויף דעם וועג האט דער בעל שם טוב צוביסלעך אריינגעברענגט אין מענטשן דעם אייבערשטן, אז מען זאל אנהויבן רעדן פונעם אייבערשטן, און אזוי אריינגעברענגט אמונה אין די וועלט.

איינמאל ווען דער בעל שם טוב איז אזוי ארום געגאנגען רעדן צו די פויערן, ער האט גערעדט מיט זיי אלע נארישקייטן, וועגן די פערד וועגן די פעלדער, דער עיקר האט ער געוואלט ארום באקומען דעם אייבערשטן פון זייער מזיל, אז אינמיטן דעם שמועס זאלן זיי דערמאנען דעם אייבערשטן, איז איינמאל געזיצן אין די זייט א חשוב'ער איד א למדן און

דערמאנען דעם אייבערשטן שטענדיג, דאס ברענגט אמונה פארן מענטש.

איך גלייב יא

און פארקערט אויף, אזוי ווי די אמונה ווענדט זיך די מזיל, דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו זאגן חס ושלום קיין שום זאך קעגן די אמונה אפילו ווען ער מיינט עס נישט ערנסט, אזוי ווייט אז דער הייליגער רבי נתן האט מקפיד געווען אפילו אז מען זאל קיינמאל נישט זאגן די ווערטער "איך גלייב נישט" אדער "איך קען עס נישט גלייבן", אפילו ווען מען רעדט פון אנדערע זאכן, נישט קעגן אייבערשטן חס ושלום, נאר מען זאל זאגן "די געוויסע זאך קען איך נישט גלייבן" "די געוויסע זאך איז שווער צו גלייבן", אז ער זאל ארויסזאגן אויף וואסערע זאך ער באציהט זיך, כדי עס זאל נישט ארויס קומען פון זיין מזיל א זאך וואס מען קען אפילו אויסטייטשן קעגן די אמונה חס ושלום.

ווען א איד געוואוינט זיך צו צו רעדן מיט מענטשן פונעם אייבערשטן קען ער מיט דעם מחיה זיין אידן, מענטשן זענען צובראכן עס גייט אויף זיי איבער שוועריקייטן, און ווען ער הערט אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט מיט א געוואלדיגע השגחה פּרטיות, אלעס האט א פונקטליכע חשבון פארנוואס עס דארף אזוי זיין, בארוהיגט ער זיך וויסענדיג אז ער איז

בכלל נישט צו די זאך. זאגט אים דער בעל שם טוב: "זאג מיר נאכאמאל איבער וואס דו האסט געזאגט", דער למדן חזר'ט עס איבער אז דער בעל שם טוב וואלט אויף געדארפט זיין אפגעשיידט פון די וועלט אזוי ווי ער, נאר זיצן און לערנען און נישט פארברענגן די טייערע צייט מיט דברים בטלים.

האט דער בעל שם טוב אים געזאגט: "דאס האב איך דיר געזאגט, דו האסט צוגעכאפט די פלאץ פונעם אייבערשטן, און ער האט נישט קיין פלאץ ווי צו זיצן" און דער בעל שם טוב מאכט אים אויף די סידור וואס ער האט געהאט אין די האנט און ער ווייזט אים ואתה קדוש יושב תהלות ישראל, און דער בעל שם טוב טייטש אים אזוי דער פסוק, ואתה קדוש - דו ביזט טאקע זייער א הייליגער מענטש, אבער דער אייבערשטער יושב תהלות ישראל - דער אייבערשטער זיצט אויף דעם וואס די אידן לויבן אים, די ווערטער וואס אידן זאגן שטענדיג - ברוך ה', חסדי ה', אם ירצה ה', דער אייבערשטער וועט העלפן, אויף די ווערטער זיצט דער אייבערשטער און פון דעם האט ער הנאה. און דו ביזט דאך בכלל נישט גורם די זאכן, דו האלטסט אז עס איבריגע זאכן, מען דארף נאר זיצן און לערנען, קומט אויס אז דו לאזט נישט דעם אייבערשטן זיצן און דו פארטרייבסט די שכינה פון די וועלט! אזוי האט דער בעל שם טוב שטיל געמאכט דעם למדן. זעהט מען פון דעם די גרויסקייט פון

פונעם אייבערשטן, וואויל איז אים און
וואויל איז זיין חלק.

(שיחות מוהרא"ש חלק ה' ערך אמונה)

אין גוטע הענט און דער אייבערשטער וועט
אים זיכער העלפן.

וואויל איז דעם וואס רעדט שטענדיג

נאר א נאנטער קרוב

און בעטן אין געוויסע צייטן אדער געוויסע מצבים למשל נאר אין בית המדרש ווען דער עולם דאווענט וכו', אז נאר דעמאלטס קען מען רעדן צום אייבערשטן. דאס איז א גרויסער טעות, ווייל דער אמת איז אז דער אייבערשטער שטייט שטענדיג נעבן יעדן מענטש, און ווי נאר דער מענטש עפענט די מזיל איז ער שוין ביים אייבערשטן, דער אייבערשטער הערט אים אויס און ער העלפט אים מיט וואס ער דארף.

ווי ווייט איז פון מזיל ביזן הארץ?

ווען דער הייליגער רבי איז אריינגעקומען וואוינען אין די שטאט ברסלב, האט ער געפרעגט דארט איינעם אויב עס איז דא אין שטאט א גוטע פלאץ וואו מען קען זיך מתבודד זיין, צו רעדן צום אייבערשטן. האט יענער געענטפערט אז עס איז דא אינדרויסן פון שטאט א גוטע פלאץ, א הייל, ווי מען קען דארט רעדן רעהיגעהייט צום אייבערשטן, אבער די פלאץ איז אביסל ווייט פון שטאט.

האט דער הייליגער רבי זיך אנגערויפן: "ווייט? ווי ווייט איז פון מזיל ביזן הארץ?" דאס מיינט אז ווען א איד גלייבט באמונה שלימה אז דער אייבערשטער איז איבעראל אויף יעדן פלאץ, קען ער שוין גלייך אנהויבן רעדן צום אייבערשטן פון די ערשטע טריט

דער פסוק זאגט (תהלים קמ"ה, יח): "קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראהו באמת, דער אייבערשטער איז נאנט צו יעדן וואס רופט צו אים באמת.

דאס איז א גרויסער חיזוק פאר יעדן איד, אז יעדער האט א נאר נאנטער קרוב וואס וועט אים שטיין צו הילף ווען עס וועט אויספעלן. מען זעהט אז ווען א מענטש האט א קרוב א פארמעגליכער איד, איז ער מער רעהיג, ווייל ער פארלאזט זיך אז אין א צייט פון נויט וועט ער זיך ווענדן צו זיין קרוב און ער וועט אים שוין ארויס העלפן מיט א גרובה אדער א הלואה, אבער מען כאפט נישט אז יעדער איד האט נאר א נאנטער קרוב וואס איז אים שטענדיג גרייט צו העלפן, דער אייבערשטער איז א גוטער און ער וויל נאר נעבן גוטס פאר אידן שטענדיג, ער ווארט נאר אז דער איד זאל זיך עפענען דאס מזיל און אנהייבן רעדן צו אים, און גלייך ווען מען בעהט אים איז ער גרייט צו העלפן.

מען טרעפט דעם אייבערשטן איבעראל

דער פסוק זאגט (דברים ל, יד): כי קרוב אליה הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו, דער אייבערשטער איז זייער נאנט צו יעדן מענטש. נישט ווי מענטשן מיינען אז דעם אייבערשטן קען מען נאר טרעפן

זעהט מען אז א איד איז קיינמאל נישט אליין, וואו ער גייט איז דער אייבערשטער מיט אים, ער איז קיינמאל נישט פֿרעמד אין קיין שום פֿלאץ. ווען א איד נעמט זיך דאס גוט אריין אין קאפ, וועט ער קיינמאל נישט פֿילן אז ער איז אליין, ער וועט קיינמאל נישט מורא האבן צו זיין אליין. אפילו ער וועט זיך טרעפן אין עפעס א פארזווארפענע פֿלאץ, אדער אין עפעס א טונקעלע גאס, וועט ער נישט מורא האבן צו זיין אליין, ווייל ער ווייסט אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט אים, און ער וועט אנהייבן רעדן צום אייבערשטן.

אנשי שלומינו פֿלעגן טייטשן דעם פֿסוק (תהלים כ"ג, ה): גם כי אלה בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי, אויף ווען איד טרעף מיר בגיא צלמות, אין די שרעקעדיגסטע מצבים ווייסט איד אז דער אייבערשטער איז מיט מיר. די ווארט "אתה" גייט ארויף אויף "רעדן צום אייבערשטן", וואס דאס טוט מען מיט די אותיות פון א' ביז ת', און מיט די ה' מוצאות הפה, דאס מיינט אז ווען א איד רעדט צום אייבערשטן, האט ער נישט מורא פון קיין שום זאך.

א קרוב צאלט מיר אלעס אויס...

איינמאל האט א איד געפרעגט פון מוהרא"ש שליט"א: "פון וואו נעמט איר אזויפיל געלט צו קענען דעקן די גרויסע הוצאות וואס איר האט, פון דרוקן אזויפיל

וואס ער גייט ארויס פון זיין הויז, ער דארף נישט ווארטן ביז ער קומט אן אהין. דער הייליגער רבי פֿלעגט זיך טאקע דארט גיין מתבודד זיין אין דעם הייל, אנשי שלומינו פֿלעגן עס רופן "דעם רבינ'ס הייל", און אנשי שלומינו פֿלעגן אויף גיין זיך דארט מתבודד זיין.

וואו א מענטש געפינט זיך קען ער דארט רעדן צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט אים העלפן.

א איד איז פֿרעמד?!

דער מדרש (דברים רבא ב, י): דערציילט אן אינטערעסאנטע מעשה, וואס מען זעהט פון דעם ווי דער אייבערשטער איז נאנט צו א איד אין יעדע מצב וואו ער איז.

עס איז אמאל געשווימען א שיף אויפ'ן וואסער פיל מיט גוים, און עס האט זיך געפינען אויפ'ן שיף נאר איין איד, ווען די שיף האט געאנקערט איינמאל ביי אן אינזל, זענען אלע גוים צוגעגאנגען צו דעם איד מיט געלט און אים געבעטן: "מיר זענען דא פֿרעמדע אויף דעם אינזל, אפֿשר קענסטו אריינגיין אונז קויפן עפעס צו עסן?", האט דער איד געזאגט: "בין איד דען נישט אזא פֿרעמדער דא פונקט ווי אייך? איד ווייס נישט וואו צו גיין דא", האבן די גוים אים אָנגעשריגן: "א איד איז פֿרעמד?! א איד איז קיינמאל נישט פֿרעמד, וואו ער גייט, איז זיין באשעפער שטענדיג מיט אים".

דער אייבערשטער, ווי דער פֿסוק זאגט (תהלים קמ"ה, יח): קרוב ה' לכל קוראיו, בעהט ביים אייבערשטן וואס דו ווילסט, און ער וועט דיר זיכער העלפן.

וואויל איז דער מענטש וואס קריצט דאס גוט איין אין זיין הארץ, אז דער אייבערשטער איז זיין נאנטסטער קרוב, וועט ער אים זיכער העלפן שטענדיג מיט וואס ער דארף.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט' ערך קרוב)

ספרים, אויפהאלטן א ישיבה, אויפשטעלן די שטאט יבנאל, און נאך אסאך? האט אים מוהרא"ש געזאגט: "איך וועל דיר זאגן דעם אמת, איך האב א קרוב, וואס צאלט מיר אלעס אויס..." האט דער איד געפרעגט: "אפשר קען איך האבן אן אפוינטמענט ביי דעם קרוב, ווייל איך בין זייער געדרוקט יעצט, און איך דארף וויכטיג אן הלואה" האט אים מוהרא"ש געזאגט: "אוודאי קענסטו צוקומען צו דעם קרוב, דער קרוב דאס איז

גן עדן אויף די וועלט

זיין טאטע, און אזוי ווערט מען נאנט צום אייבערשטן, און מען האט דעם גן עדן אויף די וועלט, אבער פארקערט ווען מען פארנעסט פונעם אייבערשטן, ליידיט מען בלויז צרות צרורות, ממש ווי אין גיהנום.

אמונה קילט אפ דעם גיהנום

דאס איז פשוט וואס די גמרא זאגט (ברכות ט"ו): **כל הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה מצננין לו גיהנום, קריאת שמע איז אמונה, ווען א איד לייגט זיך אריין אין אמונה ווערט ער ניצול פון גיהנום, ווייל די תאוות וואס ברענען אינעם מענטש דאס נעמט אים אוועק פונעם אייבערשטן, און ווען מען גייט אוועק פונעם אייבערשטן דעמאלט'ס פאלט מען אריין אין גיהנום, אבער ווען מען לייגט קריאת שמע, מען לייגט זיך אריין אין אמונה, דעמאלט ווערט דער גיהנום אפגעקילט, מען גייט ארויס פון גיהנום, און מען לעבט אין גן עדן מיט רהיגקייט און פרייליכקייט.**

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א', סימן ד'): אז די שלעכט'ס וואס קומט אויף א רשע איז פון אים אליין, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים לב, כב): **תמותת רשע רע, דאס איז ווייל די עבירות וואס ער טוט, דאס נעמט אים אוועק פונעם אייבערשטן, און**

דער גן עדן און גיהנום איז נישט נאר אויף יענע וועלט נאכן שטארבן, דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א', סימן כ"ב): אז די גן עדן און די גיהנום זענען אויף די וועלט, און אויף האט דער הייליגער רבי געזאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן קי"ט): אז עס בכלל נישטא אזא זאך ווי עולם הזה, נאר אדער איז מען אין גן עדן אדער איז מען אין גיהנום.

וואס איז פשוט פון דעם? ווייל ווען א מענטש ווייסט און געדענקט אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, און פון יעדע זאך וואס פאסירט צו אים אנטלויפט ער נאר צום אייבערשטן, אזא מענטש האט א רהיגע געשמאקע לעבן, ווייל ער ווארפט זיך אינאנצן ארויף אויפ'ן אייבערשטן, ער דארף נארנישט נאר דעם אייבערשטן, און אזא מענטש האט דעם גן עדן אויף די וועלט, און פארקערט ווער עס טראכט נישט פונעם אייבערשטן, ער רייסט זיך אוועק פונעם אייבערשטן, אזא מענטש האט א ביטער לעבן אויף די וועלט, ער האט ממש דאס גיהנום אויף די וועלט.

דערפאר דארף זיך א מענטש צוגעוואוינען צו רעדן שטענדיג צום אייבערשטן, וואס עס גייט אויף אים דורך זאל ער נאר דערציילן פארן אייבערשטן, אזוי ווי מען רעדט צו א גוטער פריינד, אזוי ווי א קינד רעדט צו

א זאך, אז מען זעהט אז עס איז ליידער דא אזויפיל אידישע קינדער וואס ליגן געבעד אין שפיטאל מיט גרויסע יסורים, און דעמאלט'ס בארוהיגט מען זיך, ווייל קודם האט מען געמיינט אז מען האט די ערנסטע לעבן אויף די וועלט, אבער נאכן זעהן די קראנקע, דאנקט מען דעם אייבערשטן אז מען איז געזונט און שטארק און מען דארף נישט ליגן אין שפיטאל, און מען האט מער נישט קיין טענות אויפ'ן אייבערשטן, און דאס איז פשוט וואס די חז"ל זאגן (גדרים מ.): **כָּל הַמְּבַקֵּר אֶת הַחֻלָּה נִצּוֹל מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנוּם**, ווייל ביז יעצט האט דער מענטש געמיינט אז ער האט ממש דאס גיהנום אויף די וועלט, אבער נאכן זעהן וואס די קראנקע מאכן מיט לא עלינו, בארוהיגט מען זיך אז עס איז נישט עקוועלנט, און אזוי ווערט מען נצול מדינה של גיהנום.

וואויל איז דעם וואס דערהאלט זיך און ווערט נישט צובראכן פון קיין שום זאך, ער געבט זיך אינגאנצן איבער צום אייבערשטן, וועט ער האבן דעם גן עדן אויף די וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק י' ערך גיהנום)

דאס אליין ווארפט אים אריין אין גיהנום, און אזוי זעהט מען אויף אין מדרש (בראשית רבה א, ו'): **אֵשׁ הַיּוֹצְאוֹת מִגּוֹפֵן שֶׁל רְשָׁעִים** - זך גיהנום, די רשעים מאכן אליין ארום זיך אזא גיהנום-אטמאספערע.

די עיקר איז נאר צו האבן סבלנות, אפילו ווען עס גייט נישט אזוי גוט, זאל מען זיך איבערגעבן צום אייבערשטן און זיך פארלאזן אויף אים, און זיך נישט אויפרעגן ווען עס קומט אונטער א פראבלעם, און עס גייט נישט אזוי ווי מען וויל, און דאס זאגט די גמרא (גדרים כב.): **כָּל הַכּוֹעֵס כָּל מִינֵי גִיהֲנוּם שׁוֹלְטִין בּוֹ**, ווייל ווען א מענטש האט נישט קיין סבלנות, און ער רעגט זיך אויף, ווייל ער האט פארגעסן פונעם אייבערשטן, דעמאלט'ס איז די גיהנום שולט אויף אים, און ער האט א ביטער לעבן.

באזוכן קראנקע

דערפאר איז א גוטע זאך צו גיין פון צייט צו צייט באזוכן קראנקע, אויסער די גרויסע מצוה פון ביקור חולים, טוט עס אויף נאך

געב א קוש די מזוזה

די מזוזה היט אָפּ

די גמרא דערציילט (עבודה זרה יא): אז ווען אונקלוס האט זיך מגייר געווען האט זיין פעטער דער רזימישער קיסר געשיקט אסאך גרופעס סאלדאטן אים צוריק צו ברענגן, אבער ער האט זיי אלע איבערגערעדט זיך מגייר צו זיין ביז ער האט געשיקט די לעצטע גרופע סאלדאטן און ער האט זיי אנגעווארנט אז זיי זאלן נארנישט רעדן צו אנקלוס.

זיי זענען אנגעקומען צו אים און אים געכאפט, אויפ'ן וועג ארויס האט אונקלוס געלייגט זיין הענט אויף די מזוזה און זיי געפרעגט: "וואס איז דאס?" האבן זיי אים צוריק געזאגט: "זאג דו", האט ער זיי געזאגט אז א מלך בשר ודם זיצט אין זיין פאלאץ און די שומרים היטן פון אינדרויסן, אבער ביים אייבערשטן איז פארקערט, דער איד זיצט זיך ביי זיך אינדערהיים און דער אייבערשטער היט אים אָפּ ביי די טיר מיט די מזוזה, ווען זיי האבן דאס געהערט האבן זיי זיך אויך מגייר געווען, און מער האט דער קיסר שוין נישט געשיקט נאך אים.

פונקט ביי דעם ביזטו קארג?

און מען זעהט אז ווען א מענטש פיהלט אז ער איז אין א סכנה וועט ער צאלן אסאך געלט צו דינגען שומרים אז זיי זאלן אים אָפהיטן, אז

די מצוה פון מזוזה איז א גרויסע און געוואלדיגע מצוה, וואס מען דארף זייער נוהר זיין אין דעם. דער זחר הקדוש זאגט (דברים דף ש') אויפ'ן פסוק (דברים ו, ט): וכתבתם על מזוזות ביתך אז די ווארט מזוזת איז די אותיות "זוז מות" אז ביי א טיר וואס עס איז דא דארט א מזוזה וועט נישט אריינקומען דער טויט.

ערנער פון טויט

טויט מיינט נישט נאר ממש טויט רחמנא ליצלן, נאר דאס גייט ארויף אויף אלע מיני צרות, יסורים, ווייטאגן, און ארימקייט, וואס גייען אריבער אויף א מענטש, די אלע זאכן איז אויך א בחינה פון טויט, און אמאל איז עס נאך ערגער פונעם טויט, ווייל שטארבן קען מען נאר איינמאל, אבער ווען א מענטש ליידט צרות און יסורים, ובפרט ווען עס איז ביי אים אינדערהיים, עס זענען דא קריגערייען אינדערהיים, דאס איז א זאך וואס גייט מיט מיטן מענטש טאג איין טאג אויס, און דאס איז זייער שווער אריבער צו טראגן.

דערפאר דארף מען זייער נוהר זיין צו האבן בשר'ע מזוזות אויף אלע טירן, מען טאר נישט שפארן קיין געלט ביי דעם, ווייל דאס היט אָפּ דעם מענטש פון אלע צרות און יסורים.

מען עס א קוש, און מען ווייזט ארויס ווי שטארק מען האט עס ליב.

און דער שלימות איז אז ווען מען גייט ארויס אויפ'ן גאס, זאל מען קושן די מזוזה, און זיך דערמאנען וואס עס שטייט אין די מזוזה, אז עס איז נאר דא איין באשעפער וואס פירט די וועלט, ווייל ווען מען גייט ארויס אויפ'ן גאס איז גרינגער צו פארגעסן פונעם אייבערשטן, אבער ווען מען געבט א קוש די מזוזה אויפ'ן וועג ארויס, דאס דערמאנט דעם מענטש פונעם אייבערשטן, און דאס באגלייט אים אויפ'ן גאס, און אין דעם ווענדט זיך די יראת שמים פון א מענטש, אויב ער איז נזהר צו קושן די מזוזה שטענדיג.

עס איז געקומען אמאל א אינגערמאן צום הייליגן חת"ם סופר זי"ע, זיך צו פארהערן די הוראה, ער האט געוואלט באקומען פונעם חת"ם סופר א כתב הישר הוראה.

ווען דער אינגערמאן איז אריינגעקומען האט דער חת"ם סופר באמערקט אז ער האט נישט געקושט די מזוזה, האט ער געטראכט מן הסתם האט ער פארגעסן אדער ער איז געווען דערשראקן, דערפאר האט ער נישט געקושט די מזוזה, האט אים דער חת"ם סופר געזאגט אז ער זאל צוריק קומען מארגן, ווען ער איז ארויסגעגאנגען האט ער ווייטער נישט געקושט די מזוזה, און ווען דער אינגערמאן איז צוריק געקומען צומארגנס צו בעטן דעם כתב הוראה האט ער ווייטער נישט געקושט די מזוזה, האט אים דער חת"ם

מען זאל אים נישט הרגענען אדער צוכאפן זיין געלט. פארוואס זאל א מענטש קארן אויף די מצוה פון מזוזה, מען קויפט עס נאר איינמאל און דאס היט אפ דעם מענטש אויף שטענדיג.

חז"ל זאגן (זהר חדש רות פד): א טיר וואס האט א מזוזה קען קיין שום מזיק און שטן און קיין שום פגע רע צוקומען דערצו, און אפילו אין א צייט וואס מען געבט רשות פארן מלאך המשחית צו הרגענען, אבער ווען ער הייבט אויף די אויגן און ער זעהט דעם שם שד"י אויפ'ן טיר, אנטלויפט ער גלייך.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ג): אז די מצות מזוזה נעמט אוועק תאוות ממון, און מען איז זוכה צו שמירת הברית און צו זיין א שמת בחלקו און צו אריכת ימים, זעהט מען וואסערע גוטע זאכן די מזוזה ברענגט, און דערפאר דארף מען זייער נזהר זיין דערין.

קושן די מזוזה - יראת שמים

און די עיקר ליבשאפט צו די מצוה פון מזוזה דערקענט זיך ווען מען קושט די מזוזה שטענדיג ווען מען גייט אריין און ארויס, מיטן קושן די מזוזה ווייזט מען אז מען האט ליב די מצוה, און די מצוה איז חשוב ביי אים, אז ווי ווען א מענטש האט א טייערע זאך וואס ער האט ליב קוקט ער שטענדיג דערויף און ער האלט עס שטענדיג, די זעלבע איז ביי די מזוזה ווען מען גייט הויך די מזוזה געבט

דערפאר וויל איך דיר נישט פארהערן ווייל איך וועל דיר סיי ווי נישט געבן קיין פתב הוראה, ווייל אויב דו האסט נישט קיין יראת שמים, דארפסטו קודם ארבעטן אויף די נקודה צו האבן יראת שמים".

זעהט מען פון די מעשה אז דאס קושן די מזוזה ווייזט אויף די יראת שמים וואס דער מענטש האט, וואויל איז דעם וואס קושט שטענדיג די מזוזה און פריידט זיך דערמיט, וועט אים שטענדיג גוט זיין.

(שיחות מזהרא"ש חלק ז' ערך מזוזה)

סופר געזאגט: "איך קען דיר נישט געבן קיין פתב הוראה", דער אינגערמאן האט צוריק געפרעגט דערשראקענערהייט: "פאר וואס וויל דער רבי מיר נישט געבן קיין פתב הוראה, זאל מיר דער רבי כאטש פארהערן צו זעהן אויב איך קען", האט דער חת"ס סופר אים געזאגט: "איך האב געזעהן דריי מאל ווי דו גייסט דורך די טיר און דו האסט נישט געקושט די מזוזה, דריי מאל איז שוין לויט יעדן איינעם א חזקה, האב איך געזעהן פון דעם אז דו האסט נישט קיין יראת שמים,

דאווענען מיט מנין

גייט נישט אין שוהל דאווענען, הייבט מען אן צו פארשפעיגן דאס דאווענען, נאכדעם הייבט מען אן צו פארפעלן דא א מנחה דארט א מעריב, מען טרייסט זיך אז מען וועט שוין דאווענען שפעטער צוויי שמונה עשרה'ס, און נאכדעם הייבט מען אן צו שניידן פונעם דאווענען, מען זאגט נאר קריאת שמע און שמונה עשרה, ביז מען הערט אויף אינגאנצן צו דאווענען, אבער ווען א מענטש מאכט אפ מיט א שטארקייט "איך מוז יעדן טאג גיין אין שוהל דאווענען מיט מנין, מיט כוונה אדער אן כוונה" אזוי איז ער פארזיכערט אז ער וועט בלייבן ביים אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב', סימן ח'): אויף די גמרא (ברכות נ"ד): אז עזב מלך הבשן האט געזעהן אז די מחנה ישראל איז גרויס דריי פרוסה איז ער געגאנגען און אויסגעריסן א פארג וואס איז גרויס דריי פרוסה און ער האט עס געוואלט ארויף ווארפן אויף די אידן, ביז משה רבינו האט אים גע'הרג'ט, זאגט דער הייליגער רבי אז די מחנה ישראל זענען די דריי תפלות שחרית מנחה און מעריב, און דאס מוז זיין דוקא אין די מחנה ישראל, דאס מיינט אין בית המדרש מיט מנין, און דאס האט דער עזב מלך הבשן געוואלט אויסרייסן, ער האט געוואלט אויסרייסן די אידן פון דאווענען די

מוהרא"ש שליט"א זאגט שטענדיג אז אויף צוויי זאכן דארף א איד האבן מסירת נפש יעדן טאג, איינס צו דאווענען שחרית מנחה מעריב אין בית המדרש מיט מנין, צווייטנס צו לערנען יעדן טאג א בלאט גמרא.

תורה און תפלה דאס איז דער עיקר פון א איד, דאס האלט א איד ביי אידישקייט, ווען א איד איז שטארק מיט די צוויי זאכן איז ער פארזיכערט אז ער וועט זיך האלטן ביי די קדושה, און נישט אנוועק פאלן חס ושלום.

אבער אזוי ווי דער יצר הרע ווייסט אויף פון דעם, דערפאר פרוברט ער אויף אלע וועגן צו שטערן פון דעם, און דערפאר דארף זיך א איד מוסר נפש זיין צו גיין יעדן טאג אין שוהל דאווענען, און צו לערנען גמרא יעדן טאג.

אזוי הייבט זיך עס אן

און דאס זעהט מען ממש בחוש אז אזוי הייבט א איד אן אנוועקצוגיין פונעם אייבערשטן, אלעס הייבט זיך אן ביים פארנאכלעסיגן דאס דאווענען מיט מנין אין בית המדרש, קודם קומט דער יצר הרע מיט א פרומען פנים, "איך וועל ענדערשט דאווענען אינדערהיים אליין, ווייל אזוי קען איך מער אינזיין האבן דאס דאווענען", אבער ער כאפט נישט אז אזוי כאפט אים דער יצר הרע אריין אין זיין געז, ווייל איינמאל מען

ווייל אין דעם זענען מענטשן מער מזולזל, און דאווענען מנחה מעריב מיט מגין איז נאך מער מסוגל פאר פּרנסה, ווייל די גמרא זאגט (פסחים פ"ח.): אז אברהם האט עס גערופן "הר" יצחק "שדה" און יעקב "בית" דאס מיינט דעם פלאץ פון בית המקדש וואס דארט איז דער פלאץ פון תכלה, און אברהם האט מתקן געווען דאס דאווענען שחרית, יצחק מנחה, און יעקב מעריב, שדה - א פעלד, איז די פלאץ ווי עס וואקסט אלע עסן, און דערנאך ברענגט מען דאס אריין אין דעם בית - אין די הויז, זעהט מען אז מנחה און מעריב איז מסוגל פאר פּרנסה.

דערפאר אויב איינער דארף פּרנסה גרינגערהייט זאל ער זיך צוגעוואוינען צו גיין יעדן טאג אין שוהל דאווענען מיט מגין, וועט אים אייבערשטער העלפן אז ער וועט שטענדיג האבן פּרנסה ברייזות ובניקל וויפיל ער דארף.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז ערך מסירת נפש,

חלק ח' ערך מגין, חלק ו' ערך מנחה מעריב)

דריי תפלות מיט מגין, אבער משה רבינו האט זיך נישט געלאזט פון אים, נאר ער האט אים גע'הרג'ט, און מיט דעם געוויזן פאר די אידן, אז מען דארף זיך מוסר נפש זיין צו דאווענען מיט מגין.

אפילו ווען מען האט אן אונס, מען איז אויפגעשטאנען שפעט וכדומה, איז נאך אלץ דא ברוך ה' היינט מגינים ביז שפעט, און מען קען שטענדיג טרעפן א מגין צו דאווענען, און אפילו עס איז שוין נישט דא קיין מגינים, איז נאך אלץ ענדערשט צו דאווענען אין שוהל ווי צו דאווענען אינדער'היים, ווייל אזוי געוואוינט מען זיך צו צו דאווענען אין בית המדרש, וואס דארט רוהט די שכינה.

א סגולה פאר פּרנסה

צדיקים זאגן: "ווער עס וויל האבן א דבר שבמגין זאל דאווענען מיט מגין" דאס מיינט אז דאווענען מיט מגין איז א סגולה פאר פּרנסה בשפע ובניקל.

ובפרט מנחה און מעריב דארף מען נאך מער זיין געווארנט צו דאווענען מיט מגין,

די דריי וואכן

קומען צו אים, און צו רעדן צו אים.

די דריי וואכן זענען איין און צוואנציג טעג, דאס איז די גימטריא פונעם שם אהי"ה, וואס דער שם ווייזט אז אפילו ביז יעצט איז מען נישט געווען וואויל, קען מען "פון יעצט" אנהייבן צו זיין וואויל און ערליך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א', סימן ו): אז דער שם ווייזט "אנא זמין למחוי" וואס דאס מיינט, אפילו איך בין נישט געווען גוט ביז יעצט, הייב איך אן פון יעצט צו זיין גוט.

נאר אזוי ווי ווען עס איז דא גאר א טייערע אוצר, נעמט מען עס ארום און מען פארזינגלט עס מיט אסאך שלעסעה, כדי עס זאל נישט אַנקומען צו דעם נישט ריכטיגן מענטש, וואס דארף עס נישט באקומען. די זעלבע איז יעצט, אזוי ווי די דריי וואכן זענען אַזעלכע געהויבענע טעג, אַזעלכע טעג וואס פארמאגן אין זיך א געוואלדיגע אוצר, אז מען קען גרינגערהייט ווערן נאנט צום אייבערשטן, דערפאר האט עס דער יצר הרע ארום גענומען מיט אַזעלכע שלעסער פון עצבות און מרה שחורה, אז מען זאל נישט קענען צו קומען דערצו, אָבער ווער עס האט שכל, לאזט זיך נישט נאָרן, ער קוקט נישט אויף די אלע דמיונות, נאר ער ניצט אים די צייט מיט אסאך תפלה, ער בעהט אסאך דעם אייבערשטן, וועט ער גרינגערהייט צוקומען

מענטשן באטראכטן די טעג פון בין המצרים - די דריי וואכן צווישן שבועה עשר בתמוז און תשעה באב, אלץ טרויעריגע מרה שחורה/דיגע טעג, עס זעהט עפעס אים ווי געפאלענע נידעריגע טעג, וואס מען איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן, מען קען דעמאלט'ס נישט דינען דעם אייבערשטן געהעריג.

אָבער דער אמת איז נישט אזוי, נאר פונקט פארקערט, די טעג זענען גרויסע טעג, וואס זענען ספעציעל מסוגל צו נאנט ווערן צום אייבערשטן, נאך מער און גרינגער פון אנאן יאר.

איינמאל האט מען נאכגעזאגט פארן הייליגן רבי נתן, אז ערליכע אידן פלעגן זאגן אז אין די טעג פון בין המצרים פאלן זיי פון זייערע מדרגות, האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט אויף דעם אז עס איז נישט אמת, פארקערט, די טעג קען מען גרינגער שטייגן, און ווערן נאנט צום אייבערשטן, אזוי ווי מען זעהט ביי א קעניג אז ווען ער איז אין זיין פאלאץ איז שווער צו צוקומען צו אים, אָבער ווען ער איז אויפ'ן וועג, אויפ'ן גאס, איז אסאך גרינגער צו קומען צו אים. די זעלבע יעצט בין המצרים ווען דער אייבערשטער איז בבבול אין גלות, איז ער נאך מער גענטער צו אונז, און מיר קענען נאך גרינגער און שנעלער צו

צו גרויסע זאכן.

די ספרים הקדושים ברענגן פונעם הייליגן מגיד פון מעזריטש (עבודת ישראל, מסעי): אויפ'ן פסוק (איכה א, ג): כל רודפיה השיגוה בין המצרים, "כל רודפי - יה", ווער עס לויפט נאך דעם איבערשטן, "השיגוה", קען אים דערגרייכן, "בין המצרים", דוקא אין די טעג פון "בין המצרים".

און ספעציעל די שבתים פון די דריי וואכן זענען גאר גרויס, וואס איז נישטא זייער גלייכן איבערן יאר, די דריי שבתים זענען אנטקעגן די דריי ימים טובים, פּרשת פּנחס איז קעגן יום טוב פּסח, מטות-מסעי איז קעגן שבועות, און דברים-שבת חזון, איז קעגן סוכות, און דערפאר זענען זיי ספעציעל חשובע שבתים, און שבת חזון איז גאר די גרעסטע שבת פון יאר, דער נאמען "חזון" גייט ארויף אויף נבואה, ווי דער פסוק זאגט (ישעיה א, א): חזון ישעיהו, צדיקים זענען זוכה צו זעהן אין דעם שבת, דעם דריטן בית המקדש, וואס וועט אויפגעבויט ווערן במהרה בימינו.

אזוי ווי מאנדלען

דער פסוק זאגט (ירמיה א, י"א): אז ירמיה הנביא האט גביאות געזאגט אויף די חורבן פונעם בית המקדש מקל שקד אני רואה, זאגט רש"י אז אזוי ווי דער מקל שקד - דער מאנדל-בוים, פון ווען עס קומט ארויס די בלוים ביז עס וואקסט ארויס די פרוכט נעמט

אין און צוואנציג טעג, אזוי אויף פון ווען די גוים האבן צובראכן די מזייער פון שטאט, ביז ווען זיי האבן חרוב געמאכט דעם בית המקדש האט גענומען אין און צוואנציג טעג.

אבער מען דארף וויסן אז דער מאנדל האט אויף אן אנדערע אייגנשאפט, די חז"ל זאגן (מעשרות פרק א): אז דער מאנדל איז קודם ביטער און דערנאך ווערט עס זיס, און דערפאר, אזוי ווי די דריי וואכן זענען צוגעגליכן צו מאנדלען, איז יעצט די צייט וואס מען קען איבערדרייען, און מאכן פון ביטער זאל ווערן זיס. וואס דאס איז באמת די ארבעט פון א מענטש אויף די וועלט, אזוי ווי דער זהר הקדוש זאגט (הקדמת בראשית ה): "ווער פון אייך קען איבערדרייען, און מאכן פון טונקל זאל ווערן ליכטיג, און פון ביטער זאל ווערן זיס?"

דאס מיינט, אז אפילו ווען עס גייט איבער אויף א מענטש צרות און יסורים און שוועריקייטן, עס איז אים זייער ביטער דאס לעבן, עס איז אים ממש טונקל פאר די אויגן, אבער ווען מען ווייסט אז די אלע זאכן זענען נישט געשעהן פון זיך אליין, דער איבערשטער האט עס געמאכט מיטן ציהל אויפציוועקן דעם מענטש אז ער זאל צוריק קומען צו אים, און דער מענטש גייט און ער דערציילט פארן איבערשטן אלע זיינע פראבלעמען, דעמאלט'ס האט ער איבערגעדרייט און געמאכט פון ביטער זיס,

ווען דער הייליגער ישמח משה זי"ע איז געפארן צו זיין רבי'ן דער הייליגער חוזה זי"ע האט ער געבעטן דעם אייבערשטן אויפן וועג, "באשעפע, דו וויסט דאך אז איך וויל נישט האבן קיין קשיות, ממילא העלף אז ווען איך קום צום צדיק זאל מיר פארענטפערט ווערן אלע מיינע קשיות, ווייל די חז"ל זאגן דאך (ימא ל"ח:) הלא לטהר מסייעין אותן, ווען איינער וויל זיך הייליגן, העלפט מען אים פון הימל, אבער עס שטייט נישט א לשון יחיד מסייע אותן, וואס דעמאלט'ס וואלט עס געמיינט אז נאר דער אייבערשטער העלפט, עס שטייט דאך מסייעין אותן א לשון רבים, און דאס מיינט אז די צדיקים העלפן אויך דעם מענטש. און דערפאר - העלף מיר באשעפער - אז דער צדיק זאל מיר העלפן ארויס גיין פון אלע מיינע קשיות".

ווען ער איז אנגעקומען צו זיין רבי'ן דער הייליגער חוזה זי"ע, ווי נאר ער האט אריין גערעטן אין צימער, האט אים דער צדיק געפרעגט: "פארוואס זעהסטו אויס אזוי טרויעריג היינט? עס שטייט טאקע אין שלחן ערוך אז א ירא שמים דארף טרויערן און זיך מצער זיין אויפן חורבן בית המקדש, אבער דאס מיינט נאר אין הארץ, אויפן פנים דארף מען שטענדיג האבן א שמייכל", און דער צדיק האט ממשיך געווען, "גלייב מיר, אז מיר זאגן אויך יעדע נאכט תיקון חצות און מיר טרויערן אויפן חורבן בית המקדש, אבער פון דעסט וועגן זענען מיר נאך אלץ פרייליך".

ווייל דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן, און ער וועט ארויס גיין פון אלע זיינע פראבלעמען און צרות.

נישט מיט עצבות

און אפילו די אלע הלכות און דינים וואס מיר האבן, זיך צו פירן מיט אבילות אין די טעג פון בין המצרים, מיינט דאס נישט אז מען דארף זיין טרויעריג, בעצבות און צוקלאפט. נאר מען דארף עס טוהן מיט אן השתוקקות אין הארץ, אז מיר בענקן שוין און מיר זענען משתוקק אז מען זאל אויפבויען דעם בית המקדש, און מיר קענען נישט פארנעסן דערפון.

דאס איז געווען די וועג וואס אלע צדיקים האבן זיך געפירט, פון איין זייט האבן זיי אין הארץ געטרויערט אין הארץ אויף די חורבן בית המקדש, אבער אויפן פנים האבן זיי אייביג געהאט א שמייכל, און מקבל געווען יעדן מענטש בסבר פנים יפות, און אזוי האבן זיי מקרב געווען יעדן צום אייבערשטן.

ווען דער הייליגער ישמח משה זי"ע האט געוואלט נאכקוקן און זעהן וואס דער דרך החסידות איז, האט ער געהאט א שטארקע קשיא אויף זיי, "פארוואס זענען די חסידים אייביג פרייליך? עס איז דאך א קלארע הלכה אין שלחן ערוך אז א ירא שמים דארף טרויערן און זיך מצער זיין אויפן חורבן בית המקדש, ממילא ווי אזוי קענען די חסידים זיין אזוי פרייליך?"

זעהט מען פון דעם אז די עיקר אבילות דארף מען האבן אין הארץ, אבער פון אינדרויסן דארף זיך א מענטש זייער שטארקן, און אפילו ווען עס גייט אויף דורך צרות און יסורים, זאל ער נאר צוריק קומען צום אייבערשטן, און זיך האלטן פרייליך, און פרייליך מאכן אנדערע.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה אויסצוגיין די הייליגע טעג ווי עס דארף צו זיין.

דער בעט שטעכט

דער הייליגער צדיק רבי יוסף פון אוסטליא זי"ע (א זון פונעם צדיק רבי מרדכי'לע געשכידער זי"ע) האט איינמאל געהערט אז דער הייליגער חוזה פון לובלין זי"ע גייט דורכפארן זיין שטאט, און ער גייט מן הסתם זיך אפשטעלן אין שטאט זיך אפרוען, און ער האט געהאט גרויס חשק אז דער צדיק זאל איינשטיין ביי אים אינדערהיים.

ער האט פארשטאנען אז דער הייליגער חוזה וועט זיך וועלן אראפלייגן ביי אים זיך אפרוען פונעם וועג, און עס איז געווען באוואוסט אז עס האט זיך געקענט מאכן אז ווען דער הייליגער חוזה האט זיך אראפגעלייגט אויף א בעט ווי עס איז געליגן דערויף בעפאר איינער וואס איז נישט געווען ערליך, האט ער געשריגן "עס שטעכט מיר, דער בעט שטעכט מיר" און ער האט נישט געוואלט שלאפן אויף דעם בעט.

און דערפאר האט די הייליגער צדיק רבי

דער צדיק האט אים דאס מסביר געווען מיט א משל פונעם הייליגן צדיק רבי שמעלקע ניקלשבורגער זי"ע, אזוי ווי א קעניג וואס איז פארכאפט געווארן אין א ווייטע לאנד, און ער האט זיך אפגעשטעלט זיך אפרוען דארט ביי זיינס א פריינד, ווען דער פריינד האט געזעהן אז דער קעניג איז דארט אין געפענגעניש, האט ער זייער געוויינט און זיך מצער געווען, אבער למעשה איז ער אויך געווען זייער פרייליך אז דער קעניג שטייט איין ביי אים. און די זעלבע איז אויך יעצט, אפילו מיר זענען טאקע אין גלות, דער בית המקדש איז טאקע חרוב, אבער דער אייבערשטער איז דאך מיט אונז, און מיר זענען זייער נאנט צו אים, און מיט דעם קענען מיר זיך זייער פרייען.

און דער הייליגער חוזה זי"ע האט אויסגעפירט, "באמת וואלט איך דיר דאס נישט געדארפט אויסזאגן, אבער אזוי ווי חז"ל זאגן דאך הבא לטהר מסייעין אותנו, מיט א לשון רבים, מיינט דאס אז די צדיקים דארפן אויך ארויס העלפן און מקרב זיין דעם מענטש צום אייבערשטן, דערפאר האב איך דיר דאס געזאגט..."

דער הייליגער ישמח משה זי"ע איז נבהל ונשתומם געווארן פון די קלארע רוח המקודש פונעם הייליגן חוזה זי"ע וואס האט געזעהן אלעס וואס ער האט געטראכט, און פון דעמאלט'ס איז ער נתקרב געווארן צו אים, און געווארן פון זיינע גרויסע תלמידים.

נוצן די בעט פאר דער הייליגער חוזה וועט אַנקומען.

ווען דער הייליגער חוזה איז אַנגעקומען צו די שטאט אוסטיליא, איז רבי יוסף אנטקעגן געגאנגען דעם צדיק און אים פארבעטן אריינצוקומען צו אים אינדער היים זיך אפצורופען, דער הייליגער חוזה האט אַנגענומען דעם פארלאנג, און רבי יוסף האט זיך זייער געפריידט און אריינגעברענגט דעם צדיק און אים אַנגעוויזן אויף דעם נייעם בעט זאגענדיג אז דער בעט האט געמאכט אן ערליכער איד מיט גוטע פונות, און דער צדיק קען זיך אונדאי אפרוען אויף דעם בעט.

אבער ווען דער הייליגער חוזה האט זיך אראפגעלייגט אויפן בעט האט ער גלייך געשריגן "געוואלד! עס שטעכט מיר!", רבי יוסף האט זיך זייער דערשראקן, דאס איז דאך א נייע בעט וואס אן ערליכער איד האט געמאכט, פארוואס וויל דער חוזה נישט ליגן דערויף? ער האט נישט געוואוסט וואס צו טוהן, ער האט מורא געהאט צו געבן זיין אייגן בעט פארן חוזה, אבער ער האט נישט געהאט קיין ברירה, דער צדיק מוז זיך דאך אפרוען, האט ער געגעבן פארן צדיק זיין אייגן בעט.

ווען דער חוזה האט זיך אראפגעלייגט אויף זיין בעט, האט זיך דער חוזה אַנגערופן "דאס איז זייער א גוטע בעט! עס איז מיר ממש א מחיה צו ליגן דא!" דער צדיק האט זייער הנאה געהאט פון די הייליגקייט פונעם בעט. רבי יוסף האט זייער הנאה געהאט אז ער

יוסף געוואלט אַנגרייטן פארן הייליגן חוזה א נייע בעט וואס קיינער איז נאכנישט געליגן דערויף, אזוי אז דער הייליגער חוזה זאל זיך רוהיג קענען אויסרוען אויף דעם בעט.

ער האט אריבער גערופן א חשובער איד וואס איז געווען א סטאלער, און ער האט אים דערציילט די גאנצע זאך אז ער מוז האבן א גוטע נייע בעט פארן הייליגן חוזה, און ער וויל אז ער זאל אים בויען א גוטע בעט, און ער זאל גיין אין מקוה פאר ער בויעט עס, און ער זאל עס בויען מיט ערליכע ריינע פונות, אז דער הייליגער חוזה זאל וועלן שלאפן אויף אזא בעט.

דער סטאלער האט אביסל מורא געהאט, ווייל ער האט געטראכט וואס וועט ער טוהן אויב דער בעט וועט אויף נישט געפעלן פארן הייליגן חוזה, אבער ער האט נישט געוואלט אפזאגן רבי יוסף, און ער האט זיך אונטערגענומען צו מאכן דעם בעט.

יעדע מאל וואס ער האט געארבעט אויף דעם בעט איז ער קודם געגאנגען אין מקוה, און ער האט געמאכט די בעט מיט גרויס שפלות און צובראכנקייט, וויסענדיג וואסערע צדיק גייט ליגן אויף דעם בעט. ווען ער האט פארענדיגט דעם בעט האט ער עס אריבער געברענגט צו רבי יוסף אינדער היים, ער האט עס איבער גענומען און אריינגעלייגט אין א ספעציעלן שטוב, ער האט איבער געצויגן דעם בעט, און ער האט צוגעשפארט די טיר, אז קיינער זאל נישט

מַרְהָ שְׁחֹרְהָ, ווייל דער איד האט געמאכט דעם בעט אין די ניין טעג, און ער איז דאך געווען אן ערליכער איד איז ער געווען זייער טרויעריג אויפן חורבן בית המקדש, אבער עס איז געווען אויף א וועג פון עצבות און מַרְהָ שְׁחֹרְהָ, און דערפאר האט ער אריינגעלייגט אינעם בעט א מַרְהָ שְׁחֹרְהָ, וואס דאס האט נישט געלאזט דעם הייליגן חוזה ליגן דערויף. ווייל די ריכטיגע וועג איז צו טרויערן מיט א האפענונג אז דער אייבערשטער וועט אונז זיכער נישט פארלאזן, נאר ער וועט אונז שוין בקרוב אויסלייזן און אויפבויען דעם בית המקדש במהרה בימינו אמן.

(שיחות מוהרא"ש [מכת"י] ערך בין המקרים)

האט געקענט מהנה זיין דעם צדיק מיט זיין בעט, אבער עס איז אים געווען זייער אינטערעסאנט פארזאם דער הייליגער חוזה האט נישט ליב געהאט די נייע בעט, שפעטער האט ער געפרעגט פונעם הייליגן חוזה אליין, "דאס איז דאך א נייע בעט וואס אן ערליכער איד האט געמאכט מיט גוטע פונות ספעציעל פארן צדיק, פארזאם איז דער צדיק נישט געווען צופרידן פונעם בעט?"

האט אים דער הייליגער חוזה געענטפערט, "אַמַת טאַקע אז דאס בעט האט געמאכט אן ערליכער איד, און דאס איז א הייליגע בעט, אבער עס שלאגט פון איר ארויס א

די טעג פון ספירה

אדורך גיין די ספירה טעג, עס דארף זיך אדורך דרייען מיט אים אלע מיני מצבים, איין טאג חסד שבגבורה איין טאג גבורה שבגבורה, דאס מיינט אז יעדן טאג גייט אריבער אויפ'ן מענטש אנדערע מצבים און שוועריקייטן, ברוחניות ובגשמיות, און ווען דער מענטש האט שכל און ער דערהאלט זיך, ער פרויברט נאכאמאל און נאכאמאל, ער פרויברט צו טוהן גוטע זאכן וואס ער קען, וועט ער צום סוף אנקומען צו שבועות, צו קבלת התורה, ער וועט באקומען די תורה פון אייבערשטן, און זיין אן ערליכער איד.

(קונטרס ספירת העומר)

נאך א זאך לערנען מיר פון די ספירה טעג.

פאר מען גייט מקבל זיין די תורה אים יום טוב שבועות, דארף מען קודם ציילן די טעג, דאס לערנט אונז, אז יעדער טאג איז א געציילטער טאג, א וויכטיגע טאג, און יעדן טאג קען מען גוט אויסניצן מיט גוטע זאכן. די גמרא זאגט (פסחים ה): מקצת היום כפילו א חלק טאג איז ווי א גאנצע טאג, ממילא אפילו אויב עס איז שוין דורך געגאנגען רוב טאג, מען זעהט זיך צום סוף טאג, אז דער טאג איז אדורך מיט גארנישט, טאר מען נישט אויפגעבן אויף דעם טאג, און טראכטן

דער אייבערשטער האט ארויסגענומען די אידישע קינדער פון מצרים אום יום טוב פסח, די אידן זענען שוין געווען דעמאלט'ס פארזינקען אין די ניין און פערציג שיערי טומאה, און אין די לעצטע מינוט האט זיי דער אייבערשטער ארויסגענומען פון מצרים, אבער זיי האבן נאכנישט געקענט מקבל זיין די תורה, זיי האבן קודם געציילט ספירה זיבן וואכן און דערנאך האבן זיי מקבל געווען די הייליגע תורה.

דאס איז א געוואלדיגע חיזוק און א וועג-ווייזער פאר יעדן איד, ווי אזוי אנצוגיין אין לעבן, א יעדער איד וויל באמת זיין וואויל און דינען דעם אייבערשטן, נאר דער יצר הרע רעדט צו דעם מענטש צו טוהן עבירות, און ווען ער פאלט דורך, צוברעכט ער אים, אז ער איז שוין גארנישט ווערט, און אז ער וועט שוין קיינמאל נישט מצליח זיין, און ווען דער מענטש שטארקט זיך און ער גייט נאכאמאל און נאכאמאל צוריק צום אייבערשטן, פרויברט דער יצר הרע נאכאמאל און נאכאמאל צו צוברעכן דעם מענטש, און אזוי גייט דער מענטש אוועק פונעם אייבערשטן. און דערפאר קען א מענטש נעמען א מוסר השכל פון די ספירה טעג, אז אפילו ווען מען גייט שוין ארויס פון מצרים, קומט מען נישט גלייך אן צו קבלת התורה, עס דארף נאך

דעם גאנצן טאג.

דאס לערנען מיר פון די ספירה טעג, יעדן טאג איז א געציילטע טאג, און ווען מען וועט אנהייבן פון יעצט צו אויסניצן יעדן טאג ווי עס דארף צו זיין, וועט מען קענען מקבל זיין די תורה פונעם אייבערשטן, אים יום טוב שבועות.

(קונטרס ימי הספירה)

”די היינטיגע טאג איז שוין דערנאך, מארגן וועל איך שוין אריינבאפן גוטע זאכן, מארגן וועל איך לערנען, מארגן וועל איך דאווענען”, ווייל אפילו עס איז נאך געבליבן אפאר מינוט פונעם טאג, אויב וועסטו אויסניצן די פאר מינוט וואס עס איז נאך געבליבן אריינצובאפן לערנען עפעס, אדער טוהן עפעס מצות ומעשים טובים, וועסטו מיט דעם אויפהייבן

האב נישט קיין טענות

פארן וואס קען איך נישט טרינקען טיי?

עס איז אמאל געווען א רב וואס פלעגט זיצן ביי זיך אינדערהיים א גאנצן טאג און לערנען פלייס, ער האט שטענדיג געהאט א ווארימע טיי גרייט צו די האנט צו טרינקען ווען ער איז דורשטעריג. איין טאג האט דער רב באמערקט ווי דער וואסער טרעגער פון שטאט גייט דורך אונטער זיין פענסטער און ער שטעלט זיך אפ דארט אפצורופן, ער נעמט אראפ די אמפער'ס פון אקסל און ער ריהט זיך אפ פאר עטליכע מינוט, אבער דער רב האט באמערקט אז ווען דער וואסער טרעגער גייט ווייטער מוזמלט ער זיך אונטער עטליכע ווערטער שטילערהייט. די זעלבע זאך האט זיך איבער גע'חזר'ט גאכאמאל און גאכאמאל, עטליכע מאל א טאג ווען דער וואסער טרעגער איז דורך געגאנגען אונטערן רב'ס פענסטער האט ער זיך אפגעשטעלט זיך אפרוען און ער האט זיך אונטער געמוזמלט עפעס שטילערהייט.

פארן רב איז דאס איז געווען זייער אינטערסאנט, וואס וויל דער וואסער טרעגער דארט אונטערן פענסטער. איינמאל ווען דער וואסער טרעגער האט זיך דארט אפגעשטעלט האט דער רב געקלאפט אויפן פענסטער און אים ארויף גערופן צו זיך אין שטוב, און דער רב האט אים געפרעגט: "וואס

א איד דארף אריין נעמען אין זיך און שטענדיג געדענקן אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, איעדע זאך וואס עס געשעהט אויף די וועלט איז מיט א געוואלדיגע השגחה פרטית, וואס דער אייבערשטער האט עס אליין געפירט אז עס זאל אזוי געשעהן.

איינער וואס נעמט זיך דאס גוט אריין אין קאפ, אזא מענטש וועט קיינמאל נישט האבן קיין טענות אויף א צווייטן, "פארן וואס האט עס יענער געטוהן?", "פארן וואס גייט יענעם בעסער פון מיר?", ווייל ער ווייסט אז דער אייבערשטער האט עס זיכער אזוי צוגעפירט פאר זיין טובה.

עס איז דא אזא טבע ביי מענטשן אז זיי זענען נישט פרייליך און צופרידן ווי אזוי עס גייט זיי, און זיי האבן טענות אויף אנדערע אז מען שטייט זיי אין וועג און מען לאזט זיי נישט אויספירן וואס זיי ווילן, אבער באמת איז דאס סתם דמיזנות קיינער קען נישט שטערן א צווייטן פון צוקומען צו וואס ער וויל. נאר אזוי ווי מען איז מקנא פארן וואס יענער איז מצליח און ער נישט, דאס מאכט אז מען זאל אנהויבן טראכטן אז יענער שטייט אין וועג, ווען דער אמת איז אבער אז קיינער שטייט נישט אין וועג, יעדער מענטש קען אויספירן וואס ער וויל מיט א שטארקע רצון, און קיינער קען אים נישט שטערן.

טֵרעגער איז געווען אויסער זיך פאר פֿרייד. דעם קומענדיגן טאג איז דער וואסער טֵרעגער אנגעקומען צום רב אינדערהיים, ער איז אריין אין צימער און זיך געזעצט זאגן תהלים מיט א גלעזל טיי ביי די זייט, נאכן אפזאגן א דרייסיג-פערציג קאפיטלעך האט ער שוין אנגעהויבן צו געזעצן און ווערן מיד, ער האט געטרינקען נאך טיי און געזאגט ווייטער נאך עטליכע קאפיטלעך, אבער ער האט געשפירט זייער לאנגווייליג, אזוי האט ער הוכגעשטופט נאך אביסל טיי מיט נאך עטליכע קאפיטלעך, ביז ער האט מיט גרויס שוועריקייט געענדיגט גאנץ תהלים אין מאל.

ווען ער האט געענדיגט איז ער גלייך געלאפן צום רב'ס צימער, ער האט אריין געקלאפט און געזאגט פארן רב אז דאס איז נישט פאר אים, ער קען דאס נישט באווייזן, ער האט שוין מער נישט קיין טענות אויפן אייבערשטן און אויפן רב, און אז דער רב קען עס באווייזן קומט זיך עס אים טאקע. זעהט מען פון די מעשה אז די אלע טענות וואס מענטשן האבן צו א צווייטן קענען זיין בלויז פון קנאה, ווען מען זאל וויסן אז יעדער האט זיך זיין נקדה אויף די וועלט, יעדער האט אנגערע זאכן וואס ער דארף אויספירן אויף די וועלט, וואלט מען נישט מקנא געווען א צווייטן, נאר פרובירט זיך אנצושטרענגען צו טוהן און אויספירן די אייגענע נקדה, און בכלל נישט קוקן אויף א צווייטן.

איז פֿשט פון דעם אז דו שטעלסט זיך אלץ אפ דא אונטער מיין פענסטער און דו זאגסט עפעס שטילערהייט? האט דער וואסער טֵרעגער געענטפערט: "יא, איך האב טענות אויפן אייבערשטן און אויף איה, פארן וואס קען דער רב זיצן אין א באקוועמע צימער און לערנען א גאנצן טאג רוהיגערהייט מיט א גלעזל טיי, און איך דארף זיך צוברעכן די ביינער און שלעפן שווערע אמפער'ס וואסער איבער די שטאט? אין די ווינטער איז מיר זייער קאלט, און איך דארף ברעכן די אייז פון טייך צו קענען שעפן וואסער, און אין די זומער גיי איך אויס פאר היץ, פארן וואס קען איך נישט זיצן רוהיגערהייט אינדערהיים אזוי ווי אייך?"

ווען דער רב האט דאס געהערט האט ער געפרעגט דעם וואסער טֵרעגער: "וויפיל געלט מאכסטו א טאג?", ווען דער וואסער טֵרעגער האט געזאגט וויפיל ער מאכט, האט דער רב געזאגט צו אים, לאמיר מאכן אן אפמאך, איך וועל דיר צאלן די געלט וואס דו מאכסט, און דו קענסט קומען דא אינעם דערנעבנדיגן צימער און אויך זיצן און לערנען א גאנצן טאג, און איך וועל דיר אפילו צושטעלן טיי צו טרינקען, אבער דער וואסער טֵרעגער פֿרעגט: "איך קען דאך אבער נישט לערנען?", זאגט אים דער רב: "אבער תהלים קענסטו דאך זאגן, וועסטו זיצן און זאגן תהלים דא א גאנצן טאג", מען האט געשלאסן דעם אפמאך, און דער וואסער

שנייד אָפּ דיינע הערנער...

בכלל דאס האבן טענות אויף יעדן איינעם איז ממש א קרענק וואס מען דארף זעהן זיך אויסצוהיילן דערפון. מען זאגט א ממשל אז אמאל איז א הערש געלאפן אין וואלה, אבער זיינע הערנער האבן זיך פארהאנקערט אין א בוים און ער האט נישט געקענט לויפן ווייטער, האט דער הערש אנגעהויבן צו שטויסן דעם בוים מיטן גאנצן כח, אינצווישן איז דארט דורכגעגאנגען א קלוגער פוקס און ער האט געפרעגט דעם הערש וואס ער טוט, האט דער הערש געזאגט אז אזוי ווי די ביימער שטערן אים פון לויפן האט ער אפגעמאכט אז ער וועט אויסרייסן אלע ביימער פון וואלה, און אזוי וועט ער קענען לויפן רוהיג אומגעשטערט.

האט דער פוקס געלאכט פון אים און געזאגט: "אפילו דו וועסט לעבן טויזנט יאר וועסטו נישט קענען אויסרייסן די אלע

ביימער פון וואלה, איך האב דיר א בעסערע עצה, שנייד אָפּ דיינע הערנער, אזוי וועסטו קענען לויפן רוהיג אין וואלד און די ביימער וועלן דיר נישט שטיין אין וועג!"

דער נמשל איז פארשטענדליך, ווען איינער זעהט אז ער האט צופיל טענות אויף זיינע ארומיגע, יעדער שטייט אים אין וועג, און ער וויל נאר אויסרייסן די אלע מענטשן וואס שטערן אים. דארף ער וויסן אז עס וועט זיך קיינמאל נישט ענדיגן, ענדערש זאל ער אפשניידן די אייגענע הערנער, דאס מיינט אז ער זאל פארעכטן זיינע אייגענע פראבלעמען, און דאן וועט ער זעהן אז קיינער שטייט אים בכלל נישט אין וועג.

וואויל איז דעם וואס האט נישט קיין טענות אויף קיינעם וועט ער האבן א זיסע און געשמאקע לעבן.

(שיחות מזהרא"ש חלק ג' וחלק ו' ערך טענות)

היטן פון חובות

דאס געלט, און זיי דארפן זיך באהאלטן פון די בעלי חובות, אויף די גאס קען ער נישט גיין ווייל דארט וואוינט איין בעל חוב, אין די בית המדרש קען ער נישט גיין ווייל ער וויל נישט טרעפן א צווייטן בעל חוב, און אין יענע מקוה קען ער נישט גיין ווייל דארט וועט ער טרעפן אן אנדערע בעל חוב, און אזוי מוז ער גיין גלות לייזן און ער האט נישט קיין נארמאל לעבן מיט ישוב הדעת.

אבער איינער וואס פאלגט דעם הייליגן רבינ'ס עצות, און אפילו ער איז אביסל געדרוקט וועט ער נישט בארגן, נאר ענדערש בלייבן שולדיג פאר זיך אליין, וועט ער לעבן א חיים טובים אויף דער וועלט מיט ישוב הדעת, און ער וועט נישט דארפן מורא האבן זיך צו דרייען צווישן מענטשן.

דאס איז אויף די וועלט, ווער רעדט נאך אזוי גייט מען אוועק פון די וועלט א בעל חוב, מען איז געבליבן שולדיג געלט פאר מענטשן, איז דאס ווייטער זייער ביטער, ווייל מען וועט דארפן נאכאמאל אראפקומען אויף די וועלט צו באצאלן דאס וואס מען איז שולדיג געבליבן.

א מוראדיגע מעשעה האט פאסירט ביים הייליגן בעל שם טוב זי"ע ווען ער איז איינמאל איינגעשטאנען ביי א איד אן עושה, אינמיטן שמועסן מיטן עושר האט דער בעל

דער הייליגער רבי האט אמאל געשמועסט מיט אנשי שלומינו איבער דעם ענין פון חובות, (שיחות הר"ו סימן קכ"ב): און דער הייליגער רבי האט זיך אויסגערדוקט: "עס איז בעסער צו זיין א בעל חוב פאר זיך אליין, ווי צו זיין א בעל חוב פאר אנדערע".

עס מאכט זיך צומאל צייטן ביי א מענטש אז ער דארף עפעס קויפן פאר זיך אדער פאר זיין משפחה, אבער ער האט נישט די געלט דערצו, און ער גייט און ער בארגט געלט פון מענטשן און ער ווערט א בעל חוב פאר זיי פרי צו קענען קויפן וואס ער דארף, אויף דעם זאגט דער הייליגער רבי אז ענדערש זאל מען בלייבן א בעל חוב פאר זיך אליין, "איך בין נאך שולדיג מיר צו קויפן די זאך", און דער ווייל פֿעטן דעם אייבערשטן און האפן און ווארטן אויף זיין ישועה, ווי איידער צו בארגן געלט און זיין א בעל חוב פאר א צווייטן.

דאס איז א געוואלדיגער יסוד פאר א מענטש אז ער זאל קענען לעבן אויף די וועלט רוהיגערהייט מיט ישוב הדעת. מען זעהט מענטשן וואס פאלן אריין אין חובות, זיי בארגן זיך אן געלטער פון אנדערע מענטשן, און אפילו אויף די מינוט זעהט אויס ווי זיי האבן דאס געלט און קענען קויפן וואס זיי דארפן, אבער למעשה ווען עס קומט צו באצאלן האבן זיי נישט פון וואו צו נעמען

גלייך ווען דער בעל שם טוב האט צוריסן די שטר האט מען געהערט קולות און געשרייטן פון הויף, ווען זיי זענען צוגעגאנגען צו פענסטער זעהן וואס עס גייט פאר, האבן זיי געזעהן אז דער משרת שרייט און וויינט אז דער בעסטער פערד זייערער האט זיך אויסגעצויגן אויף דער ערד און געשטארבן.

דער עושר האט זיך זייער מצער געווען וואס דא איז געשעהן, האט אים דער בעל שם טוב געזאגט: "דער פערד איז געווען א גלגול פון דעם איד וואס האט געבארנט ביי דיר דאס געלט, און אזוי ווי ער האט נישט באצאלט די חוב ביי זיין לעבן איז ער מגולגל געווארן אין דעם פערד און ער האט געארבעט פלייסיג פאר דיר כדי צו באצאלן זיין חוב, אבער יעצט ווען דו האסט מיר געגעבן דעם שטר און איך האב עס צוריסן און מוחל געווען דעם חוב, דארף ער מער נישט ארבעטן און ער איז געשטארבן".

זעהט מען די הארבקייט פון בארגן געלט, אז אויב באצאלט מען נישט די חובות דארף מען נאכאמאל מגולגל ווערן עס צו באצאלן, און דערפאר איז זיכער בעסער בכלל נישט אריין צו גיין אין חובות.

אנטלויף נישט!

און ווען איינער איז שוין יא אריינגעפאלן אין חובות, איז אויף דא א וועג ארויס, אבער צו דעם דארף מען האבן אביסל שכל. ווען א מענטש זעהט זיך ארום אז ער איז

שם טוב געבעטן דעם עושר אויב ער קען אים ווייזן זיין שטאל מיט פערד, ווען זיי זענען געגאנגען צום שטאל האט דער בעל שם טוב זיך אויסגעקליבן איין פערד און געבעטן דעם עושר אויב ער קען אים געבן דעם פערד פאר א מתנה ווייל עס געפעלט אים זייער שטארק, דער עושר האט אבער געזאגט אז דער בעל שם טוב קען זיך אויסוועלן סיי וועלכע פערד און עס נעמען, אבער דער פערד זאל ער אים איבערלאזן ווייל עס איז זיין בעסטע פערד, דער פערד מאכט אים די בעסטע ארבעט, און ער דארף אים האבן זייער וויכטיג פאר זיין פרנסה.

דער בעל שם טוב האט אים גארנישט געענטפערט און זיי זענען צוריק אריין אין הויז, און דער בעל שם טוב האט געבעטן דעם עושר אויב ער קען אים ווייזן זיינע שטרות וואס ער האט פון מענטשן וואס זענען אים שולדיג געלט, דער עושר האט עס געברענגט און דער בעל שם טוב האט ארויס געקליבן פונעם פעקל שטרות איין אלטע שטר און געפרעגט דעם עושר אויב ער קען עס אים געבן במתנה, דער עושר האט אָנגעהויבן לאכן און געזאגט אז ער האט סיי ווי נישט וואס צו טוהן מיט דעם שטר ווייל דער מענטש איז שוין לאנג געשטארבן און ער האט שוין נישט פון וועם צו בעטן דאס געלט, און דער בעל שם טוב קען זייער גערן האבן דעם שטר, דער בעל שם טוב האט גענומען דעם שטר און עס צוריסן אויף שטיקלעך.

צייט צו באצאלן די חובות.

קומט אויס אז מיט אביסל שכל קען א מענטש צוביסלעך אפצאלן אלע זיינע חובות אויף א שיינע וועג, און נישט דארפן אוועק לויפן און זיך באהאלטן אין די לעכער.

ערבות

און ווען מען רעדט פון חובות דארף מען אויף געדענקן זיך אכטונג צו געבן קיינמאל נישט צו חתמ'ענען פאר א צווייטן ערבות, צו זיין אן ערב וואס דארף באצאלן אויב דער מענטש האט נישט צו באצאלן.

מען דארף גוט געדענקן אז א ערב איז פונקט ווי ער האט אליין געבארנט די געלט, און ער איז פונקט אזוי אהראי צו באצאלן די חוב, און ווען עס וועט קומען למעשה און יענער וועט נישט באצאלן וועט דער ערב מוזן באצאלן פון זיין טאש, עס וועט נישט העלפן קיין טענות ומענות "איך האב נישט געמיינט, איך האב נישט געוואלט, איך האב נישט געוואוסט" א ערב דארף באצאלן.

איינער וואס האט זיך שוין אמאל אפגעבריעט מיט אזא זאך פארשטייט דאס זייער גוט. עס קומען מענטשן זיך בעטן מיט רחמנות אז מען זאל אונטער שרייבן פאר זיי ערבות, "דו דארפסט נישט באצאלן, איך דארף בלויז דיין אונטערשריפט אלץ ערב, ווייל אזוי קען איך בארגן די הלואה", אבער דאס איז זייער גוט גערעדט ביז עס קומט למעשה און מען דארף טאקע באצאלן, דאס

שוילדיג אסאך געלט פאר מענטשן, און ער ווייסט אז ער האט נישט פון וואו צו נעמען געלט דאס צו באצאלן, עס איז אסאך געלט, אסאך מער פון וויפיל ער האט, אזא מענטש וועט געווענליך זיך פרוברין ארויסצודרייען פון די בעלי חובות, און פרוברין זיך נישט צו טרעפן מיט זיי.

דאס איז אבער זייער א גרויסער טעות! ווען דער בעל חוב זעהט אז מען פרוברט זיך ארויסצודרייען פון אים, און דער וואס האט געבארנט דאס געלט נעמט זיך אפילו נישט די מיה זיך צו אנטשוילדיגן אז ער האט נישט די געלט יעצט צו באצאלן, ווערט ער ברוגז, און ער וועט נאר טראכטן וועגן ווי אזוי צוריק צו באקומען דאס געלט, ביז אפילו צו רופן צו דין תורה.

אבער ווען א מענטש האט שכל וועט ער נישט אנטלויפן פון זיינע בעלי חובות, נאר ער וועט נעמען די ביסל געלט וואס ער האט און גיין צו די בעלי חובות און ברענגן כאטש אביסל געלט און זיך אנטשוילדיגן אז יעצט האט ער נישט מער, און גלייך ווען ער וועט האבן נאך וועט ער באצאלן נאך.

ווען דער בעל חוב זעהט אז ער האט צוטוהן מיט א נארמאלן מענטש וואס זוכט זיך נישט ארויסצודרייען, ער זעהט דאך אז יענער פרוברט צו באצאלן צוביסלעך וויפיל ער קען, און ער אנטשוילדיגט זיך, דאן וועט נישט זיין אזוי ברוגז, נאר אדרבה ער וועט רחמנות אויף אים, און ער וועט אים נאך געבן מער

אָבער דאָס זענען זייערע וויכטיגע יסודות
 וואס מען דארף האבן אין לעבן, די ערשטע
 זאך נישט צו באַרן בכלל קיין געלט, און אזיב
 מען האט שוין יא געבאָרנט זאל מען נישט
 אנטלויפן פון די בעלי חובות נאר פרוּבירן
 צוביסלעך צו באַצאלן און איבערבעטן, און
 זעהן נישט צו זיין קיין ערב פאר אַ צווייטן.

און אויף אזא וועג קען מען לעבן מיט ישוב
 תדעת, און דינען דעם אייבערשטן מיט ישוב
 תדעת, און האבן אַ פרייליך לעבן.

(שיחות מזהרא"ש חלק א' וְחלק ב')

(חלק ד' ערך חובות, חלק ח' ערך ערבות)

איז נישט בלויז אן אונטערשריפט, נאר דו
 געמסט דיך אונטער אז דו וועסט באַצאלן די
 חוב, און ליידער זענען שוין אסאך מענטשן
 אומגליקליך געוואָרן אזוי, זיי האבן פארלוירן
 זייער גאנצע פארמעגן.

דערפאר, התבונן עיניו בראשו, ווער עס
 האט שכל שטייט ווייט פון אַזעלכע זאכן, און
 געמט זיך אונטער אז ער וועט קיינמאל נישט
 אונטערשרייבן פאר קיינעם קיין ערבות, און
 אזוי וועט ער זיך איינשפארן אסאך עגמת
 נפש.

עס זעהט טאקע אויס ווי פשוטע זאכן,

הַכְּנֶסֶת אוֹרְחִים

די מצוה פון הכנסת אורחים? האט דער הייליגער רבי איר געזאגט: "נאך א בילקע, מיט א שטיקל טישטוף", ווייל דער פאקט איז אז אסאך מאל ווילן די פרויען טוהן די מצוה אויפ'ן בעסטן אופן, זיי ווילן אהער שטעלן פאר די געסט דאס שענסטע און בעסטע, אבער אזוי ווי דאס איז זייער שווער צו טוהן, טוען זיי נישט גארנישט.

דערפאר האט איר דער הייליגער רבי געזאגט אז מען דארף נישט קיין גרויסע זאכן, דער עיקר איז נאך א שטיקל טישטוף אז עס זאל זיין ווי צו זיצן און נאך א בילקע איז שוין גענוג, און אויף אזא וועג קען מען מער מקיים זיין די מצוה.

דער הייליגער רבי נתן האט געהאט אן אייניקל וואס האט געהייסן רבי מיכל'ע, ער איז געווען זייער שטארק אויסגעצייכנט אין די מצוה פון הכנסת אורחים, ער פלעגט אליין צוגרייטן די בעט פארן אורח, און ער פלעגט זיך ארויף לייגן דערויף צו זעהן אויב עס איז גענוג גוט און געשמאק צו שלאפן, און אפילו אין זיינע לעצטע יארן ווען ער איז שוין געווען אלט און שוואך האט ער זיך נאך אלץ אנגעשטרענגט אליין אנצוגרייטן די בעטן פאר די אורחים, און ווען זיינע קינדער האבן אים געפרעגט פארזאמל ער איז זיך אזוי שטארק מטרייט, האט ער געזאגט: "איך

די מצוה פון הכנסת אורחים איז טאקע א שווערע מצוה, אבער עס איז זייער חשוב און טייער ביים אייבערשטן, אזוי ווייט אז תז"ל זאגן (שבת קכ"ז): גדולה הכנסת אורחים יותר מהשפמת בית המדרש ומקבלת פני השכינה, און דאס לערנט מען ארויס פון אברהם אבינו, ווי מען זעהט אז אפילו ער האט געהאלטן אינמיטן רעדן מיט די שכינה, אבער ווען ער האט געזעהן אורחים קומען האט ער אלעס אפגעלאזט, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן צו ווארטן און ער איז אנטקעגן געלאפן די געסט, איז דאך זיכער אז ווען איינער האלט אינמיטן טוהן אנדערע זאכן, דארף ער אלעס אפלאזן און זיך אפגעבן מיט די געסט.

דער אמת איז אז מיר זענען אלע אורחים דא אויף די וועלט, און ווען מען טוט די מצוה פון הכנסת אורחים, מען נעמט אריין געסט און מען געבט זיך אפ מיט זיי, מען געבט זיי צו עסן און צו טרינקען, דעמאלט'ס וועט דער אייבערשטער טוהן מיט אונז מדה כנגד מדה, און אונז אויך געבן צו עסן און צו טרינקן און אלעס וואס מיר דארפן, און מיט דעם קען מען זיך איינשפארן אסאך צרות.

די טאכטער פונעם רבי'ן די צדיקת שרה עליו השלום האט אמאל געפרעגט דעם הייליגן רבי'ן, "ווי אזוי קען מען מקיים זיין

און פיל מיט קרעץ, און קיינער האט זיך נישט געוואלט אפגעבן מיט אים, די פרוי פון די קרעטש'מע האט זייער רחמנות געהאט אויף אים און זי האט אים אָנגעווארימט הייס וואסער, און זי האט גערופן איר מאן אז ער זאל אפּוואשן דעם אַרימאן, און ער האט אזוי געטוהן, אפילו עס איז אים געווען זייער שווער עס צו טוהן האט ער עס געטוהן בּחפּז לב.

דערנאך האט דער אַרימאן זיי געזאגט: ווייל איר האט זיך אזוי אָנגעשטרענגט זיך אפּצוגעבן מיט מיר און מיר ארויסהעלפּן, וואונטש איך אייך אז איר זאלט זוכה זיין צו האבן קינדער אזוי ווי מיר, עס האט זיי בכלל נישט געשמעקט צו הערן אזא ברכה, אבער נאכדעם וואס ער האט געענדיגט רעדן איז ער פארשוואונדן געווארן אינאיינעם מיט די גאנצע וואגן פון אַרימעלייט, און דעמאלט'ס האבן זיי פארשטאנען אז דאס איז געווען א נסיון פון הימל, אז זיי זאלן אין דעם זכות זוכה זיין צו קינדער, און אזוי איז טאקע געווען אז זיי האבן זוכה געווען צו געבוירן די צוויי הייליגע קינדער רבי אלימלך מיט רבי זושא וואס זיי האבן באלויבטן די וועלט מיט זייער תורה און צדקות, אלעס איז די זכות פון די מסירת נפש פאר הכנסת אורחים.

אבער פון די אנדערע זייט דארף מען אויך אכטונג געבן וועלכע אורחים מען נעמט אריין, נישט צו נעמען אורחים וואס פירן זיך נישט אויף ווי מען דארף, און דערפאר דארף

גרייט אן דעם בעט פאר מיר נישט פארן אורח, ווייל מיט דעם גרייט ער זיך אן גוטע זכותים פאר זיך אליין.

לפּום צערא אגרא

אבער פון די אנדערע זייט איז עס נישט קיין גרינגע זאך, אורחים קענען אמאל זיין שווערע מענטשן וואס זענען דורכגעגאנגען אסאך צרות אין זייער לעבן, און מען דארף האבן אסאך געדולד צו זיי, אבער אויב מען איז זוכה בייצושטיין דעם נסיון און מען נעמט אויף די אורחים מיט סבלנות, דעמאלט'ס צאלט דער אייבערשטער צוריק, מדה כנגד מדה, און ער געבט אויף פארן מענטש אלעס וואס ער דארף.

אן אינטערעסאנטע מעשה איבער דעם איז דא פון די עלטערן פון די צוויי הייליגע ברידער דער הייליגער רבי אלימלך און די הייליגער רבי זושא זי"ע, זייערע עלטערן האבן געוואוינט אין א פארשטופטע דארף ווי זיי האבן דארט געהאט א קרעטש'מע און זיי פלעגן אסאך אריינעמען געסט, און מקיים זיין די מצוה פון הכנסת אורחים.

איינמאל איז אָנגעקומען צו זיי א וואגן פיל מיט אַרימעלייט און קבצנים, אָנגעטוהן צוריסן און צושליסן, און זיי האבן געבעטן אז מען זאל זיי אָנווארימען די מרחץ אז זיי זאלן זיך קענען וואשן, און מען האט דאס זיי צוגעשטעלט, צווישן די אַרימעלייט איז געווען איינער וואס איז געווען זייער קראַנק

אַרימאן, אז ער זאל האבן די זכות פון צדקה
און הכנסת אורחים.
וואויל איז דעם וואס איז זוכה מקיים צו זיין
די מצוה פון הכנסת אורחים, וועט ער זוכה
זיין צו אלעם גוט'ס.

(שיחות מזהרא"ש חלק א' וחלק ד' ערך אורחים)

מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען
זאל זוכה זיין צו גוטע און ערליכע אורחים,
און מען זאל זיי אויפנעמען מיט שמחה, ווייל
מען קען קיינמאל נישט וויסן וואס מען וועט
פאקומען אין דעם זכות, אין זער הקדוש
שטייט (פרשת ויגרא) ווען דער אייבערשטער
האט ליב א מענטש, שיקט ער אים אן

וואו איז די טיר?

די גרעסטע מדריגות.

אבער מען ווייסט נישט די וועג ווי אזוי אנצוקומען אהין, מען לויפט פון איין רבי'ן צום צווייטן, מען פרוברט איין וועג נאכן צווייטן, אפשר דא וועט מען טרעפן די ישועה, און אפשר דארט וועט מען טרעפן די ישועה אבער ווען מען זעהט אז עס גייט נישט, בלייבט מען בלינד, אזוי ווי די מענטשן פון סדום, און וואס געשעהט ווען מען איז בלינד? שלאגט מען זיך ארום איינער מיטן צווייטן, קריגט מען זיך איינער מיטן צווייטן, און דאס אלעס איז ווייל מען ווייסט נישט די ריכטיגע וועג, מען ווייסט נישט וואו די טיר איז צו צוקומען צום אייבערשטן.

די טיר איז די מזיל

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"י חלק ב', סימן פ"ד): אז די טיר איז די מזיל, מיט די מזיל קען יעדער מענטש צוקומען צום אייבערשטן, מען דארף נאר עפענען די מזיל און אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, יעדער איינער אויף זיין שפראך, מען דערציילט פארן אייבערשטן אלעס וואס מען גייט אדורך שוועריקייטן, סיי ברוחניות און סיי בגשמיות, און ווען א מענטש טוט דאס, עפענט זיך אים אויף די טיר, און ער ווערט נאנט צום אייבערשטן. אבער פון אנפאנג איז עס זייער שווער, ווען

יעדער איד וויל באמת זיין וואויל, יעדער איד וויל באמת זיין נאנט צום אייבערשטן, ער וויל פיהלן אז דער אייבערשטער איז זיין טאטע און ער איז נאנט צו אים, ער וויל פיהלן דעם אייבערשטן אין הארץ, אבער למעשה זעהט מען אז מען איז אזוי ווייט פונעם אייבערשטן, פארן וואס איז דאס אזוי?

די סיבה איז, אזוי ווי עס איז געשעהן אין שטאט סדום, ווי דער פסוק זאגט (בראשית י"ט, י"א): וְאֵת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הַכּוֹסְנוֹתִים מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל, וַיִּלְאוּ לְמַצֵּא אֶת הַפֶּתַח, די מענטשן דארט זענען בלינד געווארן, און זיי האבן נישט געקענט טרעפן די טיר אריין, דאס איז וואס עס געשעהט ביי מענטשן, אודאי וויל יעדער זיין גוט, אבער קיינער זעהט נישט די טיר, מען ווייסט נישט די וועג ווי מען דארף גיין אנצוקומען צום אייבערשטן.

און ספעציעל ווען מען ליינט ספורי צדיקים, מען הערט מעשיות ווי אזוי עס זענען געווען גרויסע צדיקים וואס זענען צוגעקומען צו גרויסע מדריגות, און עס כאפט אן פאר א מענטש אן השתוקקות, און א רצון, "איך וויל אויך זיין אן ערליכער איד", און דער אמת איז טאקע אז יעדער איד קען זיין דער גרעסטער צדיק, דער רמב"ם זאגט אז יעדער איד קען זיין אזוי גרויס ווי משה רבינו, מען קען צוקומען צו

צוגעקומען צו זיין נאנט צום אייבערשטן, זאגן פאר אונז: פרובירט אויס וועט איר זעהן אז דער אייבערשטער איז א גוטער, ער וויל נאר אונזער גוטס, ער ווארט אויף יעדן איד, און ער וויל אים נאר ארויס העלפן. אין זחר הקדוש שטייט (שמות ה): אז ווען אידן וואלטן געוואוסט ווי שטארק דער אייבערשטער האט ליב יעדן אידיש קינד, וואלטן זיי געלאפן צום אייבערשטן ווי א הערש, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים מ"ב, ב): **בְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם בְּן נַפְשֵׁי תִעְרַג אֲלֵיךָ אֱלֹהִים** - אזוי ווי דער הערש לעכצט נאך וואסער צו שטילן זיין דורשט, אזוי לעכצט יעדער איד צום אייבערשטן, אז ער זאל דערפילן זיין דורשט. און דאס איז די גאנצע וואס דער אייבערשטער וויל פון אונז, אז מיר זאלן צוריק קומען צו אים, און ער וועט אונז געבן אלעגוטע זאכן.

און אין דעם זכות וועלן מיר אויסגעלייזט ווערן פונעם שווערן גלות, אזוי ווי די תז"ל זאגן און אזוי זאגט דער רמב"ם אז ווען משיח וועט קומען וועט יעדער צוריק קומען צום אייבערשטן, יעדער וועט לערנען תורה, יעדער וועט מקים זיין די מצוות, און מען וועט לעבן אינאיינעם מיט ליבשאפט, מען וועט פיהלן אז דער אייבערשטער איז דא, און מען וועט לעבן מיטן אייבערשטן שטענדיג, במהרה בימינו אמן.

א מענטש הייבט אן צו רעדן צום אייבערשטן פיהלט ער קודם אזוי ווי ער רעדט צו די וואנט עס זעהט אים אויס ווי קיינער הערט אים נישט אויס, און דאס צוברעכט אים, און ער פיהלט נישט קיין שום טעם, און ער הערט אויף צו רעדן צום אייבערשטן.

אבער מען דארף געדענקן וואס מען האט אלץ אפגעטוהן ביז מען האט אנגעהויבן רעדן צום אייבערשטן, וויפיל עבירות מען האט שוין אפגעטוהן ביז דעמאלט'ס, וואס די עבירות פארשטאפן די הארץ און די מוח, און עס מאכט פארגעסן פונעם אייבערשטן, עס מאכט אז מען זאל פיהלן אזוי ווי דער אייבערשטער איז נישט דא, ממילא ווען עס קומט אזא מענטש וואס איז ביז יעצט געווען אזוי ווייט פונעם אייבערשטן, און ער הייבט פלוצלינג אן צו רעדן צום אייבערשטן, וועט ער זיכער נישט פיהלן גארנישט קיין געשמאק אין דעם פון אנפאנג.

אבער ווען מען האט געדולד און מען רעדט אסאך צום אייבערשטן, ווערט מען צוביסלעך אפגערייניגט פון אלע שלעכטס, און מען הייבט אן צו פיהלן די געשמאק פון זיין נאנט צום אייבערשטן, מען הייבט אן צו פיהלן אז דער אייבערשטער איז דא מיט אונז און געבן אונז, ער האט אונז ליב, און ער וויל אונז שטענדיג העלפן.

פרובירט עס אויס

דאס זאגט דוד המלך (תהלים ל"ה, ט): **טַעֲמוּ וְרֵאוּ כִּי טוֹב ה' -** די צדיקים וואס זענען שוין

(שיחות מזהרא"ש)

חלק י"ב ערך תשובה)

ווי אזוי זאגט מען מוסר?

גארנישט אויף, עס מאכט נאר ערגער. און דערפאר דארף א מענטש גוט וויסן אויב ער ווייסט ווי אזוי צו זאגן מוסר, און אויב ווייסט ער נישט, זאל ער חס ושלום נישט זאגן קיין מוסר ווייל ער קען מיט דעם הרגענען מענטשן. דאס איז אזוי ווי איינער זאל אריינגיין אין א שפיטאל, איינער וואס קען זיך בכלל נישט אויס אין מעדעצין, און ער וועט אנהייבן טיילן מעדעצינען פאר אלע קראנקע, וואס עס וועט געשעהן איז אז עס וועט נישט אריבער גיין קיין לאנגע צייט און אלע קראנקע וועלן שטארבן רחמנא לצלן, ווייל די מעדעצין וואס העלפט פאר איינעם קען אבער חס ושלום הרגענען א צווייטן, און איינער וואס וויל געבן מעדעצין, דארף זיך זייער גוט אויסקענען און וויסן וואס צו געבן פאר וועם. און די זעלבע ממש איז ווען מען זאגט די נישט ריכטיגע מוסר פאר א צווייטן קען מען אים מיט דעם הרגענען.

און דאס איז געווען די סדר פון די בעלי דרשנים וואס פלעגן ארום פארן אין די שטעט און דערפֿלעך און זאגן מוסר פאר מענטשן, זיי פלעגן דאס טוהן פאר פרנסה, אבער רוב מאל האבן זיי נישט געוואוסט ווי אזוי צו רעדן, און זיי האבן נאר געשטאכן און גערעדט שארפע ווערטער, וואס אנשטאט אויפטוהן האט עס נאר מער צובראכן

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ח'): אז כאטש עס איז א מצוה אין די תורה אז מען דארף זאגן מוסר, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ויקרא י"ט, י"ז): הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתָהּ, קען דאס אבער נישט יעדער טוהן, אזוי ווי מיר געפינען שוין אין די גמרא (ערכין טז): אז רבי עקיבא האט געזאגט "איך וואונדער זיך אויב עס איז דא איינער אין דעם דור וואס קען זאגן מוסר", און אויב רבי עקיבא האט דאס שוין געזאגט אין זיין דור, איז דאך זיכער אז אין אונזער דור איז נישטא דער וואס קען זאגן מוסר. ווייל ווען איינער זאגט מוסר פאר א צווייטן ווען ער ווייסט נישט די ריכטיגע וועג ווי אזוי דאס צו טוהן, איז נישט נאר ער טוט גארנישט אויף דערמיט, נאר ער מאכט נאך אסאך ערגער, ווייל ער וועקט סתם אזוי אויף די שלעכטע זאכן וואס די מענטשן האבן געטוהן.

דאס איז אזוי ווי עס ליגט אין א ווינקל א זאך וואס האט א שלעכטע גרויז, ווי לאנג מען רירט עס נישט צו, שפירט מען נישט דעם גרויז, אבער איינמאל מען הייבט עס אן צו מישן, דאן קומט ארויס די שלעכטע גרויז, און מען קען נישט שטיין דארט. די זעלבע געשעהט ווען איינער זאגט מוסר אויף די נישט ריכטיגע וועג, ער מישט בלויז אויף די שלעכטע חלקים פון די מענטשן און עס טוט

קענען חתונה מאכן זיינע קינדער, און ער זאל
נישט דארפן רעדן אויף זיינע קינדער!"

מגולגל געווארן אין א פיש

אין די צייטן פון הייליגן בעל שם טוב זי"ע
איז געווען אזא בעל דרשן און מוסר זאגער,
מען האט אים גערופן ר' יוסף מזכ"ח, ער
פלעגט ארום פארן אין די שטעט צו זאגן
מוסר, ער פלעגט זייער שטארק פארהאלטן
מענטשן אויף זייערע נישט גוטע מעשים.

איינמאל איז ער אנגעקומען אין א שטאט
וואס דארט איז געווען א מסור וואס האט
זייער אסאך געטשעפעט די אידן פון שטאט,
זיי האבן זייער אסאך געליטן פון אים, דער
ר' יוסף מזכ"ח איז אריבער געגאנגען צו דעם
מסור און אים זייער שטארק אנגעשריגן אויף
די שלעכטע מעשים וואס ער טוט, אבער
למעשה אנשטאט ער זאל ווערן בעסער איז
ער געווארן נאך מער אויפגערגעט און ער
האט אנגעהויבן אנצוטהן נאך גרעסערע
צרות פאר די אידן און שטאט.

עס זענען דורך געלאפן אסאך יארן, דער
מסור איז שוין געשטארבן און ר' יוסף מזכ"ח
איז שוין אויף נפטר געווארן. און ר' יודל, א
זיהן פון דעם ר' יוסף מזכ"ח, איז געווען אמאל
אונטערוועגנס אין א ערב שבת, ווען ער האט
געזעהן אז ער וועט שוין נישט אנקומען צו
זיין שטאט פאר שבת, האט ער געקלערט צו
בלייבן אויף שבת אין דעם דערפאל וואו ער איז
דאו געווען.

דעם עולם און זיי מחליש דעת געווען, און
דערפאר זענען געווען אסאך צדיקים וואס
האבן נישט געלאזט די בעלי דרשנים רעדן
אין זייער שטאט, וויסענדיג אז עס וועט סיי
ווי גארנישט אויפטוהן.

געב אים געלט,

ער זאל אויפהערן צו רעדן

איינמאל איז אנגעקומען אזא בעל דרשן
צו די שטאט בארדיטשוב, ער האט געבעטן
רשות פונעם הייליגן קדושת לוי זי"ע אז ער
זאל קענען האלטן א דרשה אין די שטאטישע
שוהל, אזוי ווי ער נויטיגט זיך יעצט זייער אין
געלט פאר הבנסת בלה.

דער הייליגער בארדיטשובער האט אים
געגעבן רשות אבער ער האט זיך אויסגענומען
מיט אים בתנאי אז ער וועט נישט רעדן
קיין שום שלעכטס אויף אידן, און דער בעל
דרשן האט זיך דאס אונטער גענומען. אבער
למעשה ווען ער האט געהאלטן אינמיטן די
דרשה האט ער פארגעסן פון זיין צוזאג, און
ער האט אנגעהויבן רעדן שארפע דברי מוסר
פארן עולם אז מען פירט זיך נישט אויף ווי עס
דארף צו זיין.

ווען דער הייליגער בארדיטשובער האט
דאס געהערט האט ער זיך אויפגעשטעלט און
געעפענט דעם ארון קודש און געזאגט: "רבנו
של עולם! גלייב אים נישט, ער איז דאך נאר
איין עדות, און איין עדות איז נישט באגלייבט,
באשעפער געב אים גענוג געלט אז ער זאל

דארט אין דעם דערפֿל האט געוואוינט א איד, און ר' יודל האט געפֿרעגט דעם איד אויב ער קען איינשטיין ביי אים אויף שבת, דער איד האט אים געזאגט אז ער נעמט אים גערן אריין אויף שבת, אבער ער האט נישט קיין פיש אויף שבת, און פֿלייש וועט זיך ר' יודל זיכער נישט פארלאזן אויפן ארטיגן שוחט, און דערפאר וועט ער נישט האבן צופיל צו עסן שבת.

האט ר' יודל געקלערט אז ער וועט זיך אריבער כאפן צום אנדערן דארף, נישט ווייט פון דארט, און דארט וועט ער זיכער קענען טרעפן פיש אויף שבת. אבער אנצוקומען צום צווייטן דארף האט מען געדארפט אריבער גיין א קליין טייכל, עס האט אויסגעזעהן ווי א קליינער טייך נישט צו טיף, און ר' יודל האט געטראכט אריבער צו גיין דעם טייך מיט די פיס, אבער אזוי ווי ער האט גאר געוואלט אריינגלייגן זיין פוס אין וואסער, האט א הונט אריין געטאנצן אין דעם וואסער און ר' יודל האט געזעהן ווי די וואסער פארשוועמט דעם הונט, און דער הונט איז דערטראנקען געווארן און געשטארבן.

ווען ר' יודל האט דאס געזעהן האט ער אנגעהויבן צו וויינען פאר פרייד און דאנקען דעם אייבערשטן אויף זיינע גרויסע חסדים אז ער האט אים געראטעוועט פון א זיכערע טויט, ווייל ווען ער וואלט אריינגעגאנגען אין טייך וואלט ער אויך דערטראנקען געווארן, ווייל דער טייך איז געווען אסאך טיפער ווי

עס האט אויסגעזעהן פון דרויסן. למעשה האט ער זיך געמוזט צוריק קערן צו זיין שבת ביי דעם איד פונעם ערשטן דערפֿל, אבער ער האט געבעטן דעם איד אויב ער קען אים טוהן א חסד און ארום גיין אין שטאט זוכן אויב ער קען טרעפן ערגעץ פיש. דער איד האט מסכים געווען און ער איז געגאנגען צו דעם אויבנדערמאנטן טייך, האט ער געזעהן ווי איינער כאפט דארט גאר א גרויסע פיש, האט ער געבעטן יענעם אז ער זאל אים פארקויפן די פיש, ווען יענער האט אים דאס פארקויפט איז ער שגועל אהיים געלאפן דערמיט און עס געשטעלט צו קאכן, און זיך געפרייט אז ער האט מיט וואס מכבד צו זיין דעם חשובן נאסט.

פרייטאג-צו-נאכטס ביים זינגען זמירות פאר די סעודה האט ר' יודל איינגעדרימלט זייענדיג אפגעמוטשעט פון די שווערע וועג, און זיין טאטע ר' יוסף מזכית איז אים געקומען אין חלום און אים געזאגט: "מיין קינד, דו זאלסט וויסן אז איך בין מגולגל אין דעם פיש, און די סיבה פארן וואס איך האב געדארפט מגולגל ווערן איז ווייל איך האב געזאגט מוסר פאר דעם מסור אויף די נישט ריכטיגע וועג און ער איז געווארן נאך אסאך ערגער, און דער מסור איז מגולגל געווארן אין דעם הונט וואס דו האסט געזעהן זיך טרענקען אין טייך, און ער איז געקומען צו זיין מיקון דורך דעם וואס דו האסט געוויינט און געדאנקט דעם אייבערשטן פאר די גס וואס

טוען יא, און דאס וועט שוין פון זיך אליין אויפֿוועקן די מענטשן און זיי צוריק ברענגן צום אייבערשטן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט: "מיט גוטע ווערטער פועל'ט מען אייביג, און אויב זעהט מען אמאל אז מען האט גע'פועל'ט מיט א שארפע וועג, דארף מען וויסן אז מיט גוט'נס וואלט מען מער גע'פועל'ט", און דערפאר אנשטאט צו רעדן פון די שלעכטס וואס מענטשן טוען און זיי מוסר'ן דערויף, דארף מען ענדערש רעדן נאר פון די גוטס וואס מענטשן טוען, און זיי מחזק זיין און שטארקן צו טוהן מער גוטע זאכן, צו טוהן מער מצות און מעשים טובים, און דאן וועט די שלעכטס אוועק פאלן פון זיך אליין, און די סארט מוסר וועט אסאך מער אויפטוהן, און ער וועט מקנים זיין די מצוה פון הוכח תוכיח את עמיתך אויפן בעסטן אופן.

(שיחות מותרא"ש חלק ח' וחלק ט' ערך תוכיח)

עס איז דיר געשעהן, און יעצט זעה צו עסן דעם פיש מיט פונד אז אויך זאל פאקומען מיין תיקון".

ווען ר' יודל האט זיך אויפגעכאפט האט ער שוין פארשטאנען פארוואס דער אייבערשטער האט מיט אים אזוי געפירט אז ער האט געדארפט בלייבן אויף שבת אונטערוועגנס און זעהן די אלע זאכן וואס ער האט געזעהן.

זעהט מען פון די מעשה די הארבקייט פון זאגן מוסר פאר מענטשן ווען מען ווייסט נישט די ריכטיגע וועג ווי אזוי עס צו טוהן.

וואס איז יא די ריכטיגע וועג?

ווען איינער וויל מקנים זיין די מצוה פון הוכח תוכיח את עמיתך, ער וויל יא זאגן מוסר, איז די ריכטיגע וועג נאר צו רעדן דיבורי אמונה והתחזקות, צו רעדן צו מענטשן פונעם אייבערשטן און זיי שטארקן און מחזק זיין אויף די גוטע זאכן וואס זיי

וועלן קענסטו דאך יא

זיין, און מען זעהט בחוש אז ווער עס איז אן עקשן, ער געבט נישט אויף, אפילו ווען ער האט קאנקורענטן, מענטשן וואס ווילן אים נאר אונטער ברענגן, אבער ער איז שטארק מיט זיין רצון, ער געבט נישט אויף, ער איז שטארק ביי זיך אז ער וועט זיכער מצליח זיין, אזא מענטש איז טאקע זייער מצליח בגשמיות, און די זעלבע דארף מען זיך אפאלענען אויף אויף רוחניות, אז ווען מען האט א שטארקע רצון קומט מען אן צו אלעס.

אבער צו דעם דארף מען האבן אסאך חיזוק, ווייל אסאך מאל געבט מען זיך א קוק אן און מען זעהט ווי ווייט מען איז פון די אלע זאכן צו וואס מען וויל צוקומען, און עס זעהט אויס ווי מען וועט שוין קיינמאל נישט אנקומען דערצו, דערפאר דארף מען זיך זייער שטארקן און וויסן אז יעדער איד קען אנקומען צו די גרעסטע מדריגות, און אויב וועט מען נישט אפלאזן די רצון, מען וועט וועלן און וועלן, און ארויסאנגן מיטן מזיל פארן אייבערשטן די אלע רצונות וואס מען האט, וועט מען זיכער צום סוף אנקומען דערצו, מען דארף זיך אליינס שטארקן און מתחזק זיין "יא, איד וועל נאך מצליח זיין", יא, איד קען אנקומען צו אלעס, "יא, איד וועל זיך קענען שטארקן אויף מיינע נסיונות", און

יעדער ווייסט אז צו זיין אן ערליכער איד קומט נישט אן אזוי גרינג, עס איז דא א גרויסער יצר הרע וואס שלעפט דעם מענטש צו טוהן זאכן וואס איז נישט גוט פאר אים, צו טוהן זאכן וואס איז קעגן דעם רצון ה', און אסאך מאל פאלט מען ליידער דורך.

אבער דער רצון, צו וועלן זיין אן ערליכער איד, דאס קען מען נישט צונעמען פון א מענטש, אפילו ווען מען איז פארזינקען אין שאול תחתית, מען פאלט דורך מיט שווערע עבירות, טאר מען אבער נישט אויפגעבן די רצון, מען דארף כאטש 'וועלן' זיין אן ערליכער איד, מען זאגט פארן אייבערשטן: "באשעפעה איד וויל זיין אן ערליכער איד", באשעפער, איד וויל נישט טוהן קיין עבירות, איד וויל נאר טוהן דיין רצון", דאס קען מען נישט אוועק נעמען פון א מענטש, און ווען א מענטש זאל זיין שטארק מיט דעם, אפילו ער זעהט אויס ווי אזוי ער זעהט נאר אויס, אבער ער געבט נישט אויף די רצון, ער וויל נאך אלץ זיין אן ערליכער איד, און נאכדערצו ווען ער זאגט דאס ארויס מיטן מזיל צום אייבערשטן, ווערט פון דעם זייער גרויסע זאכן, און צום סוף וועט ער טאקע ווערן אן ערליכער איד.

רצון איז וויכטיג בגשמיות אויף, בגשמיות קען מען אויך נאר מצליח זיין אויב מען איז שטארק מיטן רצון, צו וועלן מצליח

מיטן אייבערשטן, ער באהאלט זיך ווי דער פסוק זאגט (שיר השירים ב, ט): הנה זה עומד אחר בתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן התרפים, דער אייבערשטער באהאלט זיך און ער ווארט אז מען זאל אים קומען זוכן, און קיינער קומט אים נישט זוכן.

דאס איז די ארבעט פון א איד, ער דארף זוכן דעם אייבערשטן, אפילו מען זעהט אויס ווי אזוי מען זעהט נאר אויס, דארף מען כאטש זוכן און וועלן און בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד.

אבער פון די אנדערע זייט דארף מען אויף וויסן אז אפילו מען וויל טאקע זייער שטארק צוקומען צו אלעס, דארף מען אבער אויף האבן סבגנות, און ווארטן מיט געדולד, עס קומט נישט אלעס אן אין איין טאג, מען טאר נישט ווערן צובראכן ווען מען זעהט אז עס איז נאכנישט אנגעקומען, נאר ווארטן מיט געדולד און נישט נאבלאזן די רצון, וועט מען סוף כל סוף צוקומען צו שיינע זאכן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק ג, ט, י"ב, ערך רצון)

דאס ברענגט אריין אינעם מענטש א זעלבס-זיכערקייט אז ער וועט זיכער מצליח זיין.

מען שפילט באהאלטן...

דער הייליגער צדיק רבי ברוך'ל פון מעזעביזש זי"ע איז אמאל געזיגן ביי זיך אין צימער און געלערנט, אינמיטן לויפט אריין זיין קליינער אייניקל און ער וויינט מיט יאמערליכע טרערן, "פארן וואס וויינסטו?" פּרעגט אים דער זיידע, זאגט דער יונגל אז ער שפילט מיט זיינע חברים 'באהאלטן', איינער באהאלט זיך און יעדער דארף אים אויפזוכן, "און יעצט איז געקומען מיין רייע זיך צו באהאלטן, און איך ווארט און ווארט און קיינער קומט מיר נישט אויפזוכן".

ווען דער צדיק האט דאס געהערט האט ער אויף אָנגעהויבן מיט צו וויינען, דער גבאי האט געפרעגט דעם צדיק פארן וואס ער וויינט, האט אים דער צדיק געזאגט: "איך וויין אויף דעם וואס מיין אייניקל זאגט מיר אז ער האט זיך באהאלטן און קיינער זוכט אים נישט, די זעלבע זאך איז דאך אויף

זאג עס פארן אייבערשטן

אָשר נואַלנו וואָשר הטאָנו, זיי האָבן מוֹדָה געווען אז זיי האָבן נישט ריכטיג געטוהן, און דער אייבערשטער האט זיי מוחל געווען, אָבער קרח האט זיך ווייטער געהאלטן מיט זיין עקשנות ביזן סוף, ער האט נישט געוואלט מוֹדָה זיין, און דערפאר איז ער געווארן איינגעזונקען אין דער עֶרֶד, און אינגאנצן אויסגעמעקט געווארן פון די וועלט.

און דאס איז א געוואלדיגע לימוד פאר יעדן איינעם, ביזט דורכגעפאלן? דער יצר הרע האט זיך מתגבר געווען אויף דיר? לויף נישט אוועק יעצט פונעם אייבערשטן, נאר אדרבה, גלייך נאכדעם דערצייל עס פארן אייבערשטן און אנטשולדיגט דיך פאר אים, "באשעפער, וואס זאל איך טוהן? איך האב א גרויסע יצר הרע, איך האב זיך נישט געקענט מתגבר זיין, און איך בין דורכגעפאלן, זיי מיר מוחל, און העלף מיר אז איך זאל עס מער קיינמאל נישט טוהן".

די גמרא זאגט (ברכות י"ב): כָּל הַעוֹשֶׂה עֲבִירָה וּמִתְבַּיֵּשׁ בּוֹ, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו, דָּאס מיינט אז ווען א מענטש איז דורכגעפאלן מיט אן עבירה, אָבער ער שעמט זיך מיט דעם, ער שעמט זיך אז ער האט געקענט טוהן אזא זאך, ער דערציילט עס גלייך פארן אייבערשטן, "באשעפער איך האב דאס און דאס געטוהן", דאס מאכט אז ער זאל זיך שעמען דערמיט,

מיר זעהן ביי די פרשה פון קרח, קרח האט געקריגט אויף משה רבינו, ער האט גע'טענה'ט (במדבר ט"ז, ג): רַב לָכֶם כִּי כָל הָעֵדָה בָּלֶם קְדָשִׁים וּבְתוֹכֶם ה' וּמַדּוּע תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קַהֲל ה', אַלֶּע אִידִן זַעֲנֵן הַיִּלְיָג, פּאַרְוּאַס הַאַלֶּט זיך משה גרעסער פון אלע אידן? און די סוף פון קרח איז געווען אז ער איז איינגעשלונגען געווארן אין דער עֶרֶד צוזאמען מיט זיין גאנצע געמיינדע, און עס איז נארנישט געבליבן פון זיי.

כמעט די זעלבע ווערטער געפינען מיר ביי מרים און אהרן, זיי האבן געזאגט אויף משה, (במדבר י"ב, ב): הֲרַק אַךְ בְּמִשְׁחָ דָּבָר ה' הֲלֹא גַם בְּנֵי דָבָר, פּאַרְוּאַס הַאַלֶּט זיך משה גרעסער? דער אייבערשטער האט גערעדט מיט אונז אויף, נישט נאר צו אים.

לכאורה דארף מען פארשטיין, פאר וואס זענען זיי נישט געשטראפט געווארן מיט די הארבע שטראף וואס קרח זענדט זענען געשטראפט געווארן, זיי האבן דאך געזאגט בערך די זעלבע זאך?

נאר דער תירוץ איז אז עס ווענדט זיך וואס מען טוט נאכדעם, ביי מרים און אהרן גלייך ווען מען האט זיי פארגעהאלטן אז זיי האבן נישט געטוהן ריכטיג, האבן זיי גלייך תשובה געטוהן און חרטה געהאט, זיי האבן געזאגט, (שם י"א): בִּי אֲדֹנָי אֵל נָא תִּשֶׁת עֲלֵינוּ חַטָּאת

מיטן מזיל פארן אייבערשטן אלעס וואס מען האט געטוהן, און דעמאלט'ס גייען די עבירות ארויס פון די ביינער, און מען ווערט צוריק געזונט.

דאס מיינט אז אלע צרות וואס א מענטש ליידט איז פשוט פון זיינע עבירות וואס ער האט געטוהן, וואס דאס צוברעכט אים די ביינער, עס מאכט אים אן צרות און לאזט אים נישט אנגיין אין לעבן ווי געהעריג.

מען זעהט אז ווען מענטשן גייען דורך צרות, זוכן זיי איינעם וואס זאל זיי אויסהערן, און פארשטיין זייער ווייטאג, מען גייט צו דאקטורים און צו פסיכאלאגן, אז זיי זאלן אויסהערן און אראפנעמען די זאכן וואס דרוקן אויפן הארץ, אבער באמת לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט דא קען מען דאס טוהן מיטן אייבערשטן אליינ'ס, מען דערציילט פארן אייבערשטן אלעס וואס ליגט אויפ'ן הארץ, און מען בעהט ביים אייבערשטן אז ער זאל רחמנות האבן אז מען זאל שוין ארויסגיין פון אלעם שלעכט'ס אין וואס מען איז אריינגעפאלן, און ווען א מענטש רעדט זיך אויס דאס גאנצע הארץ צום אייבערשטן, נעמט ער מיט דעם אראפ אלע שווערע שטיינער וואס ליגן אויפ'ן הארץ, און מען ווערט א פרייליכער מענטש.

פארוואס האסטו עס געטוהן?

אבער עס איז נישט גענוג סתם צו זאגן פארן אייבערשטן די עבירה וואס מען האט געטוהן,

און ער בעהט גלייך איבער דעם אייבערשטן, איז אים דער אייבערשטער גלייך מוחל אויף אלע זיינע עבירות.

אנשי שלומינו פלעגן זאגן אז דאס איז אזוי ווי א קלייד וואס האט באקומען א פלעק, אויב וואשט מען גלייך אפ דעם פלעק, קומט עס אינגאנצן אראפ און עס בלייבט אפילו נישט קיין צייכן אז עס איז געווען א פלעק, אויב אבער מען לאזט די פלעק פאר א לענגערע צייט, איז עס שוין אסאך שווערער אראפצונעמען, און אסאך מאל, קען מען עס שוין בכלל נישט אראפנעמען נאך א שטיק צייט, אבער ווען מען האט שכל און מען וואשט עס גלייך אפ, בלייבט נישט קיין זכר דערפון.

און די זעלבע איז מיט די נשמה, יעדע עבירה וואס א מענטש טוט מאכט א פלעק אויף זיין נשמה, און ווען דער מענטש האט שכל טוט ער גלייך תשובה און מיט דעם ווערט אינגאנצן אפגעווישט די פלעק, דער אייבערשטער איז אים גלייך מוחל, אבער אויב מען לאזט עס ווארטן לאנג, איז שוין אסאך שווערער צו תשובה טוהן.

נעם עס ארויס פון דינע ביינער

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א, סימו'ד): אז ווען א מענטש טוט עבירות ווערט דאס איינגעקריצט אין זיינע ביינער, און דאס צוברעכט זיינע ביינער, און די עצה דערצו איז זיך מתוודה צו זיין, צו ארויסזאגן

האט געטוהן, און ער בעהט איבער דעם אייבערשטן, שפעטער ווען דער מלאך המקטרג קומט און ער וויל אויסזאגן פארן אייבערשטן וואס דער מענטש האט געטוהן, זאגט אים דער אייבערשטער, "דו דארפסט מיר גארנישט דערציילן, דער מענטש האט מיר שוין אלעס אליין דערציילט".

און דערפאר דארף זיך א מענטש צוגעוואוינען אז ווי נאר ער טוט עפעס קעגן דעם רצון ה', במחשבה, בדבור, אדער במעשה, זאל ער גלייך איבערבעטן דעם אייבערשטן, און זיך גלייך פארענטפערן פארן אייבערשטן, און בעטן אויף אויף ווייטער אז ער זאל מער קיינמאל נישט נכשל ווערן, און אויף אזא וועג וועט ער שטענדיג זיין ריין פון עבירות, און מיט די צייט וועט דאס אים העלפן און אים אפהיטן אז ער זאל טאקע קיינמאל נישט נכשל ווערן, און ער וועט זוכה זיין ארויפצוקומען אויף יענע וועלט אינגאנצן ריין.

(שיחות מוהרא"ש חלק ב', ג', ז', י', ערך וידוי)

נאר מען דארף אויף זאגן פארן אייבערשטן די סיבה וואס האט צוגעברענגט צו טוהן די עבירה, און ווען מען פארענטפערט זיך פארן אייבערשטן, און מען זאגט אים די סיבות וואס האבן גורם געווען אז מען איז דורכגעפאלן, מיט דעם נעמט מען אראפ פון זיך אלע דינים און אלע קטרוגים.

דאס איז פשט וואס תז"ל זאגן (מדרש רבה שופטים, ה): כשיש דין למטה אין דין למעלה, דאס מיינט אז ווען א מענטש איז זיך אליינ'ס דן, ער משפט זיך אליינ'ס, פון איין זייט זאגט ער ארויס די שלעכט'ס וואס ער האט געטוהן, אבער פון די אנדערע זייט זאגט ער אויף די לימוד זכות און די סיבות וואס האבן אים צוגעברענגט דערצו, דעמאלט'ס איז מען אים שוין מער נישט דן אויבן אין הימל, און ער ווערט געראטעוועט פון אלע סארט עונשים און יסורים.

אין זהר הקדוש (פנחס, דף רל"א): שטייט אז ווען א מענטש דערציילט גלייך פארן אייבערשטן אלע זיינע עבירות וואס ער

זײַ אַ גוטער מענטש

די שלעכטע מדות, צו טוהן טובות און ארויסהעלפן אנדערע מענטשן, ביז ער וועט ווערן באַמט אַ גוטער מענטש.

אַן קײַן חשבונות

די שלמות פון אַ גוטער מענטש איז ווען ער איז אַ גוטער בטבע, דאס מיינט אז ער טוט גוטס ווייל ער איז אַ גוטער מענטש, און נישט ווייל ער האט חשבונות אז ער וועט צוריק באקומען דערפאר טובות פון אנדערע מענטשן. איינער וואס טוט טובות און ער ווארט צוריק צו באקומען א טובה דערפאר, אָדער אפילו ער ווארט נאר אז יענער זאל אים דאנקבאר זיין און זיך באדאנקען פאר די טובה וואס ער האט באקומען, אזא מענטש וועט זייער אסאך מאל ווערן אנטוישט, ווייל געווענליך מענטשן וואס באקומען א טובה געמען דאס אן אז עס קומט אזוי, און זיי כאפן נישט אז זיי דארפן זיך באדאנקען פאר די טובה וואס זיי האבן באקומען, אָבער איינער וואס איז אַ גוטער מענטש בטבע, ער האט זיך צוגעוואוינט צו זיין אַ גוטער און צו טוהן טובות, אזא איינער וועט העלפן א צווייטן בלויז דערפאר ווייל ער וויל העלפן מענטשן, און נישט ווייל ער ווארט עפּעס צוריק צו באקומען דערפאר.

און עס קען נאך גיין אסאך מער, עס איז

יעדער איד האט אין זיך די מדה פון גוטסקייט, צו זיין אַ גוטער מענטש, צו טוהן טובות פאר אנדערע מענטשן, און אזוי דארף עס טאקע צו זיין, אָבער מען דארף זעהן זיך נישט צו לאָזן פונעם יצר הרע וואס זוכט אריין צו ברענגן אינעם מענטש אַ שלעכטקייט, צו זיין שלעכט צו מענטשן, און זיך צו פירן מיט עצות צו אנדערע מענטשן. דער אַמט איז אז אַ גוטער מענטש טוט טובות פאר זיך אליין, און פארקערט אַ שלעכטער מענטש טוט זיך אליין אָפּ, ווייל אַ מענטש וואס איז אַ גוטער האבן אים מענטשן ליב, יעדער וויל זיין גוט מיט אים, און ווען ער וועט זיך געפינען אין אַ צייט פון נויט, וועלן אים אנדערע מענטשן וועלן העלפן, און פארקערט אַ שלעכטער מענטש, אפילו אויף די מינוט גייט אים גוט, ער דארף נישט צוקומען צו קיינעם און ער קוקט אראפ אויף יעדן און ער וויל נישט העלפן א צווייטן, אָבער ווען עס וועט קומען אַ צייט וואס ער וועט זיין אין אַ צרה, דאן וועט קיינער אים נישט וועלן העלפן, קיינער וועט ניטאמאל קוקן אויף זיין זייט, און דאן וועט ער שפירן אויף די אייגענע הויט, וואס עס מיינט שלעכטקייט.

דערפאר דארף זיך אַ מענטש צוגעוואוינען צו זיין אַ גוטער מענטש, צו צוברעכן

ווארטן א מינוט, און דער רבי האט ארויס גענומען פון טאש דריי קליינע שטיינער און עס געגעבן פארן איד... ווען דער רבי האט געזעהן ווי דער איד וואונדערט זיך וואס דא גייט פאר, האט ער אים מסביר געווען, "איך האב דיר געטוהן א גרויסע טובה, און איך ווייס אז לכאורה וועסטו מיר שפעטער צוריק ווארפן שטיינער, דערפאר געב איך דיר נאר קליינע שטיינער, אז דו זאלסט כאטש ווארפן נאר דאס..."

אבער איינער וואס איז א גוטער מענטש, ער וועט נישט קוקן אויף די אלע זאכן, נאר ער וועט ווייטער טוהן טובות פאר מענטשן, און דער אייבערשטער ווייסט און זעהט די גוטע זאכן וואס א מענטש טוט, און ער וועט זיכער צוריק באצאלן אלעס גוטס פאר דעם מענטש.

נישט אויף יענעס'ס השבון

מען זאגט אז פארוואס האט דער איד "צ" באקומען אזא שיינעם נאמען "צדיק"? ווייל ער בייגט זיך איין און ער טראגט א "יוד" אויף זיין פלייצע. אבער לויט דעם ווערט שווער פארוואס האט דער "אלף" נישט באקומען אזא שיינעם נאמען, ער טראגט דאך אויף א "יוד" אויף זיין פלייצע? נאר דער אלף אין די זעלבע צייט וואס ער טראגט א איד אויף זיין פלייצע טרעט ער אבער אויף א צווייטן איד...

ווען מען וויל טוהן חסד און העלפן

דא אמאל ווען מען איז זיך מוסר נפש צו העלפן און צו טוהן טובות פאר א מענטש, און אנשטאט זאגן יישר בך און זיך באדאנקען, טוט גאר יענער צוריק שלעכטס. עס איז טאקע זייער מאדנע ווי אזוי דאס איז מעגליך, אבער ליידער איז דער פאקט אזוי אז עס זענען דא מענטשן וואס טוען צוריק שלעכטס פאר איינעם וואס האט מיט זיי געטוהן חסד.

מען קען דאס פארשטיין ווי אזוי עס ארבעט, ובפרט ווען איינער האט באקומען נאר א גרויסע טובה פון א צווייטן, און ער פילט אז ער מוז אים ממש באצאלן מיטן גאנצן הארץ און נשמה, און אזוי ווי ער קען דאס נישט באווייזן, הייבן אן אריינצוקומען מחשבות ביי אים אז די טובה איז בכלל נישט געווען אזא גרויסע טובה, און ער הייבט זיך אן דערמאנען אז אמאל האט אים יענער אויף שלעכטס געטוהן, ביז ער הייבט שוין אן פיינט צו האבן דעם בעל טובה, און ער וויל אים גאר צוריק טוהן שלעכטס. דאס איז זיכער נישט קיין בארעכטיגונג אזוי צו טוהן, נאר בלויז צו פארשטיין ווי אזוי עס איז מעגליך אזא זאך.

מען דערציילט אז עס איז אמאל געקומען א איד צו א גרויסע רבי און אים געבעטן א טובה, דער רבי האט זיך אריינגעלייגט אין די זאך און ארויסגעהאלפן דעם איד בלב ונפש, ווען די זאך איז שוין געווארן מסודר האט דער רבי געזאגט פארן איד אז ער זאל נאך

פארקערט צו זוכן צו טשעפענען איינער
דעם צווייטן.

און די זעלבע ווען מען טוט חסד אויפן
גאס טאר דאס נישט גיין אויפן חשבון פון די
בני בית, די ערשטע און וויכטיגסטע דארף
א מענטש ארויסהעלפן אינדערהיים, און
דערנאך זוכן צו טוהן חסד אינדרויסן.

וואויל איז דעם וואס נעמט אין זיך אריין די
מדה פון גוטסקייט, וועט ער האבן א גליקליך
לעבן און א זיסע לעבן אויף די וועלט און אויף
יענע וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק ב')

(חלקו' ערך טובה, חלק ד' ערך טוב)

מענטשן, דארף מען אבער זעהן אז מען
זאל נישט אין די זעלבע צייט טרעטן
אויף אנדערע מענטשן. ביים אייבערשטן
שטייט (תהלים קמ"ה, ט): טוב ה' לכל, דער
אייבערשטער איז גוט צו "יעדן" אין די
זעלבע צייט, און דאס דארף א איד פרוברן
נאכצומאכן.

חסד דארף זיך אנהייבן אינדערהיים,
צו העלפן די ווייב און די קינדער, און
אריינברענגען די מדה פון גוטסקייט אין
שטוב, די עלטערן זאלן זיך העלפן איינער
דעם צווייטן פרייליכערהייט, און די קינדער
זאלן זיך העלפן, עס זאל הערשן אין שטוב
אן אטמאספער פון ליבשאפט, און נישט

זיי נישט געפאלן

מען קען יא טוהן, און מיט די צייט וועט דער אייבערשטער העלפן אז מען וועט ווערן אן ערליכער איד בשלמות.

ווען מען פאלט אין בלאטע

דער הייליגער רבי האט געזאגט, אז אזוי ווי מען זעהט בנשמיות, ווען א מענטש פאלט אריין אין א בלאטע, וועט ער נישט בלייבן דארט ליגן, נאר ער וועט פרויבירן מיט אלע כוחות זיך ארויס צו זעהן פון די בלאטע, און אזוי ווי דער סדר איז ווען איינער איז פארזינקען אין בלאטע, אז ווען מען שלעפט שוין ענדליך ארויס איין פוס פון די בלאטע, פאלט אריין די אנדערע פוס, און ווען ער שלעפט ארויס די צווייטע פוס פאלט צוריק אריין די ערשטע, אבער ווען דער מענטש לאזט נישט נאך, ער מוטשעט זיך טאקע א שטיק צייט, אבער סוף כל סוף זעהט ער זיך ארויס פון די בלאטע.

די זעלבע איז אויך ביי רוחניות, מען שלעפט ארויס איין פוס פון בלאטע, מען פרויבירט צו זיין וואויל און נישט טוהן קיין שלעכטס, אבער די אנדערע פוס פאלט אריין, מען פאלט דורך מיט אן אנדערע זאך, און ווען דער מענטש האט נישט קיין שכל, געבט ער אויף, "דאס איז נישט פאר מיר, איך זעה דאך אז איך פאל סיי ווי דורך, פארן וואס

יעדער איד האט צייטן וואס עס כאפט אים אן א שטארקע געפיהל צו זיין וואויל, און ער וויל באמת צוריק קומען צום אייבערשטן, אפלאזן אלע שלעכטע מעשים און טוהן נאר דעם רצון ה'.

אבער גלייך ווען ער נעמט זיך אין די הענט אריין, ער הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן, קומט דער יצר הרע און ער איז מכשיל דעם מענטש מיט אן עבירה, און דאן ווערט דער מענטש אינגאנצן צובראכן און צוקלאפט דערפון, "וואס הייסט? איך האב דאך ממש יעצט אפגעמאכט צו זיין ערליך, און שוין בין איך דורכגעפאלן?!" און דאס מאכט אז דער מענטש זאל אינגאנצן אפלאזן די חשק און די רצון, "איך וועל שוין קיין ערליכער איד נישט זיין".

אבער באמת איז דאס נאר די עצה פונעם יצר הרע צו צוברעכן א מענטש, און מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל קיינמאל נישט ווערן צובראכן פון קיין שום זאך, און קיינמאל נישט נאכלאזן פון די גוטע זאכן וואס מען האט אנגעהויבן צו טוהן, אפילו ווען פון די אנדערע זייט פאלט מען ליידער דורך מיט עבירות, טאר דאס אבער נישט אוועק נעמען דעם מענטש פון די ביסל גוטס וואס ער האט, מען דארף ווייטער אנגיין צו טוהן כאטש וואסערע גוטע זאכן

נישט קוקן אויף א צווייטן

און נאך מער איז די ספנה, ווען מען קוקט אויף א צווייטן וואס איז מער מצליח, דאס צוברעכט זייער שטארק די מוט פון א מענטש, אבער ווען א מענטש איז שטארק ביי זיך און ער קוקט נישט אויף קיינעם, ער ווייסט ווי ער האלט אויף די וועלט, און ער פריידט זיך מיט יעדע גוטע זאך וואס ער טוט, אזא מענטש וועט זייער מצליח זיין, און גארנישט וועט אים קענען צוברעכן.

דער פסוק זאגט (משלי כ"ה, ט"ז): **פי שבע יפול צדיק וקם, דאס מוז אזוי זיין אז מען זאל פאלן זיבן מאל, דאס זענען די זיבן וואסערן וואס דער הייליגער רבי זאגט אין ספורי מעשיות וואס גייט דורך זיינע שוועריקייטן אין לעבן, אבער די גרויסקייט פון א צדיק איז דער "וקם", אז אפילו ער האלט אין איין פאלן, ווערט ער נישט צובראכן פון דעם, נאר ער קומט שטענדיג צוריק צום אייבערשטן.**

און אין דעם מעסט זיך די גרויסקייט און חשיבות פון א איה, נישט אין וויפיל מאל ער איז דורכגעפאלן, נאר אין וויפיל מאל ער האט זיך אויפגעהויבן, כאטש די אלע דורכפעלער וואס ער האט געהאט. א איד וואס איז זוכה זיך צו דערהאלטן און נישט ווערן צובראכן און צופאלן פון קיין שום זאך, ער איז זייער חשוב ביים אייבערשטן.

טויג מיר זיך צו מוטשען? אבער ווען מען האט אביסל שכל ווייסט מען אז אזוי קומט עס, מען דארף פרובירן צו טוהן וואס מען קען גוטע זאכן, תורה ומצוות ומעשים טובים, און אויב פאלט מען דורך, מען פאלט אריין אין בלאטע, שלעפט מען ארויס די פוס, און ווען די צווייטע פוס פאלט אריין, שלעפט מען יענץ ארויס, און ווען א מענטש איז שטארק מיט דעם אז נישט קיין חילוק וואס ער וועט דורכפאלן, וועט ער אייביג פרובירן צו טוהן גוטס וואס ער קען, וועט ער צום סוף אינגאנצן ארויס קריכן פון די בלאטע, און זיין באמת דבוק צום אייבערשטן.

און דער אמת איז אז ווען א מענטש קען זיך אליינס, ער ווייסט ווי ער האלט, וועט ער נישט אזוי שנעל ווערן געפאלן און צובראכן ביי זיך, ווייל ער ווייסט דאך דעם אמת ווי ער האלט, אז ער איז נאך זייער ווייט פונעם אייבערשטן, און ער וועט זיך פרייען מיט יעדע גוטע גקדה וואס ער איז יא זוכה אריינצוכאפן, און ער וועט נישט צופאלן ווערן און מיואש ווערן ווען ער פאלט דורך, ווייל ער ווייסט דאך ממילא ווער ער איז.

אבער ווען א מענטש מיינט אז ער איז שוין אויף א הויכע גרויסע מדריגה, איז ער אין א גרעסערע ספנה צו ווערן צופאלן, ווייל ער טראכט ביי זיך "אזא חשובע מענטש ווי איך זאל קענען דורכפאלן?", און דאס צוברעכט אים און מאכט אז ער זאל אויפגעבן זיין רצון.

(שיחות מוהרא"ש חלק ה' ו' חלק ט' ערך נפילה)

חודש אב

דער צירוף פון דעם חודש

דער נאמען פונעם אייבערשטן - דער שם הוי"ה, קען מען אויסשטעלן אויף צוועלף וועגן, און דאס זענען קעגן די צוועלף חדשים, יעדע חודש שיינט אן אנדערע צירוף פונעם שם; אין חודש אב שיינט דער צירוף אויף די וועג - "הוי"ה", וואס דאס איז די ראשי תיבות פונעם פסוק (דברים כ"ו, ט): ה'סַפַּת ו'שְׁמַע ו'שְׂרָאֵל ה'יּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעַם לַח' אֱלֹקֶיךָ - אידישע קינדער הערטס צו, דעם היינטיגן טאג זענט איר געווארן א פאלק צום אייבערשטן.

מען דארף אבער פארשטיין. פארוואס פונקט דער שם, פון דעם פסוק, שיינט אין דעם חודש אב?

און מען זעהט אן אינטערעסאנטע זאך, עס איז אנגענומען ביי אידן אז ווען מען וויל זאגן דעם שם - דער נאמען פונעם אייבערשטן, אבער מען טאר דאך נישט ארויס זאגן דעם שם, זאגט מען עס אויף די וועג ווי אזוי עס שיינט אין חודש אב: "דעם שם הוי"ה".

פארוואס פונקט אויף דעם וועג?

מזרח"א ש'ש ל'ט"א איז דאס מסביר לויט ווי די גמרא זאגט (ברכות ס"ג): אז פון דעם אויבנדערמאנטן פסוק, ה'סַפַּת ו'שְׁמַע ו'שְׂרָאֵל ה'יּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעַם לַח' אֱלֹקֶיךָ, לערנט מען ארויס פיר זאכן, און די פיר

חודש אב איז א חודש אין וואס מען טרויערט אויפן בית המקדש וואס איז חרוב געווארן, און מען בעהט דעם אייבערשטן אז ער זאל עס שוין צוריק אויפבויען.

דער טרויער איז נישט נאר אויפן חורבן בית המקדש וואס איז חרוב געווארן, נאר מיר טרויערן אויף אויף אויגער אייגענעם חורבן בית המקדש, דער מוח פון א איד דארף זיין א בית המקדש, עס דארף טראכטן שטענדיג פונעם אייבערשטן און לעבן מיטן אייבערשטן, און ווען מען פארגעסט פונעם אייבערשטן איז דאס א גרויסע חורבן, און אויף דעם טרויערן מיר און מיר בעטן דעם אייבערשטן אז מיר זאלן אויפבויען אויגער אייגענע בית המקדש, צו טראכטן שטענדיג פונעם אייבערשטן, צו רעדן צום אייבערשטן און צו לעבן מיטן אייבערשטן.

דאס איז אויגער ארבעט יעצט אין די טעג פון חודש אב, אז מיר זאלן זיך נעמען אין די הענט אריין, און צוריק קומען צום אייבערשטן, און ווי אזוי קומט מען צוריק צום אייבערשטן? דאס איז דורך די תורה, ווען א מענטש מאכט זיך א קביעות צו לערנען יעדן טאג תורה, וועט ער ארויסגיין פון אלע זיינע שלעכט'ס און זיין שטענדיג רבוק צום אייבערשטן.

דארף א איד פֿרובירן אריינצוכאפן צו לערנען תורה, און די תורה וועט הייליגן און רייניגן דעם מענטש, און אים צוריק ברענגן צום אייבערשטן.

אן אנדערע בַּתּה

אבער ווען א איד וויל אָנהייבן צו לערנען, קומט אים גלייך אריין אין קאפּ "ווער בין איך צו קענען לערנען תורה? עס איז טאקע דא גרויסע לומדים, אידן וואס געבן זיך אַוועק זייער לעבן און זיצן און האַרענזען און זענען מצליח אין די תורה, איך קום דאָ אַבער נישט צו צו זייער שפּיץ פינגער, ווי קען איך זיך פאַרגלייכן צו זיי? ווי קען איך אויך זוכה זיין צו לערנען?"

אויף דעם קומט די צווייטע זאך וואס די גמרא לערנט ארויס פון דעם פסוק, הסבת ושמע ישׂראל היום וכו' - עשו בתות בתות ועסקו בתורה, ביים לערנען תורה איז דא אסאך בתות, עס איז טאקע דא אידן וואס קענען זיך אריינגלייגן אין תורה, און לערנען מיט א גרויסע עיון און מיט פּלפּולים, אַבער אויב ביזטו פון אן אנדערע בַּתּה, דו קענסט נישט לערנען אזוי בעיון, דארפסטו נישט קוקן אויף יענעם, ווייל יענער גייט אין אן אנדערע בַּתּה, דו זאלסט געדענקן וואס דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט (שיחות הר"ו סימן ע"ו): אז מען קען לערנען תורה אפילו מען פארשטייט נישט בכלל וואס מען זאגט, און אפילו מען געדענקט גארנישט, בלויז

זאכן זענען די יסודות ווי אזוי א איד קען זיך גרינגערהייט צוריק קערן צום אייבערשטן, און דערפאר איז עס טאקע פאסיג פאר יעצט אין חודש אב ווען יעדער וויל צוריק אויפבויען זיין אייגענע בית המקדש, און אויף איז עס וויכטיג פאר יעדן איד אין יעדן מצב, און דערפאר איז מען צוגעוואוינט צו זאגן דעם שם אויף דעם וועג.

יעדן טאג פון ניי

די ערשטע זאך לערנט די גמרא ארויס פון דעם פסוק, "היום הזה" נהיית לעם לה' אלקיה, אז יעדן טאג דארף א מענטש טראכטן אז היינט האט דער אייבערשטער געגעבן די תורה פאר די אידן צום ערשטן מאל.

דאס איז די ערשטע און וויכטיגסטע זאך וואס א איד דארף וויסן ווען ער וויל צוריק קומען צום אייבערשטן, אז מען טאר נישט טראכטן וואס עס איז געווען געכטן, עס איז נישט קיין חילוק וואס מען האט געטוהן ביז יעצט, מען קען יעדן טאג צוריק קומען און אָנהייבן פון ניי צו דינען דעם אייבערשטן, אזוי ווי דער אייבערשטער וואלט היינט געגעבן די ערשטע מאל די תורה פאר די אידן.

און אזוי אויף טאר מען נישט טראכטן וואס עס וועט זיין מארגן, "איך וועל היינט אָנהייבן צו לערנען תורה, אַבער ווער זאגט אז מארגן וועט עס נאך אָנהאלטן?" עס איז נישט קיין חילוק וואס עס גייט זיין מארגן, יעדן טאג

קומט די פֿערטע זאך וואס מען לערנט ארויס פון דעם פֿסוק, הַסֵּבֶת וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל - הס ואחר כך בַּת, דאָמַר רַבָּא לְעוֹלָם יִלְמַד אָדָם תּוֹרָה וְאַחַר כֵּךְ יִהְיֶה. אז א מענטש דארף קודם זאגן אסאך תורה, אפילו ער פארשטייט גארנישט, און ווען א מענטש זאגט זייער אסאך תורה, וועט זיך זיין מ'ח צום סוף עפענען, און ער וועט פארשטיין און קענען די גאנצע תורה וואס ער האט געלערנט.

קומט אויס אז פון דעם פֿסוק הַסֵּבֶת וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם, וואס פון דא קומט ארויס דער שם וואס שיינט אין דעם חודש אב, פון דעם פֿסוק קומט ארויס א געוואלדיגע חיזוק פאר יעדן איד, אז מען דארף זיך שטענדיג באנייען צו לערנען תורה און אפילו מען פארשטייט נישט זאל מען אויף לערנען, און אפילו ווען מען האט צרות איז אויף נאר די איינציגע עצה צו אנטלויפן צו די תורה.

די אלע למודים איז זייער וויכטיג צו געדענקן יעצט אין חודש אב, ווייל דורך די תורה באקומט א מענטש שכל און ער ווערט צוגעבינדען צום אייבערשטן, און מיט דעם פארעכט ער זיין אייגענע חורבן בית המקדש, ער בויעט אויף אין זיין מ'ח דעם בית המקדש, דורך דעם וואס ער בונד צו זיין מ'ח צום אייבערשטן דורך די תורה.

און דערפאר איז אנגענומען ביי אידן צו זאגן דעם שם אויף די וועג "שם הוי"ה", ווייל די חיזוק וואס קומט ארויס פון דעם פֿסוק קען צוניץ קומען פאר יעדן איד שטענדיג.

מיטן זאגן די ווערטער איז מען מקיים די מצוה פון לימוד התורה, און דאס רייניגט דעם מענטש און ברענגט אים צוריק צום אייבערשטן.

ביזט צובראכן?

און אויב א מענטש וועט זאגן, "איך וויל טאקע לערנען תורה, אבער איך בין אזוי צובראכן און צוהאקט פון די צרות און יסורים וואס איך גיי דורך, אז איך קען זיך פֿשוט נישט צוזאם נעמען און לערנען תורה".

אויף דעם קומט די דריטע זאך וואס די תו"ל לערנען ארויס פון דעם פֿסוק, הַסֵּבֶת וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל - בַּתְּנוּ עִצְמָכֶם עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה, שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, די תורה וואס א מענטש לערנט ווען עס איז אים שווער, ווען ער איז געדרוקט, דאס האלט זיך ביים מענטש, און דערפאר דוקא דעמאלטס ווען א מענטש האט צרות איז זיין איינציגסטע עצה צו אנטלויפן צו די תורה, אזוי שטייט (תנא רבי אליהו פרק ו'): אז ווען א מענטש זעהט אז עס קומט אויף אים צרות און יסורים, זאל ער לויפן צו די תורה, און דעמאלטס וועלן אלע יסורים אנוועק גיין פון אים.

די פארשטייסט נישט קיין ווארט

און אפילו ווען א מענטש פארשטייט נישט קיין אות אחת וואס ער לערנט, ער צוברעכט זיך די ציין קוים צו זאגן די ווערטער, אויף דעם

מילכיג'ס אין די ניין טעג

אין די ספרים הקדושים ווערט געברענגט טעמים פארנוואס אידן פירן זיך צו עסן מילכיג'ס אין די ניין טעג פון ראש חודש אב ביז תשעה באב (עיינ ספח"ק זרע קודש פרשת בלק ופרשת דברים), אבער לויט דעם וואס מיר האבן אויבן געזאגט קען מען דאס זייער גוט פארענטפערן, ווייל יעצט אין דעם חודש איז די ריכטיגע צייט זיך צו נעמען לערנען תורה, קומט אים אז די טעג זענען מממש אזוי ווי דער יום טוב שבועות וואס דעמאלטס עסט מען אויך מילכיג'ס.

ווען א איד וועט אויסנוצן די טעג פון חודש אב צו מאכן א נייע התחלה צו לערנען תורה, און אפילו ווען עס קומט אים אן זייער שווער, זאל ער כאטש זאגן די ווערטער פון תורה, וועט אים דער אייבערשטער העלפן אז די תורה וועט שוין בלייבן אין אים אויך אויף א גאנץ יאר, ער וועט באקומען די פת און חשק ווייטער צו לערנען תורה א גאנץ יאר. וואויל איז דעם וואס איז זוכה אויסצונוצן די טעג ווי עס דארף צו זיין!

(שיחות מוהרא"ש ערך חודש מנחם-אב)

חודש אלול

גרויס תמימות אז עס איז אים אריין אין די ביינער, און פון דעמאלטס האט ער זיך גענומען דינען דעם אייבערשטן.

מען דארף געדענקן אז עס קומט ראש השנה וואס דעמאלטס איז דער יום הדין, מען גייט אנשרייבן פאר יעדן מענטש פונקטליך וואס עס גייט פאסירן מיט אים די גאנצע יאר, און דערפאר דארף מען זיך צוגרייטן מיט תורה, תפלה און זכותים, אז מען זאל ווערן פארשריבן בספר החיים, מען זאל האבן אגוט געבענטשט יאר.

מען ברענט און מען ברענט

אבער מען דארף אכטונג געבן אז מען זאל נישט זיין פון די מענטשן פון וועם דער הייליגער רבי נתן האט גערעדט. דער הייליגער רבי נתן האט געזאגט: "עס קומט חודש אלול, מען ברענט און מען ברענט און מען טוט גארנישט" אויף האט ער געזאגט: "עס קומט די אלול טעג, מען ווערט פרום פרום פרום, נישט מען לערנט און נישט מען דאווענט". דאס מיינט אז עס איז נישט גענוג אז מען רעדט פון אלול, מען רעדט פון די גרויסקייט פון אלול, נאר מען דארף זעהן צו טוהן צו די זאך, מען דארף זעהן צו אויסנוצן די צייט מיט לערנען און דאווענען און רעדן צום אייבערשטן.

ווען עס קומט חודש אלול איז די ריכטיגע צייט זיך אויפציוועקן פון דעם טיפן שלאף וואס מען איז געשלאפן א גאנץ יאר, און זיך אנהייבן צו בארעכענען וואו מען האלט אויף די וועלט, און תשובה טוהן און צוריק קומען צום אייבערשטן.

מען דערציילט פון צדיקים אז ווען מען האט געבענטשט ראש חודש אלול, ווען דער תן האט געזאגט די ווערטער "ראש חודש אלול יהיה ביום.." האט זיי שוין געכאפט אזא ציטער, בלויז דאס דערמאנען אז עס קומט שוין חודש אלול, דאס איז שוין געווען זייער בעסטע מוסר ספר זיך אויפציוועקן פון שלאף, און זיך אנהייבן גרייטן צום נייעם יאר וואס קומט.

דער צדיק רבי משה קאברניער זי"ע פלעגט דערציילן אז ווען ער איז געווען א קינד פון זעקס יאר, האט ער זיך געשפילט איינמאל מיט אנדערע קינדער, אינמיטן איז זיין גרויסע שוועסטער געקומען צו אים און געזאגט: "משה'לע, מען האט שוין געבענטשט דעם חודש אלול, און אפילו די פיש אין וואסער ציטערן, און דו שפילסט זיך נאך?!" ווען ער האט דאס געהערט האט אים אנגעהויבן ציטערן, אז ביז היינט שפירט ער נאך דעם ציטער, ווייל זיין שוועסטער איז געווען א גרויסע צדיקת און זי האט עס געזאגט מיט

דערפאר ווער עס האט שכל נוצט אויס די טעג מיט אסאך בעטן דעם אייבערשטן, וועט ער זיכער פועל'ן גאר גרויסע ישועות.

עס איז נישט דא גענוג צייט

און דער אמת איז אז ווער עס איז באמת מקורב צום הייליגן רבי'ן און ער האט אביסל ישוב הדעת, איז אים נישט גענוג די גאנצע חודש אלול צוקענען ענדיגן די פילע שיעורים וואס אנשי שלומינו פלעגן האבן אין דעם חודש, ווער עס לאזט זיך נישט נאךן פרויבירט אריינצוכאפן אין דעם חודש צו ענדיגן גאנץ תנ"ך, אלע רבי'נס ספרים, תיקוני זהר, ששה סדרי משנה, און אזוי אויך אלע הלכות פון די ימים נוראים, און נאך און נאך, און דאס איז שוין אויסער די אלע שיעורים וואס מען האט שוין פון אנאך יאר, איז ווי בלייבט נאך איבער עפעס צייט צו פארברענגען דעם חודש?

און דערפאר זעהט מען אז אפילו אין די פלעצער וואו עס איז נישט איינגעפירט צו זאגן "יום פיפור קטן" יעדן ערב ראש חודש, זאגט מען עס אבער איבעראל ערב ראש חודש אלול, ווייל ווען עס קומט חודש אלול באקומט יעדער איד א הרהור תשובה, יעדער וויל תשובה טוהן און צוריק קומען צום אייבערשטן.

אל תפנו אל האלילים

איינמאל האט מען נאכגעזאגט פאר מוהרא"ש שליט"א א טייטש וואס איינער

מוהרא"ש שליט"א דערציילט אז ער האט עס געזעהן אין מירון, מענטשן לאזן איבער זייער משפחה פאר גאנץ חודש אלול, און זיי זעצן זיך אריין אין מירון אויסצוגיין דעם הייליגן חודש. האט ער דארט געזעהן ממש די שיחה פון הייליגן רבי נתן, מען זעצט זיך אראפ און מען זאגט עטליכע קאפיטלעך תהלים, און אינצווישן קומען אן מענטשן, לאזט מען גלייך אפ דעם תהלים, און מען לויפט זעהן ווער די פּרעמדע מענטשן זענען, און מען בעהט שוין אביסל שליח-מצוה געלט פון זיי, און דערנאך גייט מען צוריק צום תהלים, פלוצלינג ווערט מען הונגעריג און מען גייט זוכן עפעס צו עסן, דערנאך ווערט מען מיד און מען לייגט זיך צו אביסל שלאפן, און אזוי גייט אריבער דער טאג מיט גארנישט. אויסער עטליכע יחידי סגולה וואס האבן טאקע אויסגענוצט די צייט, און זייער מזיל האט נישט אויפגעהערט צו גיין מיט תורה ותפלה און רעדן צום אייבערשטן, די גאנצע חודש.

עס ווערט געברענגט פון הייליגן אר"י הקדוש אז די פערציג טעג פון ראש חודש אלול ביז נאך יום פיפור, איז דא דעמאלטס אזא גרויסע עת רצון אין הימל, אזוי ווי ווען מען עפענט אויף דעם ארון קודש, וואס דעמאלטס איז באקאנט אז עס איז א גרויסע עת רצון וואס מען קען אלעס אויס'פועל'ן ברוחניות ובגשמיות, די זעלבע עת רצון איז אויף דא אין די גאנצע פערציג טעג.

וואס נוצט אויס דעם חודש ווי עס דארף צו זיין, מיט אסאך בעטן דעם אייבערשטן, מיט אסאך לערנען תורה, און אוודאי דארף מען התחזקות אויף דעם אויף, ווייל אסאך מאל נעמט מען זיך אינגטער צו ענדיגן אסאך שיעורים אין חודש אלול, און דערנאך קומט מען נישט אן עס צו ענדיגן אינגאנצן, דארף מען וויסן אז אויב מען האט עס נישט געענדיגט חודש אלול קען מען עס נאך משלים זיין ביז שמחת תורה, און אויב מען האט עס נישט געענדיגט ביז שמחת תורה קען מען נאך משלים זיין ביז זאת חנוכה (וואס איז נאך א המשך פון די ימים נוראים, אזוי ווי די ספרים הקדושים שרייבן) אבער מען טאר נישט ווערן צובראכן פון קיין שום זאך.

דער עיקר דארף מען געדענקן אויסצוגיין די טעג, און נישט אנברענגען די טייערע צייט, און אזוי וועט מען האבן א גוטע ראש השנה, און אויב דער ראש השנה איז גוט וועט קומען א גוטע געבענטשטע יאר פיל מיט אלע גוטע זאכן בנשמיות וברוחניות.

(שיחות מוהרא"ש חלק ב' וחלק מכת"י ערך אלול)

האט געטייטשט "אל תפנו אל האלילים" אז מען זאל נישט מאכן קיין גרויסע עסק פון חודש אלול, האט מוהרא"ש שליט"א געזאגט אויף דעם אז מען טאר דאס נישט זאגן, אזא טייערע חודש וואס איז אייביג געווען אנגענומען ביי כלל ישראל אלץ א צייט פון תשובה און זיך פארבעסערן די מעשים, קען מען עס נישט אוועק מאכן מיט א ווערטל.

אנדערע האבן געזאגט אז דער טייערש גייט ארויף אויף דעם וואס געוויסע ווילן איינפירן א נייע מנהג אז מען מאכט נישט חתונה אין חודש אלול, אויף דעם איז געזאגט געווארן אז מען זאל נישט מאכן קיין עסק פון חודש אלול. אויף דעם האט מוהרא"ש שליט"א געזאגט אז דאס קען שוין יא זיין אמת, דער מנהג שטייט נישט אין ערגעץ, עס איז קעגן די הלכה און קעגן שלחן ערוה, עס ווערט נישט דערמאנט אין קיין שום פוסק אז מען זאל נישט חתונה מאכן חודש אלול, נאר פונקט פארקערט, דער חודש איז מסוגל פאר אלעס, און אויף פאר חתונה מאכן.

און דערפאר וואויל איז פאר דעם מענטש

חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּשַׁבָּת

גיין אביסל בעסער, קומען פרישע צרות און פראבלעמען און ער וויל שוין אויפגעבן. אויב אבער ער לאזט זיך נישט צוברעכן, ער דערהאלט זיך, וועט אים צום סוף גוט זיין. וואויל איז דער מענטש וואס דערהאלט זיך און ער לאזט זיך נישט צוברעכן פון קיין שום זאך וועט אים צום סוף גוט זיין גוט.

זיך נישט דערשרעקן פון גארנישט

אן אינטערעסאנטע זאך זעהט מען ביי די ביימער, מענטשן שפייען אויף זיי, שטויסן אויף זיי, מען ווארפט אויף זיי שמוץ, מען גיסט זיי אן מיט וואסער, אבער דער בוים דערשרעקט זיך נישט, ער גייט ווייטער אן, און אנשטאט צוריק טוהן שלעכטס, טוט ער נאך צוריק גוטס, ער געבט ארויס פיינע געשמאקע זיסע פרוכט מיט וואס יעדער איז זיך מתיה.

און דאס דארף א מענטש נאכמאכן, אז אפילו ווען מען פארשעמט אים, מען מאכט אים צרות, מען דערנידערט אים, זאל ער זיך נישט דערשרעקן נאר ווייטער טוהן טובות און גוטס מיט יעדן איינעם.

מען זעהט אז אלע צדיקים האבן געהאט דעם נסיון, מען האט זיי פארשעמט און אראפ געקוקט, אבער זיי האבן זיך נישט דערשראקן נאר זיי האבן ווייטער צוריק געגעבן נאר

חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּשַׁבָּת איז די ראש השנה פאר די ביימער. דער פסוק זאגט (דברים כ, י"ט): **כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה** - א מענטש איז אזוי ווי א בוים, און באמת קען זיך א מענטש אסאך אפאלערנען פון א בוים ווי אזוי אנצוגיין אין זיין לעבן.

זיך דערהאלטן

אויף א בוים גייט דורך זייער שווערע צייטן, עס ווערט ווינטער, עס קומען שווערע ווינטן, האגל, שניי, אלע בלעטער פאלן אראפ, דער בוים ווייסט נישט אויב ער וועט עס דורך מאכן. אבער אויב ער האלט זיך שטארק, ער ווייסט אז פאלד וועט קומען זומער און די זון וועט אויפשיינען און ער וועט צוריק אויפגעבן, מאכט ער עס דורך און עס בלייבט שטיין א הערליכע בוים.

און אפילו זומער קומען אויף די היצן וואס טריקענען אויס דעם בוים, און עס זעהט אויס ווי ער וועט ווערן אינגאנצן פארטריקנט, אבער אויב דערהאלט ער זיך, בלייבט ער שטיין, און עס בלייבט א הערליכע בוים.

די זעלבע איז מיט א מענטש, עס גייט אויף אים דורך אסאך שוועריקייטן, אסאך מאל זעהט אים אויס ווי ער האלט עס שוין מער נישט אויס, ער קען עס מער נישט דורך טראגן, און אפילו ווען עס הייבט שוין אן צו

זיין לעבן פון דער ערד און קיין איין בוים ציהט נישט פון א צווייטן בוים, פון יעדע בוים וואקסט ארום אנדערע מיני פרוכט און אזוי ווייטער, קיין איין בוים מישט זיך נישט אריין אין א צווייטן.

פון דעם קען זיך א מענטש אפּלערנען, אז א מענטש זאל זיך קיינמאל נישט אריינמישן אין א צווייטן, נאר ער זאל ציען זיין לעבן פונעם אייבערשטן אליין. וואס ער דארף זאל ער נאר בעטן פונעם אייבערשטן, און נישט קוקן אויף א צווייטן.

ווייל ווען א מענטש קוקט אויף א צווייטן, סיי אויב יענער איז בעסער פון אים, סיי אויב יענער איז ערגער פון אים, וועט קיינמאל נישט זיין גוט.

ווען ער וועט קוקן אויף איינעם וואס איז בעסער פון אים, מער געלונגען פון אים, וועט ער טראכטן אז ער איז נאָרנישט ווערט, ווייל ער זעט דאָ אז יענער קען בעסער. אָבער דאָס איז נישט אַמת, ווייל יעדער מענטש קען עפעס אויפֿטוהן אויף דער וועלט, און אויב ער וועט זיך צוברעכן מיטן טראַכטן אז יענער איז בעסער, וועט ער נישט טוהן אפּילו וואס ער קען יא טוהן.

און אויב ער וועט טראַכטן אז ער איז בעסער פון יענעם, וועט אויף נישט זיין גוט, ווייל ער וועט אייביג טראַכטן אז מען דארף אים געבן מער כבוד פון יענעם, ווייל ער איז מער חשוב פון יענעם, און מען דארף מאַכן מער אַ עסק פון אים, און אויב מען וועט

גוטס, און זיי האָבן געמאכט ספּרים מיט וואס די נאַנצע וועלט איז זיך מחיה.

זיך נישט האַלטן גרויס

נאך אַ זאך זעהט מען ביי די ביימער, אז די וואַרצלען פונעם בוים גייען אריין טיף אין דער ערד, און ווי טיפער זיי זענען אין דער ערד, אלץ שטערקער און בעסער האַלט זיך דער בוים, און פאַרקערט אויב די וואַרצלען זענען נאָר פון אויבן אויף, זיי זענען נישט גענוג טיף אין דער ערד, דאן איז דער בוים זייער שוואַך, און ווען עס קומט אַ שטאַרקע ווינט וועט עס אַוועק בלאָזן דעם בוים, און עס וועט גאַרנישט בלייבן פון אים.

פון דעם קען זיך א מענטש אפּלערנען, אז אויב ער וועט זיך האַלטן גרויס, ער וועט ווייזן פאַר יעדן איינעם ווי גוט און געלונגען ער איז, און ער וועט אַראַפ קוקן א צווייטן, דאן וועט ער צום סוף פאַלן, ווייל יעדער וועט אים פיינט האָבן, מענטשן האָבן נישט ליב איינעם וואס האַלט זיך גרויס און קוקט אַראַפ אויף יעדן. אָבער אַ מענטש וואס באַהאַלט זיינע גוטע מעלות, ער איז צוגעלאָזן צו יעדן איינעם, ער קוקט אַרויף אויף יעדן איינעם, אזא מענטש האט יעדער ליב, און ער וועט זיך קענען האַלטן און שייין מצליח זיין.

נישט קוקן אויף א צווייטן

דער אייבערשטער האט אריינגעלייגט א טבע אין א בוים אז יעדע בוים ציהט זיך אליין

פּוֹעֲלֵט אַלעס גוטס

דער בני יששכר ברענגט (חדשי תמוז ואב מאמר ד'): אז לויט די שיטה פון ר' יהושע אז די וועלט איז באשאפן געווארן אין ניסן, קומט אזוי אז חמשה עשר בשבט איז פערציג טעג פאר די וועלט איז באשאפן געווארן. די גמרא זאגט (סוטה ב.): אז פערציג טעג פאר א קינד ווערט געבוירן רופט מען שוין אויס אין הימל בת פלוני לפלוני, דערפאר איז דער טאג טאקע מסוגל זיך צו באנייען און געבוירן ווערן פון פריש, און אויף קען מען אויס'פועל'ן ביים איבערשטן דעם טאג צו געהאלפן ווערן מיט א גוטע שידוך און מיט גוטע קינדער ורע של קימא און מיט פרנסה בהרחבה.

וואויל איז דעם וואס ניצט אויס דעם טאג מיט אסאך תפלות, צו בעטן דעם איבערשטן אויף אלע השפעות טובות.

א שיינע אַתרוג

נאך ברענגט דער בני יששכר (חדש שבט מאמר ב'): אז חמשה עשר בשבט איז די צייט צו בעטן דעם איבערשטן צו האבן א שיינע אַתרוג אויף סובות, ווייל דעמאלטס הייבן אן די ביימער צו פאקומען פייכטקייט צו וואקסן, און אויף דער אַתרוג בוים הייבט אן צו וואקסן, און דערפאר איז יעצט די צייט צו בעטן אויף א שיינע אַתרוג.

און דאס זענען די תו"ל מרמז (ראש השנה ב.): פֿאַחד בשבט ראש השנה "לאילן", בית

אים עם נישט געבן, וועט ער ווערן אינגאנצן צובראכן און טרויעריג.

וועגן דעם איז די עצה, נישט צו קוקן אויף א צווייטן, און עם זאל אים נישט אינטערעסירן וואס א צווייטער טוט, און אזוי וועט ער נישט זיין צובראכן און ער וועט אויפטוהן אויף דער וועלט וואס ער קען יא.

וואויל איז פאר א מענטש וואס געדענקט אז ער איז אזוי ווי דער בוים, און ער מאכט נאך די אלע זאכן פונעם בוים וואס מיר האבן אויסגערעכנט, וועט ער זיכער אויסוואקסן ווי א שטארקע שיינע בוים, און ארויס געבן גוטע זיסע פרוכט פון וואס יעדער וועט הנאה האבן, וואויל איז אים אויף די וועלט און וואויל איז אים אויף יענע וועלט.

(קונטרס ט"ו בשבט)

**וואס טוט מען חמשה עשר בשבט?
זיך באנייען**

חמשה עשר בשבט איז ראש השנה פאר די ביימער, דעמאלטס גייט אריין א פייכטקייט אין ביימער און זיי הייבן אן פון פריש אויפצולעבן (רש"י ראש השנה יד:), און אזוי ווי מענטשן ווערן אויף אנגערופן ביימער, ווי דער פסוק זאגט (דברים כ, י"ט): **כי האדם עץ השדה** - א מענטש איז אזוי ווי א בוים, דערפאר קענען מיר אויף אויסניצן דעם טאג זיך צו באנייען פון פריש, נישט קוקן אויף וואס עם איז געווען ביז יעצט, נאר אנהייבן פון יעצט צו זיין ערליך און וואויל.

ספעציעל צו בעטן אויף זאכן וואס מען ניצט פאר א מצוה.

דערפאר ווערט געברענגט פון צדיקים, אז יעצט איז אויף די ריכטיגע צייט צו בעטן דעם אייבערשטן צו האבן גוטע מצות אויף פסח, וואס מען מאכט פון ווייץ וואס וואקסט, און די תפלות וואס מען בעהט דעם טאג, ווערט זיכער אנגענומען ביים אייבערשטן לרחמים ולרצון צו פועל'ן אלעס גוטס.

יום הולדת פון הייליג'ן רבי נתן זי"ע

אויף דארף מען וויסן אז חמשה עשר בשבט איז דער טאג וואס דער הייליגער רבי נתן איז געבוירן געווארן, דער הייליגער רבי האט געזאגט אויפן הייליג'ן רבי נתן: "ווען נישט אים, וואלט נישט געבליבן פון מיר קיין בלעטל שמות", דאס מיינט אז אלעס וואס מיר האבן זוכה געווען צו באקומען פון רבי'ן איז נאר אין זכות פון הייליג'ן רבי נתן, דערפאר דארף מען זיך זייער פרייען אין דעם טאג, און ממשיך זיין די גוטע השפעות און סגולות וואס ליגן אין דעם טאג.

(שיחות מזהרא"ש חלק ט"ז ערך ט"ז בשבט)

הלל אומרים בחמשה עשר בו. עס שטייט "לאילן" א לשון יחיה, דאס גייט ארויף אויף דעם באקאנטן אתרוג בוים פון וואס מען נעמט אן אתרוג צו מקיים זיין די מצוה אין יום טוב סוכות, אויף דעם אתרוג איז יעצט די ריכטיגע צייט צו בעטן דעם אייבערשטן.

אבער באמת זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן פ"ז): אז לויט ווי אזוי די ראש השנה און יום כיפור זעהן אויס, לויט דעם באקומט מען א שיינע אתרוג אויף סוכות, קומט אויס אז יעצט חמשה עשר בשבט דארף מען שוין אויף בעטן אז מען זאל האבן א גוטע ראש השנה. מען זאל זוכה זיין צו פארן צום הייליגן רבי'נס ציון אין אימן אויף ראש השנה, מען זאל זוכה זיין צו הערן שופר בלאזן ראש השנה פון אן ערליכן בעל תוקע, און מען זאל האבן א גוטע יום כיפור, דער אייבערשטער זאל אונז מוחל זיין אויף אלע עבירות, און אזוי וועט מען שוין ממילא האבן א שיינע אתרוג אויף סוכות.

מעהל פאר מצות אויף פסח

חמשה עשר בשבט איז בכלל מסוגל צו בעטן אויף אלע זאכן וואס וואקסן, אבער

טבע און השגחה

ער ווערט געהאלפן מיט גאר גרויסע ניסים למעלה מדרג הטבע, און דאס בלאזט אריין א האפענונג אינעם מענטש, אז ער זאל נישט ווערן צובראכן פון זיינע שוועריקייטן אין לעבן, ווייל ווען א מענטש מיינט אז אלעס פירט זיך פון זיך אליין בדרך הטבע, ווערט ער צובראכן ווען עס גייט אים נישט גוט, אבער ווען מען לעבט מיט א קלארע אמונה, האט מען א פרייליכע לעבן.

ווער געבט אכטונג אויף די קליידער?

אין די שטאט בארדיטשוב האבן געוואוינט אסאך ברסלב'ע חסידים, זיי זענען געווען תלמידים פון רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ע, ער פלעגט אסאך דארט קומען און מתוק זיין די אידן אין עבודת ה', און צווישן די חבורה איז אויך געווען גאר פשוטע אידן, שניידערס און שוסטערס, אבער ער האט זיי אזוי געשטארקט און מתוק געווען, אז זיי האבן געלעבט מיטן אייבערשטן זייער שטארק, אז זיי האבן ממש געזעהן אותות ומופתים, ממש ניסים למעלה מדרג הטבע.

איינער פון זיי האט געהייסן רבי יעקב, מען האט אים גערופן רבי יעקב בארדיטשובער, אדער רבי יעקב שניידער, צוליב זיין פאך וואס ער איז געווען א שניידער, ער איז געווען זייער א פשוטער איד, אבער ווען ער איז מקורב

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן י"ז): אז באמת קען מען נישט פארשטיין די חילוק פון "טבע" און "השגחה", אלעס פירט דאך דער אייבערשטער, יעדע זאך וואס עס געשעהט אויף די וועלט קומט פונעם אייבערשטן, און אפילו די זאכן וואס זעהן אויס ווי א טבע, עס איז אין די טבע פון די וועלט אז עס זאל זיך אזוי פירן, אבער באמת קומט דאס אויך פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער האט אזוי אריינגעלייגט אין די וועלט אז עס זאל זיך אזוי פירן.

דאס דארף זיך א איד אריין נעמען אין קאפ, און שטענדיג געדענקן אז אלעס אויף די וועלט פירט דער אייבערשטער, און דערפאר וואס מען דארף נאר האבן דארף מען זיך נאר ווענדן צום אייבערשטן, און דאן וועט מען געהאלפן ווערן מיט אלעס גוטס.

ווען א מענטש לעבט מיטן אייבערשטן, ער רעדט אסאך צום אייבערשטן, דאן גייט ער ארויס פון די טבע און ער לעבט נאר מיט השגחה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ר"ג): אז אפילו די טבע איז אז עס זאל עפעס געשעהן, אבער מיט תפלה קען מען עס טוישן, און דערפאר ווער עס בעהט אסאך דעם אייבערשטן קען זעהן ממש אפענע ניסים, ער זעהט אסאך מאל ווען ער בעהט דעם אייבערשטן אז

זיי פארן צו די ארבעט...

די חבורה פון די ברסלב'ע חסידים אין בארדיטשוב זענען געווען באקאנט מיט זייער גרויס תמימות און ערליכקייט, אפילו זיי זענען געווען פשוטע אידן, האבן זיי אבער געלעבט מיטן אייבערשטן און אסאך גערעדט צום אייבערשטן, און אזוי האבן זיי געזעהן מממש אותות ומופתים.

עס האט דערציילט א ברסלב'ער איד וואס איז געווען חודש אלוף דארט אין שטאט בארדיטשוב, און ער האט געוואלט מערער זיין די אנשי שלומינו פון דארט איבער די גרויסקייט פון פארן צום הייליגן רבינ'ס ציון אין אומן אויף ראש השנה, אז זיי זאלן מיטקומען מיט אים צו פארן מיט די באן פון בארדיטשוב קיין אומן אויף ראש השנה, אבער אזוי ווי די ארימקייט איז געווען זייער גרויס דארט, האבן זיי נישט געהאט קיין געלט צו צאלן פאר די באן צו פארן אויף אומן. האבן מען געשמעסט דארט ביי שלש סעודות איבער די גרויסקייט פון פארן צום רבינ'ס ציון אויף ראש השנה, און זיי האבן געטראכט עצות ווי אזוי זיי קענען פארן אויף אומן, איז זיי בייגעפאלן אז אזוי ווי עס איז געווען דארט די געזעץ אז ווען אן ארבעטער פארט צו די ארבעט דארף ער צאהלן נאר האלב די פרייז פאר די באן, וועלן זיי גיין צו דעם באאמטער וואס איז געשטעלט אויף די באנען און זיי וועלן אים זאגן אז אין אומן איז דא א גרויסער אונטערנעמער וואס בויעט

געווארן צו אנשי שלומינו איז ער געווארן א גרויסער חידוש, און ער האט זייער שטארק געלעבט מיטן אייבערשטן.

אין זיינע עלטערע יארן האט ער זיך אריבער געצויגן אויף ארץ ישראל, דארט אויסצולעבן זיינע יארן, פון אנפאנג האט ער געוואוינט אין שטאט יפו וואס דארט קומען אן די שיפן צום פארט, און ער פלעגט זיך טובל'ן אין ים יעדן פארטאגס, אבער דארט פלעגן זיך דרייען אסאך אראבערס גרויסע גנבים, זיי פלעגן גנב'ענען וואס עס איז זיי געקומען אונטער די האנט, און זיי פלעגן אויף אסאך גנב'ענען די וועש פון די וואס האבן זיך געפארן אין ים.

אבער אזוי ווי רבי יעקב האט געוואלט זיך טובל'ן פארטאגס אין ים, און ער האט נישט געוואלט אז מען זאל גנב'ענען זיינע קליידער, האט ער יעדעס מאל געבעטן דעם אייבערשטן אז קיינער זאל נישט גנב'ענען זיינע וועש, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז עס איז יעדן טאג געקומען א הונט וואס איז געשטאנען ביי זיינע וועש און אכטונג געגעבן אז קיינער זאל עס נישט גנב'ענען.

זעהט מען פון דעם אז ווען א מענטש איז צוגעוואוינט צו רעדן צום אייבערשטן, קען אים גארנישט פאסירן קיין שלעכטס, ווייל ער בעהט אלעס פונעם אייבערשטן, און די תפלות דרייען איבער די טבע אז עס זאל אים גארנישט פאסירן.

זאל דאס נישט זעהן מיט די אייגענע אויגן וואלט ער עס נישט געקענט גלייבן, אז מיט זייער גרויס תמימות האבן זיי אפגעמאכט ביי שלש סעודות אז אזוי ווי זיי ארבעטן פארן רבי'ן, און דער הייליגער רבי בויעט פון דעם גרויסע בננים, דארפן זיי באקומען די טיקעטס פאר האלב פרייז, און זיי האבן גארנישט געקענט פארשטיין אנדערש...

און טאקע ווייל זיי האבן געהאט אין זיך תמימות און זיי האבן געלעבט מיטן אייבערשטן, האבן זיי טאקע געזעהן ניסים חוץ לדרך הטבע.

וואויל איז דעם וואס ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, און די טבע איז אויף אונטער געווארפן אונטערן אייבערשטן, דאן וועט ער זעהן מיט די אויגן ווי דער אייבערשטער וועט אים שטענדיג העלפן למעלה מדרך הטבע.

(שיחות מוהרא"ש חלק י' ערך טבע)

גרויסע בננים און זיי פארן ארבעטן פאר יענעם, און אזוי וועלן זיי קענען פארן פאר האלב פרייז.

ווער איז דער וואס בויעט די גרויסע בננים אין אומן? דאס איז דער הייליגער רבי, ווייל דער הייליגער רבי האט געזאגט (תי מוהר"ז סימן רצ"ג): "וואס האט איר צו טראכטן? איר דארפט נאר געבן די שטיינער און ליים, און איר וועל בויען פון דעם הערליכע שיינע בננים", קומט אויס אז זיי ארבעטן פארן רבי'ן, און דערפאר קענען זיי באקומען א טיקעט אויפן באן פאר האלב פרייז.

און אזוי האבן זיי געטוהן, גלייך נאך שבת זענען זיי צוגעגאנגען צו דעם באאמטער פון די באן, און אים געזאגט אז זיי דארפן פארן בויען גרויסע בננים אין אומן, און יענער האט זיי תיבף געגעבן די טיקעטס פאר האלב פרייז...

האט דער איר געזאגט נאכדעם, אז ווען ער

טוה כאטש וואס דו קענסט

נישט מתגבר זיין ביי די זאך, דער עשן האט דיר גע'הרג'ט ביי איין חלק, זעה כאטש אז די צווייטע חלק זאל בלייבן, פרוביר כאטש צו טוהן סיי וואס דו קענסט יא טוהן.

דאס איז געווען די עצה פון יעקב, וואס ער לערנט פאר א יעדן איד: "צוטייל דיין לעבן אין צוויי, זעה צו ראטעווען דאס מערסטע וואס דו קענסט ראטעווען, זעה צו טוהן כאטש וואס דו קענסט, וועט דער אייבערשטער דיר העלפן אז סוף פל סוף וועסטו אינגאנצן ארויסגיין פונעם יצר הרע'ס הענט, און זיין אן אמת'ער ערליכער איד.

א פארקערטע וועלט

די גמרא (פסחים נ): דערצייילט א מעשה אז רבי יוסף דער זוהן פון רבי יהושע בן לוי איז זייער קראנק געווארן, און זיין נשמה איז אים ארויס געפלאגן, שפעטער האט דער אייבערשטער געהאלפן אז ער איז צוריק געזונט געווארן, האט אים זיין טאטע געפרעגט: "וואס האסטו געזעהן אויבן אין הימל ווען דיין נשמה איז דארט געווען?" האט ער געזאגט: "איך האב געזעהן דארט א פארקערטע וועלט די וואס זיצן דא אויף די וועלט אויבן אן, זיצן דארט פון אונטן, און די וואס זיצן דא פון אונטן, זענען דארט אויבן אן", האט אים רבי יהושע בן לוי געזאגט:

די הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, ראש חודש, ז, נב): אויף דעם וואס די תורה דערצייילט אז יעקב האט צוטיילט זיינע קינדער אויף צוויי חלקים, אז אויב עשן וועט כאפן איין חלק און זיי הרג'ען, זאל כאטש איבערבלייבן די צווייטע טייל לפליטה.

זאגט די הייליגער רבי נתן אויף דעם אז דאס א לימוד פאר אונז פאר א יעדן איד, אז ער זאל צוטיילן זיין לעבן אין צוויי חלקים, דאס מיינט אז יעדער איד וויל דאך זיכער זיין ערליך און וואויל, און ער וואלט געקענט באשטיין צו לערנען און דאווענען און טוהן מצות און זיך צוריק האלטן פון עבירות, אבער נישט אייביג גייט עס אזוי גרינג, ער קען זיך נישט אייביג מתגבר זיין אויפ'ן יצר הרע, דארף מען אבער זעהן, זיך צו צוטיילן אויף צוויי, אויב האב איך נישט קיין געדולד יעצט צו לערנען, וועל איך כאטש זאגן תהלים, אז דער יצר הרע איז זיך שוין אזוי מתגבר אויף מיר אז איך קען דאס אויף נישט טוהן, וועל איך כאטש רעדן עטליכע ווערטער צום אייבערשטן, און אז איך קען דאס אויף נישט וועל איך כאטש בענקן און האפן צום אייבערשטן, איך וועל כאטש זאגן "רבנו של עולם העלף מיר!".

ווייל דו קענסט דיר נישט מתגבר זיין אויפ'ן יצר הרע ביי איין זאך, מיינט נאכנישט אז דו דארפט אלעס אויפגעבן, אז דו קענסט דיר

דף גמרא וואס א מענטש איז זוכה צו לערנען אויף די וועלט, די זעלבע בלאט גמרא וועט ער האבן אויף יענע וועלט און דארט וועט ער זיך זייער מחיה זיין דערמיט.

א סטענדער, א גמרא, און א גלעזל טיי

מען זאגט נאך פון א ליטווישן גדול, אז מען האט אים געפרעגט וואסערע עולם הבא ער וויל באקומען אויף יענע וועלט, האט ער געזאגט אז ער דארף נאר די זעלבע ספרים שטוב וואס ער האט אויף די וועלט, מען זאל אים נאר צושטעלן א סטענדער מיט א גמרא און א גלעזל טיי און דאס איז זיין בעסטע עולם הבא וואס ער דארף.

דערפאר האט רבי יוסף געזאגט פאר זיין טאטע אז תלמידי חכמים זענען אויף יענע וועלט פונקט ווי אויף די וועלט, און ער האט געהערט ווי מען רופט אים "וואויל איז דער וואס קומט דא מיט זיין תורה וואס ער האט געלערנט", ווייל דער וואס איז זוכה צו לערנען תורה אויף די וועלט דאס וועט אים באגלייטן אויף אויף יענע וועלט, און עס וועט אים ברענגן צו אלעס גוט'ס.

וואויל איז דעם וואס לאזט זיך נישט נארן און כאפט אריין תורה ומצוות אויף די וועלט, וואס נאר דאס וועט אים באגלייטן און העלפן שטענדיג.

(שיחות מזהרא"ש חלק י' ערך טעות, ליקוטי הלכות

ראש חודש, ז, נב)

"קינד מיינ'ס, דו האסט נישט געזעהן א פארקערטע וועלט, דו האסט געזעהן די ריכטיגע קלארע וועלט".

רבי יהושע בן לוי האט אים ווייטער געפרעגט: "און וואו זיצן מיר תלמידי חכמים דארט אויבן?", האט ער געזאגט אז אזוי ווי מיר זענען דא אויף די וועלט, די זעלבע זענען מיר אויף אויבן, און אויף האב געהערט אז מען זאגט דארט "אשרי מי שבא לפאן ותלמודו בידו", וואויל איז דער וואס קומט דא מיט זיין תורה אין די האנט.

וואס מיר לערנען בפשטות אפ פון די גמרא איז, אז אויף די וועלט קען מען זיך זייער נארן, מען קען נישט וויסן פון אינדרויסן ווער עס איז א ערליכער איד און ווער נישט, עס קען זיין איינער וואס אויף די וועלט מאכט מען א נאנצע רעש פון אים, אבער אויבן ווייסט מען בכלל נישט פון אים צו זאגן, און דערפאר דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן, אז מען זאל זיך נישט נארן, נאר מען זאל זיין מקורב נאר צו אמת'ע ערליכע אידן.

אבער פון די אנדערע זייט זעהט מען אויף א געוואלדיגע התחזקות פון די גמרא. מען זעהט אז ער האט געזאגט אז ביי תלמידי חכמים איז אנדערש, זיי זענען יא אויף יענע וועלט פונקט ווי אויף די וועלט, ווייל תורה האט א געוואלדיגע כח, ווען א מענטש האט געלערנט תורה דא אויף די וועלט וועט דאס אים באגלייטן אויף אויף יענע וועלט, יעדע

טוהן חסד

וואס איז מממש דבוק צום אייבערשטן א גאנצן טאג, ער איז גרייט יעדע מינוט זיך מוסר נפש צו זיין פארן אייבערשטן, דאס איז אבער נאכנישט גענוג, מען דארף אויך זעהן ווי אזוי ער פירט זיך אויף מיט אנדערע מענטשן. אויב טשעפעט ער א צווייטן, ער בא'עול'ט מענטשן איז א סימן אז ער איז נישט קיין אמת'ער ערליכער איד, און אויב טוט ער חסד מיט אנדערע, דאס איז א סימן אז ער איז אן אמת'ער ערליכער איד.

און דאס דארף מען אויסלערנען שוין פאר די קינדער ווען זיי זענען נאך קליין, אז זיי זאלן זיך אויסלערנען חסד, צו העלפן א צווייטן, וואס דאס איז די סימן פון א איד.

(שיחות מזהרא"ש חלק י"ב ערך חסד)

א קלייניקייט איז אויף חשוב

אין הימל איז זייער חשוב ווען מען טוט חסד מיט א צווייטן איד. און דער אמת איז אז ווען מען רעדט פון טוהן חסד איז עס בעיקר ווען עס קומט אן שווער, ווען עס איז נישט אזוי גרינג צו טוהן די חסד. ווייל ווען מען בעהט פון איינעם א גרינגע טובה און מען טוט עס נישט, אזא איינער איז פשוט א רשע... אבער ווען עס קומט אן שווער, און פון דעסט וועגן שטרענגנט מען זיך אן און מען העלפט א צווייטן, דאס איז די ריכטיגע חסד,

די סימן פון א איד איז ווען ער האט אין זיך די מדה פון חסד, ווען ער זוכט צו העלפן און צו טוהן חסד מיט א צווייטן איד.

חז"ל זאגן (ירושלמי ראש השנה א, א): דער אייבערשטער זאגט: "עס איז מיר מער באלויבט די חסד וואס אידן טוען זיך איינער דעם צווייטן, מער ווי אלע קרבנות וואס שלמה המלך האט מקריב געווען". שלמה המלך האט מקריב געווען יעדן טאג טויזנט קרבנות. וואס מיינט א קרבן? צו זיין גרייט זיך צו מוסר נפש זיין פארן אייבערשטן, ווען א מענטש האט געברענגט א קרבן האט ער זיך פארגעשטעלט אז באמת וואלט מען געדארפט טוהן צו אים דאס וואס מען טוט מיט די בהמה, מען וואלט אים געדארפט שחט'ן און מקריב זיין אויפן מזבח, נאר דער אייבערשטער האט געטוהן מיט אים א חסד אז מען זאל עס טוהן מיט די קרבן.

קומט אים אז דאס ברענגן א קרבן איז אן ענין פון מסירת נפש, צו זיין גרייט זיך מוסר נפש צו זיין פארן אייבערשטן, און דאס האט שלמה המלך געטוהן טויזנט מאל א טאג, דאס וואלט געדארפט זיין די גרעסטע זאך אין די וועלט, און פון דעסט וועגן זאגט דער אייבערשטער אז עס איז נאך מער באלויבט ביי אים ווען א איד טוט חסד מיט א צווייטן.

זעהט מען פון דעם אז עס קען זיין א איד

אז ער האט אן אָפֿן אויפֿער, ער האט איינער וואס הערט אים אויס און פֿילט מיט זיין צעה, ווערט אים שוין אסאך רוהיגער אויף די געוויסן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ה')

ערה גמילת חסדים וחלק ז' ערה חסד)

חסד הייבט זיך אן אינדערהיים

עס זענען דא מענטשן וואס האבן ליב צו טוהן חסד, צו ארומגיין און העלפֿן מענטשן, אָבער ווען עס קומט ביי זיי אינדערהיים צו העלפֿן די ווייב און קינדער דאן האט מען שוין נישט קיין געדולד און מען דרייט זיך ארויס דערפֿון.

דאס איז אָבער נישט אויסגעהאלטן, אז א מענטש האט חתונה געהאט, האט ער א אייניגע שותפות אינדערהיים און ער דארף ארויס העלפֿן אינדערהיים ווי ווייט מעגליך. און דערפֿאר ווען א מענטש פֿאקומט אן התעוררות צו טוהן חסד, דארף ער עס אנהייבן אינדערהיים, ארויס צו העלפֿן אינדערהיים, גרינגער מאכן אינדערהיים, און אין דעם זכות וועט דער אייבערשטער אויף רחמנות האבן אויף אים און משפיע זיין פֿאר אים רחמים וחסדים.

(שיחות מוהרא"ש חלק ז' ערה חסד)

מקרב זיין אידן צום אייבערשטן

די גרעסטע חסד איז נאך ווען מען איז מקרב א איד צום אייבערשטן, ווען מען

און דאס איז זייער חשוב.

די אלע וואס האבן עוסק געווען אין גמילת חסדים צו העלפֿן אידן, האבן נאכדעם זוכה געווען צו גרויסע השגות אין עבודת ה', ווייל ביים אייבערשטן איז זייער חשוב חסד. דאס איז נישט נאר ווען מען טוט עפעס א געוואלדיגער גמילת חסד צו פֿארגן פֿאר א צווייטן אפֿאר טויזנט דאלער, נאר יעדע זאך וואס דער צווייטער דארף צוקומען צו דעם און מען העלפט ארויס יענעם איז דאס א חסד און עס איז זייער חשוב ביים אייבערשטן.

(שיחות מוהרא"ש חלק י' ערה חסד)

אזועק געבן צייט

דער פֿסוק זאגט (תהלים נב, א): חסד יל כל היום, קען זיין א פֿשט אז מען קען טוהן חסד מיטן טאג אליו, דאס מיינט אז מען געבט אזועק צייט פֿונעם טאג פֿאר א צווייטן.

אסאך מענטשן גייען אריבער צרות, אסאך מענטשן דרייען זיך ארום דערביטערט און צובראכן פֿון שווערע זאכן וואס זיי גייען אדורך, און זיי האבן נישט פֿאר וועם זיך אויסצוגיסן זייער ביטער הארץ.

און דערפֿאר איז די גרעסטע גמילת חסד צו אויסהערן א צווייטן איה, אזועק געבן פֿון די אייגענע צייט צו אויסהערן יענעם, און צו מחזק זיין יענעם, אים זאגן א גוט ווארט אז עס וועט נישט אלץ זיין שלעכט, עס וועט נאך קומען גוטע צייטן, און מיט דעם קען מען ממש ראטעווען א מענטש. ווען יענער זעהט

רעדט זיך אויס צום אייבערשטן אזוי ווי מען רעדט זיך דורך מיט א גוטע פריינד", האט די הייליגער רבי נתן געזאגט אז דאן האט ער פארשטאנען אז ער וועט שוין האבן א גוט לעבן, ער וועט שוין וויסן זיין גאנץ לעבן וואס ער האט צו טוהן, ווייל וואס עס וועט נאר דורך גיין אויף אים וועט ער אלעס דערצייילן פארן אייבערשטן און דער אייבערשטער וועט אים העלפן.

דערפאר איז די גרעסטע גמילת חסד צו אויסלערנען פאר א מענטש אז ער זאל וויסן אז ער קען רעדן צום אייבערשטן, ווייל דאס וועט ווייטער באגלייטן דעם מענטש אין יעדן מצב, און אין וואסערע פלאנטער ער וועט נאר אריינפאלן וועט ער וויסן וואס ער האט צו טוהן.

וואויל איז דעם מענטש וואס טוט חסד מיט אנדערע מענטשן ברוחניות וּבגשמיות, וועט אים דער אייבערשטער צוריק צאלן מדה כנגד מדה און זיך פירן מיט אים אויך נאר בחסד וּברחמים און ער וועט האבן שטענדיג אלעס גוטס.

(שיחות מוהרא"ש חלק ד' ערך גמילת חסדים)

שיינט אריין אין א איד די הייליגע עצות פון הייליגן רבי'ן אז עס איז נישטא קיין אנדערע עצה אויף די וועלט נאר צו גיין צום אייבערשטן, אלעס וואס גייט דורך אויף א מענטש דארף ער דערצייילן פארן אייבערשטן אויף זיין מאמע-לשון, און דער אייבערשטער איז שומע תפלת כל פה, ער הערט צו וואס יעדער מענטש רעדט צו אים און ער העלפט דעם מענטש מיט וואס ער דארף ברוחניות וּבגשמיות.

דאס איז די גרעסטע גמילת חסד, ווייל דאס באגלייט דעם מענטש שטענדיג, סיי וואס עס וועט נאר אריבער גיין אויף אים וועט ער וויסן די אדרעס אז ער קען זיך ווענדן צום אייבערשטן און דער אייבערשטער וועט אים העלפן.

ווען די הייליגער רבי נתן איז געקומען צום הייליגן רבי'ן און ער האט זיך צום ערשטן מאל אויסגערעדט זיין הארץ פארן הייליגן רבי'ן אלעס וואס עס גייט אויף אים דורך, דאן האט אים דער הייליגער רבי ארויס גענומען אויף א שפאציר, ער האט ארויף געלייגט זיין הענט אויף די הייליגער רבי נתן'ס אקסל און געזאגט: "און ווייטער איז גוט אז מען

יום טוב שבוועז

אָדער סיי ווי, און אסאך מאל איז נאך דארט פיל מיט אלע קליפזות צו מכשיל זיין דעם מענטש, און ווען דער מענטש איז נישט שטארק מיט דעם צו לערנען בגירסא, צו זאגן תורה, איז זייער גרינג ער זאל נכשל ווערן מיט ראיות אסורות, מיט קוקן ווי מען טאר נישט, און נשפע ווערן פון די שלעכטע סביבה, אבער ווען מען איז צוגעוואוינט צו זאגן אסאך חומש, תהלים און משניות, האט מען שטענדיג א גוטע באגלייטער מען האלט אין טאש א קליינע ספר און סיי ווי מען גייט כאפט מען אריין צו זאגן אביסל תורה, און דאס היט אפ דעם מענטש פון אלעם שלעכט'ס ברוחניות וּבגשמינות.

מיט דעם קען מען מסביר זיין וואס די גמרא דערצייילט (פסחים ס"ח): אז רבי יוסף האט געהייסן אז מען זאל אים צוגרייטן גוטע עסן אים יום טוב שבוועז ווייל "ווען נישט דעם טאג, וויפיל יוסף'ס זענען דא אויפ'ן גאס", בפשטות מיינט דאס אז רבי יוסף האט געדאנקט דעם אייבערשטן אז ער האט אונז געגעבן די תורה, ווייל אן די תורה וואלט ער גארנישט געווען מער פון אלע יוסף'ס אויפ'ן גאס, אבער יעצט מיט די תורה האט ער זוכה געווען צו זיינע גרויסע מדרגות.

אבער מען קען אויף זאגן אנדערש פשט, "יוסף" גייט ארויף אויף די קדושה פון

עס קומט דער יום טוב שבוועז, מען איז מקבל די תורה פונעם אייבערשטן, יעדער איד נעמט זיך פאר אז פון יעצט וועט ער לערנען פלייסג די הייליגע תורה, אין אזא צייט דארף מען געדענקן אז די תורה גייט אן פאר יעדן מענטש אין יעדע צייט און אין יעדע מצב, אפילו פאר דעם וואס דארף ארויסגיין אויפ'ן גאס ברענגן פרנסה.

אפילו ווען א מענטש איז פאריאנט און פארפלאגט, און ער קען נישט לערנען געהעריג, האט אונז דער הייליגער רבי געגעבן א "סדר דרף הלימוד", צו זאגן אסאך תורה אפילו מען פארשטייט נישט וואס מען זאגט, און מיט דעם קען יעדער איינער אן אויסנאם זוכה זיין צו לערנען תורה.

ווען א איד האלט שטענדיג אין טאש א קליינע חומש, א קליינע משניות, א קליינע תהלים, האט ער שטענדיג מיט זיך א גוטע באגלייטער וואס וועט אים אפהיטן פון אלעם שלעכט'ס, ווען מען האט עטליכע איבריגע מינוטן, כאפט מען אריין צו זאגן עטליכע פסוקים חומש, א קאפיטל תהלים, א פּרָק מִשְׁנֵיּוֹת, און דאס גלייכן.

דאס קען מען טוהן שטענדיג ווי מען געפינט זיך נאר, עס מאכט זיך ביי יעדן מענטש אז ער דארף ווארטן אמאל אין די רייע אין באנק, אין א אפיס, אין א געשעפט,

ווערן נאכגעשלאפעט נאך די שווערע נסיונות פון די גאס?

אבער יעצט אז מיר האבן באקומען די תורה, און מען קען זאגן משניות און תהלים אזוי ווען מען איז אזוי די גאס, דורך דעם קען זיך יעדער בויען א מויער ארום זיך מיט די פּרקים משניות און קאפיטלעך תהלים, וואס זיי היטן אים זיכער אפ פון די אלע שלעכט'ס.

א נייע תורה

אזוי ווי מען פריידט זיך שמחת תורה מיט די ספר תורה, מען טאנצט און מען פריידט זיך אז מען האט זוכה געווען צו ענדיגן די תורה, די עלבוע דארף מען זיך אויך פרייען אום יום טוב שבועות אז מען איז זוכה אנצוהייבן די תורה, מען איז זוכה צו מקבל זיין די תורה פון ניי.

עס האט אמאל פאסירט ביי די הייליגער רבי נתן אום יום טוב שבועות ווען ער איז געגאנגען פתיחה צו ארויסנעמען די ספר תורה פון ארון הקודש, איז די הייליגער רבי נתן אריין אין א גרויס התלהבות און געזאגט "א נייע תורה, א נייע תורה", און ער האט אנגעהויבן טאנצן מיט די ספר תורה ארום די בימה, אזוי ווי שמחת תורה, און אלע אנשי שלומינו זענען זייער נתעוורר געווארן, און מיטגעטאנצן מיט אים.

ווייל שבועות איז די צייט וואס יעדער איד קען אנהייבן פון פריש מקבל צו זיין די תורה, אפילו ווער עס האט נישט זוכה געווען ביז

יוסף הצדיק, וואס איז דער סימבאל פון אפגעהיטענקייט און הייליגקייט, ווי אזוי האט זיך יוסף הצדיק געקענט דערהאלטן נאכדעם וואס זיינע ברידער האבן אים פארקויפט צו דעם טמא'נעם לאנד מצרים? נאר ווייל ער האט מקבל געווען פון זיין טאטע צו זיין צוגעבינדען צו די תורה, און דאס האט אים אפגעהיטן פון אלעם שלעכט'ס.

דאס איז געווען יוסף הצדיק, אבער וואס זאלן מיר פשוט'ע מענטשן טוהן, ווי אזוי קענען מיר זיך דערהאלטן ווען מיר דארפן ארויסגיין אויף די טמא'נע גאס? ווי אזוי קענען מיר זיך דערהאלטן און נישט ווערן נאכגעשלאפעט נאך די שווערע נסיונות פון די היינטיגע שווערע גאס?

אבער דורך די הייליגע תורה וואס מיר האבן מקבל געווען אום יום טוב שבועות, קענען מיר ביזאל ווערן פון אלע נסיונות, ווען א איד געוואוינט זיך צו צו זאגן אסאך פּרקים משניות, צו זאגן אסאך פסוקים הימש און קאפיטלאך תהלים, דאס וועט אים ראטעווען פון אלעם שלעכט'ס, דאס וועט אים העלפן זיך ארויסצורייען פונעם נעץ פון יצר הרע.

דאס איז פשוט "ווען נישט דעם טאג, וויפיל יוסף'ס זענען דא אויפ'ן גאס", ווען נישט דעם יום טוב שבועות ווען מיר האבן מקבל געווען די תורה, וויפיל יוסף הצדיק'ס זענען דען דא אויפ'ן גאס? וויפיל אידן קענען זיך דען דערהאלטן אזוי ווי יוסף הצדיק, און נישט

שלאפן און האנדלען, און דערפאר איז דער יום טוב שבועות אויף א שמחה בגשמיות, און מען דארף זיך פרייען און זיך מתענג זיין לכבוד יום טוב.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה זיך פארצונעמען יעצט אין יום טוב שבועות, צו לערנען שטענדיג די הייליגע תורה אין יעדן פלאץ, אין יעדע צייט, און אין יעדע מצב, וועט אים די תורה זיכער היטן, און אים צוברענגען צו די גרעסטע מדריגות.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ו, ערך שבועות)

יעדער איד וויל לערנען

דער אמת איז, אז יעדער איד וויל לערנען, יעדער איד וויל ענדיגן גאנץ ש"ס, און גאנץ שלחן ערוה, און אלע ספרים פון די הייליגע תורה, נאר פארנוואס זעהט מען אז נישט יעדער לערנט? דאס קומט נאר פון דעם, ווייל א מענטש וויל לערנען אויפ'ן בעסטן וועג, אז גלייך ווען ער הייבט אן צו לערנען, זאל ער שוין קענען קלאר די גמרא, און למעשה זעהט ער דאך אז עס גייט נישט, ווייל ער האט נישט אזא גוטע קאפ, אדער ווייל ער האט געטוהן עבירות וואס האבן פארשטאפט זיין קאפ, ממילא ווען ער זעהט אז עס גייט אים נישט, הייבט ער אן צו שמועסן און צו פארברענגן, און ווען עס קומט סוף טאג, און ער מאכט זיך א חשבון, אז דער טאג איז אים אריבער גענאנגען מיט גארנישט, ער האט אפילו נישט אריינגעכאפט איין פרוק

יעצט צו לערנען תורה, קען יעצט אנהייבן צו לערנען, זיך מקבל זיין אז פון יעצט וועט מען אנהייבן לערנען.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ו, ערך שבועות)

אויף א שמחה בגשמיות

די גמרא זאגט (פסחים ס"ח): אז אפילו עס איז א מחלוקת צווישן רבי אליעזר און רבי יהושע, ווי אזוי זיך צו פירן יום טוב, צו מען זאל עס צוטיילן חציו לה' וחציו לכם, א האלב יום טוב לערנען און דאווענען און א האלב יום טוב עסן און טרינקן, צו אז פולו' לה' או פולו' לכם, מען קען זיך אויסוועלן אדער א גאנץ יום טוב פארן אייבערשטן, אדער א גאנץ יום טוב פאר זיך, אבער ביי יום טוב שבועות איז יעדער מודה אז מען דארף אויך עסן און טרינקען, ווייל דעמאלט'ס האט דער אייבערשטער אונז געגעבן די תורה.

לכאורה דארף מען פארשטיין, אויב שבועות האבן מיר באקומען די תורה, וואלט מען געדארפט א גאנץ יום טוב נאר לערנען תורה, און גארנישט האבן קיין שייכות מיט גשמיות, און פארנוואס דוקא ביי דעם יום טוב איז יעדער מודה אז מען דארף עסן און טרינקען? נאר דער תירוץ איז, אז די תורה איז א וועג-ווייזער אפילו בגשמיות, ווי די תז"ל זאגן (במדבר רבה י"ה ט): פארנוואס הייסט די תורה "אור", ווייל עס מאכט ליכטיג פארן מענטש, ער זאל וויסן וואס ער האט צו טוהן, די תורה לערנט אונז ווי אזוי צו עסן טרינקן

מענטש אביסל עסן צו פארזיכן, ווייל מען וויל אז נאכן טועם זיין זאל ער שוין וועלן קויפן די סארט עסן, די זעלבע גיבט מען פארן מענטש היינט נאכט אביסל פון די תורה צו פארזיכן, אז דאס זאל אים מעורר זיין די חשק פאר א גאנצן יאר צו לערנען תורה.

אבער מען דארף וויסן אז דער עיקר תיקון איז צו זאגן דעם ערשטן און לעצטן פסוק פון יעדע פרשה און ספר, און דאס וואס מען האט צוגעלייגט אין די "תיקון ליל שבועות" נאך אסאך פרשיות פון תורה נביאים וכתובים וואס האבן שייכות צום יום טוב שבועות און קבלת התורה, דאס איז נישט פון די עיקר פונעם תיקון, און דערפאר איז דא אמאל מענטשן וואס זאגן בכלל נישט דעם תיקון ווייל אזוי ווי מען זעהט אז עס זענען דא אזוי סאך צו זאגן, גיבט מען אינגאנצן אויף און מען זאגט גארנישט, דערפאר דארף מען וויסן אז דער עיקר תיקון איז די ערשטע און לעצטע פסוק, און אזוי וועט מען עס זאגן מיט חשק, און זוכה זיין צו דעם גרויסן תיקון פון אלע עולמות.

נאכן תיקון איז גוט צו זאגן די תרי"ג מצות, ווייל מארגן גייען מיר דאך מקבל זיין די תורה, וואס זענען די מצות, און דערפאר דארף מען זיך צוגרייטן און וויסן וואס מען גייט מקבל זיין, און אזוי וועט עס זיין אן אמת'ע קבלה.

און דער עיקר דארף מען זיין געווארענט נישט צו פארברענגן די הייליגע נאכט מיט דברים בטלים מיט נארישקייטן, ווייל דער

משניות, אדער איין בלאט גמרא, אדער איין סימן אין שלחן ערוה, ווערט ער צובראכן פון דעם, און צום סוף הערט ער אינגאנצן אויף צו לערנען, אויב אבער ער וועט פאלגן און ער וועט לערנען אויף דעם וועג וואס דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט, צו זאגן אסאך תורה אין א סדר, וועט ער אריינכאפן זייער אסאך, און ער וועט צום סוף אויף פארשטיין אלעס וואס ער זאגט, ווייל ווען א איד זאגט אסאך תורה, עפענט זיך אויף זיין קאפ, און ער פארשטייט שוין אלעס.

אזוי ווי די גמרא זאגט, אז א מענטש זאל אייביג לערנען, אפילו ווען ער פארשטייט נישט, און אפילו ער געדענקט גארנישט, און אין זוהר הקדוש שטייט, אז ווען א מענטש לערנט די הייליגע תורה, אפילו ער פארשטייט גארנישט, גייט יעדע ווארט ארויף צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער פריידט זיך מיט יעדע ווארט.

(קונטרס סדר דרך הלימוד)

תיקון ליל שבועות

דאס זאגן "תיקון ליל שבועות" אין די הייליגע שבועות נאכט איז א געוואלדיגע גרויסע תיקון, עס איז א תיקון אויף די עבירה פון בטול תורה פון א גאנצן יאר, און אויף איז עס מסוגל צו מעורר זיין אינעם מענטש א חשק און א ליבשאפט צו די תורה אויף א גאנצן יאר.

אזוי ווי מען זעהט אז מען גיבט פאר א

דארט ארום, יענער עפנט טירן און שענק און זוכט עפעס, ער האט פארשטאנען אז מן הסתם איז דאס א גנב וואס זוכט עפעס צו גנב'ענען.

רבי מרדכי זי"ע האט נישט געוואוסט וואס צו טוהן, פון איין זייט וויל ער נישט מפסיק זיין אינמיטן זאגן "תיקון ליל שבועות", אבער פון די אנדערע זייט וויל ער דאך נישט אז יענער זאל אים אלעס בא'גנב'ענען, ער האט אזוי געטראכט אהער און אהין ביז ער האט אפגעמאכט אז אפילו אויב עס איז א גנב, און ער קען אים כאפן ביי די גניבה, אבער אפשוך איז עס א איד, און ער וועט ווערן פארשעמט, דערפאר וועט ער נישט מפסיק זיין, נאר ווייטער זאגן דעם תיקון.

ווען ער האט געענדיגט דעם תיקון, איז ער אריין אינעם דערנעבנדיגן צימער, און ער האט געזעהן אז עס איז טאקע געווען א גנב, און יענער האט אפגעטראגן מיט אלע זיינע זאכן, און ער האט געהאט פון דעם גרויס צער, ער האט געטראכט אז נאך יום טוב וועט ער פארן צו זיין רבי'ן דער הייליגער רבי פנחס'ל קאריצער זי"ע און מיט אים זיך הויך רעדן וואס ער דארף צו טוהן.

אזוי האט ער טאקע געטוהן, נאך יום טוב איז ער געפארן צו זיין רבי'ן און דערציילט די גאנצע מעשה, האט אים רבי פנחס זי"ע געזאגט אז אויב ער וועט זיך פארנעמען זיך צו אפהיטן זייער שטארק פון שקר, פון זאגן ליגנט, וועט דער אייבערשטער זיכער העלפן

עיקר תקון איז פאר די עבירה פון ביטול תורה, און דערפאר דארף מען זעהן נישט צוצולייגן נאך בטול תורה, און אויב מען האט שוין געענדיגט דעם תקון, קען מען לערנען יעדער וואס זיין הארץ באגערט, מען זאל טועם זיין אביסל פון אלע שיעורים וואס מען וויל לערנען א גאנץ יאר ווייל די נאכט איז זייער מסוגל פאר דעם, זיך אנצוגרייטן שיעורי תורה צו לערנען א גאנץ יאר.

ווי אויך איז די נאכט זייער מסוגל צו רעדן אסאך צום אייבערשטן, זיך אויסבעטן ביים אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, עס ווערט געברענט פון די ספרים הקדושים, אז אין די נאכט פון שבועות איז דא א צייט וואס דעמאלט'ס עפענען זיך אלע טויערן פון הימל, און וואס מען בעהט דעמאלט'ס ווערט אנגענומען זייער שנעל, דערפאר דארף מען זעהן אויסצוגיין די נאכט מיט אסאך תפלות צום אייבערשטן, און דעמאלט'ס וועט מען זיכער פועל'ן אלעס גוט'ס וואס מען דארף.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה אויסצוגיין די הייליגע שבועות נאכט ווי עס ברויך צו זיין.

דער גנב האט הרטה געהאט

דער הייליגער צדיק רבי מרדכי פון נעשכיז זי"ע אין זיינע יונגע יארן איז אמאל געזיגן שבועות ביינאכט ביי זיך אין צימער און געזאגט "תיקון ליל שבועות" מיט גרויס התעוררות, פלוצלונג האט ער געהערט פון די דערנעבנדיגן צימער אז איינער דרייט זיך

אינמיטן אפילו צו כאפן א גנב, און צום סוף האט ער למעשה גארנישט פארלזירן, ווייל ער האט צוריק באקומען די גאנצע גניבה. עס איז זיכער אז דער פח און זכות פון די קבלת התורה און עשרת הדברות וואס דער צדיק רבי מרדכי זי"ע האט געליינט, וואס איינס פון די דברות דערפון איז "לא תגנב" האט זיכער געהאלפן אז דער גנב האט חרטה געהאט פון זיינע שלעכטע מעשים, און צוריקגעגעבן די גניבה.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ו, ערך שבועות)

אז ער וועט צוריק באקומען די גאנצע גניבה, און עס וועט אים גארנישט פעלן, אזוי איז טאקע געווען ער האט זיך פארגענומען צו זיין זייער געווארנט צו זאגן נאר דעם אמת שטענדיג, און ווען ער איז אנגעקומען אהיים האט ער געטראפן ביים שוועל פון זיין טיר א זאק פיל מיט אלע גע'גנב'טע זאכן, דער גנב האט חרטה געהאט אויף וואס ער האט געטוהן און ער האט אלעס צוריק געברענגט. זעהט מען פון דעם די גרויסקייט פון זאגן "תיקון ליל שבועות", אז רבי מרדכי פון געשכיז זי"ע האט נישט געוואלט מפסיק זיין

ימי השזבבי"ם

נישט דא גענוג טעג פון שזבבי"ם, וואס דאס זענען די זעקס וואכן, ש'מזת ו'ארא ב'א ב'שלה י'תרו מ'שפט'ים, זענען ספעציעל מסוגל צו פארעכטן אלע עבירות, די וואכן איז גאר גרינג אז א איד זאל צוריק קומען צום אייבערשטן, ווען א איד זאגט פארן אייבערשטן: "באשעפער איה האב געטוהן דאס און דאס, איה האב מיר נישט אויפגעפירט ווי מען דארף, און איה וויל תשובה טוהן און צוריק קומען צו דיר", אויף דעם וועג קען מען זייער גרינג צוריק קומען צום אייבערשטן.

דערפאר דארף מען געדענקן די ווערטער וואס די הייליגע חז"ל זאגן (ירושלמי ראש השנה פרק ד' הלכה ח'): "בין שקבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיכם", ווען א איד איז מקבל אויף זיך אז ער גייט לערנען תורה, אפילו ער האט געטוהן וואס ער האט געטוהן, רעכנט אים דער אייבערשטער אזוי ווי ער האט קיינמאל נישט געזינדיגט.

דערפאר ווען א מענטש האט שכל און ער לייגט זיך אריין אין די תורה, ובפרט ווען מען איז זוכה צו לערנען אויפ'ן סדר דרך הלימוד פון הייליג'ן רבי'ן, וואס מיט דעם וועג קען מען אדורך גיין אלע חלקים פון די תורה, דעמאלטס וועט די תורה אים אויסוואשן פון אלעם שלעכט'ס, און דער אייבערשטער וועט אים בכלל נישט רעכענען אז ער האט אמאל געזינדיגט.

איינמאל האט דער הייליגער רבי גערעדט מיטן הייליג'ן רבי נתן איפער די גרויסקייט פון לערנען תורה אז עס וואשט אפ דעם מענטש פון אלע עבירות, און פון אלע שלעכט'ס וואס ער האט געטוהן, האט דער הייליגער רבי נתן געפרעגט דעם הייליג'ן רבי'ן: "דאס איז אויף ווען דער מענטש האט

די הייליגע טעג פון שזבבי"ם, וואס דאס זענען די זעקס וואכן, ש'מזת ו'ארא ב'א ב'שלה י'תרו מ'שפט'ים, זענען ספעציעל מסוגל צו פארעכטן אלע עבירות, די וואכן איז גאר גרינג אז א איד זאל צוריק קומען צום אייבערשטן, ווען א איד זאגט פארן אייבערשטן: "באשעפער איה האב געטוהן דאס און דאס, איה האב מיר נישט אויפגעפירט ווי מען דארף, און איה וויל תשובה טוהן און צוריק קומען צו דיר", אויף דעם וועג קען מען זייער גרינג צוריק קומען צום אייבערשטן.

עס זענען געווען צדיקים וואס האבן זיך געפירט צו פאסטן תעניתים אין די טעג פון שזבבי"ם, כדי צו פארעכטן אלע שלעכט'ס, אפער מיר אין די היינטיגע שוואכע דורות קענען נישט פאסטן, דארפן מיר כאטש טוהן וואס מען קען יא, צוריק צו קומען צום אייבערשטן.

היינט דארף מען נישט פאסטן

באמת ווען מען קוקט אריין אין "שער הגלגולים" פון אר"י הקדוש וואס ער שרייבט דארט וויפיל תעניתים א מענטש דארף פאסטן פאר יעדע עבירה וואס ער האט געטוהן, זעהט מען אז עס איז ממש נישט מעגליך עס אויסצופירן, ווייל עס זענען בכלל

וועלט". דאס מיינט דער וועג וואס דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעטרעטן מיטן סדר דרך הלימוד, ווי מען קען אויף א גרינגע וועג אדורך לערנען די גאנצע תורה, און פון די אנדערע זייט די וועג פון תפלה והתבודדות ווי יעדער איד קען זיך אויסרעדן פארן אייבערשטן אלעס וואס רוקט אים און אלעס וואס ער האט געטוהן, אויף זיין אייגענע שפראך, אבער אזוי ווי דעמאלטס איז נאכנישט נתגלה געווארן דעם רבי'נס לימודים, דערפאר האט דעמאלטס דער אר"י הקדוש געדארפט געבן אזעלכע תקונים פון שווערע תעניתים.

אבער יעצט אז דער אייבערשטער האט געהאלפן אז דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט די הייליגע לימודים, ווען א מענטש וועט זיך באמת אריינלייגן אין תורה און תפלה אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט, וועט דאס אים אלעס פארעכטן, און ער וועט זוכה זיין צו גאר גרויסע זאכן אין לעבן, זאכן וואס ער זיך האט קיינמאל נישט פארגעשטעלט.

יא דו קענסט אויך!

מענטשן קוקן עס אן ווי אן אוממעגליכע זאך אז א מענטש זאל קענען דורך לערנען פל התורה פולה, אבער מיטן הייליגן רבי'נס דרך הלימוד, קען יעדער איד זוכה זיין צו דעם. תו"ל זאגן אז פאר א מענטש ווערט געבוירן לערנט מען מיט אים די גאנצע תורה,

געזינדיגט אין פגם הברית רחמנא ליצלן, וואס דאס איז גאר א הארבע עבירה? האט זיך דער הייליגער רבי געפיינערט אויף אים און אים אנגעשריגן: "דו ווייסט דען וואס תורה איז? ברית ביסוד ואורייתא בתפארת" דאס מיינט אז תורה איז נאך גרעסער און עס האט דעם פח אפציוואשן דעם מענטש פון די ערנסטע עבירות.

די תורה וואס א מענטש לערנט טוישט דעם מענטש אינגאנצן, ער ווערט א נייער מענטש מיט גאר אנדערע רצונות און שאיפות, עס שלעפט אים ארויס פון אלע זיינע שלעכטע געוואוינהייטן, און עס ברענגט אים נאנט צום אייבערשטן.

דער אר"י הקדוש האט נישט געוואוסט פון דעם?

ווען מזהרא"ש שליט"א האט גערעדט דעם שמועס, האט איינער געפרעגט פון מזהרא"ש אז לכאורה האט דער אר"י הקדוש אויך געוואוסט פון דעם ירושלמי אז ווען מען נעמט אויף זיך דעם עול תורה רעכנט דער אייבערשטער פאילו מען האט נישט געזינדיגט, און פון דעסט וועגן האט נאך דער אר"י הקדוש געזאגט אז מען דארף פאסטן אזוי פיל תעניתים אויף יעדע עבירה?

האט מזהרא"ש שליט"א געענטפערט אויף דעם: "זעהט אים אז דעמאלטס איז נאכנישט געווען די צייט אז דעם הייליגן רבי'נס לימודים זאלן שוין אריינגיין אין די

עס אויף זייער חשוב, ווייל אזוי קען מען אויסניצן שטענדיג די צייט, אמאל לערנט מען גמרא, אמאל חומש רש"י אמאל תנ"ך און אמאל זאגט מען תהלים. אבער ווען מען ווייסט נישט פונעם דרך הלימוד, מיינט מען אז נאר אויב מען קען זיך אנוועק זעצן לערנען בעיון מיטן גאנצן קאפ און מח, נאר דעמאלט האט מען עפעס אויפגעטוהן, און דערפאר ווען עס קומט א צייט ווען מען קען נישט לערנען בעיון פארברענגט מען די צייט מיט נארישקייטן, אבער מיטן סדר הדרך הלימוד איז מען שטענדיג פארנומען מיט די הייליגע תורה.

אט האט איר א דוגמה...

אינמאל איז מוהרא"ש שליט"א ארויס געגאנגען אין פארנט פון זיין הויז, און ער האט געזעהן אויפ'ן גאס זיצן א אינגערמאן מיט עי"ר פאז'ס אין אויער, האלטנדיג אינמיטן הערן רעדיא, האט מוהרא"ש זיך אנגערופן פאר אנשי שלומינו וואס זענען דארט געווען: "אט האט איר א דוגמה ווי אזוי עס זעהט אויס איינער וואס ווייסט נישט פונעם דרך הלימוד, קוקט ווי א אינגערמאן מיט בארד און פאות האט נישט בעסער'ס וואס צו טוהן מיט די צייט נאר זיצן אויפ'ן גאס און הערן אלע נארישקייטן, און עס פאלט אים נישט אין אז ער קען נעמען א משניות אדער אן אנדער ספר אין די האנט אריין", זעהט איר כאטש ווי גליקליך מיר זענען אז מיר ווייסן פונעם

און דערנאך קומט א מלאך און געבט אים א שנעלקע און ער פארנעסט אלעס, שטעלט זיך א פראגע אויב דער מענטש פארנעסט סיי ווי אלעס וואס ער האט געלערנט, פארוואס האט מען בכלל געדארפט לערנען מיט אים, נאר דאס ווייזט אונז אז יעדער מענטש האט אין זיך דעם בוח אדורך צו לערנען במשך זיין לעבן די גאנצע תורה וואס ער האט פארנעסט, און דאס קען יעדער זוכה זיין דורך דעם סדר הדרך הלימוד פון הייליג'ן רבי'ן.

דאס קען זיין מרומז אין די ווערטער פון תז"ל (בבא מציעא ק"א): ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך, אזוי ווי דו ביזט געקומען אויף די וועלט אן עבירות אזוי זאלסטו אויף ארויס גיין פון די וועלט אן עבירות, קען זיין דער פשט, אז אויב דו וועסט נעמען דאס וואס דו האסט געטוהן בשעת דו ביזט אראפ געקומען אויף דער וועלט, וואס דעמאלטס האסטו דאך געלערנט די גאנצע תורה, אויב דו וועסט דאס אויף טוהן במשך דיין לעבן, דו וועסט זוכה זיין צו לערנען תורה, דעמאלטס וועסטו טאקע אויף ארויס גיין פון די וועלט אן קיין עבירות, ווייל די תורה וועט דיך אפזואשן פון אלע שלעכט'ס.

דאס איז א געוואלדיגע זכות אז מיר האבן זוכה געווען אז דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן דעם דרך הלימוד, אז מען מוז נישט אייביג לערנען אזוי בעיון, מען קען אויך לערנען אויף א לייכטע וועג, און אפילו ווען מען זאגט נאר די ווערטער פון די תורה איז

מיר זוכה זיין צו די הבטחה פון תז"ל "מעלה
אני עליכם פאלו לא חטאתם מימיכם", מיר
וועלן מיט דעם אלעס פארעכטן, אמן.

(שיחות מוהרא"ש חלק י"ד ערך שוכבי"ם,
וחלק ו' ערך לימוד)

הייליגן רבי'ן און פון זיין דרש הלימוד און אזוי
קענען מיר אויסניצן די צייט ווי עס דארף צו
זיין.

לאמיר זיך טאקע נישט לאזן נארן, נאר זיך
מאכן שיעורים אין די הייליגע תורה, וועלן

ימי חנוכה להודות ולהלל

איז נישטא וואו און צו וועס זיך צו ווענדן נאר צום אייבערשטן אליין, און אויף נאך חנוכה זאל מען דאס נישט פארגעסן, נאר אייביג זיך ווענדן נאר צום אייבערשטן.

וואס איז חנוכה?

די טעג פון חנוכה זענען געשטעלט להלל ולהודות צו דאנקען דעם אייבערשטן אויף די גרויסע נסים וואס ער האט געטוהן מיט אונז. די יונים האבן נאר געוואלט אויסרייסן די אמונה פון אידישע קינדער, זיי האבן נאר געוואלט אריינברענגען און גרויס מאכן די טבע, אז אלעס פירט זיך נאר מיט טבע און נישט דער אייבערשטער פירט די וועלט, אזוי ווייט אז זיי האבן געמאכט גזירות אז מען דארף אויפשרייבן אויף די הערנער פונעם אקס "אין לנו חלק באלקי ישראל", אנשי שלומינו האבן געזאגט פשט פאר וואס זיי האבן עס דוקא געוואלט שרייבן אויף די הערנער, לויט ווי חז"ל זאגן (שבת ל"ה): אז מען פלעגט נוצן די הערנער פאר א באטל פאר קליינע קינדער, מען האט אריינגעגאסן אין די ברייטע זייט און דאס קינד האט געטרינגען פון די שמאלע זייט, און דאס האבן די יונים געוואלט, אז אפילו די פיצעלעך קינדער זאלן זעהן די כפירה'דיגע רייע.

און דערפאר ווען דער אייבערשטער האט

אין די טעג פון חנוכה שיינט דער אור הגנוז, די געוואלדיגע ליכטיגקייט וואס דער אייבערשטער האט באהאלטן פאר די צדיקים לעתיד לבוא, דאס שיינט פאר יעדן איד אין די טעג, און דאס דערווארימט יעדן איד אז ער זאל שפירן די זיסקייט און געשמאק פון לעבן מיטן אייבערשטן.

און נאך מער איז דאס ווען מען זיצט ביי די חנוכה ליכט, מען קוקט אויף די חנוכה ליכט. דאן קען יעדער איד שפירן די באהאלטענע ליכטיגקייט, ער קען פיהלן די נאנטקייט צום אייבערשטן, אז דער אייבערשטער איז מיט אים, דער אייבערשטער האט אים ליב און וויל אים העלפן אין יעדע מצב. אודאי איז יעדער מענטש אנדערש, יעדער שפירט לויט זיין מדרגה, אבער יעדער איד קען שפירן דעם אור הגנוז ווען ער זיצט ביי די חנוכה ליכט.

און ווען מען פיהלט דעם געשמאק פונעם אייבערשטן איז דאן די בעסטע צייט צו רעדן צום אייבערשטן, בשעת מען זיצט ביי די חנוכה ליכט איז א גוטע צייט זיך אויסצורעדן צום אייבערשטן, אים דערציילן אלע שוועריקייטן וואס מען האט, און אים בעטן אלעס וואס מען דארף האבן ברוחניות ובגשמיות. און אויך בעטן אז מען זאל דאס אייביג וויסן און געדענקן שטענדיג אז עס

ווייל רבי חנינא בן דוסא האט געוואוסט דעם אמת, אז דאס וואס אויל ברענט, איז אויף נישט קיין דרך הטבע, עס איז אויף א נס פונעם אייבערשטן, און דערפאר קען דער אייבערשטער אויף מאכן אז עסיג זאל ברענען.

און דערפאר האבן די הייליגע חשמונאים געמאכט דעם יום טוב חנוכה אכט טעג, אפילו דעם ערשטן טאג האט עס דאך געקענט ברענען, ווייל זיי האבן אויב געוואלט ווייזן, אז פונקט ווי יעדער ווייסט אז זיבן טעג איז געווען א נס, די זעלבע נס איז אויף געווען דעם ערשטן טאג, ווייל שטענדיג ווען אויל ברענט איז עס א נס, ווייל עס איז בכלל נישט דא קיין דרך הטבע, אלעס פירט נאר דער אייבערשטער אליין.

דאנקען דעם אייבערשטן

דערפאר זענען די חנוכה טעג געשטעלט צו לויבן און דאנקען דעם אייבערשטן, ווייל ווען א איד געוואוינט זיך צו צו דאנקען דעם אייבערשטן אויף די גוטע זאכן וואס דער אייבערשטער געבט אים, דאס עפנט אים אויף די הארץ אז ער זאל שפירן דעם אייבערשטן און ער זאל וויסן אז דער אייבערשטער איז אויף זיין זייט, און אז אפילו ווען עס גייט אים נישט אזוי גוט איז דאס אויף זיכער פונעם אייבערשטן פאר זיין טובה.

דאס אליין אז א מענטש איז געזונט און

געהאלפן אז די אידן זענען ניצול געווארן פון זיי, דארף מען טוהן פונקט די פארקערטע, און אריינברענגען אין אונז און אין די קינדער די פשוטע אמונה, אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, אפילו ווען עס זעהט אויס צומאל אז עס איז דא א דרך הטבע, איז דאס באמת אויף פונעם אייבערשטן, נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט מיט א געוואלדיגע השגחה פרטיות.

די ערשטע טאג איז אויף געווען א נס

עס איז באקאנט די קשיא פון בית יוסף וואס פרענט, אויב דער נס איז געווען אז אויל וואס קען ברענען נאר איין טאג האט געברענט אכט טעג. איז דאך דער נס געווען נאר זיבן טעג, ווייל איין טאג האט עס דאך געקענט ברענען?

די תירוץ איז אז דאס האבן טאקע די הייליגע חשמונאים אויב געוואלט לערנען, אז אפילו ווען עס זעהט אויס ווי א דרך הטבע אז אויל קען ברענען, איז דאס באמת אויף א נס, עס זעהט נאר אויס ווי א טבע.

אזוי ווי די גמרא דערציילט (תענית כה): אויף רבי חנינא בן דוסא, אז ווען זיין טאכטער האט בטעות אריינגעלייגט אין די שבת ליכט עסיג אנשטאט אויל, האט ער איר געזאגט: "דער זעלבער באשעפער וואס האט געמאכט אז אויל זאל ברענען, וועט מאכן אז עסיג זאל ברענען", און אזוי איז טאקע געווען די עסיג האט געברענט א גאנץ שבת, דאס איז געווען

עס איז נאר דא איין איינציגע באשעפער אויף די וועלט, דאס איז אויף די רעכטע זייט, ווען עס גייט אלע גוט דאן ווייסט יעדער אפן אז נאר דער אייבערשטער פירט עס.

אבער אויף די לינקע זייט, ווען עס גייט זאכן לינקס, עס גייט נישט ווי אזוי מען וויל, דארט דארף מען האבן די חנוכה ליכט, צו געדענקן די נסים וואס דער אייבערשטער האט געטוהן מיט אונז זיך צו ראטעווען פון די יונים וואס האבן געוואלט אויסרייסן די אמונה פון אידישע קינדער, און דער אייבערשטער האט אונז געהאלפן דורך די הייליגע צדיקים די חשמונאים, וואס האבן אונז געוויזן אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט מיט גרויסע נסים, און דאס דארף ליגן אויף די לינקע זייט, עס צו געדענקן אויף ווען עס גייט נישט גוט פארן מענטש.

מקץ - חנוכה

אייביג קומט אויס חנוכה אין פּרשת מקץ. און באַמַת ווי מיר זאָגן האט דאס א גרויסע שייכות. אין די פרשה געפינען מיר די חלומות וואס פרעה האט גע'חלומ'ט וואס זענען באַמַת געווען למעלה מדרף הטבע, דאס איז דאך נישט קיין דרף הטבע אז די מאַנערע קיען זאלן איינשלינגען די פעטע קיען און מען זאל עס נאך גארנישט דערקענען, און אפילו דאס האט נאך עפעס מיט טבע ווייל א קיה קען דאך עסן, אבער די צווייטע חלום איז דאך אינגאנצן נישט בטבע

ער דארף נישט ליגן אין שפיטאל אזוי ווי עס זענען ליידער דא אנדערע, דאס אליין איז שוין גענוג צו דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, און אזוי ווייטער האט יעדער מענטש גענוג און נאך גוטע זאכן וואס דער אייבערשטער געבט אים און ווען מען טראכט אריין דערין און מען דאנקט טאקע דעם אייבערשטן דערויף, דאן באקומט מען די ריינע אמונה און מען זעהט אז אלעס איז פונעם אייבערשטן און אלעס איז גוט, און מען האט דעם גן עדן אויף די וועלט.

ווען משיח וועט קומען וועט דאס זיין בשלימות דאן וועט יעדער זעהן מיט די אויגן אז אלעס איז גוט, דאס וועט משיח אריינברענגען אין די וועלט, אבער אפילו היינטיגע צייטן קען מען אויף צוקומען דערצו דורכ'ן דאנקען דעם אייבערשטן אויף די גוטע חלקים וואס מען האט.

דער צדיק רבי פנחס'ל קאריצער זי"ע האט געזאגט אז שבת חנוכה קען מען פיהלן דעם אור פון משיח. דאס איז אזוי ווי געזאגט אז חנוכה וואס דאן איז די צייט צו דאנקען דעם אייבערשטן, דעמאלטס קען מען שוין פיהלן די אור פון משיח, צו זעהן אז אלעס איז נאר גוטס פונעם אייבערשטן.

מזוזה בימין ונר חנוכה בשמאל

די מזוזה איז אויף די רעכטע זייט און די חנוכה ליכט אויף די לינקע זייט. אין די מזוזה שטייט "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" אז

טבע, און מען האט זוכה געווען צו די גרויסע
גם חנוכה, וואס האט אונז געוויזן אז נאר דער
אייבערשטער פירט די וועלט.

חנוכה - א צייט פון חינוך

ביים צינדן די חנוכה ליכט ווערט יעדער
איד אזוי ווי דער פהן גדול וואס האט געצינדן
די מנורה אין בית המקדש.

אזוי ווי דער הייליגער רמב"ן הקדוש זאגט
(יש פרשת בהעלותה): אויף דעם מדרש (במדבר
רבה פרשה ט"ו סימן ו'): וואס זאגט אז ווען אהרן
האט געזעהן אז זיין שבט, שבט לוי, האט
נישט מקריב געווען צוזאמען מיט די אנדערע
נשיאים ביים חנוכת המשכן, האט ער געהאט
חלישת הדעת, פארוואס זיין שבט איז
ארויסגעפאלן, האט אים דער אייבערשטער
פארהויגט און געזאגט: "דיין זאך איז נאך
גרעסער פון זייער זאך, ווייל די קרבנות איז
נאר דא ווען די בית המקדש שטייט, אבער דו
וועסט אנצינדן די מנורה, וואס דאס וועט זיין
אויף אייביג, אזוי ווי דער פסוק זאגט (במדבר ח,
ב): אל מול פני המנורה יאירו".

פרעגט אויף דעם דער רמב"ן, די מנורה
וואס אהרן הפהן האט געצינדן איז דאך אויף
נאר געווען ווען דער בית המקדש שטייט?
פארוואס האט אים דער אייבערשטער
געזאגט אז די מנורה וועט זיין אויף אייביג?
נאר וואס דען דאס גייט ארויף אויף די
הייליגע חנוכה ליכט וואס בלייבט אויף אייביג
אפילו אין גלות.

אז זאנגען זאלן קענען שלינגען, און דערפאר
האבן די חכמים פון פרעה נישט געקענט
וויסן דעם פתרון פונעם חלום, ווייל זיי זענען
געווען אונטער געווארפן אונטער די טבע, זיי
האבן נישט געוואוסט אז עס איז דא עפעס
א העכערע כח, אז נאר דער אייבערשטער
פירט די וועלט.

אבער ווען יוסף איז געקומען האט ער צום
ערשט געזאגט: "בלעדי, אלקים יענה את
שלום פרעה", צום ערשט האט ער געזאגט
פאר פרעה אז ער זאל וויסן אז נאר דער
אייבערשטער פירט די וועלט און עס איז
בכלל נישט דא קיין דרף הטבע, דערנאך האט
ער אים געזאגט: "חלום פרעה אחד הוא, את
אשר האלקים עשה הגיד לפרעה" ביידע
חלומות זענען די זעלבע, אזוי ווי די צווייטע
חלום איז בכלל נישט קיין דרף הטבע, אזוי
אויף די ערשטע חלום איז נישט קיין דרף
הטבע, ווייל עס איז בכלל נישטא קיין דרף
הטבע נאר דער אייבערשטער פירט די
וועלט. און דאס האט שוין פרעה געקענט
הערן, אז יוסף הצדיק האט גערעדט צו אים
פונעם אייבערשטן אז עס נישט דא קיין טבע,
האט ער שוין געקענט הערן די פתרון צו זיין
חלום וואס איז אויף נישט געווען קיין טבע.

קומט אים אז אין די פרשה געפינען מיר
דאס אז עס נישט דא קיין דרף הטבע, וואס
דאס איז די נאנצע ענין פון חנוכה, ווען דער
אייבערשטער האט אונז געראטעוועט פון די
ינים וואס האבן געוואלט אריינברענגען די

אזוי ווי ער איז יעצט אין בית המקדש, און וואס מען בעהט ביי די חנוכה ליכט, גלייך ארויף צום שער השמים און ווערט שנעל אנגענומען לרחמים ולרצון.

דערפאר זענען די טעג פון חנוכה ספעציעל מסוגל צו אויסבעטן ביים אייבערשטן וואס מען וויל, אפילו א גאנץ יאר קען מען אויף בעטן דעם אייבערשטן, אבער חנוכה קען מען גרינגער און שנעלער פועל'ן אלע מיני ישועות, און נאך מער בשעת מען זיצט ביי די חנוכה ליכט, מען קוקט אויף די ליכט, קען מען גאר אסאך פועל'ן, וואויל איז דעם וואס ניצט אויס די הייליגע טעג, און זיצט ביי די הייליגע חנוכה ליכט און בעהט ביים אייבערשטן אלעס וואס ער דארף האבן ברוחניות און בגשמיות, וועט ער זיכער אויס'פועל'ן גרויסע ישועות.

(שיחות מזהרא"ש חלק ד', י"ב, ט"ז, ערך חנוכה,

חלק ד' ערך טבע, תוך הנחל מקץ תשנ"א)

זעהט מען פון דעם, אז יעדער איד ווען ער צינד די חנוכה ליכט, איז ער אזוי ווי דער כהן גדול אין בית המקדש, און דערפאר איז דעמאלטס די בעסטע צייט אז יעדער טאטע זאל צוזאם נעמען זיינע קינדער ביי די חנוכה ליכט און זינגען מיט זיי די זמירות און אויסלערנען פאר די קינדער אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט אונז, און וואס מען דארף האבן איז נאר דא איין עצה צו דערציילן פארן אייבערשטן, און דער נאמען "חנוכה", איז אויף מרמז אויף "חינוך", אז חנוכה איז א ספעציעלע צייט צו מחנך זיין די קינדער, צו געדענקען אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט אונז.

אזוי ווי עס שטייט ביים פלאץ פון בית המקדש (בראשית כח, יז): "מה נזרא המקום הזה, אין זה פי אם בית אלקים וזה שער השמים", די זעלבע ביי יעדן איד אינדערהיים, וואס צינד די חנוכה ליכט, איז

כאפ אריין נקודות טובות

אז אונטער די הרי חושף קען מען טרעפן גאר אסאך טייערע דימאנט שטיינער און בריליאנטן, עס ווארפן זיך דארט ארום די שטיינער ווי די זאמה, און מען קען אין א קורצע צייט ווערן א גרויסער עושר.

ווען ער האט דאס געהערט האט ער אפגעמאכט אז ער וועט זיך ארויס לאזן אויפ'ן וועג אהין, ער וועט פרוּבירן זיין מזל, אפֿשר דארט וועט ער מצליח זיין, און ער וועט קענען אהיים ברענגן געלט צו שפיין זיין פאמיליע.

נאך א שווערע נסיעה פון וואכן לאנג איז ער אנגעקומען אהין אונטער די הרי חושף, און ער האט געזעהן אז עס איז טאקע אמת וואס ער האט געהערט, טייערע שטיינער און בריליאנטן וואלנערן זיך דארט אויף דער ערד און קיינער קימערט אפילו נישט זיי אויף צו הייבן, עס איז בכלל נישט חשוב ביי די מענטשן דארט, דארט איז אן אנדערע זאך געווען זייער חשוב, דאס איז געווען חלב, ווייל אזוי ווי דארט איז דאך אייביג טונקל, דארף מען דאך האבן אסאך ליכט וואס מען מאכט פון חלב, און דערפאר איז דאס זייער חשוב דארט, און די עיקר עשירות און חשיבות דארט איז ווער עס האט מער חלב, פאר דעם ארימאן איז דאס געווען זייער אן אינטערעסאנטע זאך, און ער האט

א מענטש דארף זיין זייער קלוג אויף דער וועלט, און זעהן אריין צו כאפן ווי מער ער קען עבודת ה', ווען ער האט א מינוט צייט, דארף ער אריין כאפן נאך אביסל לערנען תורה, נאך אביסל תפלה, נאך אביסל רעדן צום אייבערשטן, נאך אביסל מצות ומעשים טובים, ווייל עס וועט אמאל קומען א צייט וואס מען וועט זייער חרטה האבן אויף די טייערע צייט וואס מען האט פארברענגט אויף די וועלט.

אסאך מאל כאפט מען נישט ווי די צייט לויפט אריבער מיט נארנישט, דא רעדט מען און מען שמועסט נארישקייטן, דא חלומ'ט מען סתם אזוי, און די צייט לויפט אריבער, און מען כאפט נישט אז אין די צייט וואלט מען דאך געקענט אריין כאפן אזויפיל גוטע זאכן. די צייט לויפט אריבער און עס קומט קיינמאל נישט צוריק, און מען דארף זעהן אז מען זאל נישט אמאל חרטה האבן פארן פארברענגן די צייט.

א וואגן מיט חלב...

דער דובנער מגיד זי"ע האט געזאגט אויף דעם זייער א שיינע משל. עס איז אמאל געווען א איד אן ארימאן, ער האט ממש נארנישט געהאט צו שפיין זיין פאמיליע, איינמאל האט ער געהערט

זיך איבערדרייען פונעם גרויסן לאסט, האבן זיינע חברים צוזאם גענומען שטיינדלעך פון די גאס און עס אונטער געלייגט אונטער די חלב אז עס זאל ליגן גלייך, און עס זאל זיך נישט איבער דרייען, און אזוי האט ער זיך ארויס געלאזט אויפ'ן וועג צוריק צו זיין לאנד.

וואס האסטו דא געברענגט?

ווען ער איז אנגעקומען אהיים, איז די גאנצע שטאט ארויס געקומען אים מקבל פנים זיין מיט זיין ווייב און קינדער, די שמחה איז געווען גרויס נאכדעם וואס מען האט אים שוין נישט געזעהן פאר אזויפיל יארן, זיי האבן אים געפרעגט ווי אזוי ער האט מצליח געווען, און ער האט זיי דערציילט אז ער איז געווארן דארט א גרויסער עושר, "יעצט וועל איך שוין קענען שפייזן בכבוד ובגיוח, און איך וועל שוין קענען חתונה מאכן די קינדער".

זיין משפחה האט שוין קוים געווארט צו זעהן די גרויסע עשירות וואס ער האט אהיים געברענגט, און נאך עטליכע מינוט וואס ער האט זיך אפגערוהט פון די שווערע וועג, האט ער זיי ארויס גענומען צו ווייזן וואס ער האט אהיים געברענגט, ער האט זיי געפירט צו די וועגענער, ער האט אראפ גענומען די צודעק, און זיי געוויזן וואס ער האט געברענגט.

זיי קוקן און וואונדערן זיך, וואס ווייזט ער אונז דא? זיי זעהן פיל מיט אלטע

אפגעמאכט אז ער וועט בלייבן דארט אביסל צוצוקוקן צו די מהלך פון די פלאץ דארט.

אזוי ווי ער איז געזיגן דארט א שטיק צייט, האט ער צוביסלעך אנגעהויבן זיך צוגעוואוינען צו די מנהגים פון די מענטשן דארט, און ער האט אויך אנגעהויבן צו האנדלען מיט חלב און ליכט, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז ער האט זייער שוין מצליח געווען אין די מסחר, און ער האט צוזאם גענומען גאר אסאך ליכט, ער איז געווארן דארט א גרויסער עושר, ער האט געהאט פיל מיט אוצרות פון חלב, אויל, און קנויטן.

אינגווישן איז דורכגעלאפן אסאך יארן, און דער מענטש האט שוין אנגעהויבן צו טראכטן פון צוריק פארן צו זיין לאנד, ער האט דאך דארט א ווייב און קינדער וואס ווארטן אויף אים, יעצט קען ער שוין אהיים פארן און זיי ווייזן זיין גרויס עשירות וואס ער האט דא צוזאם גענומען, און אזוי וועט ער קענען חתונה מאכן זיינע קינדער מיט גרויס כבוד און עשירות.

ער האט גענומען א ריזיגן וואגן, און עס אנגעפילט מיט די אלע אוצרות פון חלב וואס ער האט דארט צוזאם געקליבן, זיינע פריינד וואס ער האט דארט איינגעקויפט זייענדיג א עושר און מכובד'יגער מענטש, האבן אים געהאלפן אנלאדענען די וואגן צו קענען פארן, אבער ווען ער האט געהויבן צו פארן האט מען געזעהן אז די וואגן וועט

טייערע שטיינער וואס זענען ווערט די וועלט'ס געלט, ער קוקט אויף זיי און זאגט: "די שטיינער האבן זיך דאך דארט ארום געווארפן ווי די מיסט, קיינער האט עס נישט געדארפט, איך וואלט געקענט צוזאם נעמען פון דעם וויפיל איך וואלט געוואלט, און עס איז מיר אפילו נישט בייגעפאלן צו נעמען דערפון..."

האבן אים זיין פאמיליע געזאגט: "ממש א שאד, דאס איז דאך ווערט דא גאר אסאך געלט, און דו האסט אהיים געברענגט די נארישע חלב, וואס מען קען גארנישט טוהן דערמיט".

עס ווארפן זיך דימאנטען אויף דער ערד

דער נמשל פארשטייט יעדער איינער, א מענטש קומט אראפ אויף די וועלט צו האנדלען מיט תורה ומצוות ומעשים טובים, וואס דאס זענען טייערע שטיינער און דימאנטען, אבער ווען דער מענטש קומט אן דא, פארגעסט ער פארוואס ער איז דא געקומען, און ער לייגט אריין גרויסע בוזות צו שאפן אסאך געלט, און ווען ער קומט צוריק אויבן אין הימל און מען פרעגט אים וואס ער האט אהיים געברענגט, הייבט ער אן צו ווייזן די אלע געלט וואס ער האט זיך איינגעשאפט, אלע בנינים וואס ער האט געקויפט וכו', אבער מען זאגט אים דארט, די אלע זאכן זענען דא גארנישט ווערט, עס גייט א גרויך דערפון, דא איז נאר חשוב תורה און

פארשטונקענע חלב, ווי די טבע פון חלב איז אז נאך א לענגערע צייט ווערט עס פארדארבן און עס פאקומט א שווערע גרויך, זיי האבן געדארפט צוהאלטן די נאז נישט צו שפירן די שווערע גרויך וואס איז נישט געווען צום אויסהאלטן, און ער איז נאר פארנומען צו זאגן וואס פארא עשירות ער האט אהיים געברענגט, און זיי פארשטייען נישט וואס דא גייט פאר, איז ער משוגע געווארן לא עלינו?

האט ער זיי אנגעהויבן מסביר צו זיין, אז ער קומט יעצט פון די הרי חושף און דארט איז חלב זייער טייער, און די גאנצע עשירות ווענדט זיך וויפיל ליכט מען קען אנזאמלען, דאס איז די טייערסטע און חשובסטע ארטיקל דארט אונטער די הרי חושף.

האבן זיי אים געזאגט: "דו נאר וואס דו ביזט, דא איז דאס דאך גארנישט ווערט, פארקערט עס שטונקט אוועק, ממש א שאד אויף די אלע בוזות וואס דו האסט דיך אנגעפלאגט דערויף".

זיי האבן אנגעהויבן זוכן א וועג ווי אזוי פטור צו ווערן פון די סחורה, עס זאל נישט איבערלאזן א שלעכטע גרויך אויף די גאנצע שטאט, און ווען זיי זענען צוגעגאנגען אראפ צו נעמען די חלב פונעם וואגן, האבן זיי פאמערקט ווי אונטער די חלב ליגן פארווארפן טייערע שטיינדלעך און דימאנטען, האבן זיי אנגעהויבן שרייען קוק וואס דו האסט דא! דו האסט דאך דא

ניץ אויס די צייט!

דער משל שפילט זיך איבער ביי יעדן מענטש, ווען דער מענטש וואלט אריינגעטראכט וואס עס איז חשוב אויף יענע וועלט, וואלט ער אריינגעלייגט אלע זיינע בוחות אויסצוניצן די צייט מיט תורה, תפלה, און מעשים טובים, ווייל דער לעבן לויפט דורך זייער שנעל, און נאכדעם וועט נאר זיין חשוב די גוטע זאכן וואס מען אריינגעכאפט אויף די וועלט.

און ספעציעל א אינגער בחור דארף אויסניצן די צייט אריינצוכאפן אסאך גוטע זאכן ווי לאנג ער האט נאך אסאך צייט, און דערנאך ווען עס וועט קומען די שפעטערע יארן אויף די עלטער וועט ער זיך מחיה זיין אז ער האט אויסגעניצט זיינע אינגע יארן ווי עס דארף צו זיין, און דאס וועט אים באגלייטן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

וואויל איז דעם וואס ניצט אויס די צייט, און כאפט אריין נאר גוטע זאכן שטענדיג.

(שיחות מזהרא"ש חלק י"א ערך נקודות טובות)

תפלה און מעשים טובים, די טייערע דימאנט שטיינער, און מען הייבט אן דורך צו קוקן זיינע טעג און זיינע מעשים, און מען טרעפט די גוטע נקודות וואס ער האט געטוהן אין זיין לעבן, דא האט ער אריינגעכאפט אביסל תורה, דא האט ער גערעדט עטליכע דיבורים צום אייבערשטן, דא האט ער מקיים געווען מצות, און מען ווייזט אים, "זעהסט די זאכן זענען דא חשוב און טייער", און דעמאלט'ס כאפט זיך דער מענטש ביים קאפ, "די זאכן?! דאס האב איך דאך געקענט אזוי גרינג אריין כאפן אויף די וועלט, איך וואלט אפילו גארנישט געדארפט איינלייגן, איך וואלט דאך געקענט אריין גיין בית המדרש דאווענען און לערנען און מקיים זיין מצות, איך האב גארנישט געוואוסט אז די זאכן זענען אזוי חשוב".

אבער דעמאלט'ס איז שוין צו שפעט, אויף די וועלט דארף מען זעהן אריין צו כאפן ווי מער תורה און מצות, נישט צו ווערן פארשעמט אויף יענע וועלט.

כבוד

אז ער איז גארנישט ווערט, זאל ער זיך אליין מתחזק זיין און שטארקן, ער זאל טראכטן: "איך האב זיכער אויך אסאך מעלות וואס א אנדערער האט נישט, איך האב גרויסע כוחות אין מיר, איך קען נאך אויפטוהן גרויסע זאכן אין לעבן, צום סוף וועלן מענטשן נאך הנאה האבן פון מיר" אויף אזא וועג איז ער זיך אליינס מתחזק.

און אפילו ביי א צדיק קען אויך אמאל זיין אז ער איז צובראכן, און ער פילט אז ער טוט גארנישט אויף, און ווען עס קומט א תלמוד און באדאנקט זיך פאר אים, אז דער רבי האט אים אסאך געהאלפן אין לעבן, און דער הייליגער רבי העלפט אסאך מענטשן, דורך דעם ווערט דער צדיק מחזוק און ער באקומט כוחות ווייטער אנצוגיין מיט זיין הייליגע ארבעט.

דער הייליגער רבי ברענגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן כ"ז): פון זוהר הקדוש, אז ווען די חבריא האבן געלויבט זייער רבי'ן רבי שמעון בר יוחאי, אויף א סוד וואס ער האט זיי געזאגט, האט רבי שמעון בר יוחאי זיי געזאגט נאך חידושי תורות, ווייל מיט דעם וואס זיי האבן אים געלויבט, האבן זיי אים געגעבן חיזוק אז ער זאל מנגל זיין נאך וואונדערליכע תורות.

ביים הייליגן בעל שם טוב איז אויך

די מדה פון כבוד קען מען - מיט אביסל שכל און ישוב הדעת - אויך ניצן אויף אגוטע וועג, אז מ'זאל מיט דעם ווערן נאנט צום אייבערשטן, און מקרב זיין נאך אידן צום אייבערשטן, און האבן אן אמת'ע גליקלעך לעבן אויף די וועלט. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ר"ב): "ווער עס האט ווייניג שכל דארף מען אים געבן מער כבוד", ווייל ווען א מענטש איז צובראכן האט ער נישט דעם קאפ אויפן פלאץ, זיין שכל איז נישט אויפן פלאץ, און דערפאר געבט דער הייליגער רבי די עצה דערצו, אז מען זאל אים געבן כבוד, מען זאל אים מתחזק זיין, און אזוי וועט ער זיך בארוהיגן, ער וועט פילן אז ער איז יא עפעס ווער, און ער קען אויך מצליח זיין אויף דער וועלט, און ער וועט קענען ווייטער אנגיין אין לעבן און נישט ווערן פארלוירן.

דאס איז א וויכטיגע שליסל אין לעבן, און מען קען עס ניצן אויף א גוטע וועג, סיי ביי זיך אליין, סיי ביי שלום בית, סיי מיט א חבר, סיי מיט קינדער, און ווען א מענטש האט דעם שליסל, קען ער דורך דעם האבן א גליקלעך לעבן.

ביי זיך אליין

ווען א מענטש פילט צובראכן און צוקלאפט, מוזאָש פון זיין לעבן, ער פילט

איז צובראכן ער האט נישט דעם קאפ אויפן פלאץ, איז די פרוי אים מחזק, און ווען די פרוי איז צובראכן זי פילט אז זי איז גארנישט ווערט איז דער מאן איר מחזק.

עס איז נישט קיין קונץ צו זוכן פעלערן איינער ביים צווייטן, צו זוכן צו קריטיקירן ווען דער צווייטער האט געמאכט א פעלער, אזוי ווי דו האסט נישט ליב ווען מען קריטיקירט דיר ווען דו האסט געהאט א דורכפאל, זאלסטו אויך נישט קריטיקירן יענעם ווען יענער האט געמאכט א פעלער.

פארקערט, אויב מען זעהט אז דער צווייטער איז יעצט אין א שלעכטע גוסטע, ער פילט אז ער איז גארנישט ווערט, דארף מען אים נאר מחזק זיין און שטארקן: "דער אייבערשטער וועט נאך העלפן, דער רעדל וועט זיך נאך איבערדרייען, עס וועט נאך קומען גוטע צייטן" אזוי בארוהיגט מען יענעם, ביז מען ווערט פרייליך, און מען קען ווייטער אנגיין אין לעבן, און אויף אזא וועג קען מען זייער מצליח זיין.

צווישן חברים

צווישן חברים קען מען דאס אויף ניצן, נאר מחזק זיין און אויפהייבן דעם חבר, אנשטאט זאגן פאר א חבר מוסר, אים אויפווייזן אז ער טויג נישט, ער איז גארנישט ווערט, דארף מען אים ענדערשט אויפהייבן, אים ווייזן אז ער האט אויף אסאך מעלות, אז ער האט גרויסע בוחות אויפצוטוהן אויף דער

אמאל געווען אזא מעשה, ער איז אמאל געזיגן זייער פארטראכט, און פלוזלינג איז אנגעקומען צו אים זיין תלמיד, און דער תלמיד האט זיך באדאנקט פאר אים פאר אלעס וואס ער האט אים געהאלפן, און ער האט ארויסגעהויבן די גרויסקייט פון זיין רבי'ן וואס האט מחיה געווען די גאנצע וועלט, און דער תלמיד האט פאמערקט ווי ער האט דעמאלט'ס ממש מחיה געווען זיין רבי'ן.

און דער הייליגער בעל שם טוב האט אים געזאגט: "זאלסט וויסן אז איך בין געווען יעצט זייער צובראכן, און דורך דעם וואס דו האסט מיר מחזק געווען, האסטו מיר ממש מחיה געווען, און מיר צוריק געברענגט צו מוחין דגדלות".

ביי שלום בית

צווישן א מאן און ווייב איז דאס זייער א וויכטיגע זאך, די גאנצע שלום בית ווענדט זיך אין דעם, רוב מחלוקת און קריגערייען אין א אידישע הויז קומט ווען מען האט געטשעפעט די כבוד פונעם מאן אדער ווייב, און ווען ביידע וואלטן געוואוסט ווי אזוי אויסצוניצן די מדה פון כבוד אויף א גוטע וועג, מכבד זיין איינער דעם צווייטן ווי עס פאסט, וואלטן זיי געהאט א גוטע שלום בית. דער כלל איז "פאר א גוט ווארט באקומט מען נישט קיין פאטש", מען דארף אייביג האבן א גוט ווארט אויפן צינג, ווען דער מאן

מעשה, איינמאל ערב פסח ווען ער איז גענאנגען מיט זיינע תלמידים באקן מצות, פלוצלינג האט דער בעל שם טוב אפגעלאזט די מצות, און ער איז געלאפן צום גלח פון שטאט, ער האט גערעדט מיט אים זייער לאנג, כמעט ביז ביינאכט, אינצווישן האבן די תלמידים געענדיגט באקן די מצות, געזאגט הלל, צום סוף איז דער בעל שם טוב צוריק געקומען, און ער האט אויסקעטיילט די מצות פאר אלע תלמידים.

די תלמידים האבן זיך זייער געוואונדערט, וואס האט דער הייליגער רבי אזוי לאנג גערעדט מיט דעם גלח? און נאכדערצו פאר אזא הייליגע נאכט, האט זיי דער בעל שם טוב דערציילט, אז דער גלח האט די נאכט געוואלט מאכן א בלוט בלבול אויף די אידן אין שטאט, און דורך דעם וואס איך האב גערעדט מיט אים, איך האב אים זייער געלויבט און געגרויסט, איך האב אים מכבד געווען מיט די פרישע מעד (א מין ווייץ) וואס איך האב געמאכט לכבוד יום טוב, דורך דעם איז ער געווארן זייער גרויס ביי זיך, און ער האט פארגעסן פון אלע שלעכטע זאכן וואס ער האט געוואלט טוהן.

ביי הינדן

און די זעלבע איז ביי הינדן פון קינדער, א קינד קען נישט אויפואקסן געהעריג, נאר אויב מען הייבט אים און מען גרויסט אים, די עלטערן און מחנכים פונעם קינד דארפן

וועלט, אויף אזא וועג בויעט מען אויף זיין זעלבסזיכערקייט, און ער זעהט טאקע אז ער האט גרויסע בוחות אין זיך, און ער וויל עס אויסניצן צום גוטן.

און מיט דעם וועג קען מען מכניע זיין אפילו דעם גרעסטן רשע, ווייל געווענטליך א רשע וויל נישט אויסהערן וואס מען רעדט צו אים, אבער ווען מען זאגט אים א גוט ווארט, מען רעדט צו אים שוין, ווערט צובראכן זיין שלעכטס, און ער פאלגט וואס מען זאגט אים.

דער הייליגער רבי אליינס האט אזוי געטוהן מיט א מסור אין שטאט טבריה (שכחי הר"ן סימן י"ט), וואס האט זייער גערודפ'ט די אידן אין טבריה, און ווען דער הייליגער רבי איז געווען אין ארץ ישראל האט אים דער הייליגער רבי זייער מקרב געווען, ער האט זיך געמאכט ווי ער האלט אים פאר אן ערליכע איד, דער הייליגער רבי האט געזאגט פארן מסור: "איך האלט אז עס פאסט פאר אזא ערליכע איד ווי דו, אז דו זאלסט מתפלל זיין פאר אלע אידן, דו זאלסט זאגן תהילים פאר אידן, און אויף אזא וועג האט אים דער הייליגער רבי אינגאנצן מכניע געווען."

און אפילו מיט א גוי דארף מען אויף גיין אויף אזא וועג, אים צו הייבן און גרויסן, און אזוי צוברעכט מען זיין שלעכט'ס, אז אפילו ער האט געוואלט עפעס שלעכט'ס טוהן, וועט ער עס נישט טוהן.

ביים הייליגן בעל שם טוב איז געווען אזא

ווער איז נאך גרעסער פון הייליג'ן רבי'ן וואס ער האט אמאל געשריבן א בריוו צו זיין טאכטער שרה, און ער האט איר געשריבן אסאך גרויסע טיטלן, ער האט איר זייער געגרויסט און געלויבט, און ווען זי האט געליינט די בריוו האט זי זייער געוויינט, און זי האט געזאגט: "איך האב געהערט פון מיין טאטן אז ווען א מענטש איז אין א קטנות המוחין, ער איז צוקלאפט און צובראכן, דארף מען אים מכבד זיין און גרויסן, ממילא אויב מיין טאטע לויבט מיר אזוי שטארק, מיינט דאס אז איך בין יעצט אין א קטנות המוחין, און איך דעם וויין איך..."

זעהט מען ווי דער הייליגער רבי האט אויף גענוצט די עצה, ווען ער האט געזעהן אז זיין טאכטער איז צובראכן, האט ער איר געשיקט א בריוו און איר אויסגעלויבט און מחזק געווען, אז זי זאל וויסן אז זי איז יא חשוב, און זי קען יא מצליח זיין, אז זי זאל זיין נישט אזוי צובראכן.

אויף אזא וועג קען מען מחזק זיין יעדן מענטש, מען ברענגט ארויס זיינע מעלות, זיינע כשרונות, די גוטע חלקים פון יענעם, און אזוי ווערט יענער געשטארקט ווען ער זעהט אז ער האט אויף אסאך גוטס אין זיך, און דאס גיבט אים דעם שטופ, די חיזוק ווייטער אנצוגיין אין לעבן און קיינמאל נישט אויפגעבן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ב' ערך כבוד)

שטענדיג גרויסן און לויבן די ארבעט פון די קינדער, און ווען דער קינד שטרענגט זיך אן צו טוהן עפעס, אפילו ווען ער האט עס נישט געקענט אינגאנצן אויספירן ווי עס דארף צו זיין, דארף מען עס אויף ארויפקוקן און אויסלויבן, און אזוי וועלן זיי פאקומען זעלבסזיכערקייט, און זיי וועלן אויפזאקסן געוונטע קינדער מיטן אייבערשטן'ס הילף.

אבער ווען די עלטערן און מחנכים האבן נישט קיין געדולד צו די קינדער, מען קוקט אראפ די קינדער, מען פארשעמט זיי, מען דערנידערט זיי, מען גרויסט נישט זייערע מעלות, דאס צוברעכט זייער שטארק די קינדער, זיי פארלירן זייער גאנצע חשק, און פון דעם וואקסן אויף פראבלעמאטישע קינדער.

דאס איז פשוט וואס דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות גנים, סימן ק"ז): "הבנים שוטים פשאביהו בעסן - די קינדער זענען שוטים ווען דער טאטע רעגט זיך". ווייל ווען דער טאטע רעגט זיך, ער האט נישט געדולד צו די קינדער, זיי אויסצוהערן און פארשטיין, זיי צו לויבן און גרויסן, געבן די ריכטיגע אויפמערקזאמקייט, אנשטאט דעם שטיפט ער אנוועק די קינדער פון זיך, ער זאגט זיי אז ער נישט קיין צייט אויסצוהערן זייערע מעשיות, אזוי קענען די קינדער נישט אויפזאקסן נארמאל, און זיי בלייבן נאריש און צוריקגעבליבן.

בְּפֶרֶת עֲוֹנוֹת

קלייניקייט וואס עס גייט נישט גוט פאר א מענטש הייסט עס שוין יסורים, און מען קומט מיט דעם אפ די עבירות, דערפאר ווען מען האט עפעס א זאך וואס גייט נישט אזוי גוט, אפילו נאר א קלייניקייט, זאל מען גלייך בעטן דעם אייבערשטן אז עס זאל צו "בפרת עוונות".

נשמות ווארטן אויף א תיקון

אבער אויסער די בפרת עוונות וואס דאס ברענגט, טוט דאס אויף נאך א זאך, ווי עס ווערט געברענגט פון אר"י הקדוש אז עס זענען דא נשמות וואס ווערן מגולגל אין שטיינער אין העלצער אדער אין אנדערע דוממים, און זיי ווארטן אויף א תיקון אז זיי זאלן קענען אנקומען צו די פלאץ וואו זיי דארפן אנקומען, זיי קענען דארט אפליגן טעג און יארן אן קיין תיקון, און עס איז א גרויס רחמנות אויף זיי, אבער ווען עס קומט א מענטש און ער דרייט זיך איבער אויף דעם שטיין אדער האלץ, און דאס איז אים מעורר צו תשובה, און ער זאגט אז עס זאל זיין צו בפרת עוונות, איז אויסער וואס דער מענטש קומט אפ זיינע עבירות, האט ער מיט דעם אויף געגעבן א תיקון פאר דעם שטיין אדער האלץ אויף וואס ער האט זיך איבערגעדרייט, ווייל דורך דעם האלץ איז דער מענטש

א איד דארף זיך צוגעוואוינען שטענדיג ווען ער באקומט עפעס א צער, למשל ער איז אראפגעפאלן און זיך צוקלאפט, זאל ער גלייך זאגן "עס זאל זיין צו בפרת עוונות", (תהלים כה, יח): רַאָה עֲנִי וְעֲמִלִי וְשֵׂא לְכָל חַטָּאתִי, גלייך בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל מיט די יסורים אפקומען אלע עבירות, און אז ער זאל פון יעצט מער נישט טוהן קיין עבירות.

צוויי זאכן טוט מען אויף מיטן זאגן אז עס זאל צו "בפרת עוונות". ערשטנס, קומט ער טאקע אפ זיינע עבירות, און ער וועט נישט דארפן האבן די ביטערע שווערע יסורין אויף יענע וועלט אין גיהנום, ווי די גמרא זאגט (ברכות ה): "יסורין ממרקין עונותיו של אדם" - יסורים נעמען אונזק די עבירות פונעם מענטש, און דאס איז נישט דוקא נאר ווען עס איז עפעס ספעציעל שטארקע יסורים, נאר אפילו מיט קליינע יסורים וואס א מענטש האט, אז עס גייט נישט אינגאנצן אזוי ווי ער וויל, הייסט דאס אויף יסורים.

אזוי זאגן די חז"ל (ערכין טז): אז ווען איינער וויל ארויסנעמען א מטבע פון טאש און עס איז בטעות ארויס געקומען א צווייטע מטבע, און ער מוז נאכאמאל אריין לייגן די הענט אין טאש צו נעמען א צווייטע מטבע, הייסט דאס שוין יסורים, זעהט מען אז סיי וועלכע

מזל טוב! מזל טוב!

אבער דאס איז אוודאי נישט די ריכטיגע וועג, עס פאסירט אמאל אז א קינד צוברעכט א גלאז, און אנשטאט מאכן יעצט א אנגעצויגענע מצב אין הויז, שרייען און פארפירן, און די גאנצע הויז זאל ווערן גערועז, מאך עס ענדערשט אויף א פרייליכע וועג, די גלאז איז שוין סיי ווי צובראכן, שריי אויס: "מזל טוב! מזל טוב!" און זאג אז עס זאל זיין צו פפּרַת עוונות, און אזוי וועט זיין א פרייליכע שטימונג אינדער־היים שטענדיג, וואס דאס ברענגט די גרעסטע הצלחה.

זיכער נישט ביי מיין הויז

מיט דעם קען מען פארשטיין וואס די גמרא דערציילט (ברכות ס): אז הלל הזקן איז געקומען פון וועג און ער האט געהערט א קול ווי איינער שרייט קולות אין שטאט, האט ער געזאגט: "איך בין זיכער אז דאס קומט נישט פון מיין הויז", דארף מען פארשטיין, ווי אזוי האט ער געקענט זאגן אזוי זיכער אז עס איז גארנישט געשעהן אין זיין הויז? נאר וואס דען, ער האט געוואוסט אז ער האט אזוי אויס געלערנט אין זיין הויז אז אפילו ווען עס געשעהט עפעס, זאל מען אויך נישט ווערן אויס מענטש, נישט ווערן ציווילדעוועט און נישט שרייען קיין קולות, נאר אננעמען אלע באהבה פאר פפּרַת עוונות, און דערפאר ווען ער האט געהערט שרייען קולות, האט ער

נתעורר געווארן צו תשובה.

אלעס ווערט געפירט הויך אריבערשטן אליין מיט א געוואלדיגע השגחה פרטיות, און אויב דער מענטש האט זיך צוקלאפט דוקא פון די זאך, איז דאס געווען אזוי אויסגעקענט אז אזוי פונקטליך האט עס געדארפט זיין, פארן תיקון פונעם מענטש און פאר די נשמות וואס זענען דארט מגולגל.

ווען מען איז אליין אינדער־היים?

מען זעהט אן אינטערעסאנטע זאך, ווען א מענטש איז אליינס אינדער־היים, און ער האט בטעות אראפ געלאזט א גלאז אדער טעלער און עס האט זיך צובראכן אויף דער ערד, וועט ער עס גלייך צוזאם נעמען און אוועקנוארפן, און ער וועט באהאלטן די גאנצע זאך באילו לא הוה, קיינער האט דא גארנישט צובראכן. אבער ווען די זעלבע זאך ממש וועט געשעהן הויך זיין ווייב אדער א קינד, וועט ער אינגאנצן ארויס גיין פון די פלים און שרייען: "פארנוואס האסטו דאס געטוהן?" "פארנוואס קענסטו נישט אכטזונג געבן וואס דו טוסט, אז עס זאל זיך נישט צוברעכן!"

לאמיר אריינטראכטן א מינוט, וואס גייט דא פאר? פארנוואס ווען דו אליינס האסט געטוהן די זעלבע זאך, איז אלעס גוט, און ווען יענער טוט עס, קומט זיך אים קולות? נאר די פאקט איז אז ביי זיך זעהט מען נישט קיין חסרונות און ביי יענעם יא.

אייבערשטן, און מען ווערט נישט אויס
מענטש ווען עס גייט נישט ווי מען וויל,
נאר מען ווייסט אז דאס קומט זיכער פונעם
אייבערשטן צום גוטן און צו כפרת עוונות.
(שיחות מזהרא"ש חלקו' ערך בפרה)

געקענט זאגן מיט א זיכערקייט אז דאס קומט
נישט פון זיין הויז.
וואויל איז דעם וואס איז זוכה אריין
צו ברענגן אין זיין שטוב א געשמאקע
הייליגע אטמאספֿערה, ווי מען לעבט מיטן

ל"ג בעומר

זיין ספר, און אזוי זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק א' סימן קצ"ב): אז דער פנים, שכל און נשמה פונעם צדיק ליגט אין זיין ספר, און דערפאר ווען מען זיצט ביים ספר פונעם צדיק ווערט גערעכנט אזוי ווי מען איז ביי זיין ציון.

און אודאי ווער עס איז יא זוכה צו פארן אויף מירון צו זיין ממש ביים ציון איז נישט דא קיין גרעסערע זאך פון דעם, און אפילו א גאנץ יאר איז אויף זייער א גרויסע זאך צו גיין צו קבר פון א צדיק, און נאך מער ווען עס ביזמא דהילולא פון דעם צדיק, און נאכדערצו ביי רבי שמעון אין מירון ל"ג בעומר, קען מען זיכער פועל'ן גרויסע ישועות און רפואות און אלעס גוט'ס.

א רוהיג פלאץ אין א ווינקל

אבער אפילו די וואס פארן קיין מירון אום ל"ג בעומר, דארפן וויסן אז רבי שמעון געפינט זיך נישט נאר אין די מערה, נאר ער איז אויף אין גאנצע געגנט ארום, אין די גאנצע בארג פון מירון, ווייל די גאנצע בארג האט די קדושה פון רבי שמעון, מען דארף זיך נישט מוסר נפש זיין זיך אריינצושטופן אין די מערה, נאר מען טרעפט זיך א רוהיג פלאץ אין א ווינקל, און פון דארט איז מען זיך מקשר צו רבי שמעון, און מען בעהט זיך אויס ביים

דער טאג ל"ג בעומר איז זייער א גרויסער טאג, עס ווערט אנגערופן די יומא דהילולא פון רבי שמעון בן יוחאי, דער טאג איז רבי שמעון'ס פערזענליכע שמחה, און דעמאלט'ס טיילט ער אויס טייערע מתנות פאר יעדן איינעם, אזוי ווי רייכע מוחתנים פירן זיך צו טיילן ביי א שמחה טייערע מתנות, און אזוי טיילט רבי שמעון אויף.

און אפילו ווער עס איז נישט זוכה צו פארן אויף מירון צו זיין ביי רבי שמעון אין דעם טאג פון ל"ג בעומר, קען זיך אבער באהעפטן צום צדיק פון ווי ער איז, און דאס ווערט גערעכנט ממש אזוי ווי מען איז דארט, ווייל ווי דער מענטש טראכט דארט איז דער גאנצער מענטש.

און דערפאר איז דער טאג ל"ג בעומר זייער א גרויסער טאג, וואס מען קען דעמאלט'ס פועל'ן אלעס גוט'ס, מען זעצט זיך אוועק און מען בעהט זיך אויס ביים אייבערשטן וואס מען וויל, אין זכות פונעם בעל הילולא רבי שמעון בר יוחאי.

און ספעציעל ווען מען עפנט אויף א ספר הזחר און מען זיצט אויפ'ן ספר, און מען רעדט צום אייבערשטן, ווערט דאס גערעכנט אזוי ווי מען איז ביים ציון, אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין ספר "מאור עינים" (ישמח לב, מסכת שבת): אז דער צדיק איז באהאלטן אין

קינדער, און זיי אויפציען גרינגערהייט.

און אזוי פירן זיך אנשי שלומינו צו מקיים זיין וואס דער הייליגער רבי זאגט, און שיסן מיט א פייל און בויען אים ל"ג בעומר.

מזהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לזיט די מעשה וואס דער מדרש דערציילט אז עס איז אמאל געקומען א פאר-פאלק צו רבי שמעון בר יוחאי אז זיי ווילן זיך גט'ן ווייל עס איז שוין דורך א לאנגע צייט פון זייער חתונה און זיי האבן נאכנישט זוכה געווען צו האבן קינדער.

האט זיי רבי שמעון געזאגט אז זיי קענען זיך גט'ן אבער אזוי ווי ביי זייער חתונה האבן זיי געמאכט א גרויסע סעודה, זאלן זיי יעצט אויף מאכן א גרויסע סעודה ביים זיך גט'ן.

זיי האבן אזוי געטוהן און זיי האבן געמאכט א גרויסע סעודה ביי זיי אינגערהיים, דער מאן האט זיך אנגעטרינקן מיט וויין ביי די סעודה, און נאך די סעודה האט ער געזאגט צו זיין ווייב שיפור'הייט: "ווען דו גייסט יעצט אהיים צו דיין טאטע'ס הויז קענסטו דיר אויסקלויבן סיי וועלכע גוטע זאך דו דארפסט פון דא און עס מיטנעמען מיט דיר", און אזוי איז ער איינגעשלאפן שיפור'הייט.

ווען דער מאן איז שוין טיף געשלאפן, האט די פרוי געזאגט פאר אירע קנעכט אז זיי זאלן אויפהייבן דעם מאן מיט זיין בעט און אים אריבערטראגן צו איר טאטע'ס הויז.

זיי האבן אזוי געטוהן, זיי האבן אים אריבער געטראגן צו איר טאטע'ס הויז מיט זיין בעט,

אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, און די זכות פון רבי שמעון מיט אלע גרויסע צדיקים וואס ליגן דארט באהאלטן איז זיכער מגין אז מען זאל שנעל געהאלפן ווערן מיט וואס מען דארף.

אן אינטערעסאנטע זאך זעהט מען ביי רבי שמעון אין מירון, עס קומען זיך צוזאם אלע נשמות ישראל פון קליין ביז גרויס, רבנים און אדמורי"ם, חסידים און מתנגדים, אשכנזים און ספרדים, אלע קומען צו רבי שמעון און געפינען זיך דאס פלאץ דארט, ווייל די גרויסע צדיקים האבן א שפראך צו א יעדן איד אן אויסנאם.

אין ספר בית אהרן פון דעם צדיק רבי אהרן קארלינער זי"ע שטייט א געוואלדיגע לשון, "אזוי ווי דער אייבערשטער איז פאר יעדן איינעם, אזוי איז רבי שמעון אויף פאר יעדן איינעם, און אפילו פאר נידריגע מענטשן", זעהט מען אז יעדער איד קען האבן חיות פון רבי שמעון בן יוחאי, און דערפאר פארן אזויפיל אידן צו זיין ציון, און פועל'ן אויס אלעס גוט'ס.

(שיחות מזהרא"ש חלק ט"ז ערך ל"ג בעומר)

שיסן מיט א פייל און בויען

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות בנים סימן ס"א): אז עס איז א סגולה פאר קינדער צו שיסן מיט א פייל און בויען אים ל"ג בעומר, און דאס מיינט אז דאס איז א סגולה סיי צו האבן קינדער, און סיי צו האבן נחת פון די

וואס זיי זאלן ווייטער טוהן, ווען ער האט געהערט די מעשה האט ער זיי געזאגט אז אויב אזוי אז איר האט זיך אזוי שטארק ליב, זאלט איר טאקע בלייבן אינאיינעם און איך וואונטש אייך אן אז איר זאלט געהאלפן ווערן מיט קינדער.

זעהט מען ווי רבי שמעון בר יוחאי האט געהאלפן אידן צו האבן קינדער, און דערפאר איז דער טאג ל"ג בעומר וואס דעמאלט'ס איז זיין יומא דהילולא, מסוגל פאר קינדער.

(שיחות מזהרא"ש חלק ה' ערך ל"ג בעומר)

ווען דער מאן האט זיך דערוועקט און ער האט געזעהן ווי ער געפינט זיך האט ער איר געפרעגט: "ווי געפין איך זיך דא?" האט זי געענטפערט: "דו האסט מיר געזאגט אז איך קען נעמען סיי וועלכע גוטע זאך איך וויל פון דיין הויז, און עס אהיים טראגן צו מיין טאטע'ס הויז, און דערפאר האב איך דיר גענומען, דאס איז די זאך וואס איך האב געדארפט..."

זענען זיי צוריק געגאנגען צו רבי שמעון און אים דערציילט די מעשה און אים געפרעגט

ל'אמיר זיך שטארקן אויף די שוועריקייטן

צום אייבערשטן, אויף זיי פארלייגט זיך נאך מער דער יצר הרע, זיי צו שטערן נאר שטארק, ווייל פארנוואס זאל ער זיך פלאגן מיט יעדן מענטש פאזונדער? עס איז אים אסאך גרינגער זיך צו נעמען צו איין גרויסע נשמה, וואס אונטער אים איז דא אסאך אנדערע נשמות, און אויב ער וועט אפשטראכן די נשמה וועט ער מיט דעם שוין האבן אפגעשוואכט די אלע נשמות וואס זענען אונטער אים, אבער ווען מען ווייסט דעם סוד, לאזט מען זיך נישט צוברעכן פון קיין שום זאך, און אזוי גייט מען אריבער אלע שוועריקייטן.

דאס איז וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט (ספורי מעשיות, מעשה ז): אז פאר דעם רבי'נס נשמה איז אראפ געקומען אויף דער וועלט, האט דער יצר הרע גע'טצענה'ט צום אייבערשטן: "אויב די נשמה קומט אראפ אויף די וועלט, האב איך שוין נישט וואס צו טוהן דא, ווייל ער וועט מחזיר בתשובה זיין די גאנצע וועלט, מען טאר נישט לאזן די נשמה אראפ קומען אויף דער וועלט", האט אים דער אייבערשטער געזאגט, "די נשמה מוז אראפ קומען און דו געב זיך אן עצה", איז דער סמ"ך מ"ם ארויס געגאנגען, און צוריק געקומען מיט אן אלטיטשקען און איינגעבויענעם, און ער

א מענטש דארף נישט נתפעל ווערן ווען ער זעהט אז ער האט שוועריקייטן און מניעות צו צוקומען צו עפעס א דבר שבקדושה, צו לערנען, צו דאווענען און רעדן צום אייבערשטן, אדער צו גיין צו א צדיק, פארקערט, אויב זעהט ער אז עס קומט אים אן שווער, איז א סימן אז ער האט א גרויסע און הייליגע נשמה, און דערפאר פארלייגט זיך דער יצר הרע אזוי שטארק אויף אים, און אויב ער וועט זיך שטארקן און נישט קוקן אויף די אלע מניעות, נאר אסאך בעטן דעם אייבערשטן, וועט ער זיכער איבער שפרינגען אלע שוועריקייטן, און זוכה זיין צו זיין אן אמת'ער ערליכער איד.

מענטשן נארן זיך גלייך ווען מען זעהט אז עפעס גייט שווער, זאגט מען: "דאס איז א סימן אז מען דארף מיר נישט האבן פון הימל, איך וועל שוין נישט מצליח זיין", אבער דאס איז נישט אמת, די אלע שוועריקייטן איז נאר א נסיון צו זעהן צו דער מענטש מיינט עס אמת'דיג, און אויב וועט ער זיך האלטן שטארק און נישט אויפגעבן, וועט ער זיכער מצליח זיין צום סוף.

ספעציעל אויף גרעסערע נשמות

און ספעציעל גרעסערע נשמות, וואס זיי קענען מקרב זיין אויף אנדערע מענטשן

אייבערשטן, דער יצר הרע פארלייגט זיך זייער אויף אים, און וויל אים נאר אוועק נעמען פונעם אייבערשטן, טאר מען נישט ווערן צובראכן פון דעם, נאר פארקערט, מען דארף וויסן אז דאס איז א סימן אז מען האט א גרויסע נשמה, און אויב ער וועט זיך אנשטרענגען, און בעטן דעם אייבערשטן, און נישט אויפגעבן, וועט ער זיכער אדורך ברעכן אלע שוועריקייטן, און זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד.

גרויסע שטארקע מזיערן

דער הייליגער בעל שם טוב זי"ע האט געזאגט אויף דעם א מַשַׁל, אז עס איז אמאל געווען א קעניג וואס האט געוואלט אויספרובירן זיין זוהן צו ער האט אים אַמְת־דיג ליב, האט ער ארומגענומען זיין פאלאץ מיט גרויסע שטארקע מזיערן וואס האבן קיינעם נישט צוגעלאזט צום טיר פון פאלאץ.

ווען דער זוהן איז אנגעקומען, און ער האט געוואלט אריין גיין צו זיין טאטן דער קעניג, האט ער געזעהן אז עס איז דא אזעלכע גרויסע שטארקע מזיערן וואס לאזן נישט צו צום פאלאץ, אבער אזוי ווי ער האט זייער ליב געהאט זיין טאטן, האט ער אפגעמאכט "עס אינטערעסירט מיר גארנישט, איך מוז אריין אין פאלאץ פאר יעדע פרייז, זאל זיין וואס זאל זיין", גלייך ווען ער איז צוגענאנגען צו די ערשטע מזיער עס צו צוברעכן, האט

האט געלאכט און געזאגט אז ער האט שוין געטראפן אן עצה, די נשמה קען שוין אראפ קומען אויף דער וועלט.

דאס איז געווען זיין עצה, אז מען וועט אפלאכן פונעם הייליגן רבי'נס זאך, עס וועט אויסקוקן ווי א חוזה, און דאס וועט צוריק האלטן מענטשן פון קומען צום הייליגן רבי'ן, אבער ווען מען ווייסט אז דאס איז די נסיון, איז עס נאר אנדערש. דעמאלט'ס קוקט מען נישט אויף די אלע שוועריקייטן, נאר מען שטארקט זיך, און צום סוף העלפט דער אייבערשטער.

דאס געפינען מיר אויף אין זהר הקדוש (וישלה קס"ח): אז דוד המלך האט נישט געהאט קיין יארן צו לעבן, ער וואלט געדארפט געבוירן אלץ נפל רחמנא ליצלן, נאר אדם הראשון מיט די אבות הקדושים האבן אים אראפ געגעבן אביסל פון זייער לעבן, אזוי האט ער געלעבט זיבעציג יאר.

דאס איז אויך געווען צוליב דעם, ווייל דוד המלך'ס נשמה איז געווען אזוי גרויס, און משיח קומט ארויס פון אים, וואס ער וועט צוריק ברענגן די גאנצע וועלט צום אייבערשטן, און דערפאר האט זיך דער סמ"ך מ"ם אזוי שטארק פארלייגט אויף אים, אבער די הייליגע צדיקים האבן מיט זייער שטארקע רצונות געהאלפן אז ער האט באקומען זיבעציג יאר צו לעבן.

און דערפאר ווען א מענטש זעהט אז עס גייט אים גאר שווער צו דינען דעם

צו אים.

מען זעהט נאר די ערשטע טריט

דער הייליגער רבי האט געהאט א טאקטער, זי האט געהייסן אדל, איינמאל איז זי געקומען צום הייליג'ן רבי נתן און אים דערציילט א חלום וואס זי האט גע'חלום'ט, זי האט געזעהן ווי אלע מענטשן אינעם רבי'נס בית המדרש האבן זיך אפגעשמועסט אז מען גייט נישט אריין לאזן דעם רבי'ן אין בית המדרש, זיי האבן געמאכט אסאך שורות פון מענטשן וואס האבן זיך אנגעכאפט אינאיינעם, נישט אדורך צו לאזן דעם רבי'ן, אזוי זענען געשטאנען שורות פון די טיר ביז די מזרח וואנט ביים רבי'נס פלאץ.

פלוצלינג איז דער הייליגער רבי אנגעקומען צו די טיר, ער האט אנגעהויבן צו גיין טריט ביי טריט, די מענטשן האבן זיך געשושקעט צווישן זיך אז מען זאל נישט אדורך לאזן דעם הייליג'ן רבי'ן, אבער גלייך ווען דער הייליגער רבי איז אנגעקומען צו די ערשטע שורה איז די שורה צופאלן, אלע האבן זיך גערוקט אין א זייט פארשעמטערהייט.

אזוי איז דער הייליגער רבי גענאנגען ווייטער צו די צווייטע און דריטע שורות און גלייך ווען ער איז אנגעקומען איז די שורה צופאלן, די ווייטערדיגע שורות האבן זיך געשטארקט און זיך געשושקעט אז מען גייט דעם הייליג'ן רבי'ן נישט דורך לאזן, דער

ער געזעהן אז עס בכלל נישט קיין מויער, עס איז נאר געווען אן אחיזת עינים, ער איז עס דורך גענאנגען, און אזוי צום צווייטן און דריטן מויער, ביז ער איז אדורך אלע מויערן און ער איז אנגעקומען צום פאלאץ צום קעניג, דער קעניג האט זיך זייער געפריידט, ווייל ער האט געזעהן אז דער קינד האט אים זייער ליב, ער האט דורך געבראכן אלע שוועריקייטן און ער איז אנגעקומען צו אים.

די זעלבע איז ביים אייבערשטן, דער אייבערשטער ליינט אונטער פארן מענטשן אסאך שטערונגען צו זעהן צו ער האט אים ליב, און ווען דער איד קוקט נישט אויף די אלע זאכן, און ער גייט נישט אוועק פונעם אייבערשטן, האט דער אייבערשטער גרויס פארגענוגען פון דעם.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קט"ו): אויפ'ן פסוק (שמות כ, יח): ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים, ביי קבלת התורה איז געווען אויפ'ן בארג א געפיל, עס איז געווען פארוואלקענט, ויעמד העם מרחק, דער "עם" די פשוט'ע מענטשן זענען נישט צוגעגאנגען, עס איז צו פארוואלקענט, מען קען נישט צוגיין, אבער ומשה נגש אל הערפל, משה רבינו האט געוואוסט דעם אמת אשר שם האלקים, אז דער אייבערשטער אליינס באהאלט זיך אינעם געפיל, אין די וואלקענעס, ער וויל נאר זעהן ווי אזוי דער איד שטרענגט זיך אן, אפילו ווען עס איז פארוואלקענט, צו קומען

מען זעהט נאר די ערשטע טריט און מען זעהט גארנישט ווייטער, אבער אויב גייט מען מיט שטארקייט, קומט מען אלעס איבער, און מען דערנרייכט דעם ציהל".

און אזוי גייט עס ביי יעדע גוטע זאך, עס איז אייביג דא שוועריקייטן און שטערונגען אבער אויב מען דערהאלט זיך, און מען קוקט נישט אויף די אלע מניעות, ווערט די מניעות איבערגעדרייט צו נעימות, און מען קומט אן צו אלעם גוט'ס.

(שיחות מזהרא"ש, חלק י' ג' חלק ט"ז, ערך מניעות)

הייליגער רבי האט איז ווייטער גענאנגען, און ווען ער איז אנגעקומען אהין זענען די שורות אויף צופאלן, ביז דער הייליגער רבי איז אנגעקומען צו זיין פלאץ אויף די מזרח וואנט, און דעמאלט'ס האט זיך אדל אויפגעכאפט דערשראקענערהייט, זי האט נאך אזוינס נישט געזעהן, אז די אנשי שלומינו זאלן זיך קעגן שטעלן קעגן דעם רבי'ן.

ווען זי האט געפרעגט רבי נתן פשט אין דעם חלום, האט איר דער הייליגער רבי נתן געזאגט: "אזוי גייט דעם הייליגן רבי'נס זאך,

ליבטיגע מצות

לובלין זי"ע, ווי פארשטייט זיך האבן זיי די גאנצע וועג גערעדט פון די גרויסקייט און הייליגקייט פון זייער רבי'ן, און דער בעל עגלה וואס האט זיך צוגעהערט צו זייערע שמועסן, האט געטראכט "וואס קען איך שוין פארלירן?", און ער האט געשריבן א קוויטל מיט זיין נאמען אז זיי זאלן עס געבן פארן חוזה פון זיינעט וועגן, אז ער זאל אויך באקומען א ברכה פונעם רבי'ן.

זיי זענען אנגעקומען קיין לובלין, די חסידים זענען גלייך צוגעפארן צום רבי'ן, און דער בעל עגלה איז געגאנגען זיך אפרייען און עפעס עסן אין א קרעטש'מע אין שטאט. ווען די חסידים האבן געגעבן דעם קוויטל פונעם בעל עגלה פארן רבי'ן, איז דער הייליגער חוזה זייער נתפעל געווארן פון דעם קוויטל, "דער נאמען פון דעם מענטש שיינט און לייכט זייער שטארק", האט דער חוזה געזאגט. די חסידים האבן געזאגט פארן חוזה אז דער איד איז זייער א פשוט'ער מענטש, א גאנצע וועג האט ער נאר גערעדט שטותים און נארישקייטן אזוי ווי די סדר פון בעלי עגלות, אבער דער חוזה האט זיך געהאלטן ביי זיינס אז דער קוויטל פון דעם מענטש שיינט זייער שטארק.

די חסידים זענען ארויסגעגאנגען אויפזוכן דעם בעל עגלה און זעהן וואס ער טוט, און

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן רע"ה): אז מיט יעדע מצוה וואס א מענטש טוט, ווערט פון דעם א לעכט, ווי דער פסוק זאגט (משלי ו, כג): **פי נר מצוה**, און ווען דער מענטש גייט אוועק פון די וועלט קען ער מיט די לעכט זוכן אלע גוטע זאכן אין די אוצרות פון עולם הבא, און ווי מער ליכט דער מענטש האט פון זיינע מצות, קען ער מער זוכן אוצרות, און דאס איז די עיקר תענוג פון עולם הבא.

דערפאר דארף זיך א איד זייער מחיה זיין און זיך זייער פרייען מיט יעדע מצוה וואס ער טוט אויף דער וועלט, ווייל ווי מער מצות ער וועט האבן, וועט ער זיך מער מחיה זיין אויף יענע וועלט אין עולם הבא.

און דער עיקר חשיבות פון א מצוה, איז ווען מען טוט עס פרייליכערהייט, מען פריידט זיך אז מען האט געקענט טוהן א מצוה, און דעמאלט באקומט ער די לעכט וואס שיינט און לייכט פאר אים, אבער ווען מען טוט די מצות אן געשמאק, האט עס נישט די זעלבע כח אז עס זאל אים לייכטן און שיינען, דערפאר דארף מען בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין זיך צו פרייען מיט די מצות וואס מען טוט.

דער בעל עגלה שיינט אין אלע וועלטן

עס איז אמאל געפארן א וואגן מיט חסידים צו זייער רבי'ן דער הייליגער חוזה פון

מחותנים האבן דאס געהערט, האט זיך גלייך אויפגעהערט אלע קריגערייען, און מען איז ווייטער געגאנגען צו די חופה.

דער בעל עגלה האט זיך זייער געפריידט אויף די גרויסע מצוה אז דורך אים איז די ארימע פלה געראטעוועט געווארן פון בזיונות, און פון גרויס פרייד איז ער געבליבן דארט אויף די חתונה טאנצן און זיך פרייען אויף די גרויסע זכות, און ער האט זיך ממש געשפירט ווי דער גרעסטער מחותן אויף די חתונה.

דאס אלעס האט דער הייליגער חוזה געזעהן ביים ליינען זיין קוויטל, און דערפאר האט ער געזאגט אז זיין נאמען שיינט זייער שטארק אין אלע וועלטן, זעהט מען פון דעם די גרויסקייט פון א איד וואס פריידט זיך מיט א מצוה, און אפילו א גאר פשוטער מענטש, ווען ער פריידט זיך מיט א מצוה צינד ער מיט דעם אן א ליכט פאר זיין נשמה וואס שיינט אין אלע וועלטן.

זיינע ברכות ווערן מקימים

און ספעציעל ווען א איד איז זוכה צו טוהן א מצוה מיט מסירת נפש, אפילו ווען עס קומט אים אן זייער שווער, דעמאלטס איז דאס גאר שטארק חשוב ביים אייבערשטן, אזוי ווייט אז ער באקומט דורך דעם א דעה אין הימל, מען רעכנט זיך אין הימל מיט זיין מיינונג, און ער באקומט די בחינה פון צדיק גוזר והקדוש-ברוך-הוא מקיים, וואס ער

זיי האבן אים געטראפן ביי א חתונה ווי ער איז געטאנצן און געשפרינגען און משמח געווען זייער שטארק, ווען די חסידים האבן אים געפרעגט וואס ער טוט ביי די חתונה, ווי אזוי ער איז דארט אנגעקומען, האט ער דערציילט אז פריער האט ער געוואלט גיין אין קרעטשמע זיך אפרוען און עסן עפעס, אבער אינמיטן וועג האט ער געזעהן די חתונה, ווי מען גרייט זיך צו גיין צו די חופה, אבער ער האט געזעהן אז עס קומט פאר שטארקע קריגערייען, קולות און יללות, ער האט געזעהן אז עפעס ערנסט גייט דא פאר, און ווען ער האט געפרעגט וואס עס גייט פאר, האט מען אים דערציילט אז אזוי ווי די פלה איז אן ארימע יתומה, האט זי נישט געקענט איינהאלטן וואס זי האט צוגעזאגט אריין צו ברענגן געלט פאר די חתונה, און אויף אלעס האבן די מחותנים מוותר געווען, אבער ווען עס איז געקומען צום טלית, אז זי האט אפילו נישט געקענט קויפן א טלית פארן חתן אזוי ווי דער מנהג איז אז די פלה קויפט דעם טלית פארן חתן, אויף דעם האבן זיי שוין נישט געוואלט מוותר זיין, און עס האט אויסגעזעהן ווי די גאנצע שידוך גייט יעצט בטל ווערן צוליב דעם.

ווען דער בעל עגלה האט געהערט וואס דא גייט פאר, האט ער גענומען זיין ביסל געלט וואס ער האט זיך אפגעשפארט פון זיין ארבעט, און ער האט עס אוועק געגעבן פאר די פלה צו קויפן א טלית פארן חתן, ווען די

אזוי ווי דער רבי האט אים דאך געשיקט, האט ער זיך גע'עקש'נט "אפילו דו ווייסט נישט גארנישט, טוה אבער צוליב פאר די טאטע פון די קינדער דער "שפת אמת", און בענטש די קינדער" דער איד האט מסכים געווען און ער האט ארויף געלייגט די הענט אויף די קינדער און ער האט זיי געבענטשט מיט אסאך ברכות.

ווען דער תלמיד איז ארויס געגאנגען מיט די קינדער האט ער געטראכט אז מסתמא איז דער איד א באהאלטענער ל"ו צדיק, און ער זעהט נאר אויס ווי א פשוט'ער מענטש. ווען ער איז צוריק געקומען צום "שפת אמת" און אים דערציילט אז יענער איד איז זייער א פשוט'ער מענטש און ער פארשטייט נישט פארוואס דער רבי האט אים געשיקט צו אים. האט אים דער "שפת אמת" געזאגט: "עס איז אמת אז דער איד איז טאקע א פשוט'ער מענטש, נאר איינמאל ווען עס איז ביי אים געבוירן געווארן א אינגל, און ער האט געמאכט א ברית, האט ער ממש נישט געהאט קיין פרוטה צו מאכן א סעודת ברית, איז ער געגאנגען און ער פארקויפט די מעבל פון זיין הויז פרי צו קענען מיט געלט מאכן די סעודה פאר די ברית, און ער איז דערנאך געבליבן ממש בעירוט ובחוסר בל, און דאס האט געמאכט א גרויסע רעש אין הימל, עס איז דאך נישט קיין קלייניקייט אז א איד זאל זיך אזוי מוסר נפש זיין צו מאכן א סעודת ברית, און דערפאר האט מען אים געגעבן א

זאגט ווערט אנגענומען גלייך, אזוי ווי מיר זעהן פון די פאלגענדע מעשה.

איינמאל האט דער "שפת אמת" ז"ל געשיקט איינע פון זיינע תלמידים אז ער זאל געמען זיינע קינדער און גיין מיט זיי צו א געוויסן איד וואס וואוינט אין ווארשא, אז דער איד זאל זיי בענטשן, ביי דעם תלמיד איז דאס געווען אן אינטערעסאנטע זאך, אבער אז דער רבי בעהט פּרעגט מען נישט קיין קשיות, און ער איז געפארן קיין ווארשא מיט די קינדער.

ער איז אנגעקומען אויף ווארשא, און ער האט זיך נאכגעפרעגט אויף א איד מיט דעם נאמען וואס דער רבי האט אים געזאגט, אבער קיינער האט נישט געקענט אזא מענטש, אבער ער האט נישט נאכגעלאזט נאר ער איז ארום געגאנגען אין שטאט און געזוכט און זיך נאכגעפרעגט ביז מיט גרויס שוועריקייטן האט ער געטראפן דעם איד, אבער צו זיין וואונדער האט ער אויסגעזעהן צו זיין גאר א פשוט'ער מענטש.

ער האט געברענגט די קינדער צו דעם איד און אים געבעטן אז ער זאל זיי בענטשן, דער איד האט נישט געוואוסט וואס ער וויל פון אים, "איך בין א פשוט'ער מענטש, איך קען נישט בענטשן, און איך ווייס נישט פארוואס דו ביזט געקומען צו מיר?" דער תלמיד האט פארשטאנען פון דעם איד אז ער איז טאקע א פשוט'ער מענטש, און ער איז בכלל נישט קיין בר הכי צו וואונטשן און בענטשן, אבער

ווערט מקוים. וואויל איז דעם וואס איז זוכה
 מקיים צו זיין ווי מער מצות פרייליכערהייט
 און אפילו ווען עס קומט אן שווער, וועט ער
 זוכה זיין צו אלעם גוט'ס אויף די וועלט און
 אויף יענע וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק ה' ערך מצוה

וחלק י' ערך מסירת נפש)

שכר שוין אויף די וועלט אז וואס ער וועט
 אנוואונטשן א ברכה וועט עס מקוים ווערן,
 און דער איד אליין ווייסט אפילו נישט פון
 דעם ב"ח וואס ער האט".

זעהט מען פון דעם די גרויסקייט ווען א
 איד טוט א מצוה מיט מסירת נפש, באקומט
 ער אזא ב"ח צו קענען וואונטשן ברכות און עס

מַקְבֵּל זײַן יסורים בְּאַהֲבָה

לְמַשָּׁל אז מען האט אים געמאכט א בַּגְד וואס איז נישט אינגאנצן לויט זיין מאס, אָדער מען האט אים אַנגענאַסן א קאַלטע גלאז אנשטאט א ווארימע, א בַּגְד וואס דרייט זיך איבער בשעת'ן אַנטוהן, ער האט געוואלט ארויסנעמען דריי מטבעות פון טאש און עס איז ארויס געקומען נאר צוויי.

די אלע זאכן זענען זיכער נישט צו א גרויסע צעה, און עס שאדט נארנישט פארן מענטש, פון דעסט וועגן הייסט דאס אויך יסורים. און מען דארף ראַנקען דעם אייבערשטן אז מען איז אפגעקומען מיט אזעלכע קלייניקייטן.

נאך זאגן די חז"ל (רושלמי סוטה ט:): אז ווען א מענטש איז דורכגעפאלן מיט הארבע עבירות וואס עס קומט אים פאר דעם מיתה בידי שמים רחמנא לצלן, וואס טוט דער אייבערשטער? ער מאכט אז זיין אַקס זאל שטארבן, זיין הינדל זאל פארלוירן ווערן, זיין פלאש זאל זיך צוברעכן ער זאל זיך צוברעכן די פינגער. און מיט דעם קומט ער אפ זיין עונש מיתה. קומט אויס אז דאס איז א געוואלדיגע טובה פונעם אייבערשטן אז דער מענטש קען מיט א קלייניקייט זיך איינשפארן נאר גרויסע צרות.

דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קס"ח): טייטש דעם פסוק (ויקרא י"ט, י"ח): וְאַהֲבַת לְרַעְיָךָ כַּמּוֹדָה עִמָּךְ, "רעך" קען אויך

ווען א מענטש גייט דורך צער און יסורים איז דאס בכלל נישט קיין בא'טעמ'טע עסק, עס טוט ווי און עס שטערט זייער שטארק פארן מענטש. אָבער ווען א מענטש ווייסט און געדענקט אז מיט יעדע צער וואס ער האט דא אויף די וועלט קומט ער מיט דעם אפ זייער אסאך, און דאס העלפט אים ער זאל ארויף קומען אויבן אין הימל אינגאנצן אויסגעלייטערט, דאן איז עס שוין אסאך גרינגער עס אַנצונעמען בְּאַהֲבָה.

דער הייליגער גר"א פלעגט זאגן: "ווען א מענטש זאל וויסן וואס מען צאלט אין הימל פאר יעדע צער און עגמת נפש, וואלט ער זיך זייער געפרייט דערמיט", אודאי בעטן מיר דעם אייבערשטן אז מיר זאלן בכלל נישט האבן קיין יסורים, אָבער ווען עס קומט אמאל אויף א מענטש שוועריקייטן צרות און עגמת נפש, קען ער זיך טרייסטן אז עס איז פאר כפרת עונות, און עס וועט זיכער נאר ארויס קומען טובות דערפון.

און דאס איז נישט נאר ביי גאר שווערע יסורים, נאר יעדע קלייניקייט וואס גייט נישט גוט פאר א מענטש איז שוין כפרת עונות. חז"ל זאגן (ערכין טז:): אז אפילו גאר קליינע זאכן וואס עס גייט נישט אזוי גוט פאר א מענטש ווערט שוין גערעכנט פאר יסורים און מען קומט מיט דעם אפ. ווי

חסיד'ישע טייטשן אין פסוק, און ווען ער איז צוריק געקומען צו זיין רבי'ן דער הייליגער חתם סופר, האט ער אים איבערגעזאגט דעם טייטש מיט א שמייכל צו די זייט, אבער דער הייליגער חתם סופר האט זיך שטארק צופלאמט און געזאגט: "פארנוואס לאכסטו? איך האב שוין לאנג געזעהן א מדרש וואס זאגט אז ים סוף איז אזוי ווי יום סוף, און איך האב דאס קיינמאל נישט פארשטאנען, און יעצט האסטו מיר ממש דערלאכטן די אויגן מיט דעם טייטש, און דאס איז זיכער אמת, אז דער אייבערשטער פירט די וועלט מיט חסד און צושניידט אלע שלעכטע גזירות אויף קליינע שטיקער.

יסורים אויפן וואגשאל

אין די צייטן פון הייליגן מהר"ל מפראג זי"ע איז געווען א איד וואס איז גענאנגען אמאל צום רב פון זיין שטאט און זיך אפגערעדט אויף די גרויסע צרות און יסורים וואס ער גייט אלץ דורך, פון זיין ווייב, פון זיינע קינדער, פון זיין פרנסה, און נאך, און ער פיהלט אז ער האלט עס מער נישט אויס. דער רב האט אים געזאגט אז ער קען אים נישט העלפן נאר ער זאל אריבער פארן אויף פראג צום הייליגן מהר"ל, און דארט וועט ער זיכער געהאלפן ווערן.

דער איד האט אזוי געטוהן, ער איז אריבער געפארן קיין פראג און איז אריין אין בית המדרש פונעם מהר"ל, פונקט דאן האט דער

מיינען "דיין שלעכטס", זאגט דער פסוק ואהבת לרעה - זאלסט ליב האבן די שלעכטס וואס עס קומט אויף דיר, ווייל פמוזף - אזוי ווי דו פירסט זיך אויף, אגני ה' - בין איך נאך מיט מדת הרחמים. דאס מיינט אז לויט וואס א מענטש האט אלץ אפגעטוהן וואלט זיך אים געקומען אסאך ערגער רחמנא לצלן, און דערפאר דארף זיך א מענטש פרייען אז ער איז אפגעקומען מיט קלייניקייטן.

מען צושניידט די צרות

עס איז אמאל געווען א תלמיד פון הייליגן חתם סופר זי"ע וואס איז דורכגעפארן די שטאט פרימישלאן און ער איז אריין צום הייליגן ר' מאיר פרימישלאנער זי"ע, האט אים דער צדיק געטייטשט דעם פסוק (תהלים קל"ו, י"ג): לגור ים סוף לגזרים כי לעולם חסדו, "ים סוף" איז אזוי ווי "יום סוף", דאס מיינט די לעצטע טאג פונעם מענטש ווען ער דארף אפגעבן דין וחשבון אויף אלע זיינע מעשים. זאגט דער פסוק, לגזור יום סוף לגזרים, דער אייבערשטער צושניידט די עונשים וואס דארפן קומען אויף א מענטש ביים לעצטן טאג, ער צוטיילט עס אויף קליינע צרות במשך דעם מענטש'ס לעבן, כי לעולם חסדו, ווייל דעם אייבערשטן'ס חסדים זענען זייער גרויס.

פאר דעם תלמיד פון חתם סופר איז דאס געווען זייער אינטערעסאנט צו הערן, ער איז נישט געווען געוואוינט צו הערן אזוינע

פארן, און ער האט געפרעגט דעם בעל עגלה וואס דער זאק איז, און דער בעל עגלה האט אים געזאגט: "דאס זענען די ינע מצות..." ער האט זיך ווייטער אנגעהויבן צו רעגן און שרייען: "נאר דאס זענען מיינע מצות? עס קען נישט זיין, איך האב זיכער געטוהן מער מצות".

און דאן האט ער זיך אויפגעוועקט, און געזעהן ווי דער מהר"ל שטייט געבן אים און זאגט אים: און ווען דו ווייסט ווען אז די אלע צרות און יסורים וואס דו האסט וועט איבערוועגן דעם וואגשאל צום גוטן, עס וועט איבערוועגן די אלע זעק און פעק עבירות, וואלסטו נישט מקבל געווען די יסורים פרייליכערהייט?

דאן האט שוין דער איד פארשטאנען אז אלע יסורים וואס ער האט איז נאר פאר זיין טובה, און ער איז אהיים געפארן נאנץ אן אנדערע מענטש, און פון דאן האט ער שוין מקבל געווען אלעס בשמחה.

ראה עניי ועמלי

עס איז מקובל פון צדיקים אז ווען א מענטש האט א צער זאל ער זאגן דעם פסוק (תהלים כ"ה, י"ח): ראה עניי ועמלי ושא לכל חטאותי, וואס דאס מיינט פשוט אז דער אייבערשטער זאל נעמען די צער און יסורים און עס נוצן פאר א כפרה פאר אלע עבירות.

דער ווארט "ושא" איז די ראשי תיבות ו'היית' א'ף ש'מח, דאס מיינט אז ווען מען

מהר"ל געהאלטן אינמיטן פארלערנען א שיעור פאר זיינע תלמידים, האט זיך דער איד געזעצט אינדרויסן צו ווארטן ביז מען ענדיגט דעם שיעור און ער זאל קענען רעדן מיטן הייליגן מהר"ל.

אינצווישן האט דער איד אינגעדרימלט און ער האט געזעהן א שרעקעדיגע חלום. ער זעהט ווי עס פארט א וואגן אנגעפיהלט מיט גרויסע זעק, ער האט געפרעגט דעם בעל עגלה אזוי ער קען מיטפארן מיט אים, דער בעל עגלה האט מסכים געווען און ער איז ארויף אויפן וואגן, אויפן וועג פּרעגט ער פונעם בעל עגלה: "וואס זענען די אלע זעק?", זאגט אים דער בעל עגלה: "דאס זענען די ינע עבירות", ער האט זיך זייער אויפגערעגט הערנדיג דאס, און ער האט אנגעהויבן שרייען אויפן בעל עגלה פאר וואס ער זאגט אזעלכע זאכן, ער האט אזויפיל געשריגן ביז דער בעל עגלה האט אים אראפ געווארפן פון וואגן.

און אזוי האט פאסירט נאכאמאל, ער זעהט נאך א וואגן אנגעפיהלט מיט זעק, ער גייט ארויף און פּרעגט דעם בעל עגלה וואס די זעק זענען און יענער זאגט אז דאס זענען זיינע עבירות, און ער האט געשריגן אויף יענעם ביז ער האט אים אויף אראפ געווארפן פון וואגן, און אזוי האט פאסירט א דריטע מאל, ביז צום סוף איז אנגעקומען א קליינע וואגן געשלעפט דורך א מאנערע פערד און אויפן וואגן איז געליגן א קליינע זאק, ער האט געבעטן רשות פונעם בעל עגלה מיט צו

צָרָה קומט מען אָפּ אַלע עבירות.
 וואויל איז דעם וואס איז מקבל אלע זיינע
 יסורים מיט שמחה, וועט ער אַפּקומען
 אלעס זיינע עבירות נאך אויף די וועלט, און
 לאַחר מאָה וַעשׂוּרִים וועט ער גלייך אַריין אין
 גן עדן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז ערך צרות ויסורין)

נעמט אָן די יסורים מיט שמחה, איז דאס אַ
 פּפּרָה אויף אלע עבירות.
 און דאס איז אויף וואס דער הייליגער רבי
 זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ק"ע): אויפן
 פּסוק (תהלים ה, ב): בַּצָר הִרְחַבְתָּ לִּי, אז אפילו
 אין די צרות קען מען אויף טרעפן הרחבות,
 עס ליגט אין די צרה אויף עפעס גוטס. און
 דאס איז אויף אַ חלק פון די גוטס, אז דורך די

מְשִׁיח'ס סְעוּדָה

עצה געבן און דעם אייבערשטן.

אבער ווי נאר א איד לערנט זיך אזויס
און ער געדענקט אז אלעס פירט נאר דער
אייבערשטער האט ער א גליקלעך לעבן,
ווייל ער איז קיינמאל נישט אליינס, וואס ער
דארף בעט ער פונעם אייבערשטן.

און פארשטייט זיך אז עס האבן גלייך
אנגעקומען צו קומען אסאך אידן צום
בעל שם טוב, יעדער וויל הערן פונעם
אייבערשטן, און עס פלעגן קומען אלע מיני
מענטשן סיי פשוט'ע אידן וסוקטער'ס און
שניידער'ס, און אזוי אויך תלמידי חכמים און
חשוב'ע אידן, יעדער איז זיך געקומען מיט
זיין פעקל צרות צום בעל שם טוב און דער
בעל שם טוב האט יעדן אויסגעלערנט אז עס
איז נישטא קיין אנדערע עצה נאר צו גיין צום
אייבערשטן, זיך אויסרעדן די גאנצע הארץ
מיט אלע צרות נאר פארן אייבערשטן און
דער אייבערשטער הערט יעדן אויס און ער
העלפט.

דער עולם האט אנגעהויבן צו בעטן דעם
אייבערשטן און מען איז געהאלפן געווארן,
און מען האט געזעהן אסאך מופתים, און אזוי
איז דער קליין שטעטל "מעזעביזש" געווארן
ווי א מאנגעט וואס האט געצויגן צו זיך אסאך
אידישע קינדער.

די סעודה פון אחרון של פסח ווערט
אנגערופן "משיח'ס סעודה", און אויך "בעל
שם טוב'ס סעודה", דאס איז צוליב דער נס
וואס איז געשעהן צום הייליגן בעל שם טוב
אין דעם טאג, ווען ער האט געוואלט פארן
אויף ארץ ישראל זיך צו טרעפן מיטן אור
התיים הקדוש, און דורך דעם ברענגן משיח.

מען פירט זיך צו דערציילן די מעשה ביי
די סעודה אחרון של פסח, מיר וועלן עס דא
אראפברענגען לויט ווי מוהרא"ש שליט"א
דערציילט דאס, לויט ווי ער האט מקובל די
מעשה פון די פריערדיגע דורות.

מעזעביזש

עס איז באקאנט אז דער הייליגער בעל שם
טוב זי"ע האט זיך באזעצט אין דעם קליינעם
שטעטל "מעזעביזש", דאס איז א טאקע א
קליינע שטעטל אין אוקריינע אבער פון דעם
קליינעם שטעטל איז ארויסגעקומען אזא
לעכטיגקייט וואס האט באלאכטן די גאנצע
וועלט.

דער בעל שם טוב האט אויסגעלערנט
פאר יעדן איינעם איין זאך, אז אלעס איז
אייבערשטע, און וואס מען דארף זאל
מען נאר בעטן פונעם אייבערשטן, אלע
פראבלעמען וואס מען האט איז נאר ווי לאנג
מען רעדט זיך איין אז מען קען זיך אליינס אן

די מתנגדים

גרא"א זי"ע און זיינע תלמידים, אבער זייער מחלוקת איז געווען לשם שמים, און נישט ווי סתם מענטשן וואס האבן געקריגט סתם צו טשעפענען, די צדיקים האבן געקריגט אויפן בעל שם טוב ווייל זיי האבן געהאלטן אז דאס איז א נייע וועג, מען גייט אוועק פון די מסורה און מען טרעפט זיך אויס נייע גרינגע וועגן, צו דינען דעם אייבערשטן.

אסאך ערליכע אידן זענען געקומען צום בעל שם טוב זיך צו טענה'ן מיט אים, און דער בעל שם טוב האט יעדן געזאגט אז זיין איינציגסטע ציל איז נאר אויסצולערנען פאר אידישע קינדער אז אלעס איז דער אייבערשטער און אז וואס מען דארף זאל מען נאר בעטן פונעם אייבערשטן ווייל נאר ער קען העלפן.

מען דערציילט אז עס איז אמאל געקומען צום הייליגן בעל שם טוב א גרויסער נאזן, און ער האט גע'טענה'ט צום בעל שם טוב: "ווער האט אייך אויסגעזאגט דיין נייעם וועג, מיר האבן אייביג געוואוסט אז מען טאר נישט זוכן קיין נייע וועגן מען דארף נאכגיין די מסורה, ווי אזוי קענט איר קומען מיט נייע זאכן וואס מיר האבן קיינמאל נישט געהערט?!"

דער בעל שם טוב האט אים געענטפערט אז ער האט נישט אויסגעטראפן קיין שום נייע זאכן, ער איז נאר געקומען צוריק ברענגן די פשוט'ע אמונה וואס איז פארגעסן געווארן במשך דעם שווערן גלות, "איך בין נאר געקומען דערמאנען פאר אידישע קינדער אז

אבער פארשטייט זיך אז פון די אנדערע זייט האט נישט געפעלט קיין מתנגדים וואס האבן געקריגט אויפן בעל שם טוב, אזוי ווי אייביג ווען א צדיק לערנט אויס גוטע זאכן פאר אידישע קינדער איז אייביג דא מענטשן וואס קריגן אויף אים, אזוי ווי מיר טרעפן שוין ביי אברהם אבינו וואס איז געווען דער ערשטער אויסצולערנען פאר די גאנצע וועלט אז עס איז דא א באשעפער וואס פירט די וועלט, האט ער אויך געהאט מענטשן וואס האבן געקריגט אויף אים, ווען אברהם אבינו האט געגראבן קוועלער וואסער זענען געקומען די פלישתים און עס פארשטאפט, וואס דאס מיינט אז אברהם אבינו האט געמאכט קוועלער פון אמונה אויסצולערנען פאר יעדן אז אלעס איז דער אייבערשטער, זענען געקומען די פלישתים די ליצים און אנגעהויבן צו מאכן ליצנות פון אברהם אבינו, און זייט דעמאלטס געשעהט אזוי ביי יעדן צדיק אז עס איז אייביג דא מענטשן וואס קריגן אויף זיי.

די וועגן פון בעל שם טוב זי"ע
ווערן פארשפרייט אויף די וועלט

אבער למעשה האבן די וועגן פונעם הייליגן בעל שם טוב אנגעהויבן אריינצוגיין איז די וועלט, אפילו פון אנפאנג זענען געווען געוויסע צדיקים וואס האבן אויך געקריגט אויפן בעל שם טוב, ווי למשל דער הייליגער

ברוך ה' אויף זייער פיין", דער גוי לאזט נישט אָפּ, ער פֿרעגט ווייטער: "אָבער דאָך, קוק גוט איבער, אָפּשׂר איז דאָ עפֿעס וואָס מען דאַרף דאָ פֿאַרעכטן" דער בעל שם טוב ענטפֿערט אים ווייטער: "קענסט גיין, איך האָב שוין אַלעס איבערגעקוקט און אַלעס איז ברוך ה' פֿאַראַכטן אויפֿן בֿעסטן אָפּן" דער גוי איז זיך אוועקגעגאנגען פֿון דאָרט מיט עגמת נפשׁ.

רופֿט זיך דער בעל שם טוב אָן צו דעם גאָון וואָס האָט מיטגעהאַלטן די גאַנצע מעשׂה: "איך דאַנק און איך לויב דעם אייבערשטן וואָס האָט מיר צוגעשיקט דעם גוי, ער איז דאָך מיין מוסר ספֿר, ער איז מיר געקומען דערמאַנען אז איך זאל מיר נאַכאַמאַל גוט איבערטראַכטן אזויב איך בין גוט, אזויב איך פיר מיד אויף ווי עס דאַרף צו זיין, און איך האָב אים געענטפֿערט אז ביי מיר איז ברוך ה' אַלעס פֿאַראַכטן, אָבער ער האָט נישט אָפּגעלאָזט נאר ער האָט געוואַלט אז איך זאל גוט איבערקוקן אזויב אַלעס איז טאַקע ווי עס דאַרף צו זיין, אָבער ברוך ה' איך בין אינגאַנצן פֿאַראַכטן און עס פֿעלט מיר גאַרנישט".

דער בעל שם טוב האָט אויסגעפֿירט און געזאָגט צום גאָון: "יעצט זעהט איר דאָך קלאַר אז דער אייבערשטער קען שיקן אַ גוי פֿאַר אַ שְׁלִיחַ מִיר צו דערמאַנען תּשׁוּבָה צו טוהן!"

דו קענסט נאר דו ווילסט נישט

ווען דער גאָון האָט געהערט די ווערטער פֿונעם בעל שם טוב האָט ער זיך זייער

דער אייבערשטער פֿירט די וועלט און אַלעס איז דער אייבערשטער, אַלעס וואָס טוט זיך אויף דער וועלט האָט דער אייבערשטער געמאַכט צו דערמאַנען אידן אז זיי זאלן צוריק קומען צו אים, און אָפּילו ווען דו הערסט אַ טמא'נער גוי רעדן איז דאָס אויף עפֿעס אַ שְׁלִיחוּת פֿונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער האָט מיט דעם געוואַלט עפֿעס זאָגן".

ווען דער גאָון האָט געהערט די ווערטער פֿונעם הייליגן בעל שם טוב איז ער אויפֿגעטאַנצן פֿון זיין פֿלאַץ און געזאָגט: "חס וְשְׁלוֹם! חס וְשְׁלוֹם!" ווי אזוי קענט איר זאָגן אזא זאַך, אז אַ טמא'נער גוי איז אַ שְׁלִיחַ פֿונעם אייבערשטן!?

אין יענע מינוט האָט אַ גוי וואָס פֿאַרעכט קליינע צובראַכענע זאַכן אַריינגעקלאַפֿט אויפֿן טיר פֿון בעל שם טוב און געפֿרעגט: "אָפּשׂר איז דאָ עפֿעס צו פֿאַרעכטן דאָ?", דער בעל שם טוב האָט אים געענטפֿערט מיט אַ שְׁמִיבֿל "קענסט גיין, ביי מיר איז ברוך ה' אַלעס פֿאַראַכטן, עס איז גאַרנישט דאָ צו פֿאַרעכטן דאָ", אָבער דער גוי איז נישט געווען צופֿרידן נאר ער האָט ווייטער געפֿרעגט: "אָפּשׂר איז דער טיש אַביסל צובראַכן און איך קען עס פֿאַרעכטן?", זאָגט דער בעל שם טוב: "גיין, דער טיש איז ברוך ה' זייער גוט עס איז גאַרנישט צובראַכן", דער גוי פֿרעגט ווייטער: "אָפּשׂר איז דער בֿעט אַביסל צובראַכן?", זאָגט דער בעל שם טוב: "גיין, דער בֿעט איז

גלייך צוריק פארן צום בעל שם טוב, ווייל יעצט האט אים דער אייבערשטער געזאגט דורך דעם גוי אז ער קען יא נאר ער וויל נישט, ממילא קען ער יא גלייבן דעם בעל שם טוב אז אלעס איז דער אייבערשטער.

ער איז גלייך צוריקגעפארן צום בעל שם טוב, דער בעל שם טוב האט שוין געווארט אויף אים אינדרויסן, און אים געזאגט מיט א שמייכל: "ביזט שוין מן הסתם אויף געוואויר געווארן וואס אסאך אנדערע האבן זיך שוין אויסגעלערנט אז אלעס פירט נאר דער אייבערשטער, דער גאון איז שוין דארט געבליבן לערנען ביים הייליגן בעל שם טוב און ער איז געווארן פון זיינע גרויסע תלמידים, און שפעטער אויף אויסגעלערנט פאר זיינע תלמידים אז אלעס איז דער אייבערשטער.

די נסיעה קיין ארץ ישראל

דער הייליגער בעל שם טוב האט געזעהן דארט ווי ער האט געזעהן און ער האט פארשטאנען די גרויסקייט פונעם הייליגן צדיק דער אור החיים הקדוש, וואס איז געווען זייער גרויס, ער האט געהערט יעדע נאכט תורה פונעם אייבערשטן אליין, עס פלעגן קומען צו אים אסאך נשמות און ער האט געהאט א קלארע רוח הקודש.

דער בעל שם טוב האט גערעדט זייער גרויס פון אים, ער האט געזאגט אז זיין נשמה איז פון די רוח דאצילות פון דוד המלך און ער

אויפגערעגט און געזאגט: "אלעס קען איך נאך אנעמען פון אייך, וואס איר זאגט אז אלעס איז דער אייבערשטער, און קיין שום זאך געשעהט נישט אויף דער וועלט אן דעם אייבערשטן, אבער דאס וואס איר זאגט אז אפילו א טמא'נער גוי קען זיין א שליח פונעם אייבערשטן דאס קען איך נישט אנעמען!"

ענטפערט אים דער בעל שם טוב: "קענען, קענסטו דאס אננעמען, נאר דו ווילסט נישט, אויב דו וועסט ווילן וועסטו קענען!"

אויפן וועג אהיים שטעלט א גוי אפ דעם וואגן פונעם גאון און זאגט וויינענדיג: "אפשר קענט איר מיר קומען העלפן, מיין וואגן מיטן פערד האט זיך איבערגעדרייט, אלע פרוכט האבן זיך אויסגענאסן, ביטע קומטס מיר העלפן צוריק אויפצושטעלן דעם וואגן."

זאגט אים דער גאון: "דו זעסט נישט אז איך בין אן אלטער שוואכער מענטש? איך קען דיר נישט העלפן אויפהייבן א וואגן", דער גוי האט זיך אויפגערעגט און געשריגן: "קענען, קענסטו מיר העלפן, נאר דו ווילסט נישט העלפן!" ווען דער גאון האט געהערט די ווערטער האט ער געטראכט צו זיך: "די זעלבע ווערטער האב איך דאך געהערט פונעם בעל שם טוב אפאר מינוט צוריק, יעצט הער איך דאך ממש א שליחות פון הימל דורך א גוי", ער איז געווארן זייער איבערגענומען, ער האט אפגעמאכט אז ער גייט ווארטן ביז עס קומט נאך א וואגן וואס וועט העלפן דעם גוי, און נאכדעם וועט ער

אנגעהויבן צו פארן פון שטאט צו שטאט פון דארף צו דארף ביז זיי זענען אנגעקומען צו די שטאט אדעס, וואס דארט איז געווען דער בארטן פונעם שווארטצן ים, פון דארט האבן זיי גענומען א שייף צו טערקיי און זיי זענען אנגעקומען צו די שטאט אינסטאנבול ממש פאר פסח.

דארט אין אינסטאנבול איז געווען אן הכנסת אורחים, א גרויסע הויז מיט צוויי שטאקן, די אינטערשטע שטאק איז געווען אומזיסט פאר ארימעלייט און ארחי פרחי וואס זענען דארט איינגעשטאנען, און אין די אויבערשטע שטאק זענען איינגעשטאנען די חשובע אידן מיט עשירים.

דער בעל שם טוב איז דארט אנגעקומען פלוצלינג מיט זיין טאכטער און מיט זיין תלמוד דער סופר, קיינער האט זיי נישט געקענט, און זיי האבן אויף נישט געהאט קיין שום געלט מיט זיך, ווייל זיי האבן זיך זייער געיאנט ארויסצופארן און זיי האבן זיך גארנישט מיטגענומען, זיי האבן זיך פארלאזט אויפן אייבערשטן אז זיי וועלן שוין בעטן דעם אייבערשטן ווען זיי וועלן עפעס דארפן, און דערפאר האט מען זיי פלאצירט אין די אונטערשטע שטאק מיט די ארימעלייט.

דעם בעל שם טוב האט גארנישט אינטערעסירט, ער האט געוואוסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל האבן אויף פסח

דער בעל שם טוב אליינס קומט פון די נפש דאצילות פון דוד המלך, דערפאר האט דער בעל שם טוב זייער שטארק געוואלט אים טרעפן, ווייל אזוי וועלן זיי צוזאמען קענען אויף אראפברענגן די נשמה דאצילות פון דוד און אויף די חיה און יחידה דאצילות, און אזוי וועט משיח קומען און עס וועט זיין די גאולה, דער בעל שם טוב האט אפגעמאכט אז ער מוז פארן צו ארץ ישראל אים צו טרעפן.

דער הייליגער בעל שם טוב פלעגט זאגן: "ווען איך קום אן ערגעץ אויבן אין הימל טרעף איך שוין דארט דעם ספרדי" מיינענדיג מיט דעם, דעם הייליגן אור החיים הקדוש.

דער הייליגער בעל שם טוב האט געשיקט א בריוו צו זיין שוואגער ר' גרשון קיטעווער זי"ע וואס האט געוואוינט אין ארץ ישראל אז ער זאל פרעגן דעם אור החיים הקדוש אויב ער זאל פארן אויף ארץ ישראל, דער אור החיים הקדוש האט צוריקגעענטפערט אז עס לוינט זיך נישט אז ער זאל קומען, ווייל עס קען זיין א סכנה, אבער דער בעל שם טוב האט נישט געוואלט ווארטן ביז דער בריוו קומט צוריק, נאר ער האט זיך גלייך ארויסגעלאזט אויפן וועג און ווען דער בריוו איז אנגעקומען איז שוין דער בעל שם טוב געווען אינמיטן וועג.

דער בעל שם טוב האט אפגעמאכט אז ער מוז זיין אין ארץ ישראל פאר יעדע פרייז, ער האט מיטגענומען מיט זיך זיין טאכטער אדל מיט זיין סופר רבי צבי ז"ל און זיי האבן

וויינט, האבן זיי אָפּגעשטעלט דעם וואָגן און איר געפּרענט: "ווער ביזטו? און פּאַרזאָס וויינסטו?", האט זי געענטפּערט אז זי איז א טאכטער פונעם בעל שם טוב, און זיי קענען נישט קיינעם דא און זיי האבן גארנישט אויף פּסח, און זי זיצט דא און זי בעט דעם אייבערשטן אז ער זאל זיי העלפּן.

די פּאַר-פּאַלק זענען געוואָרן זייער פּרייליך ווען זיי האבן געהערט אז זי איז א טאכטער פון בעל שם טוב און זיי האבן איר ארויף גערופּן אויפן וואָג, זי איז ארויף גענאָנגען, און זיי האבן איר געזאָגט אז זי דאַרף זיך גארנישט זאַרן "דער אייבערשטער האט אויסגעהערט דיין תּפּלה, מיר האבן צוגעגרייט אלע גוטע זאַכן פאַר יום טוב, עסן און טרינקען און נייע וועש און וואס דו ווילסט, איר וועט האבן א פּרייליכן יום טוב, זיי האבן איר ארויף געברענגט צו די אויבערשטע שטאק פון די הכּנסת אורחים, זיי האבן איר געהאַלפּן ארויף שלעפּן אלע זייערע זאַכן צו די אויבערשטע שטאק צו זייער שטוב, און זיי האבן צוגעגרייט א הערליכע סדר טיש ווי עס פּאַסט פאַר א קעניג.

דער בעל שם טוב מאכט מופתים

ווער זענען געווען די פּאַר-פּאַלק? אין די צייט ווען דער בעל שם טוב איז געווען אין די שטאט מעזעביזש און ער האט אויסגעלערנט פאַר יעדן צו יעדן צום אייבערשטן און

צו מאכן, און ער האט געגלייבט אז דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפּן, ער איז זיך גענאָנגען אין בית המדרש צו לערנען און דאווענען, אבער פאַר די טאכטער די צדיקת אדל האט דאס זייער געשטערט, ווייל זיי האבן נישט געהאט קיין איין פּרוטה צו קויפּן זאַכן פאַר פּסח, און אפילו נישט קיין פּרישע וועש לְכבוד יום טוב.

עס איז שוין אָנגעקומען א טאג פאַר פּסח, די צדיקת אדל האט גענומען די איין העמד פון איר טאטן און גענאָנגען צום ים עס אויסצוואשן, אז דער בעל שם טוב זאל כאטש האבן א פּרישע העמד אויף יום טוב, זי איז געזיצן ביים ים און געוואשן דעם העמד, און אין די זעלבע צייט געוויינט צום אייבערשטן אז זיי זאלן האבן עפּעס אויף פּסח, אינצווישן איז אָנגעקומען א גרויסע ווינט און ארויסגעבלאָזן די העמד פון איר הענט, אזוי אז אפילו א העמד האט זי שוין אויף נישט געהאט פאַר איר טאטן, זי האט אָנגעהויבן זייער צו וויינען און זיך בעטן ביים אייבערשטן: "פּאַשעפּער, מיר זענען דא אין א פּרעמדע לאַגה, מאַרגן איז שוין פּסח און מיר האבן נאכנישט קיין מצות און וויין און אנדערע זאַכן אויף יום טוב, און יעצט האב איך שוין פּאַרלוירן די לעצטע העמד אויף, פּאַשעפּער העלף מיר!"

אזוי רעדנדיג צום אייבערשטן איז אדורך געפּאַרן א וואָגן מיט א פּאַר-פּאַלק, א מאן און א ווייב, און זיי זעהן ווי א פּרוי זיצט און

פאלאצן? האבן זיי געענטפערט: "וואס האבן מיר פון די גאנצע געלט, אין די צייט וואס מיר האבן נישט זוכה געווען צו האבן קינדער, און עס איז בכלל נישט מעגליך אז מיר זאלן האבן קינדער", האט זיי דער גבאי צדקה געזאגט: "איר זאלט וויסן אז אין דעם שטעטעלע מעזעביזש אין אוקריינע וואוינט א גרויסער צדיק וואס עס איז נישט דא זיינ'ס גלייכן אין די וועלט, ער הייסט רבי ישראל בעל שם טוב און ער מאכט געוואלדיגע מופתים, אסאך אידן זענען שוין געהאלפן געווארן מיט קינדער ביי אים, איך וואלט איך געראטן אז איר זאלט אריבערפארן צו אים און בעטן א ברכה, ער האט זיי שטארק צוגערעדט אז זיי זאלן פארן, ער האט זיי געזאגט: "וואס קענט איר דען פארלירן? כאפט איך אריבער און איר וועט געהאלפן ווערן!"

זיי האבן אנגענומען זיינע ווערטער און זיי האבן אפגעמאכט אז זיי גייען פארן צום בעל שם טוב, אבער אזוי ווי עס איז שוין געווען נאנט צו פסח, האבן זיי זיך איינגעפאקט צו עסן פאר א גאנצע פסח מצות, וויין, פיש, און פלייש, און אלעס גוט'ס, אז אויב זיי בלייבן אינמיטן וועג אויף פסח, זאלן זיי נישט דארפן צוקומען צו קיין מענטשן, נאר פארקערט זיי זאלן נאך קענען געבן פאר אנדערע, און אזוי האבן זיי זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג צו מעזעביזש.

נאך א לאנגע שווערע רייזע זענען זיי אנגעקומען צו מעזעביזש, זיי האבן זיך גלייך

צוביסלעך האט עס אנגעהויבן אריינצוגיין אין די וועלט, מען האט אנגעהויבן צו שמועסן אז דער בעל שם טוב רעדט נאר פונעם אייבערשטן און א יעדע צרה וואס מען קומט אים דערציילן זאגט ער אז מען זאל נאר בעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער העלפט, און מען זעהט נאר גרויסע ישועות ביי אים, קראנקע ווערן געזונט, ארימעלייט באקומען געלט, מענטשן וואס האבן נישט קיין קינדער ווערן געהאלפן, און אזוי ווייטער. אין די שטאט בערלין די הויפט שטאט פון דייטשלאנד האבן געוואוינט א פאר-פאלק א מאן און ווייב וואס זיי זענען געווען זייער גרויסע עשירים, זיי האבן געהאט גרויסע פאלאצן און אסאך געלט, אבער זיי האבן נישט געהאט קיין קינדער, זיי האבן נישט געוואוסט אז די איינציגסטע עצה איז נאר צו בעטן דעם אייבערשטן, זיי זענען ארוינגעלאפן צו אלע גרויסע דאקטורים אבער קיינער האט זיי נישט געקענט העלפן, אלע דאקטורים האבן זיי געזאגט אז עס איז נישט מעגליך אז זיי זאלן האבן קינדער, און זיי זאלן פארגעסן דערפון, דאס האט זיי זייער געשטערט, זיי זענען געווען זייער טרויעריג. איינמאל האט צו זיי אריינגעקלאפט א איד נאך צדקה, דער איד האט געזעהן ווי די פאר-פאלק זענען זייער טרויעריג האט ער זיי געפרעגט: "פארן וואס זענט איר אזוי טרויעריג? וואס פעלט אייך דען? איר האט דאך אזויפיל געלט און אזעלכע מעכטיגע

דער בעל שם טוב איז, אָבער קיינער האט נישט געוואוסט ווער דאס איז, זיי זענען גענאנגען צווישן די אַרימעלייט און זיך נאכגעפֿרעגט אויב איינער האט געזעהן א אשכנזי'שער חכם פון אויסלאנד אָבער קיינער האט זיי נישט געקענט העלפֿן, ווען עס איז אַנגעקומען ערב פֿסח, זיי זענען שוין גרייט צום יום טוב, האָבן זיי זיך ארויסגעלאָזט אויף א שפּאציר אין שטאט, אפֿשר דאָך וועלן זיי געוואויר ווערן ווי דער בעל שם טוב געפינט זי, עס קען דאָך נישט זיין אז קיינער ווייסט נישט ווי ער איז, און אזוי זענען זיי אַנגעקומען צום באַרטן פון ים און דארט געטראָפֿן א פֿרוי וויינען, און זי דערציילט אז זי איז א טאכטער פון בעל שם טוב דערפֿאר זענען זיי געווארן זייער פֿרייליך און זיי האָבן איר איינגעליידענט אז זי זאל קומען צו זיי אויף פֿסח.

די סדר נאכט אין אינסטאנבול

אָדל, די טאכטער פונעם בעל שם טוב, אפֿילו זי האט געוויינט אז זי האט נישט אויף פֿסח, אָבער זי האט געגלייבט אז דער אייבערשטער וועט זיכער העלפֿן זי האט אָבער נישט געוואוסט ווי אזוי, אָבער דער אייבערשטער האט געהאַלפֿן אז זי האט געטראָפֿן די פֿאר-פֿאלק וואס האט זיי אַריין גענומען אויף פֿסח.

דער בעל שם טוב איז ווייטער געווען אין בית המדרש, ער האט זיך בכלל נישט

נאכגעפֿרעגט ווי דער בעל שם טוב וואוינט, אָבער מען האט זיי געזאגט אז דער בעל שם טוב איז די וואך אוועקגעפֿארן פון מעזעביזש אויפֿן וועג צו אַרץ ישׂראל, און מען האט זיי געוויזן דער וועג ווי דער בעל שם טוב איז געפֿארן, זיי האָבן געטראכט אז זיי זענען שוין סיי ווי געפֿארן אזא לאנגע וועג ביז דא צו באקומען א בֿרכה פונעם בעל שם טוב, וועלן זיי שוין ווייטער נאכפֿארן דעם בעל שם טוב כּדי אים צו כאפֿן און באקומען פון אים א בֿרכה אויף קינדער.

זיי האָבן אַנגעהויבן צו פֿארן פון דארף צו דארף פון שטאט צו שטאט, אָבער ווי זיי זענען אַנגעקומען האט מען זיי געזאגט אז דער בעל שם טוב איז יעצט דא געווען, און ער איז ממש יעצט אוועקגעפֿארן, לויפֿט אים נאך וועט איר אים אפֿשר נאך כאפֿן, אזוי זענען זיי נאכגעפֿארן דעם בעל שם טוב א נאנצן צייט ביז זיי זענען אַנגעקומען קיין אַדעס צום ים, און דארט האט מען זיי געזאגט אז דער בעל שם טוב איז יעצט ארויסגעפֿארן מיט א שידך קיין טערקיי, זענען זיי גלייך אויף ארויפֿגענאנגען אויף א שידך מיט אלע זייערע פֿעקלעך אויף פֿסח, און געפֿארן צו טערקיי, און זיי זענען אַנגעקומען אין אינסטאנבול, זיי זענען גלייך צוגעפֿארן צו די הכנסת אורחים און זיי האָבן גענומען א שטוב אויף די אויבערשטע שטאק ווי די עשירים שטייען אין און זיי האָבן זיך אויסגעפֿאקט אויף פֿסח. זיי האָבן זיך אַנגעהויבן נאכצופֿרעגן ווי

אייבערשטן אן עולם הבא!", און ער האט אנגעהויבן צו טאנצן מיט גרויס פרייד. זיין טאכטער אדל האט שפעטער געזאגט די פשט דערפון, אז אזוי ווי די פאר-פאלק האט נישט געקענט האבן קיין קינדער, און ווען דער בעל שם טוב האט זיי אנגעוואונטשן אז זיי זאלן האבן א קינד האט געמוזט געשעהן א גרויסע גס ארויס פון דרף הטבע, דערפאר האט מען אויסגערופן אין הימל אז דער בעל שם טוב האט פארלוירן זיין עולם הבא, ווען דער בעל שם טוב האט דאס געהערט איז ער געווארן זייער דערשראקן, ביז ער האט אפגעמאכט אז ער וועט דינען דעם אייבערשטן אן עולם הבא, און ער האט אנגעהויבן צו טאנצן פאר פרייד אז ער גייט שוין יעצט דינען דעם אייבערשטן אן עולם הבא, נאר פארן אייבערשטן אליינס, אבער פארשטייט זיך אז אין דעם זכות האט ער צוריק באקומען זיין גאנצע עולם הבא און נאך מער.

דער בעל שם טוב האט געבענטשט ברכת המזון און ווייטער געפירט דעם סדר ביז מען איז אנגעקומען צו הלל הגדול.

לעזשה נפלאות גדולות לברו

ווען דער בעל שם טוב איז אנגעקומען צו דעם פסוק לעזשה נפלאות גדולות לברו האט ער אנגעהויבן איבערצו'חזרן דעם פסוק איין מאל און נאכאמאל מיט א וויינעדיגע קול, ער איז איבער געגאנגען דעם פסוק אן

געזארגט, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן, און ער האט געלייבט אז דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן, ער איז געבליבן אין בית המדרש צו מנחה און דערנאך צו מעריב. נאכן דאווענען האט שוין זיין טאכטער אים אפגעווארט אינדרויסן, און אים גלייך געפירט צו די אייבערשטע שטאק אין די הכנסת אוהרים ווי עס איז שוין געווען צוגעגרייט א הערליכע סדר טיש, און אלע האבן שוין געווארט אויפן בעל שם טוב, דער בעל שם טוב האט גארנישט געפרעגט נאר ער האט זיך גלייך געזעצט אויבן און אנגעהויבן צו פירן דעם סדר מיט גרויס פרייד, ער האט געזאגט די הגדה, און אויך געזאגט אסאך תורה וואס דאס האט גענומען א לאנגע צייט. ווען מען איז אנגעקומען צו שלחן עזרה, האט דער בעל שם טוב אנגעהויבן עסן די סעודה מיט גרויס פרייד, און דעמאלטס האט ער זיך אויסגעדרייט צו די פאר-פאלק און זיי געזאגט: "איך ווייס אז איר זענט געקומען דא ווייל איר האט נישט קיין קינדער, דערפאר וואונטש איך איך אן אז אין דעם זכות וואס איר האט מיר צוגעשטעלט אויף יום טוב וועט איר געהאלפן ווערן מיט א קינד!"

גלייך ווען דער בעל שם טוב האט ארויסגעזאגט די ווערטער איז ער געווארן ווייס ווי די וואנט און ער האט אראפגעלייגט זיין קאפ פאר א שטיק צייט ביז ער איז פלוצלינג אויפגעשפרינגען פון פלאץ מיט פרייד און אויסגערופן: "וועל איך דינען דעם

געזאגט: "עס איז א שאד אז איר זאלט מיר הרג'נען ווייל איר קענט מאכן פון מיר אסאך געלט, איך בין א גרויסער מומחה אין מאכן טעפיכער (מארפעט'ס), איך קען מאכן זייער שיינע טעפיכער, און די טעפיכער קענט איר פארקויפן און פון דעם מאכן אסאך געלט", דער פלאן איז געפאלן פאר די רויבערס און זיי האבן אים געטראגן צו זייער באהעלטעניש און אים געברענגט די זאכן וואס ער האט געדארפט דערפאר, און ער האט אנגעהויבן צו מאכן טעפיכער.

אינצווישן איז געווארן א גרויסע טומל אין שטאט אז דער קעניג איז פארלוירן, מען האט אים ארום געזוכט, אבער מען האט אים נישט געקענט טרעפן, ווי דער ערד וואלט אים איינגעשלינגען.

ווען דער קעניג האט געענדיגט מאכן דעם ערשטן טעפיה, האט ער אונטערנעשריבן אין דער זייט די ערשטע אות פון זיין נאמען, ער האט גערופן די רויבערס און ער האט זיי געזאגט: "נעמט'ס דעם טעפיה און גייט'ס צו דעם אידישן וויין סוחר און איר זאלט עס אים פארקויפן נאר פאר גאר טייער געלט, איר זאלט נישט מסכים זיין עס צו פארקויפן פאר א ביליגערע פרייז בשום אופן.

דער מענטש צו וועם דער קעניג האט געשיקט איז געווען א איד וואס האט געהאנדלט מיט וויין און ער פלעגט צושטעלן די וויין פארן קעניג'ס פאלאץ, און ער איז געווען זייער גוט מיטן קעניג.

א שיעור מאל מיט א בעטענדיגע ווינעדיגע ניגון נאכאמאל און נאכאמאל אן א שיעור, ביז צוביסלעך איז דער עושר איינגעשלאפן און אויך זיין ווייב, נאכדעם איז רבי צבי דער סופר אויך איינגעשלאפן און נאכדעם די צדיקת אדל, אבער דער בעל שם טוב גיבט נישט אויף ער זינגט איבער דעם פסוק אן א שיעור מאל.

דער סולטאן פון טערקיי

דער סולטאן, דאס מיינט דער קעניג, פון טערקיי איז געווען זייער א גוטער קעניג ער פלעגט זיך פירן אז פון צייט צו צייט איז ער ארויסגעגאנגען פון זיין פאלאץ פארשטעלט ווי א פשוט'ער מענטש און ער האט זיך ארום געררייט צווישן מענטשן און געזעהן וואס עס פעלט פאר זיינע מענטשן, דערנאך איז ער אהיימגעגאנגען און זיי ארויסגעהאלפן, פאר איינעם האט ער געשיקט געלט, פאר איינעם א דאקטער, און אזוי ווייטער, און קיינער האט נישט געוואוסט פון ווי ער ווייסט וואס עס פעלט פאר יעדן.

ער האט זיך אזוי געפירט יארן לאנג, ביז איינמאל ווען ער איז אזוי ארום געגאנגען פארשטעלטערהייט האבן אים רויבערס געכאפט, זיי האבן נישט געוואוסט אז ער איז דער קעניג, זיי האבן אים סתם אזוי געכאפט און צוגענומען זיין געלט, און דערנאך האבן זיי אים געוואלט הרג'ענען.

דער קעניג האט זיך געוואנדן צו זיי און

אז דער קעניג איז געפאנגען ביי די מענטשן וואס קומען אים פארקויפן די טעפיכער, ער האט עס שנעל איבערגעגעבן פאר די פֿאליס און זיי זענען שטילערהייט נאכגעגאנגען די רויבערס ביז מען האט געכאפט זייער באהעלטעניש און דארט האבן זיי געטראפן דעם קעניג און אים באפרייט.

גלייך נאכדעם האט דער קעניג געלאזט רופן דעם וויין סוחר און זיך זייער שטארק באדאנקט פאר אים פארן ראטעווען זיין לעבן, און ער האט אים געפרעגט: "זאג מיר וואס איך קען דיר באצאלן פאר די גרויסע טובה וואס דו האסט מיר געטוהן אז דו האסט געראטעוועט מיין לעבן?"

דער וויין סוחר האט געענטפערט פארן קעניג: "איך דארף גארנישט, איך האב ברוך ה' פון אלעם גוט, איין טובה וויל איך נאר בעטן פונעם קעניג אז איך זאל באקומען א "רשות-צעטל" אז ווען איך וויל קען איך אריינקומען אינעם קעניג'ס פאלאץ, איך וועל קיינמאל נישט דארפן זיך איינמעלן פון פאראויס.

דער קעניג האט מסכים געווען און אים געגעבן א צעטל אז ער און זיינע קינדער ביז אייביג קענען שטענדיג אריינקומען אין פאלאץ, און אפילו נאכדעם וואס דער קעניג וועט שטארבן וועלן זיי אייביג קענען אריינקומען אינעם קעניג'ס פאלאץ ווען זיי ווילן בייטאג צו בינאכט.

יארן זענען אריבער, דער קעניג איז געשטארבן און זיין זון האט אים

די רויבערס זענען ארויס מיט דעם טעפיך זיי האבן עס פרוכירט צו פארקויפן קודם אויף אנדערע פלעצער אבער קיינער האט עס נישט געוואלט אפקויפן פאר אזא טייערע פרייז ווייל עס איז נישט געווען ווערט אזויפיל, ביז זיי זענען אנגעקומען צו דעם וויין סוחר און האבן אים אנגעטראגן צו קויפן דעם טעפיך פאר טייער געלט, דער סוחר האט זיך זייער געוואונדערט פארוואס זיי בעטן אזוי סאך געלט ער האט באטראכט דעם טעפיך און באמערקט ווי אין די זייט איז אויטערגעשריבן די ערשטע אות פונעם קעניג'ס נאמען ער האט שוין געהאט געהערט אז דער קעניג איז פארלוירן, איז אים איינגעפאלן אפשר האט דער טעפיך עפעס צו טוהן מיט דעם, ער האט געזאגט פאר די רויבערס: "איך זעה אז דאס איז זייער א גוטע טעפיך און איך בין גרייט עס אפצוקויפן פאר טייער געלט און איך וויל אז איר זאלט מיר ברענגן נאך אסאך פון די סארט טעפיכער.

די רויבערס זענען צוריקגעגאנגען צו זייער געפאנגענעם, דער קעניג, און אים דערציילט אז זיי האבן מצליח געווען, דער וויין סוחר האט עס אפגעקויפט פאר טייער געלט און ער דארף נאך פון די סארט, דער קעניג האט זיך געפריידט און אנגעהויבן צו מאכן נאך אסאך פון די טעפיכער און יעדעס מאל האט ער אריין געשריבן נאך איין אות פון זיין נאמען.

עס איז נישט אריבער אל אנגעצייט און דער וויין סוחר האט געכאפט וואס דא גייט פאר

אלע אידן מוזן שוין פארלאזן אינסטאנבול און איבערלאזן זייער גאנצע פארמעגן, ווער עס וועט נישט פאלגן וועט מען הרג'ען, דער עצה-געבער מיטן קעניג האבן זיך דאס שטילערהייט אפגעשמועסט און נאר זיי ביידע האבן געוואוסט פון דעם.

דער חלום פסח ביינאכט

יענעם סדר נאכט, א נאכט פאר מען האט געדארפט אויספירן די ביטערע גזירה, דער זון פונעם וויין סוחר גייט שלאפן נאכן סדר, און ער חלומ'ט ווי זיין טאטע קומט צו אים און זאגט אים: "מיין קינד זאלסט וויסן אז עס הענגט א ביטערע גזירה אויף די שטאט, דער קעניג וויל מארגן ארויסטרייבן אלע אידן, גיי שנעל געם דעם רשות צעטל וואס דו האסט אריינצוגיין אין קעניג'ס פאלאץ, לויף שנעל צום פאלאץ, קודם זאלסטו גיין צו די מאמע פונעם קעניג, און דערצייל איר די גאנצע מעשה, און צוזאמען זאלט איר גיין צום קעניג און זיך בעטן ביי אים ער זאל אפרופן די גזירה, זאלסט זאגן פארן קעניג אז ער זאל וויסן אז זיין עצה-געבער מיינט נארנישט זיין טובה ווייל ער איז באמת א באהאלטענער קריסט, און אויב ער וועט שיקן סאלדאטן יעצט אינמיטן די נאכט צו דעם עצה-געבער וועט מען זעהן ווי ער שלאפט מיט א גרויסן צלם העכער זיין קאפ.

דער זעהן פונעם וויין סוחר האט געטראכט צו זיך עס איז דאך נאר א חלום, און ער איז

איבערגענומען, דער וויין סוחר איז אויף געשטארבן און זיין זעהן האט איבערגענומען די וויין געשעפט און אויף די רשות צעטל פונעם קעניג אריינצוגיין ווען ער וויל אין קעניג'ס פאלאץ.

דער נייער קעניג האט זיך שוין נישט געהאלטן אזוי נאנט מיט דעם נייעם וויין סוחר אבער די מאמע פונעם קעניג האט זיך יא נאנט געהאלטן מיט די משפחה פונעם וויין סוחר וואס האט געראטעוועט איר מאן.

פארטרייבן די אידן

דער נייער קעניג האט געהאט אן עצה-געבער א גרויסער רשע וואס האט זייער פיינט געהאט אידן, ער איז געווען א קריסט, אבער אזוי ווי יענע צייט האבן אין טערקיי געוואוינט נאר מוסלימענער און די מוסלימענער האבן פיינט די קריסטן, דערפאר האט זיך דער עצה-געבער פארשטעלט ווי א מוסלימענער ער האט נישט אויסגעזאגט אז ער איז א קריסט.

דער עצה-געבער פלעגט אייביג אנרעדן דעם קעניג קעגן אידן, ביז זיינע ווערטער האבן אנגעהויבן אריין צו גיין אינעם קעניג'ס קאפ, און ער האט אויף אנגעהויבן פיינט צו האבן אידן, ביז זיי האבן אפגעמאכט צווישן זיך אז זיי גייען ארויסטרייבן אלע אידן פון אינסטאנבול, זיי האבן אפגעשמועסט אז זיי גייען דאס טוהן אינעם ערשטן טאג פסח אינדערפרי, מען וועט פלוצלינג אויסרופן אז

געבעטן ביי אים אז ער זאל אפרופן די גזירה, דער איד דער וויין סוחר האט נאך צוגעלייגט און געזאגט צום קעניג: "דער עצה-געבער וואס האט דיר איינגערעדט אז די אידן זענען נישט גוט איז גאר נישט קיין מוסלימענער ער איז א פאהאלטענער קריסט און אויב דו וועסט יעצט שיקן מיליטער צו זיין הויז וועט מען זעהן ווי ער שלאפט מיט א גרויסע צלם העכער זיך.

דאס האט שוין זייער אויפגערעגט דעם קעניג, "דער עצה-געבער אויף וועם ער האט זיך אזוי שטארק פארלאזט איז גאר א באהאלטענער קריסט?!" ער האט גלייך געשיקט סאלדאטן צו דעם עצה-געבער'ס הויז צו זעהן אויב עס איז אמת, און ווען די סאלדאטן זענען אָנגעקומען צו זיין הויז האבן זיי טאקע געזעהן ווי ער שלאפט מיט א צלם, דאס האט זיי אזוי שטארק אויפגערעגט, ווייל די מוסלימענער האבן זייער פיינט די קריסטן, אז זיי האבן אים גלייך אראפגעהאקט דעם קאפ נאך אינמיטן שלאף, פארשטייט זיך אז די גזירה איז גלייך בטל געווארן, און דער וויין סוחר איז צוריק אהיים געגאנגען פרייליכערהייט.

אויפן וועג אהיים איז ער נאכאמאל דורך געגאנגען די הכנסת אורחים און ער הערט ווי דער איד זינגט נאך אלץ דעם פסוק לעושה נפלאות גדולות לבדו, אבער דאס מאל מיט א פרייליכער ניגון, עס איז אים געווען אינטערעסאנט די גאנצע זאך, ער האט זיך

זיך ווייטער געשלאפן, אבער ווען דער חלום האט זיך איבערגע'חזר'ט אסאך מאל האט ער זיך דערשראקן און ער האט אפגעמאכט אז ער גייט צום קעניג.

געזאגט און געטוהן, ער האט גענומען דעם רשות צעטל און ער איז געלאפן צום קעניג אינמיטן די נאכט, אויפן וועג צום פאלאץ איז ער אדורך געגאנגען די הכנסת אורחים און ער הערט ארויס פון פענסטער ווי איינער זינגט מיט א וויינעדיגע קול דעם פסוק לעושה נפלאות גדולות לבדו איינמאל און נאכאמאל, דער סוחר טראכט צו זיך: "ווען דער איד זאל וויסן וואסערע גרויסע ניסים מיר דארפן יעצט, וואלט ער זיך גארנישט אזוי אונטער געזינגען" און ער איז זיך ווייטער געגאנגען צום פאלאץ.

די רשות צעטל וואס ער האט געהאט האט אים געעפענט אלע טירן און טויערן, קודם איז ער געגאנגען צו די מאמע פונעם קעניג אזוי ווי זיין טאטע האט אים געהייסן, ער האט איר אויפגעוועקט פון שלאף און געוויינט פאר איר זי זאל רחמנות האבן אויף די אידן, ער האט איז דערציילט אלעס וואס זיין טאטע האט אים געזאגט אין חלום, זי - די מאמע - וואס האט שטארק מפיר טובה געווען פאר דעם וויין סוחר, האט אים צוגעזאגט אז זי וועט גיין מיט אים צום קעניג און אים בעטן מבטל צו זיין די שלעכטע גזירה.

צוזאמען זענען זיי געגאנגען צום קעניג און אים אויפגעוועקט, די מאמע האט זיך

בעל שם טוב, פאר זיין טאכטער אָדל אין פאר דעם סופר רבי צבי.

חול המועד זענען זיי דריי ארויף אויפ'ן שיף אין אַנגעהויבן פֿאַרן אויפן וועג צו אַרץ ישראל, אינמיטן וועג האט דער ים אַנגעהויבן זיך צו וואַרפֿן און שטורעמען, עס איז געוואָרן אַ געפֿערליכע שטורעם ווינד און עס האט אויסגעזעהן אז די שיף וועט זיך צוברעכן און אלע וועלן אַריינפאלן אין ים, דער קאפיטאן האט געהייסן פֿאַר יעדן אַריינצוואַרפֿן אלע פֿעקלעך אין ים גרינגער צו מאַכן דעם שיף אָבער עס האט גאַרנישט געהאַלפֿן, די שיף האט געהאַלטן ביים אַיינזינקען.

דער בעל שם טוב האט געוואוסט אז דער שטורעם ווינד איז צוליב אים, און אז ער האט צוויי ברירות, אָדער אַריין צו וואַרפֿן אין ים זיינע הייליגע שריפטן וואס ער האט געהאט מיט זיך, (עס איז דא וואס זאגן אז דאס איז געווען דער ספר תהלים געשריבן דורך דוד המלך אליינס, און עס איז דא וואס זאגן אז דאס איז געווען געשריבענע תורות וואס דער בעל שם טוב האט באקומען פון אַ באַהאַלטענעם צדיק רבי אַדום בעל שם) אָדער דאַרף זיין טאכטער אָדל אַריינפאלן אין ים.

דער בעל שם טוב האט ענדערשט געוואלט טוהן די צווייטע וועג, ווייל ער האט געוואוסט אז זיין טאכטער אָדל די צדיקת וועט זיכער געראטעוועט ווערן, און אָפֿשן אזוי וועט ער קענען אַנקומען קיין אַרץ ישראל, אָבער אָדל האט אים געזאָגט אז ער זאל ענדערשט אַריינזוואַרפֿן די הייליגע ספֿרים וואס ער

ווייטער אהיים שפאצירט.

פֿסח אינדערפֿרי ווען מען איז געגאַנגען אין שוהל, איז דער וויין סוחר ארויף אויפ'ן בימה און געבעטן רשות צו זאָגן עטליכע ווערטער, ער האט דערציילט די גרויסע נס וואס דער אייבערשטער האט מיט זיי געטוהן די נאכט, און ער האט אויף צוגעלייגט אַן אינטערעסאַנטע זאַך וואס ער האט געהערט ווי אַ איד זיינט קודם דעם פֿסוק לעושה נפֿלאות גדולות לבדו מיט אַ וויינעדיגע ניגון און דערנאָך מיט אַ לעבעדיגע ניגון.

ווען מען האט זיך נאכגעפֿרעגט איז מען געוואויר געוואָרן אז דאס איז געווען דער בעל שם טוב, און אזוי איז זיין הייליגע נאָמען פֿאַרשפֿרייט געוואָרן ביי די אידן אין אינסטאַנבול.

אַ שטורעם ווינד אויפֿן ים

נאָך די ערשטע טעג יום טוב האבן די פֿאַר-פֿאַלק זיך געזעענט פֿונעם בעל שם טוב, זיי האבן אים געפֿרעגט: "מיט וואס קענען מיר אייך באַצאלן פֿאַר די בִּרְכָה וואס איר האט אונז אַנגעוואונטשן מיר זאלן זוכה זיין צו האבן קינדער?" דער בעל שם טוב האט זיי געזאָגט אז ער דאַרף גאַרנישט, נאר אז זיי זאלן אים קויפֿן דריי זיצן אויף אַ שיף צו אַרץ ישראל, זיי האבן זיך געפֿריידט דאס צו טוהן און זיי האבן געטראָפֿן אַ שיף וואס פֿאַרט אין חול המועד צו די שטאט יפו אין אַרץ ישראל, זיי האבן גלייך געדונגען דריי פֿלעצער פֿאַרן

דארט אויפן אינגל האבן געוואוינט רויבער'ס וואס זענען געווען מענטשן פֿרעסערס, אזוי ווי די רויבערס האבן געזעהן ווי א שיף איז דארט אנגעקומען, זענען זיי גלייך ארויף אויפן שיף און געכאפט אלע מענטשן, געבינדען הענט און פיס, און גלייך גענומען זיך אויסשארפן די מעסערס צו שחט'ן די מענטשן און זיי אויפפֿעסן.

דער בעל שם טוב איז געליגן אויפן פֿלאר געבינדען הענט און פיס געבן זיין תלמיד רבי צבי דער סופר וואס איז אויך געווען געבינדען, רבי צבי פֿרענט פון זיין רבי'ן דעם בעל שם טוב: "רבי וואס טוען מיר דא? ווי אזוי גייען מיר ארויס פון דא?", דער בעל שם טוב האט אים געענטפֿערט: "איך ווייס נישט, איך געדענקט גארנישט, אפשר געדענקסטו עפעס?" רבי צבי האט געענטפֿערט: "איך געדענק אויך גארנישט, נאר די אלף-בית געדענק איך", דער בעל שם טוב האט אים געזאגט: "זייער גוט, הייב אן צו זאגן די א-ב" רבי צבי האט אנגעהויבן צו זאגן און דער בעל שם טוב האט נאכגעזאגט יעדע אות.

ווען זיי האבן געענדיגט די א-ב האט זיך דער הייליגער בעל שם טוב צוריק אלעס דערמאנט, און ער האט גלייך אנגעהויבן צו בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל זיי ארויסראטעווען, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז מען האט געהערט הויך פייפן פון שיפן וואס קומען אן, אדער פייפן פון רייטערס וואס קומען צו פארן, ווען די

האט מיט זיך, ווייל פון איר וועט ארויסקומען א קינד וואס וועט שרייבן שענערע און בעסערע ספרים פון דעם, דער בעל שם טוב האט טאקע אזוי געטוהן ער האט אריינגעווארפן די הייליגע שריפטן, און דער ים האט זיך אפגעשטילט, דאס האט פאסירט אין שביעי של פסח און דעמאלטס זענען זיי געראטעוועט געווארן פון א זיכערע טויט.

דער קינד פון וואס אדל האט גערעדט, האט זי געמיינט מיט דעם דעם הייליגן רבי'ן, ווייל ווי באקאנט האט אדל געהאט צוויי זוהן און איין טאכטער, די צוויי זוהן די צדיקים רבי ברוך פון מעזעביזש זי"ע און רבי אפרים פון סדילקוב זי"ע דער בעל דגל מחנה אפרים האבן ביידע נישט איבער געלאזט צופיל ספרים אבער די טאכטער פיגא האט געבוירן דעם הייליגן רבי'ן וואס האט איבער געלאזט אסאך ספרים, וואונדערליכע ספרים וואס ביז היינט זענען זיך נאך אלע אידן מחיה מיט דעם, און דאס האט אדל געמיינט, און דערפאר פירן זיך אנשי שלומינו ברוסלב'ע חסידים צו מאכן א גרויסע סעודה אחרון של פסח, ווייל דעמאלטס איז די צדיקת אדל געראטעוועט געווארן און דורך דעם איז דער הייליגער רבי געבוירן געווארן.

געפאנגען ביי די רויבערס

די שטורעם ווינד האט זיך טאקע אפגעשטילט אבער די שיף איז פארשלעפט געווארן ערגעץ ביי א בארטן פון אן אינגל,

אז די גאנצע שטורעם ווינד איז נאר געשעהן וועגן אים, האט ער אפגעמאכט אז ער גייט צוריק אהיים פארן, עס זעהט אויס אז עס איז נאך נישט געקומען די ריכטיגע צייט, און ער דארף זיך נישט עקש'ענען יעצט צו גיין אויף ארץ ישראל, זיי זענען צוריק ארויף אויפן שיף, עס איז געקומען א שטארקע ווינד וואס האט זיי גלייך געטראגן צוריק אויף טערקיי און ביז עטליכע שעה זענען זיי געווען צוריק אין טערקיי, פון דארט איז דער הייליגער בעל שם טוב אהיים געפארן, און ער איז מער נישט געפארן אויף ארץ ישראל.

שלום

דער גרויסער נס איז געשעהן אחרון של פסח, און אלץ זכר צו דעם מאכן אלע חסידישע אידן א גרויסע סעודה אים אחרון של פסח און מען פריידט זיך צום גרויסן נס, און מען רופט די סעודה "דעם בעל שם טוב'ס סעודה", אנדערע רופן דאס "משיח'ס סעודה", ווייל דער הייליגע בעל שם טוב איז געראטעוועט געווארן דורך די א-ב וואס דאס ניצט מען צו פעטן דעם אייבערשטן אזוי ווי אויבנדערמאנט, און דער רבי האט געזאגט אז משיח וועט איינגעמען די גאנצע וועלט דורך תפלה, אז ער וועט אויסלערנען פאר יעדן צו רעדן צום אייבערשטן, דערפאר ווערט עס אנגערופן משיח'ס סעודה, ווייל דאס וועט משיח אויסלערנען פאר די גאנצע וועלט, און ווי וואויל און ווי גוט איז פאר דעם

מענטשן פרעסערס האבן דאס געהערט האבן זיי זיך דערשראקן, און אנטלאפן פון דארט, און אזוי זענען זיי די צווייטע מאל געראטעוועט געווארן פון טויט.

די סוד פון די אותיות

ווי אזוי זענען זיי געראטעוועט געווארן דורך די אותיות? ווייל אלע ווערטער זענען דאך צוזאם געשטעלט פון אותיות, און דאס איז די יצאה פאר א יעדע פראבלעם אז מען זאל רעדן ווערטער צום אייבערשטן מען זאל פעטן דעם אייבערשטן אויף אידיש אלעס וואס מען דארף און אזוי וועט מען זיכער געהאלפן ווערן.

און אויב ווייסט מען נישט וואס צו רעדן צום אייבערשטן קען מען ניצן די אותיות דורך דעם צו רעדן צום אייבערשטן, מען גייט לויט די א-ב, ל'משל: א - אויגן, מען זאל האבן הייליגע אויגן, די אויגן זאל נישט וויי טוהן, אמונה - מען זאל האבן א ריינע אמונה, אורחים - מען זאל זוכה זיין אריינצונעמען אורחים, ב' - בנים, מען זאל האבן געזונטע ערליכע קינדער, ג' - געלט מען זאל האבן אסאך געלט גרינגערהייט, און אזוי ווייטער פעהט יעדער דעם אייבערשטן די זאכן וואס מען דארף לויט די א-ב.

צוריק אהיים

ווען דער בעל שם טוב האט געזעהן וואס עס איז געשעהן, און ער האט פארשטאנען

וואס טוט שוין יעצט דאס וואס מ'שייח וועט
אזיסקלערנען, ער רעדט שוין צום אייבערשטן
וועט אים זיכער גוט זיין אויף די וועלט און

(חדשות ברסלב)

משנכנס אדר

"משנכנס אדר מרבין בשמחה", צו דערמאנען פאר יעדן איינעם אז מען זאל געדענקן צו זיין זייער פרייליך, און צו טוהן אלע פעולות צו זיין פרייליך, און מיט דעם וואס מען איז פרייליך דעם חודש, איז מען ממשיך אלע גוטע השפעות וואס קומט אראפ אין די טעג. די גמרא זאגט (ביצה ט"ו): הרוצה שיתקיימו נכסיו ישע בהן אדר, שנאמר אדר במרום ה', בפשטות מיינט עס אז ווער עס וויל אז זיינע פעלדער זאלן גוט וואקסן, זאל איינפלאנצן א געוויסע גראז וואס הייסט "אדר". אבער דאס איז אויף מרמז דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות שמחה, חלק ב, סימן א): מי שהוא שמח תמיד על ידי זה הוא מצליח, ווער עס איז שטענדיג פרייליך וועט מצליח זיין אין אלעס. און דערפאר זאגן די חז"ל "הרוצה שיתקיימו נכסיו" - ווען איינער וויל מצליח זיין ברוחניות ובגשמיות, "ישע בהן אדר" - זאל ער ביי זיך איינפלאנצן די מדת השמחה פון חודש אדר, און די שמחה וועט אים באגלייטן און העלפן אז ער זאל שטענדיג מצליח זיין.

ווי אזוי קען מען וויסן
אויב מען איז פרייליך?

ווי אזוי קען א מענטש וויסן אויב ער איז טאקע פרייליך? ווען די שמחה גיסט זיך איבער, און מען מאכט פרייליך אויף אנדערע

ווען עס קומט חודש אדר, הייבט מען שוין אן צו שפירן די ליכטיגקייט פון יום טוב פורים, אין ירושלמי (יש מסכת מגילה): ווערט געברענגט, אז אין גאנץ חודש אדר קען מען ליינען די מגילה, און אזוי ווערט גע'פסק'נט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן תרפ"ח, סעיף ז'): אז ווער עס פארט ארויס אויף א ווייטע וועג און ער קען נישט ווארטן ביז פורים, און ער קען נישט מיטנעמען א מגילה, קען ער שוין ליינען די מגילה פון אנהויב חודש אדר. זעהט מען פון דעם אז גלייך אין אנהויב חודש אדר, איז שוין דא די ליכטיגקייט פון פורים.

דערפאר זאגן די חז"ל (תענית כ"ו): משנכנס אדר מרבין בשמחה, גלייך ווען מען טרעט אריין אין חודש אדר דארף מען פארמערן צו זיין פרייליך, און חז"ל זענען מדייק "מרבין" - מען דארף "פארמערן" מיט שמחה, ווייל באמת האט אונז דער הייליגער רבי געלערנט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד): מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, א גאנץ יאר דארף מען אויף זיין פרייליך. נאר חודש אדר דארף מען נאך מער פארמערן צו זיין פרייליך, און טוהן אלעס וואס מען קען צו זיין פרייליך.

משנכנס אדר מרבין בשמחה

דערפאר פירט מען זיך אז ווען עס קומט חודש אדר, הענגט מען אויף גרויסע טאוולען

אזוי אויף איז דער חודש אדר א חודש וואס מען טוט תשובה, אבער יעצט איז עס תשובה מאהבה און מיט שמחה, און מיט דעם גרייט מען זיך צו צום חודש ניסן וואס איז דער חודש הגאולה, בניסן עתידין להגאול, און מיט די שמחה פון דעם חודש קען מען פארעכטן אלעס וואס מען איז נישט געווען גענוג פרייליך אנאנץ יאר.

דער הייליגער רבי זאגט (השטות לחיי מוהר"ו): אז אדר איז די ראשי תיבות פון ראש ד'ב'רה א'מת. קען זיין דער פשט לויט ווי די גמרא זאגט (קידושין ל"א): אויף דעם פסוק (תהלים קי"ט, ק"ס): ראש ד'ב'רה א'מת, פרעגט אויף דעם די גמרא ראש ד'ב'רה ולא סוף ד'ב'רה? - נאר די אנפאנג ווערטער זענען אמת, און די סוף נישט? זאגט די גמרא אלא מסוף ד'ב'רה ניבר שראש ד'ב'רה אמת, פונעם סוף זעהט מען אז די אנפאנג איז אויף אמת.

דאס קען זיין איז דער הייליגער רבי מרמז, אדר איז ראשי תיבות ראש ד'ב'רה א'מת, אז חודש אדר וואס איז דער לעצטער חודש פונעם סדר החודשים, ווען מען איז פרייליך אין דעם חודש, איז מען מיט דעם מתקן די אלע חדשים וואס מען איז נישט געווען פרייליך, ווייל פון דעם לעצטן חודש, ווען מען איז דעמאלט פרייליך, ווייזט מען מיט דעם אז מען האט באמת געוואלט זיין פרייליך אויף א גאנץ יאר, און עס ווערט גערעכנט ווי מען וואלט געווען פרייליך א גאנץ יאר.

אידן, דעמאלטס ווייסט מען אז מען איז באמת פרייליך.

און דערפאר זעהט מען אז די מצות פון חודש אדר זענען פיל מיט צדקה וחסד, ווייל ווען א מענטש איז פרייליך וועט ער טוהן צדקה וחסד מיט אנדערע, צו מאכן פרייליך אנדערע אידן אויף.

עס הייבט זיך אן מיט שבת שקלים, וואס מען רופט שוין אויס צו געבן שקלים, צו געבן צדקה, און דערנאך ערב פורים פירט מען זיך צו געבן מחצית השקל פאר צדקה, און דערנאך פורים אליין איז דאך פיל נאר מיט צדקה וחסד, משלוח מנות, מתנות לאביזנים, סעודת פורים מיט די משפחה און פריינד, און אויף פון פורים וואס איז דרייסיגטעג פאר דער יום טוב פסח, הייבט מען שוין צוזאם געמען קמחא דפסחא פאר ארימעלייט אויף פסח, קומט אויס אז גאנץ חודש אדר איז פארבינדען מיט צדקה וחסד. ווייל ווען א מענטש איז פרייליך, וויל ער אויף מאכן פרייליך אנדערע מיט צדקה וחסד.

תשובה מיט שמחה

אזוי ווי חודש אלול איז א חודש וואס מען טוט תשובה מיראה, מען האט מורא פונעם יום הדין ראש השנה, און מען גרייט זיך צו א גאנצע חודש מיט תשובה און מעשים טובים צו קענען זוכה זיין בדין, דער אייבערשטער זאל אנשרייבן ראש השנה א גוט געבענטשט יאר.

די נאנצע יאר איבערנעדרייט צום גוטן, אלע
עבירות ווערן איבערנעדרייט צו מצות.
וואויל איז דעם וואס איז פרייליך אין חודש
אדר, וועט ער זיכער האבן אלעס גוטס.

(שיחות מוהרא"ש, חדש אדר)

און ווען מען טוט תשובה מאהבה, זאגט די
גמרא (יומא פ"ו:): אז דאן ווערן אלע עבירות
איבערנעדרייט אויף מצות. און דערפאר ווען
עס קומט חודש אדר און מען טוט תשובה
בשמחה ווערט מקוים ר'אש ד'ברך א'מת,
אזוי ווי די גמרא זאגט, אז פון סוף יאר ווערט

נישט אויפגעבן

דאס איז די טייטש פון יאוש, דאס מיינט אז מען האט שוין אויפגעגעבן, מען האט שוין אפגעמאכט אז היינט קען מען שוין נישט זיין קיין ערליכער איד. אבער דאס איז זיכער נישט אמת. דער הייליגער רבי לערנט אונז אז אין שום יאוש בעולם כלל - עס איז נישט פארהאן אזא זאך ווי יאוש, די גאנצע וועלט איז איין שטיק באשעפעה, עס איז גארנישט דא אויסער דעם אייבערשטן, אלעס פירט דער אייבערשטער, און ווען א מענטש נעמט זיך דאס גוט אריין אין קאפ, קען ער שטענדיג אנהייבן פון דאסניי צו דינען דעם אייבערשטן, צו רעדן און צו בעטן דעם אייבערשטן, און דורך דעם זוכה זיין צו זיין א צדיק און אן אמת'ער ערליכער איד, ער קען אויף זוכה זיין צו זיין א למדן און א גאון. אלעס ווענדט זיך נאר וויפיל א מענטש איז גרייט צו אינוועסטירן און צו הארעווען און צו בעטן אסאך דעם אייבערשטן. ווען א מענטש וועט נישט אויפגעבן און נישט אויפהערן צו בעטן, קען ער צוקומען צו די גרעסטע מדרגות אויף די וועלט.

מסתמא האט ער נישט

גענוג געהארעוועט

דער הייליגער רבי נתן איז אמאל געקומען צום הייליגן רבי'ן און דער הייליגער רבי

יעדער איד קען זוכה זיין אויף די וועלט צו די גרעסטע מדרגות, יעדער איד קען זיין א גרויסער צדיק און רבוק צום אייבערשטן שטענדיג. אבער ווען מען קוקט זיך ארום זעהט מען אז רוב מענטשן טראכטן נישט אז זיי וועלן נאך אמאל זיין א צדיק, רוב מענטשן טראכטן נישט אז זיי קענען נאך אינגאנצן ארויס קריכן פון זייער שלעכטס אין וואס זיי ליגן. דאס קומט פון יאוש, רוב מענטשן האבן שוין אויפגעגעבן, און זיי טראכטן שוין נישט אז זיי וועלן נאך קענען מצליח זיין און זיין אמת'ע ערליכע אידן. אפילו פון דרויסן זעהט אים אזוי ווי אלעס גייט אן געהעריג, מענטשן קומען, מענטשן גייען, מענטשן זענען פארנומען יעדער מיט זיין זאך, עס זעהט בכלל נישט אים ווי עס פעלט זיי עפעס. אבער ווען מען קוקט גוט זעהט מען אז רוב מענטשן חלומ'ען אפילו נישט אז זיי קענען נאך אמאל זיין אן אמת'ער ערליכער איד, אז זיי קענען נאך אמאל זיין אינגאנצן רבוק צום אייבערשטן, און לעבן שטענדיג מיטן אייבערשטן. מענטשן מיינען אז דאס איז נאר א זאך וואס איז געווען אמאליגע צייטן, אמאל זענען געווען צדיקים, אמאל זענען געווען תלמידי חכמים און גאונים, אמאל זענען געווען מענטשן וואס האבן געלעבט מיטן אייבערשטן, אבער היינט איז דאך אזא שוואכע דור, און עס איז שוין נישטא היינט די אלע זאכן.

מיר זענען דאך פשוטע מענטשן, ווען דער רבי האט דאס געהערט האט ער זיך זייער געבייזערט און געזאגט: "דאס איז אייער טעות! איר מיינט אז איך בין צוגעקומען צו מיינע מדריות ווייל איך האב געהאט א גרויסע נשמה, אדער ווייל איך בין אן אייניקל פון בעל שם טוב. אבער דאס איז נישט אמת. אפילו איך וואלט געווען דער פשוטסטער מענטש, און איך וואלט געבוירן געווארן ביי א גאר פשוטער איד, וואלט איך אויך צוגעקומען צו די זעלבע זאכן, ווייל אלעס ווענדט זיך נאר אין וויפיל מען הארעוועט, אין וויפיל מען רעדט צום אייבערשטן, און אין וויפיל מען דעהאלט זיך און מען געבט נישט אויף".

דאס אליין אז א מענטש געבט נישט אויף, ער ווייסט אז ער האט נאך א האפענונג אז ער קען נאך אמאל ווערן אן ערליכער איד, דאס איז שוין א גרויסע מדריתה, ווייל ליידיגער זענען דא זייער אסאך וואס האבן שוין אויפגעגעבן.

און דאס זעהט מען בגשמיות אויף, אזיב איינער איז מצליח בגשמיות איז דאס נאר ווייל ער געבט נישט אויף, ער פרובירט נאכאמאל און נאכאמאל מיט עקשנות. ווען א מענטש עפענט א ביזנעס, אזיב וועט ער זיך דערשרעקן און אויפגעבן צוליב יעדע דורכפאל וואס ער וועט האבן וועט ער קיינמאל נישט קענען מצליח זיין, אבער איינער וואס איז שטארק ביי זיך, און נישט

האט דאן גערעדט איבער דעם אז יעדער קען צוקומען צו די גרעסטע מדריות, מען דארף נאר הארעווען און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, און נישט ווערן צובראכן און קיינמאל נישט אויפגעבן. האט דער הייליגער רבי נתן געפרעגט דעם רבי'ן אויף א געוויסע גרויסער מענטש, "און וואס איז מיט יענעם? ער האט אסאך געהארעוועט און ער איז נישט צוגעקומען אסאך?" דער הייליגער רבי נתן האט געמיינט אז דער הייליגער רבי וועט אים זיכער ענטפערן אז דאס האט צו טוהן מיט די נשמות, אבער דער הייליגער רבי האט אים געענטפערט: "מסתמא האט ער נישט גענוג געהארעוועט!" ווייל דאס איז קלאר אז ווען א מענטש געבט נישט אויף די רצון, ער איז זיך נישט מייאש, און ער הארעוועט און בעהט אסאך דעם אייבערשטן, וועט ער זיכער צוקומען צו די גרעסטע מדריות.

א הויכע נשמה?

איינמאל האט דער הייליגער רבי גערעדט מיט אנשי שלומינו אז עס איז נישט דא קיין אנדערע תכלית אויף די וועלט נאר צו דינען דעם אייבערשטן, און דאס איז די בעסטע זאך אויף די וועלט און דאס ברענגט דעם מענטש צו אלע מדריות, האבן זיך עטליכע אנשי שלומינו אנגערופן צום רבי'ן: "ווי אזוי קענען מיר זיך פארגלייבן צום רבי'ן? דער רבי האט זיכער א העכערע נשמה, און דער רבי איז אן אייניקל פונעם הייליגן בעל שם טוב, אבער

זיכער מצליח זיין.

נאר א מענטש איז ארום גענומען מיט די שלעכטע מלאכים וואס ער האט באשאפן מיט זיינע צבירות, און דאס פארררייט די קאפ פונעם מענטש אז ער זאל נישט זעהן וואס ער טוט אויף, און דערפאר געבט ער אויף.

אבער ווען א מענטש שטארקט זיך, און מיט זיינע אלע דורכפעלער, רעדט ער ווייטער צום אייבערשטן, וועט צוביסלעך ווערן אפגעוואשן פון אים זיין שלעכטס, און ער וועט ווערן אן אמת'ער ערליכער איד, זיין דבוק צום אייבערשטן און האבן א גליקליך לעבן אויף דער וועלט און אויף יענע וועלט.

(שיחות מזהרא"ש חלק י' ערך יאוש)

קיין חילוק וויפיל שוועריקייטן ער האט, וויפיל דורכפעלער ער האט, און אפילו ער באקומט אסאך קאנקורענטן, אויב ער שטארקט זיך און ער געבט נישט אויף איז ער צום סוף מצליח.

דאס איז בגשמיות, און זיכער אזוי ביי רוחניות, אויב מען געבט אויף צוליב דעם וואס מען האט שוין געהאט אסאך דורכפעלער וועט מען זיכער קיינמאל נישט מצליח זיין, אבער ווען א מענטש שטארקט זיך, און ער ווייסט און געדענקט אז יעדע ווארט וואס ער רעדט צום אייבערשטן איז א געוואלדיגע הצלחה וואס מען קען זיך גארנישט פארשטעלן, און ער בעהט און בעהט איינמאל און נאכאמאל, וועט ער

נישט זיין אלט

עס מיט א געשמאק, אבער באַמט דארף מען יעדע מעריב דאווענען אזוי, ווען מען הייבט אן יעדע מאל פון גיי, דעמאלטס איז יעדע תפלה די ערשטע תפלה וואס מען דאווענט, און מען דאווענט עס מיט גרויס געשמאק.

און די זעלבע איז ביים לערנען, יעדע מאל וואס מען זעצט זיך לערנען, צו זאל עס זיין מקרא, משנה, גמרא, אדער מדרש, זאל מען אנהייבן פון פריש, "איך גיי יעצט די ערשטע מאל לערנען די נייע לימוד", און ווען א איד פירט זיך אזוי וועט ער זייער מצליח זיין, ווייל דער עיקר איז זיך שטענדיג צו באנייען און מאכן שטענדיגא פרישע התחלה.

דער הייליגער רבי נתן האט דערציילט אז ביים הייליגן רבי'ן האט מען דאס אויף געזעהן ווי ער האט זיך שטענדיג באנייעט, נאכדעם וואס ער האט געענדיגט מגלה זיין געוואלדיגע תורות און השגות, האט מען אים גלייך נאכדעם געטראפן וויינען און בעטן דעם אייבערשטן "זוי אזוי קען איך זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד?", ווייל ער פלעגט אייביג אנהייבן פון פריש, און אזוי איז ער צוגעקומען צו די העכסטע מדרגות.

דער זינגער

עס איז געווען אמאל א מעשה ביי א גרויסער קעניג וואס האט אויסגעלערנט נאר

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו, סימן נ"א): אז מען טאר נישט זיין אלט ביי זיך, "איך בין שוין אן אלטער ערליכער איד, שוין פון לאנג צוריק", נאר מען דארף זיך שטענדיג באנייען, און אנהייבן פון פריש אזוי ווי עס איז יעצט די ערשטע מאל וואס מען הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן.

און באַמט ווענדט זיך אין דעם די גאנצע הצלחה פון א איד אין עבודת ה', ווען מען באנייעט זיך יעדע מאל פון פריש, הורף דעם שטייגט מען זייער שטארק העכער און העכער.

יעדע זאך וואס מען טוט אין עבודת ה' דארף זיין מיט א פרישקייט אזוי ווי עס וואלט געווען די ערשטע מאל וואס מען טוט עס, מען גייט דאווענען שחרית, "יעצט איז די ערשטע מאל וואס איך גיי דאווענען שחרית", מען גייט דאווענען מנחה, "יעצט איז די ערשטע מאל וואס איך גיי דאווענען מנחה", מען גייט דאווענען מעריב, אפילו מען איז מיד און אפגעמוטשעט פון א גאנצע טאג, פרישט מען זיך אויף ווייל מען גייט יעצט די ערשטע מאל גיין דאווענען מעריב.

מען זעהט אז די ערשטע מעריב פונעם יאר, ראש השנה בינאכט, דאווענט יעדער מיט גרויס פונד און התעוררות, ווייל דאס איז די ערשטע תפלה פון יאר דאווענט מען

זיינע מיניסטארן און אלע זיינע קרובים און באקאנטע, און עס האט זיך ווייטער איבערגע'חזר'ט דאס אלטע, דער זינגער האט אנגעהויבן נאכצולאזן פון זיין פרישקייט און ער האט שוין נישט געזינגען אזוי ווי פריער.

וואס האט דער קעניג געטוהן? ער איז געגאנגען און ער האט בלינד געמאכט דעם זינגער, און ביי די קומענדיגע סעודה האט ער געזאגט פארן זינגער אז ער האט אראפ געברענגט גאר חשובע נייע מיניסטארן און ער זאל זיי ווייזן וואס ער קען, און דער זינגער האט דאך נישט געקענט זעהן ווער עס איז דא האט ער ווייטער אנגעהויבן זינגען אזוי ווי פריער.

די זעלבע איז אויף ביי יעדן מענטש, מען דארף זיך שטארקן און זיך באנייען יעדן טאג פון פריש, אבער ווען מען ווערט שוין נמאס, דארף מען זיך פארמאכן די אויגן און נישט קוקן אויף קיינעם נאר צום אייבערשטן, נישט קוקן און נישט געדענקן גארנישט וואס עס איז געווען ביז יעצט, און מאכן א פרישע התחלה צו דינען דעם אייבערשטן.

און אפילו בנשמיות איז א גרויסע טובה פארן מענטש ווען מען באנייעט זיך שטענדיג ווייל ווען מען ווערט אלט און נאכגעלאזט פאלט מען אריין אין א מרה שחורה און דיפרעסיע, און מען פארלירט די אפעטיט צום לעבן, מען דארף זיך נאר שטארקן און זיך באנייען, און אזוי האט מען א פרייליכע לעבן.

א שיינעם ניגון פאר זיין זינגער, דער ניגון איז געווען זייער באליקט ביים קעניג, און דערפאר האט ער שטענדיג געבעטן דעם זינגער אז ער זאל איבער זינגען דעם ניגון איינמאל און נאכאמאל, און דער קעניג האט זיך זייער שטארק מחיה געווען דערמיט.

אבער נאך א קורצע צייט האט דער זינגער אנגעהויבן צו ווערן נמאס פון דעם ניגון, און ער האט אנגעהויבן נאכצולאזן פון די פרישקייט וואס ער האט געהאט פון אנפאנג, און ער האט שוין נישט געזינגען מיט די זעלבע שטארקייט.

דער קעניג האט דאך אבער יא געוואלט הערן דעם שיינעם ניגון מיטן גאנצן פראכט, איז דער קעניג אויפגעקומען מיט אן עצה, ער האט יעדן טאג געמאכט א גרויסע סעודה, און ער האט איינגעלאדענט יעדן טאג נייע מיניסטארן וואס זאלן קומען צו די סעודה, און אזוי ווי דער זינגער האט געזעהן פרישע פנים'ער, האט ער נאכאמאל איבער געזינגען דעם ניגון מיט א פרישקייט, און אזוי די קומענדיגע טאג האט ער ווייטער געזינגען לכבוד די נייע געסט אז זיי זאלן אויף זעהן וואס ער קען, און דער קעניג האט זיך זייער מחיה געווען צו הערן דעם ניגון.

דער קעניג האט יעדן טאג געזוכט פרישע געסט, אז דער זינגער זאל זיך יעדן טאג אויפפרישן מיטן ניגון, אבער מיט די צייט האט דער קעניג נישט געהאט מער וועם צו רופן, ער האט שוין גערופן אלע

חידוש כּמונִי

מַעֲנֵטֶשׁ אַז מָען אִיז נֶאֱרָנִישֵׁט װערט און אַז מָען װעט שװין נִישֵׁט מִצְלִיחַ זײן, און מָען װערט פֿון דעם זײער צופֿראַכן, אָפּער װען מָען נעמט אַרײן אִין קאַפּ אַז יעדע מינוט אִיז אַ נײַע װעלט, עס אִיז נִישֵׁט קײן חִילוּק װאס מָען האט געטוהן בִּיז יעצט, נִישֵׁט קײן חִילוּק װי אַזױ מָען זעהט אױס, קען מָען זײַ אַיבִיג באַנײען, אױף דעם װעג קען מָען זײער שטאַרק מִצְלִיחַ זײן, און צוקומען צו די גרעסטע מדרִיגות.

(שיחות מוהר״א ש חלק ד')

(חלק ט' וחלק י' ערך התחדשות)

דאס אִיז אױף פֿשט װאס דער הײליגער רבי האט געזאגט חידוש כּמונִי לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, װײל דער הײליגער רבי אִיז געװען דער גרעסטער חידוש טאַקע אִין דעם ענן פֿון התחדשות - זײַ צו באַנײען, ער האט אַרײנגעברענגט די זאַך אַז װאס עס אִיז נאַר געװען בִּיז יעצט קען מָען זײַ אַיבִיג באַנײען פֿון פֿריש און אָנהײבן צו דינען דעם אַיבערשטן.

און די װיכטיגסטע דאס צו געדענקן אִיז װען עס קומט אַרײן מחשבות אינעם

נסיונות ברענגען געניטער

אראפגעקומען אויף דער וועלט, און ווען ער שטארקט זיך אויף די נסיונות, וועט דאס אים צוברענגן צו וויסן זיין נקודה פארן וואס ער איז דא אויף די וועלט, און דאס וועט אים ברענגן צו זיין שלימות.

אפילו משה רבינו

די ספרים הקדושים ברענגן א מעשה אז אין די צייט פון משה רבינו איז געווען א קעניג וואס ער האט געקענט חכמת הפרצוף, ער האט געקענט זעהן די שטריכן פון פנים וואס דער מענטש איז, און ער האט געשיקט א מאלער אז ער זאל גיין צו משה רבינו און אראפמאלן זיין פנים צו קענען זעהן וואס דער משה רבינו איז, אזוי ווי ער האט געהערט די אלע גרויסע זאכן וואס משה רבינו האט געטוהן, דער מאלער האט אזוי געטוהן און געברענגט די מאלעריי צום קעניג.

ווען דער קעניג האט עס געזעהן האט ער זיך זייער געוואונדערט, "דאס איז די בילד פון משה רבינו! דער מענטש פון וועם די האסט געברענגט דאס בילד, זעה איך אז ער איז פיל מיט אלע שלעכטע מדות און שלעכטע תאוות, דאס קען נישט זיין משה רבינו!" ביז מען האט אים מסביר געווען אז משה רבינו איז טאקע געבוירן געווארן מיט אלע שלעכטע מדות, אבער ער האט זיך

יעדער מענטש וואס וויל דינען דעם אייבערשטן, ער וויל זיך מער אנשטרענגען צו טוהן מצות ומעשים טובים, און זיין נאנט צום אייבערשטן, דארף וויסן און געדענקן אז עס גייט אים נישט גיין אזוי גרינג, ער וועט מוזן אריבער גיין אסאך נסיונות און שוועריקייטן ביז ער וועט זוכה זיין צו זיין אן אמת'ער ערליכער איד, מען שטעלט אים אונטער פון הימל נסיונות צו זעהן ווי אזוי ער וועט זיך אן עצה געבן און זיך שטארקן דערויף.

אבער דער פראבלעם איז, אז ווען א מענטש זעהט אז דוקא דעמאלטס ווען ער וויל זיין ערליך וועקט זיך אויף זיין יצר הרע און ער באקומט נאך מער נסיונות, ווערט ער זייער צובראכן פון דעם, און ער געבט אויף די רצון צו זיין אן ערליכער איד, דערפאר דארף מען געדענקן אז אזוי גייט די לעבן, און מען דארף בעטן דעם אייבערשטן זיך צו קענען שטארקן אויף די נסיונות, און ווען ער וועט זיך שטארקן אויף זיי וועט ער זוכה זיין צו נאך שענערע און גרעסערע זאכן, און ווערן אן ערליכער איד.

דער אייבערשטער פרובירט אים יעדן איינעם מיט אנדערע נסיונות, יעדער ווערט אויספרובירט מיט אנדערע מדות רעות, יעדער לויט זיין ענין פארן וואס ער איז

געשטארקט דערזיף, ביז ער האט זוכה געווען
צו וואס ער האט זוכה געווען.

דאס איז א געוואלדיגע חיזוק, אז אפילו א
מענטש זעהט אז עס איז זיך מתגבר אויף אים
אלע שלעכטע מדות, מיינט דאס נאכנישט
אז ער איז א פארפאלענער, נאר פארקערט,
אזיב ער וועט אסאך בעטן דעם אייבערשטן
אז ער זאל זיך אויסארבעטן די שלעכטע
מדות, קען ער נאך זוכה זיין צו אסאך
שענערע זאכן.

דער הייליגער רבי אליינס האט דערציילט
(שבחי הר"ו בהתלה): ווי אזוי אין זיינע אינגע
יארן האט ער געהאט אסאך שלעכטע מדות,
ווי למשל פעס, ער איז געווען א גרויסער
פעסן, אבער ער האט אסאך געארבעט אויף
זיך, אסאך געבעטן דעם אייבערשטן ביז ער
האט זוכה געווען צו צוברעכן די שלעכטע
מדה, ביז ווען ער איז אנגעקומען אויף ארץ
ישׂראל, וואס דעמאלטס האט ער אינגאנצן

אויסגעריסן פון זיך די מדה פון פעס.

אזוי איז אויך געווען ביי אלע צדיקים, זיי
זענען נישט געבוירן געווארן צדיקים, פון
אנפאנג האבן זיי געהאט אסאך שלעכטע
תאוות און מדות, אבער זיי האבן אסאך
געארבעט אויף זיך און זיך געשטארקט אויף
זייערע נסיונות, ביז זיי האבן זוכה געווען צו
וואס זיי האבן זוכה געווען.

אזוי איז אויך ביי יעדן מענטש, דער
אייבערשטער שיקט פאר יעדן אזעלכע
נסיונות וואס איז דוקא פאר זיין נשמה זיך צו
שטארקן אויף זיי אויף די וועלט, און ווען דער
מענטש האט שכל און ער בעט אסאך דעם
אייבערשטן אויף זיינע נסיונות, און ער איז
זוכה זיך צו שטארקן דערזיף, וועט ער זוכה
זיין צוצוקומען צו וואס ער דארף צוקומען
אויף די וועלט, וואויל איז אים אויף די וועלט
און וואויל איז אים אויף יענע וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק ו' ערך נסיונות)

סדר דרך הלימוד

און עס אדורך לערנען ביז צום סוף, מען זאל קיינמאל זיך נישט אפשטעלן נאכאמאל איבער צו חזרו, פאר מען ענדיגט נישט דעם גאנצן ספר, למשל מען זאל זיך מאכן א שיעור אין משניות, אנהייבן פון אנפאנג מסכת ברכות, ביז מען וועט ענדיגן גאנץ ששה סדרי משנה, און ערשט דעמאלטס זאל מען נאכאמאל אנהייבן פון אנהייב, און די זעלבע זאל מען מאכן א שיעור אין גמרא, מען זאל אנהייבן פון אנפאנג, און לערנען איין בלאט נאכן צווייטן, און זיך נישט אפשטעלן פאר מען ענדיגט נישט גאנץ ש"ס, און ערשט נאכדעם נאכאמאל אנהייבן פון אנפאנג ש"ס, און די זעלבע ביי שלחן ערוה, און ביי אלע אנדערע ספרים.

און דער הייליגער רבי האט געזאגט (שם), אז ווען מען לערנט, זאל מען נאר זאגן די ווערטער, און זיך נישט אנשטרענגען צו וועלן גלייך פארשטיין אלעס וואס ער לערנט, אזוי וועט מען אויף א גרינגן וועג, ענדיגן די גאנצע תורה אין א קורצע צייט, און עס איבערגיין נאכאמאל און נאכאמאל, און נאכדעם וועט מען שוין פארשטיין אלעס וואס ער האט געלערנט, און אפילו עס וועט בלייבן זאכן וואס מען וועט נאך אלץ נישט פארשטיין, לוינט זיך עס נאך אלץ, ווייל די גרוסקייט פון לערנען אסאך, שטייגט איבער אלעס.

ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני יהוה (ויקרא יח), דאס זענען די מצוות וואס א מענטש זאל טוהן און ער זאל לעבן מיט דעם, זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן מ"ד), דער פסוק קומט אונז לערנען, אז די תורה איז געגעבן געווארן צו לעבן, דאס מיינט אז עס דארף מאכן פרייליך, און אויב די תורה מאכט נישט פרייליך דעם מענטש, מיינט דאס אז ער האט נישט ריכטיג אפגעלערנט די תורה.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי, אז ווען א מענטש טוט א מצוה זאל ער עס טוהן פשוט, אזוי ווי עס שטייט אין שלחן ערוה אז מען דארף עס טוהן, ער זאל נישט ווערן גערוועזן, צו ער האט עס געטוהן אינגאנצן בשלימות, ווייל די תורה איז נישט געגעבן געווארן פאר מלאכים, וואס קענען טוהן א זאך אינגאנצן בשלימות, די תורה איז געגעבן געווארן פאר אונז פשוטע מענטשן, און מיר דארפן עס טוהן לויט אונזערע מעגליכקייטן פרייליכערהייט.

דערפאר האט דער הייליגער רבי אונז אויסגעלערנט א וועג (שיחות הר"ו סימן ע"ז), ווי אזוי צו לערנען אויף א גרינגן און פרייליכן וועג, אז מען זאל זיך מאכן שיעורים אין אלע ספרים, און מען זאל לערנען נאר אין א סדר, מען זאל אנפאנגען יעדע ספר פון אנהייב,

דעם וועג וואס דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט, צו זאגן אסאך תורה מיט א סדר, וועט ער אריינכאפן זייער אסאך, און ער וועט צום סוף אויף פארשטיין אלעס וואס ער לערנט, ווייל ווען א איד זאגט אסאך תורה, עפענט זיך אויף זיין קאפ, און ער פארשטייט שוין אלעס.

מען דארף געדענקן, אז אזוי ווי דער גוף דארף עסן, און אויב ער עסט נישט קען ער נישט אנגיין, די זעלבע דארף די נשמה אויף עסן, און אן דעם קען ער נישט אנגיין, און די עסן פאר די נשמה איז די הייליגע תורה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו סימן כ"ג): "וואויל איז דעם וואס עסט יעדן טאג אפאר פרקים משניות, און טרינקט אפאר קאפיטלעך תהלים, און טוט זיך אן מיט מצות", ווייל נאר די תורה איז די עסן פאר די נשמה.

אבער פון די אנדערע זייט זעהט עס אויס זייער אינטערעסאנט, סתם צו זאגן? וואס וועל איך האבן פון דעם? וואס וועל איך אויפטוהן מיט דעם? אפשר אין די צייט זאל איך ענדערשט לערנען געהעריג? אויף די אלע קשיות, דארף זיך א מענטש אליינס גוט אנקוקן, "וואס האב איך געטוהן ביז היינט, און וואס טוה איך יעצט", און ווען מען וועט זיך גוט באטראכטן, וועט מען זעהן אז עס לויפן אדורך די טעג און יארן מיט גארנישט, ווייל אויב מען וויל נאר לערנען געהעריג, און רוב צייט קען מען דאך נישט לערנען

אזוי ווי די גמרא זאגט (עבודה זרה י"ט), "א מענטש זאל אייביג לערנען, אפילו ווען ער פארשטייט נישט, און אפילו ער געדענקט גארנישט", אויף שטייט אין זוהר הקדוש (קדשים פ"ה): "ווען א מענטש לערנט די הייליגע תורה, אפילו ער פארשטייט גארנישט, גייט יעדעס ווארט ארויף צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער פריידט זיך מיט יעדן ווארט".

יעדער איד וויל לערנען

דער אמת איז (ליקוטי הלכות, קריאת התורה, הלכה ו, אות ו), אז יעדער איד וויל לערנען, יעדער איד וויל ענדיגן ש"ס און שלחן ערוה, און אלע ספרים, פארנוואס דען לערנען נישט אלע אידן? ווייל א מענטש וויל לערנען נאר אויפ'ן בעסטן וועג, גלייך ווען ער הייבט אן צו לערנען, זאל ער שוין קענען קלאר די גמרא, און ווען ער זעהט אז עס גייט נישט, ווייל ער האט נישט אזא גוטע קאפ, אדער ווייל ער האט געטוהן עבירות וואס האבן פארשטאפט זיין קאפ, הייבט ער אן צו שמועסן און צו פארברענגן, און ווען עס קומט סוף טאג, און ער מאכט זיך א חשבון, אז דער טאג איז אים אריבער געגאנגען מיט גארנישט, ער האט אפילו נישט אריינגעכאפט איין פרק משניות, איין בלאט גמרא, אדער איין סימן איז שלחן ערוה, ווערט ער צובראכן פון דעם, און ער הערט אינגאנצן אויף צו לערנען, אויב אבער ער וועט פאלגן, און לערנען אויף

לְעֶרְנֵט, אַזױ װעט מען אײביג לְעֶרְנֵען תּוֹרָה, נֶאֱדָר בְּרַעֲנָנֵט דְּעַר הײלִיגֶעַר רַבִּי (שם) פֿון מְדַרְשׁ, אַז דָּאס איז גְּלִיחַ צו אײנעם, װאס האט געדונגען אַרְבַּעֶטְעֶר'ס, אַז זײ זאלן אַנפֿילן פֿעסער מיט װאסער, און זײ האָבן אַנגעהויבן אַרײַנצוגײסן, אָבער די פֿעסער האָבן זיך נישט אַנגעפֿילט װײל עס האט געהאט לֶעֱכַעַר, האָבן די נאַרײשע אַרְבַּעֶטְעֶר'ס אױפֿגעהערט צו גײסן, װײל מײר טוען דאָך נאַר נישט אױף, אָבער די קלוגע אַרְבַּעֶטְעֶר'ס האָבן װײטער גענאַסן, װײל זײ האָבן געזאַגט, װאס איז אונז אַ חֵילוֹק צו עס פֿילט זיך אַן אַדער נישט, מען צאַלט אונז סײ ווי די זעלבע געלט, לױט װײפֿיל צײט מײר האָבן געאַרבעט, די זעלבע אָפֿילו אַ מענטש פֿאַרנעסט װאס ער האט געלערנט, װעט ער נאָך אַלץ באַקומען די זעלבע שִׁכָּר, אױף יעדע מײנוט װאס ער האט געלערנט.

די הײלִיגֶעַ תּוֹרָה פֿאַרצײלן אונז (ירושלמי הוריות פֿרק ג, הלכה ה), װען מֹשֶׁה רַבִּינוּ איז געווען אין הַיְמָל, און דער אײבערשטער האט געלערנט מיט אים תּוֹרָה, האט ער אַ גאַנצן צײט פֿאַרנעסן װאס דער אײבערשטער האט געלערנט מיט אים, ביז צום סוף האט דער אײבערשטער אים געגעבן די תּוֹרָה פֿאַר אַ מַתָּנָה, און די תּוֹרָה פֿירן אױס, אַז דער אײבערשטער האט מיט דעם געוואלט װײזן פֿאַר יעדעם, אַז אָפֿילו מען פֿאַרנעסט, זאל מען זיך נישט דערשרעקן פֿון דעם, װײל צום סוף װעט אים דער אײבערשטער געבן די

געהעריג, און אסאך מענטשן קענען בכלל נישט לערנען געהעריג, דערפאר גייט אַוועק די צײט מיט גאַרנישט.

דערפאר זאל זיך אַ מענטש נישט צוהערן צו אײנעם װאס רעדט אים אָפֿ פֿון צו לערנען אױפֿן רבי'נס װעג, צו זאגן אסאך תּוֹרָה, אין די צײט װאס ער זעהט דאָך, אַז זײנע טעג גײען אים אַרײבער מיט גאַרנישט, און װען ער פֿאַלגט דעם רבי'ן כאַפֿט ער אַרײַן אַסאך תּוֹרָה, און עס װעט קומען אײן טאַג, װאס עס װעט אים צוגײן קומען די אַלע פֿרקים מַשְׁנױזוֹת, און די אַלע בלעטער גמרא, און די אַלע סײמנים אין שְׁלַחן עֲרוּה, און אַלע קאַפֿיטלעך תּהִלִּים, װאס ער האט אַרײַנגעכאַפֿט אױף די װעלט.

מען געדענקט נישט

אָפֿילו װען מען געדענקט נישט װאס מען לערנט, בְּרַעֲנָנֵט דְּעַר הײלִיגֶעַר רַבִּי (שיחות הר"ו סימן כ"ז), אַז װאס אַ מענטש האט געלערנט אױף דער װעלט, װעט אים דער אײבערשטער דערמאַנען אױף יענע װעלט, און דער מְדַרְשׁ זאַגט (קהלת פֿרק א, סעיף ל"ד), אַז עס איז אַ גוטע זאַך אַז מען געדענקט נישט װאס מען לערנט, װײל אױב מען װאלט געדענקט אַלעס װאס מען לערנט, װאלט מען אָפֿגעלערנט די גאַנצע תּוֹרָה אין אַפֿאַר יאַר, און נאַכדעם װאלט מען מער קײנמאַל נישט געלערנט, דערפאר האט דער אײבערשטער געמאַכט, אַז מען זאל פֿאַרנעסן װאס מען

וועט ער זיכער אויפהערן צו טוהן עבירות, און דער הייליגער רבי נתן האט דעמאלט געפרעגט דעם הייליגן רבי'ן, דאס איז אויף אזיב א מענטש האט געטוהן זייער גרויסע עבירות פון פנים הברית? האט זיך דער הייליגער רבי גערעגט אויף אים, און אים געזאגט: "דו ווייסט דען די גרוסקייט פון די הייליגע תורה?! די תורה וועט מאכן אז א מענטש זאל אויפהערן צו טוהן סיי וועלכע עבירות ער טוט נאר".

פון יעצט

דער מדרש זאגט (מדרש רבה, תרומה, פרק ל"ג, סעיף ח): אז מען קען שטענדיג אנהייבן "פון יעצט", אפילו עס איז שוין אדורך געגאנגען אסאך יארן וואס מען האט נישט געלערנט, קען מען אנהייבן "פון יעצט", ווייל אזוי ווי א קינד פון א קעניג, וואס מענטשן האבן אים געפאנגען, און אים אוועקגעשליפט צו א ווייטע לאנד, שעמט ער זיך נישט צוריק צו קומען צו געמען זיין טאטע'נס ירושה, ווייל דאס באלאנגט דאך פאר אים, די זעלבע די תורה איז די ירושה פון אידישע קינדער, דערפאר דארף זיך א איד קיינמאל נישט שעמען אנצוהייבן פון יעצט צו לערנען אפילו ביז יעצט האט ער נישט געלערנט.

דער מדרש זאגט (תנחומא תבא): אין אמת'ן וואלט דער אייבערשטער נישט געדארפט געבן די תורה אויף דער וועלט, נאר ווען משיח וועט קומען, נאר דער אייבערשטער

גאנצע תורה פאר א מתנה, און די זעלבע וועט געשעהן מיט יעדן וואס לערנט אויפ'ן רבי'נס וועג, וועט דער אייבערשטער אים געבן צום סוף די גאנצע תורה במתנה, אבער אפילו צום סוף וועט ער אויף נישט געדענקן לוינט זיך עס נאך אלץ, ווייל אויף יענע וועלט וועט מען באקומען פאר דעם זייער שיינע זאכן.

ראטעוועט פונעם יצר הרע

און איינער וואס לערנט אויפ'ן רבי'נס וועג, דארף מער בארנישט מזרא האבן פונעם יצר הרע, אפילו ער האט געטוהן אסאך עבירות, וועט זיין נשמה ווערן ארומגענומען מיט די פרקים משניות, און מיט די בלעטער גמרא, און מיט די סימנים שלחן ערוך, וואס ער האט געלערנט, אזוי ווי די חז"ל זאגן (ירושלמי ראש השנה פרק ה, הלכה ח), ווי נאר א מענטש נעמט זיך פאר, צו לערנען תורה, זאגט דער אייבערשטער, דו ביזט ביי מיר אזוי ווי דו האסט קיינמאל נישט געטוהן קיין עבירות, און די גמרא זאגט (מנחות ק"י): איינער וואס לערנט תורה דארף נישט צוקומען צו קיין שום קרבנות, ווייל די תורה וועט אים שוין פירן אויפ'ן ריכטיגן וועג, און עס וועט אים ברענגן צום אייבערשטן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר דער הייליגער רבי נתן (שיחות הר"ו סימן י"ט): אזיב א מענטש וועט אפמאכן אז ער גייט יעדן טאג לערנען אזיפיל און אזיפיל, א באשטימטע סכום וויפיל ער דארף לערנען,

מְשִׁיחַ וְעַתָּה קוֹמְעוּ, אִין דְּעַר אֵיבְעֶרְשְׁטֵער
וְעַתָּה פֿאַרְלֶערֶנְען די תּוֹרָה, וְעַתָּה עַר קֶענְען
מִיטְהאַלְטֵן דְּעֵם אֵיבְעֶרְשְׁטֵנ'ס תּוֹרָה,
בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

(קונטרס "סדר דרוך תלימוד")

האַט גַעוואָלט, אַז ווען עַר וועט פֿאַרְלֶערֶנְען
די תּוֹרָה, ווען מְשִׁיחַ וועט קוֹמְעוּ, זאל מֶען
קֶענְען מִיטְהאַלְטֵן, האט עַר עַם הַיִינֶט גֶענְעבֵן
פֿאַר אונז, מִמִּילָא אַ יוד וואס לֶעֶרְנֵט תּוֹרָה,
אַפִּילוּ עַר פֿאַרְשְׁטֵיט נישט, אָבֵעַר ווען

סוכות

נאר ביידע זענען אמת, די תפלות שחרית מנחה און מעריב דארף מען זיכער גיין אין שוהל דאווענען מיט מנין, אבער די אנדערע תפלות וואס דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט אז מען זאל רעדן צום אייבערשטן אויף אידיש, און מען זאל דערציילן פארן אייבערשטן אלעס וואס גייט דורך אויפ'ן מענטש, און בעטן ביים אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, אזוי ווי מען רעדט צו א גוטן פריינד, דאס איז זייער גוט צו טוהן אין די סוכה, ווייל די שכינה רוהט דארט און מען קען פילן ווי מען רעדט צום אייבערשטן פנים אל פנים, און מען קען זיך אויסבעטן ביים אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, און מען וועט האבן א גליקליך לעבן.

באקומסט דיין שידוך

אויף איז די סוכה א גוטע פלאץ פאר א בחור צו בעטן ביים אייבערשטן א שידוך, אזוי ווי די גמרא זאגט (ערכין ג): אויפ'ן פסוק (ויקרא כ"ג, מ"ב): **בפסנת תשבנו שבעת ימים, תשבנו בעין תדרו מה דירה איש ואשתו אף סוכה איש ואשתו.**

דערפאר ווען ער א בחור זעצט זיך אריין אין די סוכה, קען ער האבן א גוטע טענה צום אייבערשטן "רבנו של עולם דו האסט געזאגט מה דירה איש ואשתו אף סוכה

די מצוה פון סוכה איז גאר א ספעציעלע מצוה אנדערש פון אלע אנדערע מצוות, ווייל דער מענטש גייט אינגאנצן אריין אין די סוכה, און ער טוט אלע גשמיות'דיגע זאכן אין די סוכה, ער עסט, ער טרינקט און ער שלאפט אין די סוכה, און די אלע זאכן האבן די קדושה פון די סוכה, ווייל דאס איז דאך די מצוה צו זיין אין די סוכה.

און דערפאר פילט יעדער איד א געשמאק ווען מען זיצט אין די סוכה ווייל די שכינה איז דארט און מען פילט מער דעם אייבערשטן אין די סוכה.

און דערפאר איז דעמאלטס די בעסטע צייט צו רעדן צום אייבערשטן אין די סוכה, ווייל דארט ווערן די תפלות שנעלער אנגענומען און מען קען גרינגער פועל'ן ביים אייבערשטן אלעס וואס מען וויל.

עס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן תרל"ט, סעיף ד): וועגן דאווענען אין די סוכה, אז אויב מען וויל דאווענט מען אין די סוכה און אויב נישט נישט, זאגן די פוסקים דארט (מגן אברהם שם סעיף קטן י"ד): אז אויב איז דא אין שטאט א שוהל זאל מען גיין ענדערש דאווענען אין שוהל. דארף מען פארשטיין, איז וועלכע שטאט איז דען נישט דא קיין שוהל אז דער שלחן ערוך זאגט אונז אז דעמאלטס זאל מען דאווענען אין די סוכה?

א שיעור אין אלע חלקים אין די תורה, אין מקרא, אין משניות, אין גמרא, אין שלחן ערוך און אזוי ווייטער, און ער זאל אנהייבן זאגן די ווערטער אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער זאגט און אפילו ער געדענקט נישט וואס ער האט געלערנט. און ווען א מענטש וועט דאס טוהן וועט זיך אים מיט די צייט עפענען די מח און ער וועט פארשטיין אלעס וואס ער האט געזאגט, און אפילו וואס ער וועט נישט קענען אויף די וועלט וועט מען אים אבער אלעס אויסלערנען און דערמאנען אויף יענע וועלט.

די גמרא זאגט (סוכה כח): אז לערנען בעיון זאל מען אינדרויסן פון די סוכה, אבער זאגן תורה בגירסא דאס זאל מען טוהן אין די סוכה, זעהט מען אז אין די סוכה איז די ריכטיגע פלאץ אויסצוניצן די צייט און לערנען אלע שיעורים אויפ'ן דרך הלימוד פון הייליגן רבי'ן, מען געמט זיך אריין א הויפן ספרים אין די סוכה, און מען שפאצירט דורך אביסל פון יעדע שיעור, אביסל חומש, אביסל משניות, אביסל תהלים, אביסל גמרא און אזוי ווייטער, און אזוי וועט מען צוגיין צום שמחת תורה מיט גאר אן אנדער געשמאק וויסענדיג אז מען האט אויסגעניצט די צייט מיט לערנען די הייליגע תורה.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ו)

ערך קדושת מצות סוכה)

איש ואשתו איך בין דא אין די סוכה איך האב געטוהן מיין חלק, יעצט דארפסטו מיר צושטעלן א ווייב, אז איך זאל קענען מקיים זיין די מצוה בשלימות.

און נאך מער זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן מ"ח): אז די מצוה פון סוכה איז מסוגל פאר קינדער, קומט אויס אז פאר א בחור דארף דער אייבערשטער העלפן אז ער זאל חתונה האבן און אויפשטעלן א אידישע שטוב און קענען האבן קינדערלעך, דערפאר איז אין די סוכה די בעסטע פלאץ פאר א בחור צו אויסבעטן א שידוך.

כאפן א שפאציר אין די סוכה...

אין שלחן ערוך ווערט גע'פסק'נט (אורח חיים סימן תרל"ט, סעיף א'): "וואס איז די מצוה פון סוכה? די גאנצע זיבן טעג זאל א מענטש עסן, טרינקן, שלאפן, און שפאצירן אין די סוכה". וואס איז די שפאצירן אין די סוכה? ווער האט דען אזא גרויסע סוכה צו קענען דארט ארום שפאצירן?

עס קען זיין דער פשוט אזוי ווי מען האט פריער געזאגט אז אין די סוכה קען מען זיך גוט אויסרעדן צום אייבערשטן, צו שפאצירן מיטן אייבערשטן אין די סוכה.

אבער עס קען זיין נאך א פשוט, אז אין די סוכה קען מען ארום שפאצירן אין די תורה הקדושה. דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן א מתנה די "סדר דרך הלימוד" (שיחות הר"ו סימן ע"ו): אז א מענטש זאל זיך מאכן

על נטילת לולב

עס שטייט אין זהר הקדוש (תיקוני זהר דף כט.): דער ענין פון שאקלען לולב, ווייל אזוי ווי די אידן זענען דאך געווען אין א קריג מיטן יצר הרע אום יום כיפור, ממילא ווי אזוי קען מען וויסן ווער עס האט געווינען? נאר אזוי ווי מען זעהט ביי א מלחמה אויף דער וועלט, ווי אזוי ווייסט מען ווער עס האט געווינען? מען זעהט דער וואס האלט די געווער אין די הענט דער האט געווינען, די זעלבע דא ווען עס קומט סופות און די אידן האלטן די ד' מינים וואס דאס איז זייער געווער, זעהט מען אז דיין נצח - מיר האבן געווינען.

דארף מען פארשטיין, קודם ביי א געווענליכע מלחמה, וואס איז די פראגע ווער עס האט געווינען? מען קען דאך זעהן ווער עס האט באזיגט וועם, ווייסט מען דאך ווער עס האט געווינען? און צווייטנס דארף מען פארשטיין, דער וואס האט געווינען די מלחמה קען דאך שוין אראפ לייגן דאס געווער, פארוואס זאגט ער אז ווער עס האלט די געווער אין די הענט, דער האט געווינען? פארקערט אויב האלט ער נאך די געווער אין די הענט מיינט אז ער האט נאכנישט געווינען, ער האלט נאך אינמיטן די מלחמה.

זאגט דער הייליגער רבי נתן אז ביי די מלחמה מיטן יצר הרע גייט עס גאר אנדערש ווי ביי א געווענליכע מלחמה, די מלחמה איז א לאנג פארצויגענע מלחמה, און אפילו ווען דער יצר הרע האט באזיגט דעם מענטש

ער האט אים מכשיל געווען מיט ביטערע עבירות, מיינט נאכנישט אז דער יצר הרע האט געווינען, ווייל ווי לאנג דער מענטש שטארקט זיך און ער געבט נישט אויף די מלחמה, ער גייט ווייטער אן, ער טוט תשובה, און ער פרובירט אריינצוכאפן מצות און מעשים טובים איז ער דער געווינער.

דער יצר הרע איז נאר דער געווינער ווען ער קען באווייזן צו צוברעכן דעם מענטש'ס מוט, אז ער זאל אויפגעבן און נישט וועלן מער אנהייבן פון גי, אבער ווי לאנג דער מענטש האלט זיך שטארק, איז ער דער געווינער, און אפילו אויב יעצט איז ער נאך ווייט פונעם אייבערשטן, וועט ער אבער מיט די צייט ווערן אן אמת'ער ערליכער איד.

דאס איז פשוט אין דעם זהר, ווי לאנג די אידן האלטן די ד' מינים די געווער אין די האנט, זיי האבן נאכנישט אויפגעגעבן די מלחמה, מיינט דאס אז זיי האבן געווינען, כאטש פון אינדרויסן קען מען באמת נישט זעהן ווער עס האט געווינען, עס זעהט אויס אזוי ווי דער יצר הרע האט געווינען ווייל ער האט מצליח געווען צו מכשיל זיין דעם מענטש מיט עבירות, אויב אבער דער מענטש האט נאכנישט אויפגעגעבן איז ער באמת דער געווינער.

דערפאר וואויל איז דעם מענטש וואס ווייסט אז דער עיקר ציהל פונעם יצר הרע איז נאר אים צו צוברעכן אז ער זאל אויפגעבן די האפענונג, און ער לאזט זיך נישט פון אים,

שאקלען די נענויעים, וואס פון דעם קען מען נעמען גרויס חיזוק אנצוגיין אין לעבן.

מזרח מעריב

מען שאקלט אויף פארנט און אויף אונטן, דאס ווייזט אויף צוויי מיני מצבים אין וואס א מענטש געפינט זיך, אמאל גייט אים אלעס גוט, ער פילט א געשמאק אין לעבן, א געשמאק אין דינען דעם אייבערשטן, און אמאל גייט אלעס פארקערט, מען שפירט נישט קיין טעם אין גארנישט, אלעס גייט פארקערט ווי מען וויל.

דערפאר שאקלט מען פון פארנט און פון אונטן, סיי ווען עס גייט גוט און סיי ווען עס גייט נישט גוט זאל מען וויסן אז אלעס איז נאר פונעם אייבערשטן, און נאר צו אים זאל מען גיין, און נאר ער קען העלפן.

רום צפון

מען שאקלט רעכטס און לינקס, דאס מיינט רוחניות און גשמיות, דאס הייסט אז מען וויל דינען דעם אייבערשטן סיי מיט רוחניות צו דאווענען און לערנען און טוהן מצות, און סיי מיט גשמיות צו עסן און טרינקן און טוהן אלע באדערפענישן, אויף מיטן אייבערשטן, אזוי ווי די הלכה וואס דער אייבערשטער האט געהייסן.

ווייל עס גייט נישט איינס אן דעם אנדערן, אויב וויל מען נאר רוחניות אן גשמיות וועט עס צופאלן און עס וועט זיך נישט האלטן, און

אפילו ווען דער יצר הרע ווארפט אים אראפ, געבט ער קיינמאל נישט אויף, וועט ער זיכער צום סוף זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד און ער וועט האבן אלעס גוטס אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(ליקוטי הלכות, הלכות שפת הלכה ז' אות נ"ד)

א רפואה פאר די אויגן

אנשי שלומינו פירן זיך צו קוקן אסאך אויפן אתרוג, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות רפואה חלק ב' סימן ד'): אז צו קוקן אויף די אתרוג איז א רפואה פאר אויגן ווייטאג.

און דאס איז סיי בגשמיות, אויב איינעם טוט וויי די אויגן זאל ער קוקן אויפן אתרוג און עס וועט זיך אויסהיילן.

און סיי ברוחניות, ווען א מענטש זעהט אז ער קען זיך נישט היטן די אויגן, ער מוז קוקן אויף זאכן וואס מען טאר נישט, זאל ער קוקן אויפן אתרוג, און ער וועט האבן א רפואה.

(שיחות מוהר"ש חלק ט"ו ערך ארבעה מינים)

די פונות פון שאקלען לולב

עס איז באקאנט אז אין די נענויעים וואס מען שאקלט מיטן לולב, ליגט אין דעם גרויסע זאכן, דער אר"י הקדוש ברענגט אויף דעם גרויסע פונות (פרי עץ חיים שער הלולב פרק ג').

אבער מען קען זאגן אויף פפשטות די פונות וואס מען זאל אינזין האבן ביים

און מען קען שטענדיג צוריק קומען צו אים
(ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ו).

דאס זענען די פוננות אינזין צו האבן בשעת'ן
שאקלען לולב, ווי אזוי מען דרייט נאר מיטן
מענטש איז דער אייבערשטער שטענדיג
מיט אים, און מען קען זיך שטענדיג ווענדן צו
אים, און דערפאר איז טאקע מסוגל בשעת'ן
שאקלען דעם לולב צו בעטן דעמאלטס דעם
אייבערשטן וואס מען דארף, און געהאלפן
ווערן מיט אלעס גוטס ברוחניות ובגשמיות.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ו ערך ארבעה מינים)

די זעלבע פארקערט, מען קען נישט האבן
גשמיות אן רוחניות, דער בעסטער וועג איז
ווען מען שטעלט ביידע צוזאם, מען דינט
דעם אייבערשטן אויף מיט די גשמיות.

מעלה מטה

מען שאקלט אויף ארויף און אויף אראפ,
סיי ווען מען איז אויבן נאנט צום אייבערשטן,
דארף מען וויסן אז מען קען גיין נאך העכער.
און סיי ווען מען איז אראפ געפאלן, מען האט
געטוהן עבירות דארף מען געדענקן אז דער
אייבערשטער איז נאך אלץ דא מיטן מענטש,

ספורים און שיחות פון הייליגן רבי נתן זצוק"ל

וויפיל אייגער?

מען דערציילט נאך אז דער הייליגער רבי נתן ז"ל האט געהאט אויף יעדן וואנט א זייגער, פדאי ער זאל שטענדיג זעהן ווי ס'רוקט זיך די מיניטן און די שעות וכו', און ער זאל אריינכאפן טוב אמתי ונצחי. און אויב ערע לייט פלעגן זאגן אויף דעם א רמז אין לך אדם - שאין לו שעה אויב מען האט נישט קיין זייגער צו קוקן יעדע שעה און אנפילן מיט עפעס גוטס וכו' - דער איז נישט קיין מענטש.

עס זעהט אויס ווי א פשוטע זאך צו קוקן יעדע שעה מען זאל ארויסכאפן עפעס א גוטע זאך, אבער דער אמת'ן אריין ווער עס געוואוינט זיך צו, צו דעם האט אריכות ימים ושינים, ער האט א לאנגען טאג, און ער כאפט ארויס טוב אמתי ונצחי.

(אשר בנחל אידיש חלק ב' מכתב שע"ח)

ווען דו פאלסט אראפ...

דער הייליגער רבי נתן האט געהאט א תלמיד מיטן נאמען רבי שאול טעפליקער, ער איז געווען זייער א גרויסער צדיק, דבוק צום אייבערשטן, ער פלעגט א גאנצן טאג רעדן צום אייבערשטן, און געדינט דעם אייבערשטן מיט גרויס מסירת נפש.

וואס איז געבליבן?

איינמאל האט אויסגעבראכן א שריפה אין שטאט ברוסלב, א גאנצע הויז האט אפגעברענט, דער הייליגער רבי נתן מיט נאך עטליכע אנשי שלומינו זענען געגאנגען קוקן די פלאץ פון די שריפה, האבן זיי געזעהן ווי דער בעל הבית פונעם הויז וויינט זייער, און ער זוכט צווישן די חרבות אויב עס איז נאך געבליבן א גאנץ שטיקל האלץ אדער אייזן, וואס ער וועט קענען איבער ניצן ווען ער וועט צוריק אויפבויען דעם הויז.

האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט פאר זיינע מענטשן: "קוקט ווי דער מענטש גיבט נישט אויף, אפילו זיין הויז האט אפגעברענט, זוכט ער נאך אלץ וואס עס איז איבער געבליבן, און ער וועט צוריק אויפבויען זיין הויז, די זעלבע דארף א יעדער איד טוהן, אפילו דער יצר הרע האט אים געכאפט, און אים אינגאנצן פארברענט, טאר ער נישט אויפגעבן, נאר אויפזוכן ביי זיך די ביסל גוט'ס וואס ער האט נאך ביי זיך, און זיך פרייען מיט דעם, און אזוי וועט ער זיך צוריק אויפבויען און צוריק קומען צום אייבערשטן."

(מקור השמחה,

שיחות, אות ל"ב)

ווי עבודת תיקון חצות, (וואס דאס איז באזויסט אז דאס איז געווען ביים הייליגן רבי נתן איינע פון די שווערסטע עבודות, ער פלעגט זיין אויף דער ערד בעת חצות, און גיסן טייכן טרערן אויף חורבן בית המקדש און צרות ישראל און העלמת הצדיק) פונדעסטוועגן האט ער געזאגט אז זיך אפצוגעבן מיט די קינדער איז ביי אים אזא חשובע עבודה ווי די עבודה פון תיקון חצות.

(אשר בנחל באידיש חלק ד' מכתב תמ"ב)

א פלעשל בראנפן?

אינמאל האט מען דערציילט פארן הייליגן רבי נתן, אז עס זענען דא חסידים וואס האלטן שטענדיג א פלעשל בראנפן אונטערן קישן, און גלייך ווען זיי וועקן זיך אויף, און זעהן אז משיח איז נאכנישט געקומען, טרינקן זיי זיך אן און לייגן זיך צוריק שלאפן, ווייל זיי זאגן אז ווי לאנג משיח איז נאכנישט דא, דארף מען איינשלאפען דעם יצר הרע, ווייל ווען מען שלאפט קען מען נישט טוהן קיין עבירות.

האט דער הייליגער רבי נתן אויף דעם געזאגט: "דאס איז נישט קיין עצה, נאר מען דארף לייגן א תהלים אונטערן קישן, און גלייך ווען מען שטייט אויף, און מען זעהט אז משיח איז נאכנישט דא, זאל מען ארויסנעמען דעם תהלים, און זיך אויסבעטן ביים איבערשטן אז ער זאל אונז ראטעווען פונעם יצר הרע."

(מקור השמחה, שיחות, אות מ"ח)

האט אים דער הייליגער רבי נתן אמאל געזאגט: "שאול, איך האב נאך נישט קיין הנאה פון דיר, נאר ווען איך וועל זעהן אז דו וועסט דיר ווייטער דערהאלטן, און דו וועסט דיר איבערשטן, דאן וועל איך הנאה האבן פון דיר."

ווייל דער עיקר חשיבות פון א איד מעסט זיך, ווען עס גייט אויף אים אריבער שוועריקייטן, ברוחניות ובגשמיות, און ער דערהאלט זיך, און ער קומט נאכאמאל און נאכאמאל צוריק צום איבערשטן.

(מקור השמחה, שיחות, אות מ"ב)

זיין מיט די קינדער

דו זאלסט וויסן דאס דעם הייליגן רבינ'ס זאך איז דער עיקר תמימות און פשיטות, אדוועקווארפן דעם אייגענעם שכל, און זיך פירן ווי א פשוטער ערליכער איד, איך האב געהערט פון הרב החסיד ר' לוי יצחק בנדר ז"ל דאס ער האט געהערט אסאך מאל פון ר' אברהם בן ר' נחמן טולטשינער ז"ל דאס דער הייליגער רבי נתן איז געווען א גרויסער פשטן ער פלעגט זיין מיט זיינע קינדער צוזאמען ביים עסן, און אכטונג געגעבן זיי זאלן זיך וואשן און זיי זאלן עסן, און האט זיי דערציילט מעשיות פון הייליגן רבי'ן, און ער האט אכטונג געגעבן זיי זאלן בענטשן, און ער פלעגט זאגן דאס די עבודה וואס ער לייגט אריין אין זיינע קינדער איז ביי אים אזוי חשוב

אן אמת'ער גוטער פריינד

דער הייליגער רבי נתן איז די ערשטע מאל געקומען צום הייליגן רבי'ן אין די סליחות טעג פאר ראש השנה, ווען ער האט געהערט אז ביים הייליגן רבי'ן איז דער עיקר צו קומען צו אים אויף ראש השנה, איז ער געקומען דעמאלטס די ערשטע מאל אויף ראש השנה, און ער איז שוין דארט געבליבן אויף גאנץ עשרת ימי תשובה.

אין איינע פון די טעג איז ער אריין צום הייליגן רבי'ן, און זיך אויסגערעדט זיין גאנצע הארץ, אלעס וואס גייט אויף אים אדורך, דער הייליגער דער רבי האט אים מחזק געווען, און האט אים געזאגט געוויסע הנהגות ווי אזוי זיך צו פירן, דערנאך האט אים דער דער הייליגער רבי ארויסגענומען אויפ'ן גאס פאר א שפאציר, און ער האט אים זייער מחזק געווען.

אינגעווישן האט דער הייליגער דער רבי ארויף געלייגט זיין הייליג האנט אויף די הייליגער רבי נתן'ס אקסל, און אים געזאגט: "און ווייטער איז זייער גוט אז מען רעדט זיך אויס דאס הארץ פארן אייבערשטן, אזוי ווי מען רעדט זיך אויס פאר אן אמת'ן גוטן פריינד!"

האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט, אז דאן האט ער פארשטאנען אז ער וועט שוין זיכער זיין אן ערליכער איד, ווייל וואס עס וועט נאר אויף אים אדורך גיין, וואס דער יצר הרע וועט אים וועלן צוברעכן, וואסערע

שטערונגען ער וועט נאר האבן, וועט ער אלעס דערציילן פארן אייבערשטן, און בעטן דעם אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן.

(פוכבי אור)

אנשי מוהר"ד)

קוקן צום אייבערשטן

איינמאל איז דער הייליגער רבי נתן געווען אונטערוועגנס, און ער האט געגעסן נאכטמאל אין א גאסט הויז, אינמיטן עסן האט זיך אים געשטעלט א בייין אין האלז, און ער האט זיך געשטיקט רחמנא ליצלן, זיין באגלייטער האט זיך זייער דערשראקן, אבער דער אייבערשטער האט געהאלפן אז ער האט אראפגעשלונגען דעם בייין און ער איז געראטעוועט געווארן.

האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט פאר זיין באגלייטער: "האסטו געזעהן אז ווען איך האב מיר געשטיקט האב איך אויפגעהויבן מיין קאפ אויף ארויף? ווען איך האב געפילט אז איך האב נישט קיין שום עצצה, איך האב אפילו נישט געקענט רעדן צום אייבערשטן, האב איך כאטש געקוקט צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן".

ווייל אפילו ווען מען פילט אז מען קען נישט רעדן צום אייבערשטן, דארף מען כאטש קוקן צום אייבערשטן, מען דארף טוהן כאטש וואס מען קען.

(פוכבי אור, אנשי מוהר"ד, ח')

א פשוטער איד

דער הייליגער רבי נתן האט געזאגט, מען דארף אין די יוגנט אסאך הארעווען בדי אויף דער עלטער זיין א פראסטער ערליכער איד. דאס הייסט זיך פירן זייער פשוט, גלייב מיר צו גיין אין בית המדרש דריי מאל א טאג און דאווענען די דריי תפילות שחרית מנחה מעריב און אינזינען האבן וואס מען דאווענט און וואס מען זאגט, דאס איז די העכסטע מדריגה.

(אשר בנחל אידיש חלק ד' מקתב תכ"ה)

גלוי אליהו

דער הייליגער רבי האט געזאגט פארן הייליגן רבי נתן: "ווען איך בין געווען אין די מערה פון אליהו הנביא, האב איך זיך אויסגעמאלט ווי אליהו איז דארט געשטאנען און גערעדט צום אייבערשטן".

האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט אז ער האט געהאט פון די ווערטער א געוואלדיגע התעוררות, אז אליהו הנביא איז אויף געווען א מענטש, א בשר ודם אויף דער וועלט, נאר ער האט אסאך גערעדט צום אייבערשטן, און דורך דעם האט ער זוכה געווען צו אזעלכע גרויסע מדריגות, ביז ער איז ארויף אין הימל לעבעדיגערהייט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ז חלק ב' סימן ק): אז אלע צדיקים זענען צוגעקומען צו זייערע מדריגות, נאר דורך דעם וואס זיי האבן אסאך גערעדט צום אייבערשטן.

און דערפאר קען א יעדער איד אויף זוכה זיין צו אלעס וואס ער וויל, אויב ער וועט זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום אייבערשטן.

(פוכבי אור)

אנשי מוהר"ו ב"ג

וואס דארפסטו אמת'דיג?

אמאל איז געקומען א איד צום הייליגן רבי נתן ז"ל און האט אים געבעטן ער זאל אים געבן צוויי עצות, איינס אויף רוחניות וויאזוי מען קען זיין אן ערליכן איד, און איינס אויף גשמיות ווי מען קען האבן פרנסה. האט אים דער הייליגער רבי נתן ז"ל געענטפערט: "דו בעט נאר אויף פרנסה, ווייל דאס שפירסטו מיט אן אמת אז עס פעלט דיר, און דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ט'): אז א איד בעט דעם בורא כל עולמים מיט אן אמת עפנט זיך אים אויף די טויערן פון הימל, און ער קריגט וואס ער דארף. און אזוי ווי עס פעלט דיר פרנסה דאס שפירסטו זייער שטארק, און דו מיינסט עס מיט אן אמת, אז דו וועסט בעטן אויף דעם מיט אן אמת און מיט א צעבראכן הארץ וואס דו האסט, ווייל עס פעלט דיר פרנסה, און דו קענסט נישט מפרנס זיין דיין ווייב מיט די קינדער, דעמאלטס וועסטו שוין קענען בעטן אויף רוחניות אויבעט". זעט מען פון דעם אז דער מענטש זאל זיך נישט נארן און ער זאל בעטן וואס עס טוט אים באמת וויי.

(אשר בנחל אידיש חלק א' מקתב מ"ב)

אויף סודות התורה

דער הייליגער רבי נתן האט געזאגט אז עס איז דא באהאלטן גרויסע סודות, ווי אזוי דער אייבערשטער פירט צו א שידוך פאר יעדן.

איינמאל האט זיך א חתן אפגערעדט פארן הייליגן רבי נתן אז עס גייט אים זייער שווער, ער האט נישט קיין געלט צו קויפן מתנות פאר זיין פלה וכו', האט אים דער הייליגער רבי נתן זייער מחזק געווען און געזאגט: "ביי יעקב אבינו איז אויף אזוי געווען ווען ער האט געטראפן זיין פלה, האט ער גארנישט געהאט קיין געלט" האט דער בחור געענטפערט: "ווי אזוי קענט איר מיר צוגלייכן צו יעקב אבינו? דארט איז דאך נישט געווען קיין פשוטע זאכן, עס ליגט אין די מעשיות באהאלטן גרויסע סודות התורה" האט דער הייליגער רבי נתן אים געזאגט: "ביי דיר איז אויף באהאלטן גרויסע סודות התורה!"

ווייל ביי א יעדן איד, וואס עס גייט נאר אויף אים דורך, ליגט אין דעם באהאלטן סודות התורה, און דערפאר דארף מען זיך זייער שטארקן, אפילו ווען מען גייט דורך שווערע צייטן, זאל מען נאר קומען צום אייבערשטן און אים אלעס דערציילן, וועט דער אייבערשטער זיכער העלפן.

(אבני'ה ברזל דף פ"ח)

נישט ווערן צובראכן

פון אנפאנג ווען דער הייליגער רבי נתן איז מקורב געווארן צום הייליגן רבי'ן, האט

ער זיך איינמאל אפגערעדט פארן הייליגן רבי'ן אז ער האט נישט געדאווענט אזוי גוט יום כיפור, ער האט נישט אינזין געהאט דאס דאווענען געהעריג ווי מען דארף.

האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: "אז מען דאווענט נישט יום כיפור, דאווענט מען צו מארגנס ביי גאט'ס נאמען" (דער טאג נאך יום כיפור רופט מען "גאט'ס נאמען").

דאס מיינט אז מען טאר נישט ווערן צובראכן פון קיין שום זאך, אויב האסטו נישט געדאוונט גוט היינט, וועסטו מארגן דאווענען בעסער, מען טאר אבער נישט ווערן צובראכן וועגן דעם.

(אילן החיים אות קי"ג)

א ווילדער בחור

עס איז געווען אמאל אזא סיפור ביים הייליגן רבי נתן ז"ל ס'איז געקומען צו אים א איר א גרויסער ארעמאן און ער האט זייער געוויינט אז ער האט א ווילדן זוהן וואס צוברעכט שוין ביי מענטשנ'ס הייזער, טוט ווילדע שטיקעס, פארברענט זנבות פון קיען וכו', און אלע גוים קומען צו אים זיך באקלאגן און מאנען פון אים ער זאל באצאלן די הזקות וכו', וואס זאל ער טוהן? האט אים דער הייליגער רבי נתן געגעבן א עצה, מאך אים חתונה, וועסטו זעהן ער וועט זיין א אנדערע מענטש, האט ער געפרעגט ווער וועט דען וועלן נעמען אזא ווילדן זוהן? האט אים דער הייליגער רבי נתן גענטפערט

די צייט לויפט

איינמאל איז אריינגעקומען צו דער הייליגער רבי נתן א איד און ער האט געזעהן ווי דער הייליגער רבי נתן האלט אינמיטן רעדן מיט א אינגל און ער איז מעורר דעם אינגל אז עס איז נישטא קיין תכלית אויף די וועלט נאר צו דינען דעם אייבערשטן, און אז ער זאל זיך באפלייסן צו רעדן אסאך צום אייבערשטן און צו לערנען אסאך שיעורים אין די תורה הקדושה.

האט דער איד געפרעגט פון דער הייליגער רבי נתן פארוואס ער פארברענגט די צייט צו רעדן מיט א קליין אינגל, האט אים דער הייליגער רבי נתן געענטפערט: "אט איז ער א אינגל, אט איז ער א בחור, אט איז ער א אינגעלמאן, אט איז ער אן אלטער איד, און אט טראגט מען איהם שוין", און דו זאגסט אז איך פארברענג די צייט?

(אילן החיים, פ"ט)

אויף די בארד זאל עס נישט רינען

דער הייליגער רבי נתן האט נאכגעזאגט פון הייליג'ן רבי'ן: "די וועלט זאגט 'אויב מען עסט שוין יא חזיר זאל עס שוין רינען אויף די בארד', אבער איך זאג 'אויב מען עסט שוין יא חזיר זאל עס כאטש נישט רינען אויף די בארד'".

דאס מיינט אז מענטשן זאגן אז ווען מען פאלט שוין הורף מיט אן עבירה זאל עס כאטש נישט זיין אומזיסט, מען זאל כאטש

זאלסט זעהן נישט צו קלויבן, נאר דעם ערשטן זיווג וואס מען איז מציע זאלסטו נעמען, און פונקט איז אנגעקומען א איד און ער האט געזאגט איך האב א שידוך פאר דיין זיהן, און דער טאטע האט שוין מסכים געווען, און מען האט געשלאסן דעם שידוך, און ער האט שוין חתונה געהאט, נאך די חתונה איז ער אזוי גשתנה געווארן, ביז ער איז געווארן גאר א גרויסער ערליכער איד, דער זיהן האט געהייסן הירש, נאכדעם איז ער געווארן ממש אזא צדיק, אז מען האט אים גערופן אויף דער עלטער דער ווייסער פעטער, ווארום ער איז געווען באלויבט ביי יעדן איינעם. זעהט מען פון דעם אז מען מאכט חתונה א קינד יונג, פארשפארט מען אלע צרות.

(אשר נחל באידיש חלק ג' מכתב שפ"ג)

אויסגענוצט די צייט

אין די טעג וואס מענטשן זענען זייער פארנומען און מען קומט געווענליך נישט אן צו לערנען, ווי למשל ערב פסח, ערב יום כיפור, פורים וכו', דאן האט דער הייליגער רבי נתן געהאט ספעציעלע שיעורים, ער פלעגט האבן א שלחן ערוך אפן אויפן טיש, און ווען ער האט געהאט א מינוט ליידיג איז ער אריינגעגאנגען און געלערנט נאך א סעיד אדער צוויי, און אזוי האט ער אויסגענוצט די צייט די מערסטע וואס איז שוין.

(אילן החיים, פ"ב)

געהאט אזא הארץ וואס האט שטענדיג געברענגט צום אייבערשטן, און ער האט נאר געוואלט אריינברענגען די אמונה אין די גאנצע וועלט.

אינמיטן דעם שמועס האט זיך איינער אנגערופן מיט א קרעכטץ: "פון וואו נעמט מען אזא הארץ אזוי ווי אברהם אבינו?", האט אים דער הייליגער רבי נתן אנגעשריגן: "דו האסט אויף א הארץ, נאר דו באהארצסט עס נישט", דאס מיינט אז יעדער איד קען אנקומען צו די גרעסטע מדריגות פונקט ווי אברהם אבינו, אויב ער זאל נאר וועלן און בעטן דעם אייבערשטן.

א צווייטע מאל האט דער הייליגער רבי נתן געברענגט עפעס א ראיה פאר איינעם פון יצחק אבינו, האט אים יענער געזאגט: "וואס פארגלייכסטו מיר צו יצחק אבינו?", האט אים דער הייליגער רבי נתן געענטפערט: "וואס מיינסטו? אז יצחק האט נישט געהאט קיין יצר הרע? אויב אזוי ווי אזוי האט ער זוכה געווען צו זיין יצחק?"

(ימי מוהרנ"ת, הוספות, קל"ו, קל"ז)

די נייע דירה

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל שפאצירט מיט איינעם אין פעלד, און ווען יענער האט געזעהן אז דער הייליגער רבי נתן קוקט אסאך אויף דער ערד, האט ער געפרעגט פונעם הייליגן רבי נתן פארוואס ער קוקט אזוי שטארק אויף דער ערד.

הנאה האבן דערפון. אבער איך זאג אז מען זאל זיך פרוכירן כאטש צוריק צו האלטן וויפיל מען קען, ווייל יעדע קלייניקייט מאכט אויס.

(ימי מוהרנ"ת, הוספות, ס"ג)

זעהן נאר דאס גוטס

איינמאל איז געקומען צו דער הייליגער רבי נתן זיין תלמיד ר' מאיר פון טעפליק, דער הייליגער רבי נתן האט זיך נאכגעפרעגט אויף געוויסע מענטשן פון טעפליק, און ר' מאיר האט זיי אלע אוועק געמאכט אז זיי האלטן ביי גארנישט, ווען דער הייליגער רבי נתן האט געפרעגט אים אליין ווי אזוי עס גייט אים, האט ער זיך אויף אוועק געמאכט אז ער איז אויף נישט ווי עס דארף צו זיין.

האט אים דער הייליגער רבי נתן געזאגט: "דאס איז דיין פראבלעם, דו האלטס נישט פון דיר אליין, און אז דו ביזט נישט קיין ערליכער איד איז דאך יענער זיכער נישט. אויב אבער דו וועסט טרעפן אין דיר דינע גוטע נקודות און דו וועסט אנהויבן צו האלטן פון דיר, וועסטו שוין טרעפן גוטע נקודות אין יעדן איינעם און זעהן אז עס נישט אזוי געפערליך."

(ימי מוהרנ"ת, הוספות, קב"ה)

יעדער קען זוכה זיין

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל גערעדט א שמועס וועגן אברהם אבינו אז ער האט

פון אלעם שלעכטס, און דאס איז די חיות פאר א מענטש. אזוי ווי מיר געפונען אז דער זוהר הקדוש רעדט אין יעדע פרשה דאס גרויסקייט און די זיסקייט פון די הייליגע תורה. ווייל לערנען תורה איז די גרעסטע זאך. און אזוי אויף ביי אלע מצוות דארף מען וויסן ווי מוזא'דיג חשוב עס איז ביים אייבערשטן יעדעס ביסל, ממילא וועט מען אריינכאפן זייער אסאך.

(הונטרס 'א מתנה פון רבי'ו)

אדרה אלע שוועריקייטן

דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו האט מתקן געווען אז ערב שבת ביי מנחה זאל מען זאגן די מזמור: הודו לה' פי טוב (תהלים קז), וואס חז"ל (ברכות נד ע"ב), לערנען ארויס פון דעם מזמור די פיר וואס דארפן ראנקען און לויבן דעם אייבערשטן: איינער וואס איז דורך דעם ים, איינער וואס איז דורך דעם מדבר, א קראנקער וואס איז אויסגעהיילט געווארן, און איינער וואס איז באפרייט געווארן פון תפיסה.

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה איז מסביר (לקוטי הלכות הודאה הלכה ו, אות ט): אז די אלע פיר זאכן גייט דורך אויף יעדן איד במשך די זעקס טעג פון די וואך, אמאל אפילו פשוט בנשמינות, אבער בעיקר ברוחניות, דאס הייסט, א מענטש גייט דורך במשך די וואך אזאלעכע שוועריקייטן און נסיונות און מיטמאכענישן אז ער איז קראנק בפרט

האט אים דער הייליגער רבי נתן געזאגט: "געווענליך ווען א מענטש וויל זיך אריינציען אין א גייע דירה, גייט ער עס קודם קוקן און באטראכטן צו זעהן ווי אזוי ער וועט זיך קענען אן עצה געבן דארט. די זעלבע איך ווייס אז איין טאג וועל איך גיין וואוינען אין דער ערה, מען לעבט נישט אייביג אויף די וועלט, און דערפאר באטראכט איך מיין צוקונפטיגע דירה, און איך פרויברט אריינצוכאפן ווי מער מצות ומעשים טובים, אז עס זאל מיר נישט זיין אזוי שלעכט דארט. (אילו החיים, ק"ז)

צו סאך איז אויף נישט גוט

דער הייליגער רבי נתן זי"ע (לקוטי הלכות תרומות ומעשרות, הלכה ג): איז מסביר, אז די סבה פארוואס מענטשן כאפן נישט אריין יעדן טאג כאטש ויפיל מען קען יא, און מען פאלט אראפ ביי זיך, איז וועגן 'ריבוי אור'; דאס הייסט ער וויל גלייך לערנען זייער אסאך, דערפאר טוט ער גארנישט, אבער אז א מענטש זאל אנהייבן צו לערנען צוביסלעך וועט ער זעהן אז ער כאפט אריין צוביסלעך נאך אביסל און נאך אביסל; סיי חומש רש"י מיטן תרגום יעדן טאג, און אזוי אויף צוויי דריי פרקים משניות, און אזוי אויף גמרא און שלחן ערוך, יעדער לויט ויפיל ער קען, און צוביסלעך וועט ער זעהן אז ער פארשטייט, און די תורה הקדושה היט אפ און עס ראטעוועט דעם מענטש

דוקא פאר נידעריגע מענטשן

וואס איז אייגענטליך געווען דאס גרויסקייט פון הייליגן רבי נתן? נאר דער הייליגער רבי נתן האט פארשטאנען אז דעם הייליגן רבינ'ס זאך איז נישט נאר פאר דרי מעלה - מענטשן וואס פליען אין הימל, קריכן אין הויכע מדרגות. נאר דעם רבינ'ס זאך איז פאר נידעריגע און צופאלענע און צובראכענע מענטשן, פארקערט גאר, וואס מער א מענטש איז נידעריג און צובראכן און צופאלן, פאר אים דייקא איז געמאכט דעם הייליגן רבינ'ס זאך.

(קונטרס 'זיד לייב האבן')

העלפן מענטשן איז גרעסער פון אלעס

אמאל איז ער (רבי יצחק לייב, א תלמיד פון רבי'ן) מיט דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו און נאך פון אויגעזעע לייט געפארן אויפן וואגן צוזאמען מיטן הייליגן רבי'ן, אינמיטן וועג געט זיך דער הייליגער רבי א טרייסל, און פֿרעגט: ווער האט געזעהן?! קיינער האט גארנישט געזעהן, נאר רבי יצחק לייב רופט זיך אן: איך האב געזעהן, האט דער הייליגער רבי געוויזן ער זאל זיין שטיל.

אויף האט אמאל פאסירט אז דער הייליגער רבי איז געפארן אויפן וועג אינמיטן וואלד, און ער האט געדארפט א מקוה, איז רבי יצחק לייב אראפ און געמאכט א רינג, און האט דארט אויפגעגראבן, און עס איז געווארן דארט א קוואל, און דער הייליגער רבי איז

מיט חולי הנפש רחמנא לצלן, וואס זיין נשמה איז געבען אינגאנצן קראנק געווארן פון זיינע ביטערע דורכפעלער בפרט אין פגם הברית וכו', אזוי אויף שפירט ער אז ער האלט זיך שוין כמעט ביים דערטרענקען אין די ים פון צרות, און ער שפירט ווי ער בלאנדזשעט אין א וויסטן מדרב און ווייסט נישט צו וועמען זיך צו ווענדן, און וואו מען טרעפט דעם וועג ארויס, און ווידער שפירט ער זיך איינגעשפארט אין א מוראדיגע תפיסה פון זיינע תאוות און מדות רעות דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

דערפאר נאכדעם וואס ער איז דורך די זעקס טעג דא אויף די וועלט, און עס קומט יעצט צו גיין דער הייליגער שבת, און ער גייט אין מקוה, און ער ווארפט אראפ פון זיך די וואקעדיגע קליידער און ער טוט זיך אן די שבתדיגע קליידער, און ער גייט אריין אין שבת, קען ער טאקע דאנקען דעם בורא כל עולמים, אז כאטשיג עס איז אים דורכגענאנגען א שווערע ביטערע וואך, איז ער ברוך השם אנגעקומען צום שבת אלס א איד וואס גלייבט אינעם אייבערשטן, און ער האט זיך דערהאלטן און זיך נישט מייאש געווען, דאס איז דער גרעסטער חידוש, און ער דארף אויף דעם אפגעבן א שבת והודאה פארן אייבערשטן, וועגן דעם האט מען איינגעפירט צו זאגן דעם מזמור פון הודו ערב שבת.

(קונטרס 'א גוטע וואך')

ער כאטש ביינאכט האבן אביסל מנוחה, און דאס האט ער אויף נישט.

האט אים דער הייליגער רבי נתן געזאגט: "ווער הייסט דו אז דו זאלסט זיך פארשטעלן אז ווען דו וועסט אהיים קומען וועסטו טרעפן אלעס אזוי ווי דיר געפעלט? ליכטיג שיין און ריין אויפגערוימט, און דיין ווייב וועט דו אויפגעמען מיט א שיינעם ברודר הבא, און גלייך גרייטן טיש און דיר געבן גוטע געשמאקע מאכלים? און נאכדעם ווען דו קומסט אהיים און אלעס איז פארקערט ווערסטו צערידערט און אויפגערעגט.

דו מאהל דו אויס פארקערט, אז ווען דו וועסט אהיים קומען וועסטו טרעפן די הויז איבערגעררייט, קאלט און פינסטער, און דיין ווייב וועט דיר אנטקעגן קומען און אנזידלען און קיין עסן וועט בכלל נישט זיין צו געפינען. און אזוי ווען דו וועסט אהיים קומען און זעהן אז עס איז נישט געווען אזוי געפערליך ווי דו האסט זיך פארגעשטעלט, עס איז נישט אזוי קאלט און פינסטער, די הויז איז נישט אזוי שטארק איבער געדרייט, און מען קען טרעפן עפעס צו עסן א שטיקל ברויט און אביסל זוף, דאן וועט דיר שוין זיין אביסל גרינגער עס צו פארנעמען.

(מי מוהרנ"ת, הוספות, י"ד)

פֿשט אין א פֿשוטע איד

ווען מען האט געדריקט דעם ערשטן מאל די מוהר"ם ש"ך, האט דער הייליגער

אראפ זיך טובל'ען דארט, און רבי יצחק לייב האט זיך אויף געוואלט טובל'ען, האט דער הייליגער רבי געזאגט: יצחק לייב, דו נישט.

דער הייליגער רבי נתן האט אים זייער מקנא געווען, אז ער האט זוכה געווען דורכ'ן הייליגן רבי'ן צו אזעלכע מדריות און השגות, האט רבי יצחק לייב אמאל געזאגט פאר דער הייליגער רבי נתן, די ווערטער: גלייב מיר, אז אלע מיינע השגות און מדריות, וואס דער הייליגער רבי האט מיר צוריק געגעבן בקדושה, קומט נישט צו, צו דינע דיבורים; ווייל צו העלפן א בעל בחירה איז מער פון אלע השגות מיט אלע מדריות וכו'.

(קונטרס 'קלאפ מיר נישט אראפ')

וואס זאל ער ערווארטן?

דער הייליגער רבי נתן האט געהאט א תלמיד וואס איז געווען א סוחר, ער פלעגט א גאנצן טאג ארום גיין אין יריד'ן האנדלען. א ווייב האט ער געהאט זייער א נישט מסודר'דיגע, און ווען ער פלעגט אהיים קומען ביינאכט אויסגעמוטשט נאך א שווערע טאג ארבעט, האט זיין ווייב אים ענטפאנגען מיט קללות און געשרייען, און די הויז איז געווען אנגעווארפן און איבערגעדרייט, און דאס עסן איז נישט געווען גרייט.

האט ער זיך איינמאל אויסגערעדט פארן הייליגן רבי נתן אז עס איז אים נמאס דאס לעבן, נאכן ארבעטן שווער א גאנצן טאג וויל

למעשה אבער ווען די זון האט אויפגעשיינט האט מען געזעהן אז עס איז נאר איינגעפאלן א קליינע חלק און אויף נישט העכער די מקנה, אזוי אז מען האט געקענט גיין געהעריג אין מקנה, און דער הייליגער רבי נתן איז געגאנגען אין מקנה.

נאך די מקנה ווען דער הייליגער רבי נתן איז געקומען אין בית המדרש דאווענען האט ער געשמועסט מיט אנשי שלומינו, און ער האט זיך זייער מחיה געווען און געדאנקט דעם אייבערשטן אז ער האט זוכה געווען צו גיין אין מקנה, ער האט געזאגט אז ער איז שוין געווען גרייט צו גיין זיך טובל'ן אינעם טייף בויג, כאטש עס איז געווען היבש ווייט פון זיין הויז און דאן איז געווען זייער קאלט און דער טייף איז געווען פארפרוירן.

דער הייליגער רבי נתן האט דאן ארום גערעדט פון די גרויסקייט פון גיין אין מקנה, ער האט געזאגט אז "מקנה" איז א לשון פון "תקנה", אז ווען א מענטש וועט זיין געווארענט צו גיין אין מקנה, וועט ער זיכער האבן א תקנה - א האפענונג אז ער וועט אלעס פארעכטן און זיין אן ערליכער איד.

(שיחות מוהרא"ש, עזרא הסופר מכת"י)

רבי נתן ז"ל געזאגט 'איך קען זאגן פשט אין דעם שווערסטן מהר"ם שיף, אבער איך קען נישט זאגן קיין פשט אין א פשוטן איד, ווייל עס שטייט (תהלים נ"א): "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה" און ווער ווייסט ווער איז דער אמת'ר לב נשבר? ווי קען א מענטש זאגן פשט אין א צווייטן מענטש, א מענטש גייט און ער וויינט זיך אויס דאס הארץ פארן בורא כל עולמים איז ער שוין אן אנדערע מענטש, ווארום דער עיקר איז תפלה, אז וואויל איז דעם מענטש וואס ער גייט נישט אריין אין תקירות וכו' וכו', און עס אינטרעסירט אים נישט וואס מיט יענעם גייט אפ וכו', און ער דארף נישט אריינגיין אין וויבוחים מיט יענעם, אזוי וועט ער האבן הצלחה אין לעבן.

(אשר בנחל איריש חלק א, מכתב קמ"ז)

מקנה ברענגט תקנה

איינמאל אין א פרייטאג צו נאכטס, עס איז געווען דאן שבת חנוכה שנת תר"ה, צוויי וואכן פאר די פטירה פון הייליגן רבי נתן, האט מען געשמועסט אין שטאט ברסלב אז די דאך פון די מקנה איז איינגעפאלן, און מען וועט נישט קענען גיין שבת אינדערפרי אין מקנה.

עס לוינט זיך צו מוותר זיין

זיין פאר זיין ווייב, אדער פארקערט, ווען די פרוי וויל נישט מוותר זיין פארן מאן, וועלן זיי ביידע גארנישט אויפטוהן מיט דעם מער ווי מחלוקת און צרות און עגמת נפש, דערפאר איז די בעסטע עצה שטענדיג צו מוותר זיין, ווייל נאר אזוי איז מען מצליח.

און אפילו ביי קינדער דארף מען אויף ניצן די מדה פון ותרגות, אודאי דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן צו וויסן ווי אזוי עס צו ניצן, ווען דער קינד שפילט מיט פייער אדער טוט אנדערע זאכן וואס זענען נישט גוט פאר אים, דעמאלטס קען מען נישט מוותר זיין, אבער מען טאר אויף נישט גיין מיט א שטארקע שטרענגקייט, עס זענען דא ליידער אסאך קינדער וואס פאלן אוועק צוליב דעם, מען דארף גיין מיט ליבשאפט און ותרגות, אזוי וועט הערשן א געשמאקע אטמאספער אינדערהיים, און די קינדער וועלן ליב האבן דארט צו זיין.

און אזוי אויף מיט שכנים, עס זענען דא מענטשן וואס האבן ממש פיינט די שכנים ביז מען רעדט נישט איינער צום צווייטן, און דאס אלעס איז צוליב שטותים והקלים, צוליב א גארבידזש פעגן וואס מען האט אראפגעלייגט אויף די נישט ריכטיגע פלאץ, שלמה המלך זאגט (משלי כ"ז, י): טוב שכן קרוב מאח רחוק, א ברודער וואס וואוינט אין יענע עק וועלט, וואס

די מדה פון ותרגות איז גאר איינערע מדה, וואס איז זייער וויכטיג אין לעבן, ווען א מענטש געוואוינט זיך צו, צו מוותר זיין שטענדיג, שפארט ער זיך איין גאר אסאך צרות און עגמת נפש אין זיין לעבן.

און ספעציעל פון מחלוקת, קען מען זיך נאר ארויס דרייען דורך די מדה פון ותרגות, און צום סוף זינט נאר דער וואס האט מוותר געווען. ווען א מענטש וויל נישט מוותר זיין פאר א צווייטן, ער האלט זיך שטארק ביי זיינ'ס, וועט ער זיך נאר פארפלאנטערן מיט מער און מער צרות, פון זיך טענה'ען גייט עס ווייטער ביז עס ווערט א גרויסע מחלוקת, און צום סוף קען אויף זיין אז דו וועסט מוזן בעל כרחו טוהן ווי אזוי יענער האט געוואלט.

אבער איינער וואס האט שכל, און ער זוכט נישט אויפציווייזן פאר יענעם אז ער איז נישט גערעכט, נאר פארקערט, אפילו ער האלט נישט אזוי ווי יענעם, געבט ער אבער יענעם גערעכט, שפארט ער זיך איין אסאך מחלוקת, און אסאך מאל וועט צום סוף יענער אויף נאכגעבן, נאכדעם וואס דו האסט אים געגעבן גערעכט.

די מדה פון ותרגות קען מען ניצן אין יעדע חלק פון לעבן, סיי אינדערהיים מיט א ווייב, ווען דער מאן וויל דוקא אויפציווייזן אז נאר ער איז דער בעל הבית, און ער וויל נישט מוותר

ש'לומינע וואס זענען געווען גרייט אים צו באדינען, האט דער הייליגער רבי געהאט א באצאלטער שמש וואס האט אים באדינט.

איינמאל איז אריינגעקומען א תלמיד צום הייליג'ן רבי'ן, און ער האט געזעהן ווי די גאנצע הויז איז פיל מיט רויה, ער איז גלייך געלאפן צום שמש און געשריגן אויף אים "וואס גייט פאר מיט דיר? דער הייליגער רבי ליידט אויף די לונגען, און די לאזט די גאנצע הויז זיין פיל מיט רויה?!" דער רויף איז געקומען פון עפעס וואס האט צוגעברענגט אויפ'ן אויוון, דער תלמיד האט עס גלייך אראפגענומען, און געעפענט די פענסטער'ס אז די שטוב זאל זיך אויסלופטערן.

דערנאך איז דער תלמיד אריינגעגאנגען צום הייליג'ן רבי'ן און ער האט געזעהן ווי דער הייליגער רבי ליגט אויפ'ן בעט רוהיגערהייט, אזוי ווי עס וואלט גארנישט געווען, האט ער געפרעגט דעם הייליג'ן רבי'ן: "פאר וואס האט ער נישט געזאגט פארן שמש אז ער זאל קער געמען פון די רויה?" האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: "די ערשטע מאל בעהט מען, די צווייטע מאל שרייט מען, און די דריטע מאל רעגט מען זיך, און אזוי ווי איד האב נישט געוואלט אַנקומען צו די דריטע מאל, האב איד נישט אָנגעהויבן מיט די ערשטע," די מעשה איז א געוואלדיגער יסוד, עס לוינט זיך אייביג צו מוותר זיין ביי די ערשטע מאל, און מיט דעם זיך איינשפארן אסאך מחלוקת און צער שפעטער.

האב איד מיט אים? אבער א שכן מיט וועם מען וואוינט טיר ביי טיר, קען מען האבן פון אים אסאך מער ניצן, און דערפאר לוינט זיך נישט צו קריגן צוליב קליינע נארישקייטן, ענדערש זיי מוותר, און דו וועסט האבן א גוט לעבן. און די זעלבע איז מיט מענטשן אין בית המדרש, אייביג איז גוט ענדערש צו מוותר זיין, ווייל אזוי האט מען א בעסערע לעבן.

און דער אמת איז אז מיט זיך אליינ'ס דארף מען אויף זיין א וותרן, פאר וואס איז א מענטש נישט פרייליך? א איד וואס איז זוכה צו טוהן מצות, ער גייט מיט ציצית, ער האט א מזוזה אויפ'ן טיר, ער לינגט תפלין, ער האט א בארד און פאות, ער עסט נאר בשר'ס, ער היט שבת, ער דאווענט יעדן טאג, ער לערנט יעדן טאג, אזא מענטש וואלט דאך געדארפט זיין זייער פרייליך אז ער איז זוכה צו טוהן דעם רצון ה', פאר וואס זאל ער זיין טרויעריג?

נאר דאס קומט פון דעם וואס א מענטש איז צו שטרענג צו זיך אליינ'ס, ער פארלאנגט פון זיך מער פון וויפיל ער קען און ער דארף טוהן, און דאס מאכט אים טרויעריג, אבער ווען מען וואלט מוותר געווען פאר זיך אליין, מען וואלט נישט געאנגען מיט זיך מיט אזא שטרענגקייט, וואלט מען געווען זייער פרייליך.

די דריטע מאל רעגט מען זיך

עס איז באקאנט אז דער הייליגער רבי האט נישט געוואלט אז מען זאל אים באדינען בחנם, אפילו עס זענען געווען גענוג אנשי

הייבט אן מױטער צו זיין, גייט עס ווייטער
 און ווייטער, אפילו אזיב עס קען צוקומען
 צו מחלוקת, וואס קען מען טוהן? מען טאר
 נישט מױטער זיין אויף אידישקייט.
 (שיחות מוהרא"ש חלקו' וחלקו"ב ערך ותרז)

אבער פארשטייט זיך אז דאס אלעס איז
 נאר ביי גשמיות'דיג זאכן, אבער ווען עס
 קומט צו רוחניות, צו אידישקייט, דעמאלטס
 טאר מען נישט מױטער זיין, מען דארף גיין
 מיט שטארקייט ביזן סוף, ווייל אזיב מען

עַרְלִיךְ הַאֲנֵדְלֵעַן

און ווען א מענטש לעבט מיט דעם, ער ווייסט אז זיין פרנסה קומט נאר פונעם אייבערשטן, וועט ער מער אכטונג געבן צו האנדלען ערליך, נישט בא'גנב'ענען און נישט בא'עוול'ען קיין מענטשן כדי צו מאכן מער געלט, ווייל ווי אזוי איז שייך צו מאכן מער געלט? נאר דער אייבערשטער קען געבן מער געלט, און פון נישט האנדלען ערליך וועט מען נישט מאכן מער געלט, מען וועט נאר פארלירן פון דעם, מען וועט דארפן צאלן כּפּל כּפּלים, אבער אז מען געבט זיך איבער צום אייבערשטן, און מען האנדלט ערליך און מען בא'גנב'ט נישט קיינעם, וועט דער אייבערשטער העלפן אז מען וועט האבן פרנסה בשפע, און עס וועט גארנישט פעלן.

גנב'נען וועט נישט העלפן

דער בעל שם טוב זי"ע האט געהאט א תלמיד וואס איז געווען זייער א גרויסער ארימאן, זיין ווייב פלעגט אים אלץ מוטשען אז ער זאל עפעס טוהן פאר פרנסה, ער זאל אהיים ברענגן עפעס געלט, ווייל זיי האבן זיך זייער געמוטשעט, אבער דער תלמיד האט נישט מצליח געווען מיט קיין שום זאך, ער האט אפילו נישט געהאט קיין פעך צו קענען עפעס ארבעטן דערמיט. איין טאג ווען זיין ווייב האט שוין מער

א איד דארף זיך אריינעמען אין קאפ אז זיין פרנסה קומט נאר פונעם אייבערשטן, אפילו ווען דער מענטש האט א פרנסה-שטעלע, ער ארבעט און ער מאכט געלט, איז עס אויך נאר פונעם אייבערשטן, עס איז נישט קיין דרך הטבע, ווייל מען זעהט אסאך מאל מענטשן וואס האבן געארבעט אסאך יארן אויף איין פלאץ, און שפעטער האט מען זיי ארויס געווארפן און זיי זענען געבליבן אן פרנסה, זעהט מען אז יעדן טאג וואס מען האט יא פרנסה איז עס א באזונדערע גוט פונעם אייבערשטן.

די ספרים הקדושים זאגן אז דערפאר זאגט מען יעדן טאג נאכאמאל די שירת הים, צו דאנקען דעם אייבערשטן אויף די גוט פון קריעת ים סוף, דאס איז כדי צו דערמאנען דעם מענטש אז זיין פרנסה וואס איז אויך אזוי שווער ווי קריעת ים סוף (פסחים ק"ה): איז א באזונדערע גוט יעדן טאג, און מען דארף יעדן טאג באזונדער דאנקען דעם אייבערשטן דערויף, ווייל א מענטש ווערט צוגעוואוינט אז עס קומט שוין אזוי, ער האט א שטעלע און ער מאכט פרנסה, אבער דאס איז נישט יאמת, נאר יעדן טאג איז א באזונדערע גוט, און יעדע מאל ווען מען רעדט צום אייבערשטן דארף מען נאכאמאל לויבן און דאנקען דעם אייבערשטן אז ער געבט פרנסה.

נישט געהאט קיין געלט צו קויפן עסן פאר די פֿערד, און אז דער פֿערד איז געווען זייער הונגעריג האט ער דאך נישט געהאלטן ביים ארבעטן, האט ער גארנישט געהאט פון די גאנצע זאך.

נאך דריי טעג, ווען דער תלמיד האט געזעהן אז ער האט נישט וואס צו טוהן דא מיטן פֿערד, איז ער געגאנגען צום בעל שם טוב, דער בעל שם טוב איז אים אקעגן געקומען און אים געזאגט: "וואס וועסטו שוין האבן אז דער פֿערד וועט שטארבן, וועסטו דאך האבן נאך גרעסערע צרות ווי אזוי פֿטור צו ווערן פונעם פֿערד!"

דעמאלטס האט דער תלמיד פארשטאנען אז זיין רבי האט אלעס מיטגעהאלטן מיט רוח הקודש, און ער האט זייער תרטה געהאט אזוי וואס ער האט געטוהן, און ער איז אהיים געגאנגען און דערציילט פאר זיין ווייב די גאנצע מעשה, און זיי האבן צוריק געגעבן די גע'גנב'טע פֿערד.

זעהט מען פון די מעשה אז עס וועט גארנישט העלפן פאר פרנסה ווען מען גנב'ט, ווען מען טוט זאכן קעגן דעם אייבערשטן, עס וועט נאר ערגער מאכן, און ווען די פרנסה גייט זייער שווער איז נאר דא איין עצה צו גיין צום אייבערשטן און אים בעטן, ווייל עס ליגט נאר אין זיינע הענט, פון גניבה און גזילה ווערט מען נישט ריי, פארקערט מען ווערט נאר פארפלאנטערט מיט מער צרות, אזוי ווי מען זעהט פון די מעשה אז ווען

נישט געקענט דערהייבן די שווערע ארימקייט וואס האט געהערשט ביי זיי אין שטוב, האט זי אנגעהויבן צו דרוקן אויף איר מאן און אים געבעטן אז ער זאל גיין צו די שטאל פון פֿערד פונעם בעל שם טוב, און נעמען פון דארט איין פֿערד ער זאל כאטש קענען אנהייבן צו טוהן עפעס פאר פרנסה, "דער בעל שם טוב האט גענוג פֿערד, עס וועט גארנישט געשעהן אויב דו וועסט ארויס נעמען איין פֿערד פון דארט".

דער מאן האט ווי פארשטייט זיך נישט געוואלט הערן פון אזא זאך, עס איז דאך אן איסור פון גניבה וגזילה, אבער זי האט אים נישט אויפגעהערט צו מוטשען און בעטן, ביז ער האט געמוזט מסכים זיין, און ער האט אפגעמאכט אז ביינאכט וועט ער גיין און ארויס נעמען איין פֿערד פון די שטאל פון בעל שם טוב.

דער בעל שם טוב וואס האט דאס אלעס געזעהן מיט רוח הקודש האט געהייסן פארן גוי וואס האט אכטונג געגעבן אויפ'ן שטאל, אז ער זאל לאזן די פֿערד אויף הפקר ביינאכט, און אויב איינער וועט קומען נעמען א פֿערד זאלסטו אים לאזן און אים נישט שטערן, ביינאכט איז טאקע דער תלמיד געקומען און ער האט גענומען א פֿערד, און עס אהיים געטראגן.

אבער אזוי ער איז דאך געווען א עני ואביון, ער האט נישט געהאט אפילו פאר זיך און פאר זיין ווייב צו עסן, האט ער דאך זיכער

הַכִּנְסֵת איז געווען זייער אסאך ספרי תורה וואס זענען פאצירט מיט גאר טייערע זילבער און גאלדענע צירונגען, און עס פלעגט אייביג זיין א שטארקע שמירה צו אפהיטן דעם בית הכנסת מיט די ספרי תורה.

יום כיפור ביינאכט איז נישט געווען אזא שטארקע שמירה, ווייל מען האט געטראכט אז פון אימת יום הדין וועט זיכער קיינער נישט גנב'נען גארנישט, אבער עס זענען געווען דארט א באנדע גנבים וואס האבן דוקא אויסגעקליבן די הייליגע נאכט אויסצופירן זייערע גניבות, זיי האבן זיך אריין געכאפט אין בית הכנסת יום כיפור ביינאכט און זיי האבן ארויס גע'גנב'ט אלע גאלד און זילבער פון בית הכנסת, אינדערפרי ווען דער עולם איז געקומען אין בית הכנסת האט מען דערשראקענערהייט געזעהן אז אלע גאלד און זילבער פון שוהל איז גע'גנב'ט געווארן "ווער האט געהאט אזא חוצפה אין די הייליגסטע נאכט פון יאר צו טוהן אזא שרעקליכע זאך?"

די רבנים פון שטאט האבן זיך צוזאם געזעצט צו דן זיין אין דעם ענין, און מען האט אפגעמאכט אז מען גייט מאכן א חרם, אויף ווער עס האט עס גע'גנב'ט, און אויף אויף ווער עס ווייסט ווער די גנבים זענען און זאגט נישט אויס, אז זיי זאלן זיין מוחרם פון ביידע וועלטן.

האט דער איד אויסגעפירט פארן הייליגן רבי נתן: "איך בין נישט געווען פון די גנבים,

ער וואלט געבליבן מיט די פערד וואלט עס אפגעשטארבן און ער וואלט געליטן גרויסע בזיונות.

א גנב קען אויך תשובה טוהן

דער הייליגער רבי נתן פלעגט זאגן: "יעדן קען איד מקרב זיין צום אייבערשטן, אויסער א גנב, ווייל ווי לאנג איד וועל אים מקרב זיין, וועט ער מיר בא'גנב'נען מיין גאנצע הויז"...

אבער דער אמת איז אז אפילו פאר א גנב איז טאקע שווער תשובה צו טוהן, די גמרא זאגט (בבא קמא עט): אז א גנב צאלט כפל ווייל ער גלייבט נישט אז דער אייבערשטער זעהט וואס ער טוט, זעהט מען אז זיין מח איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן, אבער פון דעסט וועגן, אויב האט דער גנב אן אמת'ע הרהור תשובה קען ער אויך תשובה טוהן, און פארעכטן אלעס וואס ער האט געטוהן.

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל געשמועסט מיטן עולם א שיינע התחזקות-שמועס אז מען טאר נישט ווערן צופאלן און צובראכן פון קיין שום זאך, אפילו מען האט געטוהן וואס מען האט געטוהן קען מען אייביג צוריק קומען צום אייבערשטן.

אין די זייט איז געזיגן א איד וואס האט זיך צוגעהערט צום שמועס, און דערנאך איז ער צוגעגאנגען צום הייליגן רבי נתן און זיך אויסגענאסן זיין הארץ פאר אים אז היות מיט יארן פריער האט ער געוואוינט אין די שטאט ווילנא, און דארט אינעם גרויסן בית

טוהן" און ער האט געבעטן פון הייליגן
 רבי נתן אז ער זאל אים זאגן ווי אזוי ער קען
 תשובה טוהן, און רבי נתן האט אים מתזק
 געווען און אים געגעבן א דרך תשובה.

זעהט מען אז אזויב א איד מיינט עס
 אמת'דיג קען ער אייביג תשובה טוהן און
 צוריק קומען צום אייבערשטן.

(שיחות מותרא"ש חלק ז' ערך פרנסה וערוך גנב)

אבער איך האב געוואוסט ווער זיי זענען
 און איך האב נישט אויסגעזאגט, און פון
 דעמאלטס ביז יעצט ווייס איך שוין אז איך
 בין שוין דערנאך, איך בין שוין מוחרם פון
 ביידע וועלטן, און איך קען שוין נישט תשובה
 טוהן, אבער יעצט ווען איך האב געהערט
 דעם שמועס ווי איר זאגט אז עס איז קיינמאל
 נישט דערנאך, מען קען אייביג תשובה טוהן,
 האב איך געזעהן אז איך קען אויך תשובה

עַרְשֵׁטַע און לְעֶצְטַע אַדְרַעס

עגלה אפשטעלן דעם וואגן, און ער שרייט ארויס צום ארימאן: "רבי איך, קומט ארויף אויפ'ן וואגן, און איך וועל איך צופירן צו וואו איר דארפט גיין", דער ארימאן האט זיך באדאנקט און ער האט זיך ארויף געזעצט אויפ'ן וואגן, מען פארט ווייטער, און דער עושר באמערקט ווי דער ארימאן זיצט אויפ'ן וואגן מיטן זאק אויף די פלייצעס, און ער געבט א פּרעג פונעם ארימאן: "פארוואס שלעפט איר נאך ווייטער דעם זאק? לייגט עס אראפ אויפ'ן וואגן, ענטפערט אים דער ארימאן: "גענוג וואס איר האט מיר געטוהן א חסד און ארויף גענומען אויפ'ן וואגן, אבער כאטש דעם זאק וועל איך אליין שלעפן, איך וויל נישט שווער מאכן פארן וואגן צו פארן!" האט אים דער עושר געזאגט: "דאס איז א גרויסע נארישקייט, דער וואגן שלעפט סיי ווי אייך אינאיינעם מיטן פעקל, עס וועט גארנישט אויסמאכן ווען איר וועט אראפ לייגן דעם פעקל, מאכט אייך באקוועם און לייגט אראפ דעם פעקל!"

די זעלבע איז אויך ביי יעדן איד מיטן אייבערשטן, דער אייבערשטער טראגט דעם גאנצן מענטש, מיט אלע זיינע פעקלעך, מיט אלע זיינע דאגות, און דערפאר איז די בעסטע עצה זיך אינגאנצן ארויף צו ווארפן אויפ'ן אייבערשטן, און זיך אינגאנצן פארלאזן אויף

דער אייבערשטער איז דער ערשטער און דער לעצטער אדרעס וואו א איד דארף און קען זיך ווענדן. עס מאכט זיך ביי יעדן מענטש פראבלעמען אין לעבן, עס גייט נישט שטענדיג אזוי ווי מען וויל, און אפילו ווען מען פרובירט זיך אליינס אן עצה צו געבן, דארף מען אבער סוף כל סוף סיי ווי צוקומען צום אייבערשטן, ווייל צום סוף זעהט מען אז מען קען נישט אליין, מען מוז צוקומען צום אייבערשטן. ממילא פארן וואס זאל מען נישט גלייך גיין צום אייבערשטן, און זיך אינגאנצן פארלאזן אויף אים, מען בעהט דעם אייבערשטן וואס מען דארף, און מען ווייסט אז דער אייבערשטער פירט אלעס נאר צום גוטן, און מען דארף גארנישט דאגה'נען.

לייגט אראפ דעם פעקל...

דער הייליגער חפץ חיים ז"ל האט געזאגט אויף דעם אן אינטערעסאנטע משל, עס איז אמאל געווען א איד אן ארימאן, ער איז גענאגען אויפ'ן וועג שלעפענדיג א שווער פעקל אויף זיינע פלייצעס, אזוי גייענדיג פארט דורך א וואגן מיט א איד אן עושר, און ער זעהט ווי דער ארימאן שלעפט זיך אזוי שווער מיטן זאק, האט ער רחמנות באקומען אויף אים, און ער האט געהייסן דעם בעל

"וועגן פּרנָסה, נאר בּטחון", דאס מיינט אז עס איז נישט דא קיין אנדערע עצה נאר זיך פארלאזן אויפ'ן אייבערשטן און אים בעטן, און ווען א איד פארלאזט זיך אויפ'ן אייבערשטן וועט אים דער אייבערשטער זיכער העלפן, און ער דארף נישט מורא האבן, און ער דארף זיך נישט זארגן פאר קיין שום זאך.

ווארף עס ארויף אויפ'ן קעמל

דער הייליגער חוזה פון לובלין זי"ע איז איינמאל געפארן אין זיינע יונגע יארן צו זיין רבי'ן דער הייליגער רבי רבי אלימלך זי"ע אויף שבת, נאך שבת ווען ער האט שוין געוואלט אהיים פארן איז ער זיך אריין קודם געזעגענען פון זיין רבי'ן, און גלייכצייטיג האט ער געבעטן א ברכה אז ער זאל טרעפן א וואגן וואס זאל אים אהיים טראגן.

האט אים דער רבי רבי אלימלך געזאגט: אז דו בעהטס אזא זאך, מיין איד אז דו דארפסט נאך אביסל דא בלייבן לערנען, ווייל די שלימות פון בטחון איז, זיך צו פארלאזן אינגאנצן אויפ'ן אייבערשטן און גארנישט בעטן קיין טובות פון מענטשן, און דאס איז פשט וואס די גמרא דערציילט (ראש השנה כו): אז די חכמים האבן נישט געוואוסט פשט אין פסוק (תהלים נה, כג): השלף על ה' יהבך והוא יכלכלך, ביז רבה בר בר חנה האט געזאגט אז ער איז אמאל געגאנגען אויפ'ן גאס שלעפענדיג א פּעקל, און ער האט געטראפן

אים, (תהלים נ"ה, כ"ג): השלף על ה' יהבך והוא יכלכלך, ווארף דיך אינגאנצן ארויף אויפ'ן אייבערשטן, מיט דיין גאנצע ביזנעס, מיט אלע דייעע שוועריקייטן, און ער וועט דיר העלפן, ער וועט דיר געבן אלעס וואס דו דארפסט.

השתדלות?

די קשיא וואס יעדער פּרענט איז: "מען דארף דאך אבער אויף טוהן השתדלות?", די שאלה האט מען געפּרעגט פונעם הייליגן רבי מרדכי'לע נעשכזער ז"ל, האט ער געענטפערט אויף דעם, לויט ווי די גמרא זאגט (סנהדרין סה): עקימת שפתיים הוי מעשה - ווען מען שאקלט מיט די ליפן, הייסט עס אויך געטוהן השתדלות, און דערפאר ווען מען בעהט דעם אייבערשטן, דאס איז די עיקר השתדלות, און דעמאלטס העלפט דער אייבערשטער.

און באמת ביי דעם ענין פון השתדלות זענען מענטשן זייער צומישט: "זויפיל השתדלות דארף איד טוהן פאר פרנסה? ווען האב איד שוין יוצא געווען די חיוב פון השתדלות?" אבער ווען מען ווייסט אז די עיקר השתדלות איז צו בעטן דעם אייבערשטן, דאס האט נישט קיין שיעור, מען בעהט נאכאמאל און נאכאמאל, ביז דער אייבערשטער העלפט, און ווי מער מען בעהט אלץ מער השפעות ברענגט עס.

דער הייליגער רבי האט א מאל געזאגט:

אזוי האט דער רבי רבי אלימלך גערעדט מיטן חוזה. גלייך ווען ער האט געענדיגט רעדן, איז אדורך געפארן א וואג, און דער בעל עגלה שרייט ארויס צום חוזה: "אינגערמאן, דו ווילסט אפשר אהיים פארן? איך פאר יעצט קיין לובלין"...

דאן האט דער חוזה שוין גוט פארשטאנען וואס זיין רבי האט אים געזאגט, אזוי ווי ער האט אליין געזעהן אז דער אייבערשטער אליין האט אים געהאלפן, אן טוהן קיין שום פעולה.

וואויל איז דעם וואס פארלאזט זיך אויפ'ן אייבערשטן, וועט אים זיכער גארנישט פעלן!

(שיחות מזהרא"ש חלק ה' וחלק י' ערך בטחון)

א סוחר וואס האט געריטן אויף א קעמל, און דער סוחר האט אים געזאגט: "נעם דיין פעקל און ווארף עס ארויף אויפ'ן קעמל".

דער פֿשט איז אז די חכמים האבן נישט געוואוסט ווי ווייט מען דארף זיך פארלאזן אויפ'ן אייבערשטן, דארף מען זיך טאקע אינגאנצן פארלאזן נאר אויפ'ן אייבערשטן, אָדער מען דארף אליין אויף עפעס טוהן? ביז זיי האבן געהערט די מעשה אז רבה בר בר חנה האט גארנישט געבעטן פונעם סוחר, ער האט זיך נאר פארלאזט אז דער אייבערשטער וועט אים העלפן, און דער סוחר האט זיך אליין אנגעטראגן אים צו העלפן, זעהט מען אז מען דארף זיך אינגאנצן פארלאזן נאר אויפ'ן אייבערשטן.

פּוּרִים

דארף, און דעמאלטס קען מען פועל'ן אלעס גוט'ס, ווי די תז"ל זאגן (ירושלמי מגילה א, ד): אז אין פורים כל הפושט יד נותנין לו - ווער עס שטרעקט אויס די האנט געבט מען אים, זאגן אויף דעם די ספרים הקדושים אז דאס מיינט אזוי אז וואס מען בעהט פונעם אייבערשטן אין פורים באקומט מען.

און דערפאר פארלייגט זיך די שטן אויף דעם טאג, אז מען זאל פארברענגן די צייט מיט ליצנות און הוללות, און ווען מען געבט זיך אין דריי איז דער טאג שוין פארריבער, אבער ווער עס האט שכל לאזט זיך נישט פונעם יצר הרע, נאר ער גנב'ט אראפ עטליכע מינוט און ער רעדט זיך אויס די גאנצע הארץ צום אייבערשטן, אלעס וואס ער דארף ברוחניות ופגשמות, און דעמאלטס קען ער זיין זיכער אז ער וועט פועל'ן גאר גרויסע ישועות פאר זיך און פאר גאנץ כלל ישראל.

און אזוי אויף דארף מען וואונטשן און בענטשן אויף אנדערע אידן מיט אלע ברכות, ווייל פורים קען מען אלעס פועל'ן, און אלע ברכות וואס אידן וואונטשן זיך איינער דעם צווייטן ווערן אנגענומען ביים אייבערשטן.

מזהרא"ש שליט"א זאגט געווענטליך פאר פורים, אז אפילו עס איז א מצוה צו טרינקען אום פורים, ווי די תז"ל זאגן (מגילה ז): תיב איניש לבסומי בפוריא, דארף עס אבער

מזהרא"ש שליט"א זאגט אז די גרויסקייט און הייליגקייט פונעם יום טוב פורים קען מען גארנישט באגרייפן, אזוי ווי דער אר"י הק' זאגט (פרי עץ חיים, שער הפורים) אז אין יום טוב פורים שיינט אזא ליכטיגקייט וואס שיינט נישט אפילו שבת און אין אנדערע ימים טובים.

די ספרים הקדושים זאגן אויף דעם וואס דער זחר הקדוש זאגט (תיקוני זהר, תיקון כ"א): אז פורים הייסט אזוי ווי יום בפורים, אז "יום בפורים", יום כיפור איז נאר אזוי ווי פורים "ב'פורים" - "אזוי ווי פורים", אבער פורים איז נאך גרעסער פון יום כיפור.

פּאַרְוואָס איז פּוּרִים אַזוי גרויס?

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ע"ד): אז היינט הייבן זיך אן אלע התחלות פון פורים, דאס מיינט אז פורים איז א טאג וואס יעדער איינער קען אנהייבן פון דאסניי, צו זיין ערליך און וואויל און צו זיין צוגעקלעבט צום אייבערשטן, א איד קען זיך אינגאנצן באנייען, אנהייבן א נייע לעבן מיטן אייבערשטן.

דערפאר ווער עס האט שכל ניצט אויס דעם הייליגן טאג פורים זיך אויסצורעדן צום אייבערשטן, און אים דערציילן אלעס וואס גייט אויף אים דורך, און אלעס וואס מען

געבט ארויס זיין גאנצע עזות, אבער ער איז באַמט בכלל נישט שיפור, ווייל איינער וואס איז באַמט שיפור זוכט נישט צו טשעפענען קיינעם.

אַרור הָמֶן, בְּרוּךְ מְרֻדֵי

די גמרא זאגט (מגילה ז): **חַיִּיב אִינִישׁ לְבַסּוּמֵי בְּפוּרְיָא עַד דְּלֵא יַדַּע בֵּין אַרור הָמֶן לְבְרוּךְ מְרֻדֵי, זָאנְט מוֹהֲרָא״שׁ שְׁלִיט״א** אז דאס קומט אונז לערנען אז פורים איז ספעציעל מסוגל אז א איד זאל זיך קענען גוט אריין נעמען אין קאפ אז אלעס פירט דער אייבערשטער צום גוטן, אפילו ווען עס זעהט אויס אז עס איז שלעכט.

אזוי ווי מיר געפינען אין די מעשה פון די מגילה אז פון אנהויב האט אויסגעזעהן ווי אלעס גייט נאר שלעכט, אחשוורוש נעמט צו אסתר, נאכדעם שטייט אויף א המן הרשע וואס וויל אומברענגען אלע אידן, אבער נאכדעם האט מען געזעהן ווי אלעס האט זיך אויסגעשטעלט צום גוטן, מען האט אויפגעהאנגען המן מיט זיינע קינדער, און פאר די אידן איז געווען גוט.

און דאס איז א לימוד פאר יעדן איד, אין יעדע מצב וואס ער געפינט זיך, אפילו ווען עס זעהט אויס ווי עס גייט נישט גוט, עס גייט אויף אים אריבער שווערע צייטן, דארף מען וויסן אז אלעס פירט דער אייבערשטער צום גוטן, און צום סוף וועט מען זעהן אז אלעס וועט זיך אויסשטעלן צום גוטן.

זיין מיט שכל, מען דארף געדענקן אז מען דארף נאך בענטשן ברכת המזון, דאווענען מעריב, און ליינען קריאת שמע שעל המטה, דערפאר איז גענוג ווען מען טרינקט צוויי דריי בוסות מער וויפיל מען איז צוגעוואוינט, ביז די קאפ הייבט זיך אן צו דרייען און מיט דעם האט מען יוצא געווען, נישט ווי די וואס טרינקן זיך אן און ווערן שיפור ווי לזט, און זיי פארפאסן בענטשן, דאווענען, קריאת שמע, וואס האבן זיי אויפגעטוהן מיט דעם?

ער מאכט זיך שיפור?

מוהרא״ש שליט״א זאגט אז מען קען דערקענען פורים א גרויסע חילוק פון איינעם וואס איז באַמט שיפור צו ער מאכט זיך נאר שיפור, ער איז פשוט צוויילדעוועט.

איינער וואס איז באַמט שיפור פאלט פון די פיס און ברעכט זיך אויס, ער זוכט נישט צו טשעפענען קיינעם, פארקערט ער האט ליב יעדן איינעם.

דערפאר ווען מען זעהט אז איינער איז צוויילדעוועט, ער שלאגט און זעצט מענטשן, ער צוברעכט זאכן, און מאכט שאדן'ס, דארף מען וויסן אז דער מענטש איז בכלל נישט שיפור, ער איז פשוט א פרא אדם, ער וואלט א גאנץ יאר אויך געוואלט שלאגן און מאכן חורבנות, נאר א גאנץ יאר שעמט ער זיך דאס צו טוהן, אבער ווען עס קומט פורים ניצט ער אויס די געלעגנהייט, ער מאכט זיך אזוי ווי ער איז שיפור און ער

אָנגעצונדן אסאך ליכט און געגעסן און זיך געפרייט און געטאנצן מיט גרויס שמחה און פרייד ביז שפעט ביינאכט.

אין יאר פורים דער דארפס איד איז געקומען אין שטאט צו ר' מאיר אינדערהיים מיטצוהאלטן די געהויבענע סעודת פורים. אינמיטן טאנצן האט ר' מאיר באמערקט ווי אלע טאנצן און פרייען זיך און נאר דער דארפס איד זיצט אין די זייט טרויעריג און ער האלט נישט די שמחה. ר' מאיר איז צוגעגאנגען צו אים און געפרעגט: "פארזאם ביסטו אזוי טרויעריג? היינט איז דאך פורים מען דארף זיין פרייליך", האט דער דארפס איד געענטפערט: "אבער וואס טוט מען ווען מען האט א צביה אויפן קאפ?" ווייל ער האט געהאט אסאך טעכטער חתונה צו מאכן, און די עלטסטע האט געהייסן צביה, און ער האט נישט געהאט קיין געלט איר חתונה צו מאכן.

האט אים ר' מאיר געזאגט: "און אז עס איז דיר אזוי שלעכט, איז דאס די עצה? צו זיצן אין די זייט טרויעריג?", דער רבי האט אונז אנדערש געלערנט, מיר האבן מקבל געווען פונעם רבי'ן: "אז עס איז גאר שלעכט, שרייט מען צום אייבערשטן: צרות לכבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני. ר' מאיר האט אים אָנגעכאפט ביי די הענט און אריינגעשלעפט אין די רינג, אלע זענען שוין אָנגעטרונקען און פרייליך און רבי מאיר שרייט צום דארפס מאן: הער מיד צו, זאג מיד נאך, אויב עס איז שוין גאר שלעכט, שרייט מען צום

דאס איז פשט חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, דאס מיינט אז סיי ווען עס קומט שווערע צייטן וואס דאס איז ארור המן, און סיי ווען עס גייט גוט וואס דאס איז ברוך מרדכי, איז ביידע גלייך, ביידע קומען פונעם אייבערשטן נאר לטובה.

און דאס דארף דאס טרינקען און זיך פרייען אין יום טוב פורים ברענגען פארן מענטש, אז ער זאל שטענדיג געדענקען אז דער אייבערשטער איז מיט אים, און וואס עס געשעהט איז נאר פונעם אייבערשטן פאר זיין טובה.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו אזא יום טוב פורים!

(שיחות מזהרא' ש חלק ח' וחלק י' א ערך פורים)

ווען עס איז גאר שלעכט שרייט מען

רבי נתן האט געהאט א תלמיד מיטן נאמען רבי מאיר טעפליקער ער האט געוואוינט אין די שטאט טעפליק, און ער האט מקרב געווען אסאך אידן צום אייבערשטן.

איינער פון זיינע תלמידים איז געווען א דארפס איד, וואס פלעגט קומען צו אים און פֿרעגן אלע עצות פון רבי'ן.

רבי מאיר פלעגט זיך פירן אז אים יום טוב פורים פלעגט ער מאכן א גרויסע סעודה ביי זיך אינדערהיים, און צוויי אזייגער נאכמיטאג האט מען אראפגעמאכט די לאדנס פארמאכט אלע פענסטערס מען האט

אלעס וואס ער דארף וועט ער זעהן גאר גרויסע ישועות און רפואות.

(מקור השמחה, שיחות וספורים, אות מ"ו)

טאנצן און קלאטשן

דער הייליגער רבי נתן האט דערציילט אז ווען ער האט געשריבן פארן הייליגן רבי'ן די תורה ואלה המשפטים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י'): וואס דער הייליגער רבי זאגט דארט, אז ווען עס איז דא דינים אויף אידן, עס איז אנגעשריבן שלעכטע גזירות אויף אידן, און אידן טאנצן און קלאטשן, דורך דעם ווערט נמתק די דינים און עס ווערט בטל די גזירות. האט דער הייליגער רבי דעמאלטס געזאגט פאר רבי נתן: "אזוי האב איך טאקע געזאגט, ווען אידן טאנצן און קלאטשן ווערט נמתק אלע דינים, און יעצט ווען מען שמועסט אז מען וויל מאכן שלעכטע גזירות אויף אידן, אבער אזוי ווי יעצט קומט פורים (דער הייליגער רבי האט געזאגט די תורה פאר פורים) און אידן וועלן דאך זיכער טאנצן און קלאטשן און דורך דעם וועט זיכער בטל ווערן אלע שלעכטע גזירות". דער הייליגער רבי האט דאס איבערגע'חזר'ט אפאר מאל "יא, אזוי האב איך טאקע געזאגט".

דער הייליגער רבי נתן האט דאס מסביר געווען, אז דער רבי האט געוואלט ארויסברענגען, אז אלע זיינע תורות וואס ער האט געזאגט, אפילו עס זענען זייער טיפע גרויסע תורות, און עס ליגט אין דעם

איבערשטן: צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני, און דער דארפס מאן האט אים נאכגעזאגט, אזוי האט ער געזאגט אסאך מאל מיט בכיות עצומות און מיט גרויס פרייה, ביז זיי זענען שוין הייעריג געווארן.

נאך פורים האט זיך געמאכט אז א ברסלב'ער איד איז דורך געווארן דעם דארף און ער איז איינגעשטאנען ביי דעם דארפס מאן. די עלטסטע טאכטער צביה האט ארויסגעהאלפן אנגרייטן פארן אורח, צו עסן, די מיידל איז געפאלן פארן אורח, און ער האט געזאגט פארן דארפס מאן: "איך האב א בחור אינעם זעלבן עלטער אפשר זאלן מיר זיך משה זיין?" דער דארפס מאן האט אים געענטפערט אז ער איז מסכים אבער ער דארף ערשט פרעגן זיין רבי'ן, ווען דער אורח האט אים געפרעגט ווער זיין רבי איז, האט ער אים געענטפערט: "רבי מאיר טעפליקער, ער האט מיר מקרב געווען צום רבי'ן" האט דער אורח געזאגט: "ער וועט זיכער מסכים זיין" זיי זענען אריבערגעפארן אויף טעפליק צו רבי מאיר, און ער האט מסכים געווען, און מען האט געשלאסן שידוך בשעה טובה ומצלחת.

האט מען דעמאלטס באשיינפערליך געזעהן, ווי די תפלות וואס מען האט געבעטן דעם אייבערשטן אין פורים האט גע'פועל'ט א ישועה, און דערפאר ווער עס דארף א ישועה זאל זעהן אויסניצן דעם הייליגן טאג פורים און זיך אויסבעטן ביים אייבערשטן

מענטשן, ניין, עס איז געמאכט פאר יעדן איד, יעדער איד האט די בוחזות, ווען ער טאנצט און קלאטשט, איז ער דורך דעם ממתיק אלע דינים.

(מקור השמחה שיחות וספורים אות כ"ב)

א פורים'דיגע התבודדות

אנשי שלומינו פלעגן זאגן "א פורים'דיגע התבודדות איז גאר אנדערש", ווייל אין יום טוב פורים קען מען זייער גרינג אלעס אויס'פועל'ן ביים אייבערשטן ווייל פל הפושט יד נותנים לו.

(מקור השמחה, שיחות וספורים, אות נ"א)

באהאָלטן נאר גרויסע סודות התורה, פון דעסט וועגן, איז אבער דער עיקר פון די תורה, פשוט מקיים צו זיין וואס דער רבי זאגט דארט צו טוהן, ווי למשל די תורה אז טאנצן און קלאטשן איז ממתיק די דינים, מיינט דאס פשוט אז ווען עס קומט א צייט וואס מען טאנצט און מען קלאטשט, ווי למשל פורים, ימים טובים, אדער ביי א חתונה, און דאס גלייכן, זאל מען זיך שטארקן און טאנצן און קלאטשן און אזוי וועט מען ממתיק זיין אלע דינים.

מען זאל נישט זאגן אז עס איז טיפע הויכע זאכן, וואס איז געמאכט נאר פאר הויכע

פסח

די געשמאקע טעם פונעם יום טוב

אינמאל האט רבי נחמן טולטשינער געהאלפן פארן הייליגן רבי נתן אויפצושטעלן די סוכה ערב סוכות, ער האט שווער געארבעט א גאנצן טאג אויפצושטעלן די סוכה, און בינאכט ביי די סעודה האט ער געזאגט פארן הייליגן רבי נתן, ווען מען ארבעט שווער א גאנצן טאג און מען מוטשעט זיך גוט צו אויפשטעלן די סוכה, דעמאלטס פילט מען גאר אן אנדערע טעם אין די סוכה.

האט אים דער הייליגער רבי נתן געזאגט: דאס האסטו נאכנישט פרוברט, צו שרייען א גאנצן טאג צום אייבערשטן: "רבנו של עולם, געב מיר צו שפירן די טעם פון די סוכה", וואסערע טעם מען שפירט דעמאלטס אין די סוכה.

און די זעלבע איז ביי אלע ימים טובים, אויב מען בעהט דעם אייבערשטן קודם אז מען זאל פילן א געשמאקע טעם אין דעם יום טוב, און אין די מצות פונעם יום טוב, דעמאלטס שפירט מען גאר אן אנדערע טעם, עס איז גאר אגעשמאקע יום טוב.

מען גרייט זיך אויף פסח

יעדער גרייט זיך אויף פסח, מען רוימט און מען זיבערט אויס די הויז אויף פסח, אז עס זאל נישט בלייבן קיין ברעקל חמץ, און מען קויפט איין לכבוד יום טוב, מצות, וויין, פיש און פלייש, און אזוי אויך וועט און שייך פאר די גאנצע משפחה, יעדער גרייט זיך צום יום טוב.

אבער אזוי ווי מען גרייט אן בגשמיות, דארף מען אויך געדענקן זיך אנצוגרייטן אויף יום טוב ברוחניות, מען דארף לערנען די הלכות פון פסח, און בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל האבן א בשר'ן און פרייליכן יום טוב, און אז מען זאל זיין אפגעהיטן פון א משהו חמץ, און אז מען זאל מקיים זיין אלע מצות פונעם יום טוב ווי עס דארף צו זיין פרייליכערהייט.

אן דעם אייבערשטן קען מען גארנישט טוהן, דער הייליגער רבי נתן האט געזאגט: "די וועלט זאגט - דו טוה און דער אייבערשטער וועט שוין העלפן, און איך זאג - אויב דער אייבערשטער וועט העלפן וועסטו קענען עפעס טוהן", אבער אויב מען לערנט די הלכות און מען בעהט דעם אייבערשטן, דאס ברענגט פארן מענטש א סייעתא דשמיא אז אלעס זאל טאקע זיין ווי אזוי עס דארף צו זיין.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז)

ערך חכמות לחג הפסח

וואסער אויף פסח איז שוין דא...

אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט העלפן אז די איבריגע זאכן וועט אויף זיין".

עס איז געקומען ערב פסח, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז איינער פון אנשי שלומינו, אן עושה, איז נתעורר געווארן און געטראכט: "ווער ווייסט אויב דער הייליגער רבי נתן האט אויף פסח צו מאכן?", און ער איז געגאנגען און גענומען א וואגן, און עס אנגעפילט מיט אלע גוטע זאכן, מצות, וויין, קארטאפּל, אייער, און נאך, ער האט אלעס אריבער געברענגט צו רבי נתן אום ערב פסח, עס האט ממש אויפגעלעבט זיין שטוב. ביים סדר נאכט האט דער הייליגער רבי נתן געדאנקט און געלויבט דעם אייבערשטן אויף זיינע גרויסע חסדים, אז ער האט געהאט אויף פסח.

ביי די סעודה האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט פאר זיין טאכטער: "ווען איך האב דיר געזאגט אז דער אייבערשטער וועט אונז העלפן, האב איך בכלל נישט געטראכט פון דעם מענטש", דאס מיינט אז ער האט בכלל נישט געטראכט א וועג ווי אזוי דער אייבערשטער וועט אים העלפן, ער האט פשוט געבעטן דעם אייבערשטן, אן קיין שום חשבונות, אז דער אייבערשטער זאל אים העלפן, און דער אייבערשטער האט אים טאקע געהאלפן.

דערפאר, יעדער איד וואס מוטשעט זיך צו האבן אויף פסח, איז נאר דא איין עצמה, צו בעטן דעם אייבערשטן, און דער

איינמאל פאר פסח איז אריינגעקומען צום הייליגן רבי נתן זיין טאכטער חנה צירל און זיך אפגערעדט: "טאטע עס איז שוין זייער נאנט צו פסח, און מיר האבן נאך גארנישט אויף פסח, וואס וועט דא זיין?"

דעמאלטס איז דורך געגאנגען גאר שווערע צייטן אויפן הייליגן רבי נתן, מען האט אים זייער שטארק גערודפ'ט, אזוי ווייט אז מען האט ממש מזרא געהאט צו רעדן מיט אים, און דער הייליגער רבי נתן איז געווען דעמאלטס איז זייער א געדריקטע מצב.

האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט צו זיין טאכטער: "טאכטער'ל דארפסט זיך נישט זארגן, דער אייבערשטער וועט זיכער העלפן, און מיר וועלן האבן אויף פסח".

עס איז געקומען גענטער צו פסח, דער מנהג איז געווען אנצושעפן וואסער פון פאר פסח, אויף א גאנץ יום טוב, אנשי שלומינו האבן געהאלפן פארן הייליגן רבי נתן אנצושעפן עטליכע פעסער וואסער אז עס זאך זיין גענוג אויף א גאנץ יום טוב.

האט זיך דער הייליגער רבי נתן אנגערופן צו זיין טאכטער: "ברוך ה' אז וואסער אויף פסח איז שוין דא", אבער די טאכטער האט זיך אפגערעדט: "אבער טאטע, אויסער וואסער האבן מיר נאך גארנישט אויף פסח", דער הייליגער רבי נתן האט איר ווייטער מחזק געווען און געזאגט: "דער אייבערשטער וועט אונז נישט פארלאזן, לאמיר בעטן דעם

אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן.

(ליח בְּרִסְלָב פֶּרֶשׁת ויקרא שנת תשע"ג)

יעדער איד גייט ארויס פון מצרים

די גמרא זאגט (פסחים קט"ז): בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, און דאס איז ממש במציאות ביי יעדן איד, יעדער מענטש זיצט אין זיין אייגענע מצרים, אין א מיצר המוחין, זיין מח און הארץ זענען פארשטאפט, זיין מזיל איז פארשטאפט, ער קען נישט געהעריג דאווענען און לערנען, ער איז נישט מעביר-סדרה יעדע וואך, ער קען נישט עפענען א משניות אדער א גמרא, ער דאווענט נישט די ריי תפלות ווי אזוי מען דארף, און אוראי רעדט ער נישט צום אייבערשטן.

און ווען דער אייבערשטער העלפט און מען טרעפט א צדיק וואס עפענט אויף די הארץ און מח, ער עפענט אים אויף די מזיל צו רעדן צום אייבערשטן, און צו לערנען און דאווענען און זיין אן ערליכער איד, ווערט ביי אים פה-סח, זיין מזיל האט זיך געעפנט צום אייבערשטן, און דאס איז ממש יציאת מצרים, ער גייט ארויס פון זיין אייגענע מצרים, און ער קומט צוריק צום אייבערשטן. און דערפאר איז דער יום טוב פסח די ריכטיגע צייט ווען מען קען זיך באנייען, אז די מזיל זאל ארויסגיין פון גלות, די מזיל זאל זיין פריי צו קענען רעדן צום אייבערשטן, צו קענען לערנען און דאווענען, אפילו פון

אנפאנג פיהלט מען נאכנישט אזא גוטן טעם, אבער ווען מען געוואוינט זיך צו צו רעדן צום אייבערשטן, צו הייליגן די מזיל מיט הייליגע דיבורים פון תורה און תפלה, ווערט צוביסלעך אויסגערייניגט דער מח, ביז מען הייבט אן צו שפירן דעם זיסן און געשמאקן טעם פון דינען דעם אייבערשטן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז, ערך פסח)

ווען עס גייט נישט ווי אזוי מען וויל...

דער הייליגער סדר נאכט איז א "סדר" פאר די נאנצע יאר, ווי אזוי מען פירט זיך אויף די נאכט אזוי וועט מען זיך אויפפירן א גאנץ יאר, און דערפאר דארף מען געדענקן פון פאראויס אז מען גייט ווערן אויסגעפרובט די נאכט, צו זעהן אויב ער וועט זיך קענען האלטן רוהיג און פרייליך אפילו ווען עס וועט זיין זאכן וואס ער וועט גיין פארקערט ווי ער האט געוואלט.

און דערפאר דארף מען זעהן צו זיצן ביים סדר מיט שמחה און מיט סבלנות, אפילו ווען די קינדער טאנצן ארום אזוי ווי זייער שטייגער, זיי ווילן פרעגן אלע סארט קשיות און זיי ווילן גנב'ענען דעם אפיקומן. טאר מען זיך נישט אויפֿרעגן, און אזוי אויך אויב אלעס איז נישט געווארן צוגעגרייט ווי געהעריג, זאל מען זיך נישט רעגן אויף די משפחה אדער געסט אויב עס גייט נישט אלעס ווי געפלאנט, ווייל דאס איז דער נסיון פון די נאכט, צו זעהן אויב מען וועט זיך אויפֿרעגן,

אראפצופאלן ברוחניות.

(לוח ב'רסלב פרשת ויקהל-פקודי תשע"ג לפ"ק)

פארענטפערט דעם הארבן רמב"ם...

דער הייליגער צדיק ר' הערשעלע ליסקער זי"ע פלעגט אסאך עוסק זיין פאר פסח צו זעהן אז יעדער איד זאל האבן אויף פסח צו מאכן, ער האט געהאלפן ארימעלייט צו קענען צושטעלן אויף יום טוב.

איין מאל האט ער געזאגט פאר זיינע מענטשן: פאר פסח גרייט זיך יעדער אן מיט שיינע פלפולים און דרשות לכבוד פסח, מען פארענטפערט שווערע רמב"ם מיט שיינע פלפולים, אבער איך פארענפער איין שווערע רמב"ם מיט מיינע הענט.

דער רמב"ם פסק'נט אז יעדער איד מוז עסן מצות אין פסח, און אפילו אן ארימאן מוז זיך אנשטרענגען מוז האבן מצות אויף פסח, ווידער פסק'נט דער רמב"ם אז מען טאר נישט גנב'ענען, איז דאס לכאורה א סתירה, אויב טאר מען נישט גנב'ענען, ווי אזוי קען דער ארימאן האבן מצות אויף פסח?

דעם שווערן רמב"ם פארענפער איך, ווייל איך גיי ארום שאפן געלט פאר ארימעלייט אז זיי זאלן האבן געלט אויף פסח בשפע, ממילא איז שוין דער רמב"ם פארענטפערט...

מזהר"א ש'שליט"א זאגט אז דאס איז א ריכטיגע אמת'ע דרשה אויף פסח, און מיט דעם קען מען פארשטיין, וואס עס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן תכ"ט): "מען הייבט

אדער מען וועט ווייטער בלייבן רוהיג און פרייליך.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מזהר"ו חלק ב' סימן פ"ח): אז די שלימות איז ווען מען שטעלט צוזאם די שלא פסדר מיט דעם פסדר, דאס מיינט אז אפילו עס זעהט אויס אז זאכן גייען שלא פסדר, דארף מען אבער וויסן אז באמת האט עס א פונקטליכע סדר, ווי אזוי דער אייבערשטער פירט עס, און ווען מען נעמט דאס אריין אין קאפ, וועט מען זיך נישט אויפפירען אזוי שנעל ווען עפעס גייט נישט ווי דער סדר, און דאס איז א סגולה אז די גאנצע יאר וואס קומט זאל מען שטענדיג זיין פרייליך.

(שיחות מזהר"א ש

מכת"ו ערך פסח)

קמחא דפסחא

ביי אנשי שלומינו איז געווען זייער א גרויסע זאך צו עוסק זיין צו צוזאמנעמען געלט פאר ארימעלייט אז זיי זאלן האבן אויף פסח צו מאכן.

אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מזהר"ו חלק א' סימן ר"א): צדקה תציל ממון ראשי תבות מצות, סגולה לחלי נופל רחמנא לצלו, פזר נתן לאביונים ראשי תבות נפ"ל. אז ווען מען געבט צדקה פאר אידן אז זיי זאלן האבן מצות אויף פסח, איז עס א סגולה נישט צו האבן די מחלה פון חולי נופל רחמנא ליצלו, סיי בגשמיות און סיי ברוחניות, נישט

און דער איד גייט אזוי טאנצעדיגערהייט, ער זינגט זיך אונטער א פרייליך ליה דער צדיק האט זיך געוואונדערט, "דער איד איז נאך מער פרייליך פון מיר מיט מיינע מצות, וואס מיינט דאס?" ער איז צוגענאנגען צו דעם איד און אים אנגעפּרעגט דערויף, האט דער איד געענטפּערט: "דער רבי זאל וויסן, אז איך קען נישט מאכן אזעלכע מהודר'דיגע מצות ווי דער רבי, איך האב דאך אבער אויף געוואלט האבן גוטע מצות, בין איך אויפגעשטאנען געכטן ביינאכט, און אסאך געוויינט און געבעטן דעם אייבערשטן אז איך זאל אויף האבן גוטע מהודר'דיגע מצות אויף יום טוב, אזוי האב איך געבעטן א גאנצע נאכט, אינדערפרי בין איך גלייך גענאנגען דאווענען שחרית, און ביים דאווענען האב איך ווייטער געבעטן דעם אייבערשטן אז איך זאל האבן גוטע מצות, און יעצט האב איך געענדיגט באקן מיינע מצות, און איך בין זיכער אז דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן, און די מצות זענען זיכער גוטע מהודר'דיגע מצות, און דערפאר בין איך אזוי פרייליך".

ווען דער צדיק האט דאס געהערט, האט ער זיך אנגערופן צום איד: "איך בעט דיר, אפּשער לאמיר מאכן א טויש, איך וועל דיר געבן מיינע מצות אויף וואס איך האב געארבעט אזוי שווער, און דו זאלסט מיר געבן דייע מצות? ווייל איך בין זיכער אז דו מיט דייע תּפּלות האסטו אסאך מער אויפגעטוהן, און עס איז זיכער חשוב'ער פון מיינע מצות".

אן לערנען די הלכות פון פסח דרייסיג טעג פאר פסח, זאגט אויף דעם דער רמ"א "מען פירט זיך צו קויפן ווייץ פאר ארימעלייט אויף פסח", לכאורה וואס האט איינ'ס מיטן צווייטן? וואס קומט דער רמ"א צולייגן צום שלחן ערוך?

אבער מיט די אויבנדערמאנטע מעשה פארשטייט מען דאס זייער גוט, דער רמ"א קומט זאגן אז דער עיקר ררשה אויף פסח איז צו שאפן געלט פאר ארימעלייט אויף פסח. וואויל איז דעם וואס איז זוכה ארויס צו העלפן ארימעלייט אויף פסח.

(שיחות מוהרא"ש [מכת"י] ערך חודש ניסן)

אויסגעבעטענע מצות

דער צדיק רבי משה לייב סאסובער זי"ע פלעגט צוגרייטן זיינע מצות מיט א געוואלדיגע זהירות, ממש אויסער געווענטליך, ער פלעגט אין ווינטער אליינ'ס איינפלאנצן די ווייץ, אליינ'ס גענאסן די וואסער, אליינ'ס געשניטן און געמאלן, אליינ'ס געקנעטן און געבאקן, אלעס מיט אן אויסער געווענטליכע זהירות.

איינמאל פאר פסח נאכן באקן די מצות, איז דער צדיק אהיימגענאנגען מיט די מצות, מיט א געוואלדיגע שמחה, אז ער האט זוכה געווען צו האבן אזעלכע מהודר'דיגע מצות אויף פסח.

אויפ'ן וועג אהיים באגעגנט ער א פשוט'ער איד וואס גייט אויף אהיים מיט זיינע מצות,

געווען גרייט, און ער האט זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג צוריק, צו ברענגן די וויין פארן בעל שם טוב זי"ע. ווען ער איז שוין געווען גאר נאנט צום הויז פון בעל שם טוב, שטעלט אפ די פאליציי, און פרעגן אים: "וואס האסטו דא אין די פאס?", רבי דוד ענטפערט: "וויין וואס איך האב געמאכט אין בוקעווינע" די פאליציי האבן אים אבער נישט געגלייבט און געזאגט: "אפשר האסטו דארט בראנפן, וואס דאס טאר מען נישט אריינברענגען פון א צווייטע לאנד לויטן געזעץ?" רבי דוד האט צוריק געטענה'ט אז עס איז נאר וויין, אבער זיי האבן נישט געוואלט גלייבן, ביז דער גוי האט מיט זיין שווערד געמאכט א קליין לאך אינעם פאס, און פארזוכט די וויין, און דעמאלטס האט ער זיך איבערצייגט אז עס איז טאקע וויין, און ער האט איבערגעבעטן רבי דוד און זיך געגאנגען ווייטער.

אבער יעצט איז שוין די וויין געווארן "יין נסך", אזוי ווי א גוי האט געטרינקען דערפון, קען מען עס מער נישט ניצן. רבי דוד איז אריינגעקומען צום בעל שם טוב זי"ע און אויסגעבראכן אין א געוויין: "רבי, מיין גאנצע הארעוואניע פון אזויפיל צייט און טירחה וואס איך האב אוועקגעגעבן פאר די וויין איז פארלוירן געווארן, מען קען נישט ניצן די וויין, עס איז געווארן יין נסך, זאל מיר דער רבי זאגן וואסערע צבירה האב איך געטוהן אז עס קומט מיר אזא עונש?"

דער בעל שם טוב האט אים געענטפערט:

זעהט מען פון די מעשה, אז דער עיקר ווענדט זיך אלעס וויפיל מען בעהט דעם אייבערשטן, וואויל איז דעם וואס גרייט זיך צום יום טוב מיט אסאך תפלות, און בעהט אסאך דעם אייבערשטן, וועט ער זיכער האבן א פרייליכן פשר'ן יום טוב.

(שיחות מזהרא"ש חלק ט"ז, ערך הנחה לחג הפסח)

פארגעסן צו בעטן דעם אייבערשטן

דער הייליגער בעל שם טוב זי"ע האט אמאל געשיקט זיין תלמיד, רבי דוד פון מיקוליב זי"ע, צו די לאנד בוקעווינע, צו אנגרייטן וויין אויף יום טוב פסח, און פאר א גאנץ יאר, ווייל אין אוקריינע ווי דער בעל שם טוב זי"ע האט געוואוינט, איז נישט געווען צו באקומען קיין גוטע טרויבן צו מאכן וויין.

רבי דוד איז ארויסגעפארן נאך אינמיטן ווינטער, און דורך געמאכט דעם לאנגן וועג קיין בוקעווינע, און דארטן האט ער אנגעהויבן צו מאכן די וויין מיט גרויס זהירות און אפגעהיטנקייט אז עס זאל זיין אויסגעהאלטן הונדערט פראצענט אויף פסח. ער האט אליינ'ס אפגעשניטן די טרויבן, אליינ'ס געקוועטשט די טרויבן, ער האט קיינעם נישט צוגעלאזט דערצו, נאר ער אליינ'ס האט אפגעהיטן די וויין ווי אן אויג אין קאפ, אפילו בינאכט איז ער געשלאפן געבן די וויין, ער האט ממש נישט מסית דעת געווען פון די וויין א גאנצן צייט.

ביז נאך חדשים פון ארבעט איז די וויין שוין

ווי אזוי קען מען זאגן איבערגעטאנצן?
נאר וואס דען, האט ר' משה לייב זי"ע
געענטפערט, אז ווען דער איבערשטער איז
דורך גענאנגען א אידישע הויז און ער האט
געזעהן ווי די אידן טוען וואס ער האט זיי
געהייסן, איז ער געווארן זייער פרייליך, און
ער האט אנגעהויבן צו טאנצן "דא וואוינט א
איד" "דא וואוינט א איד".

ווען ער האט געענדיגט די תורה האט ער
זיך אליינס אויפגעשטעלט און אנגעהויבן
צו טאנצן "דא וואוינט א איד" "דא וואוינט א
איד"!

שביעי של פסח

די גמרא זאגט (סוטה ב.): קשה זונגו של אדם
בקריעת ים סוף, און אויף (פסחים קיח.): קשה
פרנסתו של אדם בקריעת ים סוף, א שידוד
און פרנסה זענען אזוי שווער ווי קריעת ים
סוף.

אין דעם טאג שביעי של פסח, האט דאך
דער איבערשטער געשפאלטן דעם ים פאר
די אידישע קינדער, קומט אויס אז אין דעם
טאג איז זייער מסוגל צו בעטן פאר די זאכן
וואס זענען אזוי שווער ווי קריעת ים סוף,
ווייל אין דעם טאג איז דאס דאך געווארן
גרינג.

דערפאר דארף א בחור אויסניצן דעם טאג
צו מתפלל זיין פאר א גוטע שידוך, און ווער
עס האט שוין זוכה געווען חתונה צו האבן
דארף מתפלל זיין פאר שלום בית, און אזוי

"דו האסט טאקע אלעס זייער גוט געטוהן,
האסט געהיטן אויף די וויין זייער גוט, נאר
איין זאך האסטו פארגעסן, דעם פסוק (תהלים
כב"ז, א): אַם ה' לֹא יִשְׁמֵר עִיר, שׁוֹא שֶׁקֵד
שׁוֹמֵר אויב דער איבערשטער היט נישט
די שטאט, קען עס קיינער נישט היטן, דו
האסט טאקע געהיטן די וויין, אבער דו האסט
פארגעסן צו בעטן דעם איבערשטן אז ער
זאל עס היטן, און דערפאר האט דיר דער
איבערשטער געוואלט ווייזן אז אן בעטן
דעם איבערשטן, גייט נישט גארנישט.

(שיחות מזהרא"ש חלק ט"ז ערך הקנות לחג הפסח)

דא וואוינט א איד

דער צדיק רבי משה לייב סאסובער זי"ע
איז איינמאל געפארן צום צדיק דער רבי
ר' אלימלך פון ליזענסק זי"ע. שבת ביים
טיש האט רבי ר' אלימלך מכבד געווען
רבי משה לייב סאסובער צו זאגן תורה.
ער האט אנגעהויבן זאגן תורה אויפן
פסוק ווי עס שטייט אז פסח ביינאכט
אין מצרים ביי מכות בכורות האט דער
איבערשטער גע'הרג'ט אלע בכורים פון
די מצריים און ביי די אידישע הייזער האט
דער איבערשטער איבערגעטאנצן, און
געלאזט לעבן אלע אידישע בכורים. דאס איז
זייער שווער צו פארשטיין, וויאזוי טאנצט
דער איבערשטער איבער א הויז, דער
איבערשטער איז דאך איבעראל? ער איז
אייביג אין די הויז און אינדרויסן פונעם הויז,

אזיך פאר פרנסה בריוח.

און די תפלות וואס מען בעהט אין דעם היינטיגן טאג, איז זייער שטארק מסוגל צו פועל'ן אלעס גוט'ס ביים אייבערשטן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז ערך שביעי של פסח)

איך וויל הערן דיין קול

דער מדרש זאגט (שמות רבה כ"א, ה): אז ווען די אידן האבן געארבעט שווער אין מצרים, די מצריים האבן זיי געפייניגט, האבן זיי אזיפגעוויבן די אויגן צום אייבערשטן, און געשריגן צו אים, און דער אייבערשטער האט זיי געהאלפן און ארויסגענומען פון מצרים מיט זיין שטארקע האנט, אבער נאכדעם וואס זיי זענען ארויס, האבן זיי שוין נישט גערעדט צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט דאך געוואלט הערן זייער קול נאכאמאל, וואס האט ער געטוהן?

ער האט אנגערייצט פרעה אז ער זאל זיי נאכלויפן, און אזוי האבן זיי ווייטער געשריגן צום אייבערשטן.

זעהט מען פון דעם אנעוואלדיגע התחזקות פאר יעדן איה, אז אלע צרות וואס א מענטש האט איז נאר ווייל דער אייבערשטער וויל הערן זיין קול, און ווי נאר ער וועט עפענען די מזיל און רעדן צום אייבערשטן וועט ער געהאלפן ווערן.

און ווען א מענטש האט שכל און ישוב הדעת, קען ער זיך איינשפארן אסאך צרות, ער הייבט שוין אן צו רעדן צום אייבערשטן, ער ווארט נישט ביז די צרות קומען, ער דאנקט און ער לויבט דעם אייבערשטן אזיך די גוטע זאכן וואס ער האט, און אזוי דארף ער נישט באקומען קיין צרות צו עפענען זיין מזיל צום אייבערשטן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז ערך שביעי של פסח)

פסח שני

האט זיך אים צוריסן די שיה, און ער וויל וויסן אזיב ער קען אים עס נאך יעצט פארעכטן.

האט דער שוסטער געזאגט: "ווי לאנג די ליכט ברענט נאך, קען איך עס נאך פארעכטן".

רבי ישראל ז"ל איז מוראדיג נתעורר געווארן פון די ווערטער וואס ער האט יעצט געהערט, "דאס איז דאך א געוואלדיגע מוסר השכל, ווי לאנג די ליכט, וואס דאס איז די נשמה, ברענט נאך, קען מען אלעס פארעכטן", און ער פלעגט דאס איבער'חור'ן זיין גאנץ לעבן, "ווי לאנג א מענטש לעבט נאך, קען ער נאך אלעס פארעכטן".

און דאס גייט צוזאמען מיט וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ע"ה): "קיינ יאוש איז גארנישט פארהאנדן", "אויב דו גלייבסט אז דו קענסט פארדארבן, גלייב אז דו קענסט אויך פארעכטן" (שם קי"ב), ווייל ווי לאנג א מענטש לעבט קען ער נאך אלעס פארעכטן.

אבער נאך א זאך זעען מיר, אז דאס מוז גיין דורך א צדיק, אזוי ווי מען זעהט אז די אידן זענען געגאנגען צום צדיק משה רבינו, און אים געבעטן אז זיי ווילן אויך מקריב זיין דעם קרבן פסח, און אזוי זענען זיי געהאלפן געווארן, און די זעלבע גייט ווייטער אין אלע דורות, ווען א מענטש מאכט אפ אז ער וויל

פון די מצוה פון פסח שני, זעהט מען א שטארקע התחזקות פאר א יעדן איד אין יעדן מצב. אזוי ווי מען זעהט אז עס זענען געווען מענטשן וואס זענען געווען טמא, בשעת'ן מאכן דעם ערשטן קרבן פסח, אבער זיי האבן נישט אויפגעגעבן, נאר זיי זענען געקומען צום צדיק משה רבינו און גע'טענה'ט: "למה נגרע? - פארוואס זאלן מיר זיין ווייניגער פון יעדן? מיר ווילן אויך מקריב זיין דעם קרבן פסח", און דער אייבערשטער האט געזאגט אז זיי זענען גערעכט, און זיי וועלן קענען מאכן דעם קרבן פסח אין "פסח שני".

די זעלבע איז ביי יעדן איד, סיי ווען ער גיבט זיך א כאפ, אז עס איז אים אריבער געלאפן אסאך טעג חדשים און יארן מיט גארנישט, דארף ער געדענקן אז עס איז קיינמאל נישט שפעט, ער קען נאך אנהייבן "פון יעצט" צו זיין אן ערליכער איד, אזוי ווי די אידן האבן פארפאסט דעם ערשטן קרבן פסח, וואס דעמאלטס איז געווען די ערשטע מאל וואס די אידן זענען אריינגעקומען אין די קדושה, און פון דעסט וועגן האבן זיי געהאט א תקנה, די זעלבע איז ביי יעדן איד.

דער צדיק רבי ישראל סאלאנטער ז"ל, איז אמאל אריינגעקומען צו א שוסטער, אביסל שפעט בינאכט, ער האט אים איבערגעבעטן פארן קומען אזוי שפעט, אבער ממש יעצט

אבער דער אמת איז אז חז"ל זאגן (בראשית רבה ד, ז): פארן וואס הייסט די הימל, שמים? ווייל עס איז צוזאמגעשטעלט פון אש ומים, פון פייער און וואסער, צוויי קעגנענעצטע זאכן, וואסער לעשט אויס פייער, און פייער טרוקנט אויס וואסער, און ווען די ביידע זאכן שטעלן זיך צוזאם, ווערט דאס א הימל.

דאס מיינט א "הימל מענטש", פון איין זייט לעבט ער אויף די וועלט, ער האט א ווייב און קינדער, און ער האנדלט מיט מענטשן, אבער פון די אנדערע זייט איז ער אן ערליכער איד, ער דאווענט דריי מאל א טאג מיט מנין, ער כאפט אריין א יעדן טאג, א פאר פסוקים חומש, א פאר פרקים משניות, אביסל גמרא, אביסל שולחן ערוך, דאס איז א ריכטיגער "הימל מענטש".

(שיחות מוהרא"ש חלק י"ד ערך פסח שני)

תשובה טוהן, ער וויל זיין אן ערליכער איד, און ער קומט צום צדיק, און ער פאלגט וואס דער צדיק לערנט אים, וועט ער זיכער זיין אן ערליכער איד.

(שיחות מוהרא"ש [מכת"י] ערך פסח שני)

א הימל מענטש

נאך א זאך לערנען מיר פון "פסח שני". אין פסח שני מעג מען האבן חמץ און מצה צוזאמען אינדערהיים, דאס לערנט אונז, אז מען קען האבן גשמיות און רוחניות אינאיינעם.

מענטשן מיינען אז אויב וויל מען זיין א צדיק, א "הימל מענטש", דארף מען זיך אינגאנצן אפשטיין פון די וועלט, זיך איינשפארן ביי זיה, און נישט רעדן מיט קיינעם.

צדקה

זיין אז דער מענטש איז א ליגנער ער זאגט אז ער דארף די געלט פאר א וויכטיגע צוועק, ווען באַמט גייט דאס סתם פאר נארישקייטן, אָבער ביי עסן קען מען גלייך זעהן אויב ער מיינט עס אַמט'דיג, אויב ער איז הונגעריג וועט ער עסן.

און נאך מער ווען איינער איז זוכה צו געבן צו עסן פאר אידן אויף שבת, דאס איז די גרעסטע מצוה, פשוט צו געבן צו עסן פאר א משפחה מיט הונגעריגע קינדער, היינט איז שוין ברוך ה' דא אין אלע שטעט אסאך ארגענעזאציעס וואס געבן פאר ארימעלייט צו עסן אויף שבת, און וואויל איז דעם וואס האט א חלק דערין, און געבט צדקה אז אידן זאל האבן צו עסן אויף שבת, עס איז נישטא קיין גרעסערע זאך פון דעם.

גיין נאך צדקה

און נאך מער איז חשוב איינער וואס איז זוכה צו גיין צוזאמענעמען צדקה צו העלפן אנדערע אידן, און דאס איז אויף א גרויסער תיקון פאר אלע עבירות, ווייל ווען מען גייט נאך געלט מוטשעט דאס אפ דעם גאנצן מענטש, און אקעגן דעם וואס א מענטש האט געטוהן עבירות מיט זיין גאנצן גוף, קען מען מיטן גיין נאך געלט דאס פארעכטן, וואס דאס מוטשעט אפ דעם גאנצן גוף מיט די גרויסע

די מצוה פון צדקה איז זייער א גרויסע מצוה, גרעסער פון אלע מצוות, דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ר'): אויפן פסוק (דברים ט"ו, ח): פתחת תפתח את ידך, אז צדקה מאכט אויף א טיר, צדקה עפענט די וועג אריינצוקומען צו די קדושה, ווען א איד זעהט אז עס קומט אים אן שווער צו דינען דעם אייבערשטן, קען ער נוצן די עצה, און געבן צדקה, און דאס וועט אים עפענען די טיר, צוצוקומען צום אייבערשטן.

אָבער מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו געבן די צדקה אויף די ריכטיגע פלעצער, ווייל אמאל קען זיין אז מען געבט צדקה פאר איינעם, און יענער איז נאר א שווינדלער, און די געלט גייט בכלל נישט פאר צדקה, דערפאר איז די איינציגסטע עצה נאר צו בעטן אסאך דעם אייבערשטן אז מען זאל געבן די צדקה אויפן ריכטיגן פלאץ.

און די גרעסטע צדקה איז ווען מען געבט פאר ארימעלייט צו עסן, ביי דעם איז נישט שייך צו פאפן, אויב ער איז הונגעריג וועט ער עסן און אויב נישט נישט, און דערפאר זאגן די תנ"ל (כבא בתרא ט): אין בודקין למזונות, ווען א מענטש קומט בעטן עסן, קוקט מען אים נישט נאך אויב ער דארף עס טאקע האבן אדער נישט, ווייל ביי אנדערע צדקות קען

מצוה פון צדקה.

דער הייליגער צאנזער רב זי"ע, דער הייליגער דברי חיים, איז געווען זייער גרויס מיט די מצוה פון צדקה, ער האט פלעגט שפייזן און ארויסהעלפן זייער אסאך ארימעלייט און יתומים ואלמנות, ער פלעגט אסאך בעטן פון מענטש געלט פאר צדקה, און פלעגט שיקן זיינע קינדער אז זיי זאלן ארום גיין אין די הייזער און אין די בתי מדרשים נאך געלט צו העלפן אידישע קינדער.

פלעגט ער זאגן פאר זיינע קינדער אז ווען זיי גייען נאך געלט זאלן זיי גוט געדענקן צוויי זאכן: 1. אז זיי זאלן האבן צוויי טאשן, איינס פאר די געלט און א צווייטע פאר די בזיונות וואס זיי וועלן כאפן! 2. אז זיי זאלן נישט ווערן קיין שונאי ישראל! ווייל אסאך מאל בעהט מען ביי מענטשן צדקה און זיי געבן נישט, קען מען ווערן ברוגז, האט ער זיי אנגעווארענט אז זיי זאלן נישט פיינט האבן קיין אידן, נאר דו זיי ווערן לכה זכות.

און אפילו ווען מען גייט נאך געלט און מען איז נישט מצליח טאר מען נישט ווערן צופאלן פון דעם, נאר פרובירן נאכאמאל און נאכאמאל ביז מען וועט מצליח זיין. ביים הייליגן צדיק רבי משה לייב סאסובער זי"ע האט פאסירט אן אינטערעסאנטע מעשה אין דעם ענין.

ווי באקאנט פלעגט דער צדיק אסאך עוסק זיין אין די מצוה פון פדיון שבויים, ער פלעגט

אסאך ארום פארן פון לאנד צו לאנד און פון שטאט צו שטאט צוזאם צו נעמען געלט פאר פדיון שבויים, דאס איז געווען זיין פאליפטע מצוה, איינמאל, נאך זייענדיג א יונגער יונגערמאן, איז ער ארום געגאנגען נאך געלט צוזאם נעמען צדקה פאר פדיון שבויים, אבער ער האט נישט מצליח געווען, ער האט נישט געמאכט קיין געלט, און ער איז געווען זייער צופראכן דערפון, ער האט אפגעמאכט אז עס איז א שאד צו פארברענגען צייט מיט גיין נאך געלט, ער קען דאך אין די צייט זיצן און לערנען, עוסק זיין בתורה ותפלה און דינען דעם אייבערשטן. ער האט טאקע אזוי געטוהן, ער האט אפגעלאזט דאס גיין נאך צדקה, און ער האט זיך איינגעשפארט ביי זיך אין שטוב און זיך געזעצט לערנען.

אינמיטן לערנען הערט ער ווי אינדרויסן טוט זיך קולות און געשרייען, ער איז גלייך געלאפן צו די טיר צו זעהן וואס עס גייט פאר, האט ער געזעהן ווי מען פירט א איד צוגעבינדען מיט אייענע קייטן, און מען שלאגט אים אן מיט רציחה, און מען פירט אים אין תפיסה אריין.

רבי משה לייב סאסובער איז גלייך ארויס געלאפן און ער האט געפרעגט די פאליציי וואס האבן געשלעפט דעם איד, "וואו אהין פירט איר אים? וואס האט ער געזינדיגט?" האט מען אים געזאגט אז מען האט געכאפט דעם איד ביי גניבה, ער האט גע'גנב'ט, און דערפאר פירט מען אים אין תפיסה אריין.

אָפּלאָזן?!“ און ער האט זיך טאקע פון פֿריש געשטארקט, און ווייטער אָנגעהויבן גיין נאָך געלט פאר פֿריון שבֿוים, ער האט זיך ווייטער מוסר נפש געווען ארויס צו נעמען אידן פון תּפֿיסה, און דאס איז שוין געבליבן זיין מצוה אין וואס ער האט עוסק געווען זיין גאנץ לעבן. זעהט מען פון די מעשה אז מען טאר קיינמאל נישט אויפֿגעבן, אפילו ווען מען איז געגאנגען נאָך געלט און מען האט נישט מצליח געווען, זאל מען נישט אויפֿגעבן, נאר ווייטער ממשיך זיין, און די שִׁכּר אויף דעם איז אַן אַ שיעור.

רוחניות'דיגע צדקה

און די זעלבע איז אויף מיט רוחניות'דיגע צדקה, די גרעסטע צדקה איז ווען מען איז מתחזק אַ איד, אז ער זאל ווייטער אָנגיין און דינען דעם אייבערשטן, אָבער אסאך מאל ווען מען איז מתחזק אידן זעהט אויס ווי מען איז נישט מצליח, טאר מען אָבער נישט אויפֿגעבן, נאר ווייטער מתחזק זיין אידן, וסוף הכבוד לבוא.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו געבן צדקה, סיי בגשמיות צו העלפֿן ארימעלייט, און סיי ברוחניות צו מחזק זיין אידן, וועט ער זיכער זוכה זיין צו אלעם גוטס, וואויל איז אים אויף די וועלט און וואויל איז אים אויף יענע וועלט.

(שיחות מותרא"ש חלק ה' ערך צדקה)

ווען דער צדיק האט דאס געהערט האט ער זייער רחמנות באקומען אויף דעם איד, און ער איז געלאפֿן אין געריכט און זיך געבעטן אז מען זאל דעם איד צורוהלאָזן, און ער איז גרייט צו באצאלן אלעס וואס יענער האט גע'גנב'ט. עס איז געווען א גרויסער סכּום, אָבער דער צדיק איז גלייך ארום געלאפֿן צוזאמנעמען געלט, ער האט צוזאמגעשטעלט דאס גאנצע געלט, און ער האט עס געגעבן פארן ריכטער, און אזוי האט מען ארויס געלאזט דעם איד אויף דער פֿריי.

ווען ער איז ארויס פֿריי, האט דער צדיק אָנגעהויבן זאגן מוסר פאר דעם איד: "זעה אָפּצולאָזן דייע שְׁלעכטע מעשים, האט זיך דען דיר געלוינט די גניבה? מען האט דיר דאך אָנגעהאקט די ביינער, קוים וואס דו ביזט ארויס לעבעדיג, פאר וואס פֿעלט דיר אויס די שְׁלעכטע מעשים?" דער איד האט אָבער צוריק געזאגט: "וואס איז שוין געשעהן אז מען האט מיר דאס מאל געכאפט? דאס מאל איז מיר עס נישט געלונגען, וועל איך פרוּבירן נאך אמאל, וועגן איין מאל וואס איך האב נישט מצליח געווען זאל איך אינגאנצן אויפֿגעבן?"!

דער צדיק רבי משה לייב זי"ע איז זייער נתעורר געווארן פון די ווערטער, "דאס איז דאך ממִש פון הימל פאר מיר געזאגט געווארן, ווייל איך האב איינמאל נישט מצליח געווען מיטן גיין נאך צדקה, זאל איך אלעס

צו זיין פרייליך דארף מען אמונה

קיין שום זאך. און די וואס דרייען זיך ביים צדיק באקומען דאס אויף אז זיי ווערן רבוק צום אייבערשטן, און זיי זענען שטענדיג אין א גוטע גיסטע.

דער וואסער טרענער ווערט פרייליך

אן אינטערעסאנטע מעשׂה האט פאסירט ביים הייליגן בעל שם טוב וואס מען זעהט פון דעם ווי אזוי א מענטש קען טוישן זיין גיסטע פון איין טאג אויפן צווייטן אפילו עס האט זיך גארנישט געטוישט אין זיין לעבן.

איין טאג איז דער הייליגער בעל שם טוב ארויס געגאנגען שפאצירן מיט זיינע תלמידים, ער האט געשמועסט מיט זיי און זיי געזאגט אז אלעס ווענדט זיך אינעם מענטש אליין, אויב א מענטש לעבט מיטן אייבערשטן, ער ווייסט און ער געדענקט אז ער ווערט געפירט פונעם אייבערשטן דאן איז ער אין א גוטע און פרייליכע גיסטע, און אויב ער פארגעסט פונעם אייבערשטן איז ער אייביג טרויעריג און פארביטערט.

אזוי גייענדיג באגעגענען זיי דעם וואסער טרענער פון שטאט. ווען זיי האבן אים באגריסט און געפרעגט וואס ער מאכט, האט ער זיך זייער אפגערעדט אז עס גייט אים זייער שווער דאס לעבן, עס איז אים שוין נמאס די ארבעט פון דארפן שלעפן יעדן

די טבע פון מענטשן איז אז זייער גיסטע האלט זיך אין איין טוישן לויט ווי אזוי די ווינט בלאזט, אמאל איז מען אין א פרייליכע גיסטע און אמאל אין א טרויעריגע גיסטע, עס איז געוואנדן לויט די אומשטענדן אין וואס מען געפינט זיך.

די ארבעט פון א איד איז אבער צו האבן א קלארע און ריינע אמונה, שטענדיג געדענקן אז אלעס פירט נאר דער אייבערשטער, און דאן איז מען שטענדיג אין א גוטע גיסטע, ווייל מען ווייסט און מען געדענקט אז אלעס פירט נאר דער אייבערשטער צום גוטן, אלעס איז באמת נאר גוט.

און צו באקומען אט די ריינע אמונה דארף מען גיין צו א צדיק וואס ער ברענגט אריין אין זיינע מענטשן די קלארע און ריינע אמונה, צו וויסן און געדענקן שטענדיג אז אלעס פירט נאר דער אייבערשטער, און אז מען זאל טאקע לעבן מיט דעם.

דער פסוק רופט אן א צדיק (במדבר כ"ו, י"ח):
איש אשר רוח אלקים בו, זאגט רש"י שידע להלך בנגד רוחו של כל אחד ואחד, דאס מיינט אז א צדיק וואס איז שטענדיג רבוק צום אייבערשטן, ער איז שטענדיג אין א גוטע מצב רוח - אין א גוטע גיסטע, ווייל ער ווייסט אז ער ווערט געפירט פונעם אייבערשטן, און ער ווערט נישט צובראכן אדער טרויעריג פון

דאס, נאר מיינע אקסלן האבן זיך שוין אזוי מסדר געווען ספעציעל אז איך זאל קענען האלטן די אמפערס", און אזוי ווייטער האט ער נאר געדאנקט און געלויבט דעם אייבערשטן אויף די גוטע פרנסה וואס ער האט.

האט דער בעל שם טוב געזאגט פאר זיינע תלמידים, איר זעהט וואס דא גייט פאר? דער זעלבער וואסער טרענער, די זעלבע אלט און שוואך, גארנישט האט זיך נישט געטוישט ביי אים פון נעכטן ביז היינט, אבער דאס יא אז ער האט געהערט דיבורי אמונה, אז מיר האבן גערעדט מיט אים נעכטן פונעם אייבערשטן, און איינמאל ער האט אריינגענומען ביי זיך די אמונה אז אלעס פירט דער אייבערשטער איז ער שוין א נייער מענטש, ער איז שוין געווארן פרייליך און גוטמוטיג, און ער רעדט שוין גאר אנדערש ווי נעכטן.

גיהנום אויף די וועלט

תז"ל זאגן (ברכות ט"ו:): כל הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה מצננין לו גיהנום. די גיהנום איז נישט נאר אויף יענע וועלט, די גיהנום איז אויף אויף די וועלט, ווי דער פסוק זאגט (תהלים ל"ב, כ"ב): תמותת רשע רע - די שלעכטס וואס דער רשע טוט, דאס אליין הרגעט אים, ער ווערט א פארביטערטער מענטש, און ער האט די גיהנום שוין אויף די וועלט. אבער הקורא קריאת שמע - דאס איז אמונה, ווען א מענטש נעמט אין זיך אריין

טאג וואסער פאר די מענטשן פון שטאט, ער איז שוין אלט און שוואך און ער דארף נאך אלץ שלעפן אזוי שווער, זיין רוקן איז שוין אויסגערייט פון שלעפן די שווערע אמפערס, עס איז אים שוין ממש נמאס דאס לעבן.

דער הייליגער בעל שם טוב האט גערעדט צו אים און אים שטארק מחזק געווען אז עס וועט נישט אייביג זיין אזוי שלעכט, עס וועט נאך קומען גוטע צייטן, און אפילו יעצט פירט אויף אלעס דער אייבערשטער צום גוטן, און אזוי ווייטער האט ער גערעדט צו אים אסאך דיבורי אמונה, אסאך גערעדט פונעם אייבערשטן, דער וואסער טרענער האט זיך באדאנקט און איז ווייטער געגאנגען.

אויף צו מארגנס איז דער בעל שם טוב נאכאמאל געגאנגען שפאצירן מיט די תלמידים, און זיי האבן ווידער געטראפן דעם זעלבן וואסער טרענער, אבער יעצט האט ער שוין גערעדט גאר אנדערש פון נעכטן, יעצט איז ער געווען גוט אויפגעלייגט, ער איז געווען פרייליך, און ווען מען האט אים באגריסט און געפרעגט וואס ער מאכט, האט ער געענטפערט: "ברוך ה', געלויבט איז דער אייבערשטער אז עס גייט מיר אזוי גוט אין לעבן, איך האב א גוטע פרנסה, איך ברענג וואסער פאר אלע שטאטס לייט, און אפילו איך בין שוין אלט געבט מיר נאך דער אייבערשטער די כח צו קענען שלעפן די שווערע אמפערס וואסער, און נישט נאר

געטוישט ווערן אינגאנצן צום גוטן. ער וועט
ווערן א פרייליכער מענטש, א געדולדיגער
מענטש, ער וועט נישט אזוי שגעל זיך
אויפרעגן, און ער וועט שטענדיג זיין אין א
גוטע גיסטע. וואויל איז אים אויף די וועלט
און וואויל איז אים אויף יענע וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק ד' ערך רוח וחלק י' ערך גיהנום)

די ריינע אמונה צו וויסן און גלייבן אז אלעס
פירט דער אייבערשטער דאן קילט ער אפ
זיין גיהנום, ער ווערט א פרייליכער מענטש,
און ער האט דעם גן עדן אויף די וועלט.
וואויל איז דעם וואס איז זוכה זיך צו דרייען
ביי ערליכע אידן ביי צדיקים, און ער איז
מקבל זייערע למודים, דאן וועט זיין לעבן

צוויי צוימען

ווען דארף מען זיין אן עקשן?

און דערפאר אויף די צוויי זאכן אויף שמחה און אויף תפלה דארף מען זיין נאר א גרויסער עקשן, ווייל לויט וויפיל מענטשן ליידן צוזאם דא אויף די וועלט, יעדער איינער האט זיך זייענע זאכן וואס גייען נישט ווי אזוי ער וויל, און פון דעם ווערט מען זייער טרויעריג, און די טבע פונעם מענטש ציהט אים מער צו טרויער, ווי צו זיין פרייליך, און דערפאר דארף מען זיין א גרויסער עקשן אויף דעם, "אפילו איך וואלט נישט געדארפט זיין פרייליך יעצט צוליב דאס און דאס, וועל איך זיך אבער עקש'נען צו זיין פרייליך".

אויף דארף מען האבן גרויס עקשנות אויף תפלה, ווייל פאקטיש זעהט מען אז מענטשן ווערן אפגעקילט פון תפלה, ווייל אסאך מאל זעהט מען אז מען בעהט איינמאל און נאכאמאל און מען ווערט נישט געהאלפן, ביז מען פילט ממש ווי מען רעדט צו די וואנט, און דערפאר הערט מען אויף צו בעטן, דערפאר דארף מען האבן א שטארקע עקשנות אויף תפלה, ווייל ווען דער מענטש וועט נישט אפלאזן תפלה, ער וועט בעטן און בעטן אן אויפהער, וועט ער זיכער באקומען וואס ער וויל.

די גמרא זאגט (ברכות י'): "א מענטש זאל זיך קיינמאל נישט צוריק האלטן פון בעטן

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ח'): אז יעדער מענטש דארף אויף די וועלט דורך גיין אויף נאר א שמאלע בריק, און דער עיקר איז אז מען זאל נישט מורא האבן צו גיין.

דאס מיינט אז יעדער מענטש אויף די וועלט איז יעדע מינוט אין א גרויסע סכנה אזוי ווי א מענטש גייט אויף א שמאלן בריק וואו מען קען יעדע מינוט אראפפאלן חס ושלום, אבער דער עיקר איז אז מען דארף אנגיין אין לעבן מיט א שטארקייט און נישט מורא האבן.

שטעלט זיך אבער א פראגע, אז עס איז יא אזא גרויסע סכנה פון אראפפאלן יעדע מינוט, ווי אזוי קען מען זאגן אז מען זאל נישט מורא האבן? נאר ווען מען בויעט א פעסטע צוים ביי די צוויי זייטן פונעם בריק, דעמאלטס קען מען גיין דערויף מיט א זיכערקייט און נישט מורא האבן.

וואס זענען די צוויי צוימען? שמחה און תפלה. ווען א מענטש האט די צוויי זאכן ער האלט זיך פרייליך, און ער קוקט נאר אויף די גוטע זאכן וואס ער האט, און פון די אנדערע זייט הערט ער נישט אויף צו בעטן און מוטשען דעם איבערשטן אויף וואס ער דארף, דעמאלטס דארף ער נישט מורא האבן אויף די וועלט, ווייל אלעס וועט ווערן גוט.

השפעות זאלן גיין ווייטער צו די צווייטע היכל, און דארט בלייבט עס שטעקן ביז דער מענטש בעהט נאכאמאל דעם אייבערשטן און אזוי ווייטער און ווייטער.

ווען דער מענטש האט שכל און ער הערט נישט אויף צו בעטן דעם אייבערשטן נאכאמאל און נאכאמאל, וועט עס דורך גיין אלע וועלטן און עס וועט אנקומען אלע גוטע השפעות צום מענטש. אבער די פראבלעם איז אז מען בעהט איין מאל און א צווייטע מאל און א דריטע מאל, און ווען מען זעהט נישט די ישועה, הערט מען אויף צו בעטן, און דערזוייל איז דיין ישועה געבליבן ערגעץ שטעקן אויפ'ן וועג, און עס ווארט אז דו זאלסט ווייטער בעטן נאך עטליכע מאל און דעמאלטס וועט עס אנקומען.

וואויל איז דער וואס שטארקט זיך מיט גרויס עקשנות מיט ביידע זאכן, סיי צו זיין פרייליך שטענדיג, און סיי צו בעטן דעם אייבערשטן מיט עקשנות, נאכאמאל און נאכאמאל, דעמאלטס וועט מען האבן א גליקליך און געשמאקע לעבן ברוחניות ונשמיות, אמן.

(שיחות מזהרא"ש חלק ו' ערך עקשן)

דעם אייבערשטן, אפילו ווען ער זעהט אז עס ליגט שוין א שווערד אויף זיין האלז, זאל ער ווייטער בעטן" דאס מיינט אז אפילו עס זעהט שוין אויס ווי די מצב איז פארלוירן, עס איז מער נישטא וואס צו טוהן, קען מען נאך אלץ בעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער וועט העלפן.

פארוואס ווער איך נאכנישט געהאלפן?

דער צדיק הרה"ק רבי נחום טשערנאבלער זי"ע האט געזאגט, פארוואס זעהט מען אמאל אז מען בעהט דעם אייבערשטן און מען ווערט נישט געהאלפן? האט ער געזאגט אז פונעם אייבערשטן קומט שטענדיג גוטע השפעות פארן מענטש, ווייל ביים נסא הכבוד ביים אייבערשטן אליין איז נאר חסדים און קיין שום דינים, אבער ביז די השפעות קומען און צום מענטש דארף עס דורך גיין אסאך היכלות און וועלטן, און ווען די השפעה גייט ארויס פונעם אייבערשטן צום ערשטן היכל, איז דארט דא מקטרגים וואס טענה'ן אז עס קומט זיך נישט פארן מענטש די זאכן, דעמאלטס דארף דער מענטש נאכאמאל בעטן דעם אייבערשטן און מיט דעם איז ער מעורר רחמים אז די

קוקן אויף יענעם

לערנען זיך גוט צו די פאך, און דערנאך ווערן זיי גרויסע מומחים יעדער אין זיין פאך. די זעלבע איז ביי אידישקייט, מען פרובירט צו טוהן גוטע זאכן, מען שטרענגט זיך אן צו לערנען און דאווענען און דינען דעם אייבערשטן, אבער מען טאר נישט ווערן צובראכן פון א דורכפאל, אויב מאכט מען א טעות, קוקט מען נישט צוריק נאר מען גייט ווייטער, מען זעהט וואס מען קען ווייטער טוהן, און אוודאי קוקט מען נישט וואס א צווייטער זאגט.

עס פירט אין בלאטע אריין

דער הייליגער רבי דערציילט (ספורי מעשיות מעשה ט): אז עס איז געווען צוויי חברים איינער איז געווען א חכם און איינער א תם, דער חכם איז געווען זייער א גרויסער חכם, ער האט געקענט אסאך חכמות, אבער ער איז שטענדיג געווען טרויעריג ווייל ער האט זיך שטענדיג געזארגט וואס א צווייטער וועט זאגן אויף זיינע זאכן, אפֿשר איינער וועט אים אויסלאכן, און אזוי איז ער געגאנגען טיפער און טיפער ביז ער איז אָנגעקומען אין א געדיכטע בלאטע.

ווידער דער תם איז נישט געווען אזוי קלוג, ער האט נאר געקענט מאכן שיה, און די שיה וואס ער האט שוין געמאכט, איז אויף נישט

די וויכטיגסטע שליסל צו די הצלחה פונעם מענטש איז אז מען זאל קיינמאל נישט קוקן וואס א צווייטער וועט זאגן, נישט זיין דערשראקן: "וואס וועט זיין אויב איך וועל מאכן א טעות און יענער וועט מיר אויסלאכן?", נאר מען דארף צו טוהן וואס מען האט צו טוהן, און אויב מען מאכט א טעות, קוק מען נישט צוריק אויב איינער לאכט, נאר מען גייט ווייטער אן מיט א שטארקייט.

פארקערט, די אלע טעותים וואס מען מאכט אין אנהויב, דאס העלפט צו די הצלחה פונעם מענטש, ווי די גמרא זאגט (שבת ק"ב. גיטין מ"ג): אז די עיקר הצלחה קומט ווען מען מאכט טעותים, ווייל אזוי קען מען זיך פארעכטן, און מען שטעלט זיך אויפ'ן גוטן וועג.

מען זעהט דאס ביי גשמיות זייער שטארק. א קארפֿענטער, א סטאלע, ביז ער לערנט זיך אויס אריין צו האקן דעם נאָגל אין די האלץ, צוקלאפט ער זיך אסאך מאל די פינגער מיטן האמער. אן עלעקטערישאן, ביז ער לערנט זיך גוט צו די פאך, וועט ער כאפן אינצווישן אסאך שאק'ס. אבער זייער עיקר הצלחה איז ווען זיי קוקן נישט אויף די דורכפעלער, זיי קוקן נישט אויב מען לאכט פון זיי, נאר זיי פרובירן נאכאמאל און נאכאמאל, ביז זיי

איין דמיון ברענגט די צווייטע, ביז מען מיינט שוין אמת'דיג אז יענער האט עפעס קעגן דיר.

איך דארף נישט דיין האמער...

מזהרא"ש שליט"א געבט א משל אזוי דעם, עס איז געווען אמאל איינער וואס האט געדארפט א האמער, האט ער געטראכט אז ער וועט גיין צו זיין שכן און בארגן ביי אים א האמער, אינצווישן האט ער אנגעהויבן טראכטן: "מזן הסתם וועט דער שכן מיר נישט וועלן בארגן א האמער, ער וועט זיך זיכער ארויסדרייען מיט אלע מיני תירוצים!" און דער דמיון פארט ווייטער: "היתכן אז ער דרייט זיך ארויס פון מיר בארגן דעם האמער?! איך האב אים שוין גענוג מאל געבארגט זאכן, איך האב אים שוין געטוהן גענוג טובות, ממילא פארן וואס דרייט ער זיך יעצט ארויס, און ער וויל מיר נישט בארגן?!". און עס לויפט אים ווייטער די מחשבות: "איך וועל שוין נקמה נעמען פון אים, ווייל ער וויל מיר גארנישט בארגן", ביז ער מאכט אפ: "איך וועל זיך נישט לאזן פון אים! איך וועל אים אריינגעבן אלע מיני קללות, און אזויב עס פעלט אים וועל איך אים נאך געבן אזויב א מתנת יד, איך וועל אים גוט באקלאפן די ביינער".

אזוי טראכטנדיג גייט ער צו זיין שכנ'ס הויז, און אינצווישן קומט אים אריין א פארקערטע מחשבה: "ווער זאגט אז ער וועט מיר נישט וועלן בארגן? פארן וואס בין איך אזוי גערעגט

געווען די בעסטע שיה, עס איז געווען א שיה מיט דריי עקן... אבער דער תם האט גארנישט געקוקט וואס מען לאכט פון אים, ער איז זיך געזאנגען זיין וועג, ער פלעגט זאגן "וואס האב איך מיט יענעם? דאס איז מיין מעשה און דאס איז יענעמ'ס מעשה" און אזוי האט ער זייער שטארק מצליח געווען, ביז צום סוף איז ער געווארן דער גרעסטער מיניסטער, א מיניסטער איבער אלע מיניסטארן.

זעהט מען פון דעם אז די גרעסטע הצלחה וואס א מענטש קען האבן איז נאר, ווען ער גייט זיך זיין וועג מיט א שטארקייט, און ער ווערט נישט צובראכן ווען א צווייטער לאכט פון אים, און ווערט נישט צובראכן פון זיך אליינס פון זיינע אייגענע טעותים, און אזוי לערנט מען זיך פון די טעותים, און מען איז זייער מצליח.

פשוטע דמיונות

דער אמת איז אז רוב מאל ווען מען מיינט אז יענער לאכט איז עס פשוט א דמיון, יענער טראכט בכלל נישט פון דיר, ער האט זיך זיינע אייגענע פראבלעמען מיט וואס ער איז פארנומען, און ער האט בכלל נישט קיין צייט צו טראכטן פון דיר.

רוב מחלוקת הייבט זיך אן אזוי, ווען מען רעדט זיך איין אז דער צווייטער וויל עפעס שלעכטס טוהן, אין די צייט וואס יענער וויל בכלל גארנישט, עס איז פשוט א דמיון, און

אביסל געפיהל צו באַרְגן א האַמער פאר א צווייטן, די גאַנצע שטאַט קאַכט שוין, און עס האלט שוין אינמיטן א גרויסע מחלוקה.

אזוי הייבט זיך אן רוב מחלוקת, מען הייבט אן צו דמיונ'ען באַילו איינער וויל עפעס שלעכטס טוהן, אין די צייט וואס קיינער וויל גארנישט קיין שלעכטס, און אזוי ווערט א גרויסע מחלוקת, וואס שטאַמט נאר פון דמיונות.

די וועג ווי אזוי ארויס צו גיין פון אלע דמיונות איז נאר צו בעטן אסאך דעם אייבערשטן, אז מען זאל האבן אריינעם שבל, מען זאל נאר טראכטן פונעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער פירט די וועלט. וואו מען טראכט, דארט געפינט זיך דער גאַנצער מענטש, ווען מען טראכט פונעם אייבערשטן, איז מען ביים אייבערשטן און מען באקומט א ישוב הדעת.

וואויל איז דער מענטש וואס לעבט מיטן אייבערשטן, און טראכט נאר פונעם אייבערשטן, וועט ער אריבער גיין די וועלט בשלום.

אזיך אים? פארןואס זאל איך זיך קרייגן מיט אים?" אבער ער ווארפט דאס גלייך אפ: "גיין, ער וועט מיר זיכער נישט וועלן געבן, און נישט נאר דאס, נאר ער וועט מיר נאך אַנשַרִיעוּן: גיין דיר פון דא, איך געב דיר נישט קיין האַמער!"

ביז ער קומט שוין אן צום שכנ'ס טיר, ער איז שוין אינגאַנצן גערעגט, ער קלאפט אזיפ'ן טיר מיט גרויס כּעס און רציחה, דער שכּן ווייסט נישט בכלל פון די גאַנצע מעשה, און ער עפנט די טיר בתמימות, און פּלוּצלינג באפאלט אים יענער מיט גרויסע קולות: "דו רשע מרושע! איך דארף נישט דייע טובות! איך דארף נישט דיין האַמער! האלט דיר מיט דיין האַמער, און האק דיך אפ דיין קאפ דערמיט!" און ער לויפט גלייך אַוועק.

דער שכּן בלייבט שטיין פארןואונדערט, ער ווייסט נישט וואס עס האט אים געטראפן, ער ווייסט נישט פארןואס זיין שכּן איז געקומען, ער ווייסט נישט פארןואס עס קומט אים די קללות, "וואס האב איך מיר דא פארזינדיגט?"

עס גייט נישט דורך קיין לאנגע צייט, און ער הערט שוין ווי די גאַנצע שטאַט שמועסט שוין אז ער איז א רשע מרושע, ער האט נישט

(שיחות מוהרא"ש חלק ד')

ערך בשלום וחלק ה' ערך דמיונות)

קווקן נאר אויף די גוטס

דער נודע ביהודה האט אנגעהויבן מפלפל זיין אין די הלכה, "עס זענען דא פוסקים וואס זענען עס מתיר, און עס איז דא פוסקים וואס אסרן, אבער למעשה - האט דער נודע ביהודה אויסגעפירט - האלט איה אז עס איז אסור" און ער האט אים געזאגט פארוואס ער פסק'נט אזוי.

דער בחור איז אבער געווען זייער הונגעריג, ווייל עס איז געווען ערב פסח, און חמץ טאר מען שוין נישט עסן, און מצה קען מען נאכנישט עסן, און פון גרויס הונגער האט זיך דער בחור געמאכט דעם חשבון אז דער נודע ביהודה האט דאך אויסגעקענט עטליכע שיטות וואס האלטן אז מען מעג עס יא עסן, געטראכט און געטוהן, ער האט אויפגעגעסן דעם גאנצן קוגל, און פארן בעל הבית האט ער געזאגט אז דער נודע ביהודה האט עס גע'אסר'ט, און אז ער האט עס שוין פארברענט דעם קוגל.

אבער גלייך נאכן אויפגעסן דעם קוגל האט דער יצר הרע אנגעהויבן ארבעטן אויף דעם בחור, "קוק ווי אזוי דו ביזט אזוי שטארק נכשל געווארן אז דו האסט געגעסן חמץ וואס דאס איז אזוי הארב, און אזוי האט ער אריינגעברענגט אין אים א שטארקע מרה שחורה און יאוש אז ער איז שוין דערנאך ווייל ער האט עובר געווען אויף אזא הארבע איסור.

דער הייליגער נודע ביהודה האט געהאט א תלמיד וואס איז ליידער אראפ פון אידישן וועג ביז ער איז לא עלינו געווארן א גלח און דערנאך א בישוף, און דער נודע ביהודה האט זיך זייער מצער געווען צוליב דעם, אז עס האט געקענט פאסירן אזא זאך אז זיין תלמוד זאל ארויסגיין לתרבות רעה.

האט דער נודע ביהודה פרויבירט זיך צו טרעפן מיט דעם תלמוד און אים אליינ'ס פרעגן די סיבות וואס האבן אים געברענגט דערצו, און ער האט זיך טאקע געטראפן מיט אים.

האט דער תלמוד דערצייילט די מעשה ווי אזוי עס האט זיך אנגעהויבן, דאס איז געווען ווען ער איז געווען א בחור ער האט געלערנט אין די ישיבה פונעם נודע ביהודה, און דעמאלטס איז געווען די סדר אז די בחורים האבן האב געגעסן "טעג", יעדן טאג האבן זיי געגעסן ביי א צווייטן בעל הבית פון שטאט.

איינמאל אין אן ערב פסח האט דער בחור געגעסן ביי א בעל הבית, דער בעל הבית האט געמאכט א קארטאפל קוגל, אבער דערנאך האט מען געטראפן אינעם קוגל א ווייצל, האט דער בעל הבית געשיקט דעם בחור צום נודע ביהודה צו פרעגן אויב מען מעג עסן דעם קוגל, דער בחור איז אריבער גענאנגען צום נודע ביהודה מיט די שאלה,

שטענדיג קוקן נאר אויף די גוטע נקודות וואס מען האט, ווייל אזויב מען וועט זיך נישט שטארקן מיט די גוטע זאכן, נאר מען וועט קוקן אויף די שלעכטע חלקים וואס מען האט קען מען זיך אזוי ווייט דערקייקלען ביזן אַוועקגיין אינגאנצן פון אידישקייט רחמנא לצלן.

און דערפאר דארף מען זיך נאר שטארקן שטענדיג, און קוקן נאר אויף די גוטע חלקים וואס מען האט, און דאס פון די הויפט יסודות וואס א איד דארף שטענדיג געדענקן.

דער הייליגער רבי נתן האט געזאגט אז משיח וועט איינעמען די וועלט דורך דעם וואס ער וועט אריינברענגען דעם לימוד, אז מען דארף זיך נאר שטארקן און נאר קוקן אויף די גוטע זאכן וואס מען טוט און זיך פרייען מיט דעם, און אזוי זאגן חז"ל (פסיקתא דרבי כהנא): אז משיח וועט זיין אנגעטוהן מיט אזא בנד וואס וועט האבן אין זיך די גוטע זאכן פון אלע אידישע קינדער.

(שאלות ותשובות ברסלב, מכתב ב' אלפים ק"ה)

ביינאכט ווען דער בחור האט געדארפט ליינען קריאת שמע של המטה, האט ער געטראכט צו זיך "איך גיי יעצט ליינען קריאת שמע? איך האב דאך געטוהן היינט אזא הארבע איסור", און ער האט נישט געליינט קריאת שמע, אינדערפרי האט ער שוין אודאי זיך נישט געוואשן געגל וואסער, ווייל ער האט דאך שוין עובר געווען אויף אן איסור פרת, און ער איז שוין סיי ווי אפגעריסן פון כלל ישראל, און אזוי איז עס גענאנגען ווייטער און ווייטער, פון איין עבירה צו נאך אן עבירה, ביז ער איז אזוי אראפגעפאלן אז ער האט זיך גע'שמד'ט און ער איז געווארן א גלח, און דערנאך א בישוף.

פארשטייט זיך אז דער גודע ביהודה האט גערעדט מיט אים, ביז ער האט אים מחזיר בתשובה געווען, ער האט אַוועקגעווארפן אלע זיינע נארישקייטן, און ער האט תשובה געטוהן.

זעהט מען פון די מעשה די וויכטיגקייט פון דאס וואס דער רבי לערנט אינז אז מען דארף

קיינמאל נישט גיין ליידיג

און ווען א מענטש זאל גוט קוקן ווער ער זעהן ווי עס גייט אים ליידיג היבש מער פון פינף מינוט, און ווען מען זאל צוזאם שטעלן די אלע פינף מינוטן וואס גייען ליידיג במשך א טאג, וועט עס אויסקומען צו אסאך שעה'ן. אבער ווען מען זאל אכטונג געבן נישט צו גיין ליידיג, קען מען זיך גאר אסאך איינקויפן אין די קליינע צייטן.

פארוואס האסטו מיר נישט געזאגט?

עס איז געווען ביי אנשי שלומינו א גרויסער מענטש דער רב פון טשערין זי"ע, ער פלעגט זייער שטארק היטן און אויסנוצן די צייט, און אזוי האט ער זוכה געווען צו מחבר זיין אסאך ספרים, ער האט געמאכט א פירוש אויף ליקוטי מוהר"ן מיטן נאמען פרפראות לחכמה, און נאך אסאך ספרים לויטן רבינ'ס למודים, און דאס אלעס איז נאר געווען אין זכות פון זיין שמירת הזמן.

מען דערציילט אויף אים אז ער פלעגט גיין שלאפן גאר פרי, גלייך נאך מעריב איז ער גענאנגען שלאפן און אויפשטיין ביי חצות און לערנען ביז אינדערפרי ווען ער האט געדאווענט ותיקין.

אבער אזוי ווי ער איז געווען דער רב פון שטאט האט ער געדארפט מסדר קידושין זיין ביי יעדע חתונה אין שטאט, האט ער

צייט איז די טייערסטע זאך וואס עס איז דא אויף די וועלט, מען קען עס נישט קויפן פאר קיין שום געלט, דאס איז נאר א מתנה וואס דער אייבערשטער געבט פארן מענטש, און יעדע מינוט צייט וואס עס גייט אוועק ליידיג איז א פארלוסט וואס מען קען מער קיינמאל נישט צוריק באקומען.

און דערפאר דארף א מענטש זייער אכטונג געבן אויף די טייערע צייט און זעהן אז עס זאל נישט אוועק גיין ליידיג, נאר ווערן אויסגענוצט אויף די ריכטיגע וועג. יעדע מינוט וואס גייט אריבער איז שוין א געשטארבענע מינוט, עס וועט קיינמאל נישט צוריק קומען, אויב מען האט עס אויסגענוצט ווי מען דארף איז גוט, און אז נישט איז עס שוין דערנאך.

עס איז באקאנט וואס דער הייליגער חתם סופר זי"ע האט געזאגט אז ער איז געווארן א תלמיד חכם פון פינף מינוט, און ווען די תלמידים האבן זיך געוואונדערט: "ווי אזוי קען מען ווערן א תלמיד חכם אין פינף מינוט?" האט ער זיי מסביר געווען אז ער האט גערעדט פון די פינף מינוט'לעך וואס ווערן פארוואסערט ביי מענטשן, אבער ער האט די קליינע מינוט'לעך אויף גוט אויסגענוצט און פון דעם איז ער געווארן א תלמיד חכם.

חצות בין איך דאך סיי ווי אויף, וואלט איך אויפגעווען א גאנצע נאכט, און דערפאר אפילו איך גיי נישט צו די חתונה פיר איך זיך אבער אז ווען עס איז דא א חתונה בין איך אויף א גאנצע נאכט און איך לערן תורה, און יעצט אז דו האסט מיר נישט איינגעמאלדן וועגן די חתונה, האסטו מיר אנגעוואוירן א נאכט פון תורה... זעהט מען וואס הייסט שמירת הזמן, צו אויסנוצן די צייט ווי עס דארף צו זיין.

ליידיג גיין ברענגט נישט קיין גוטס

און אויסער די שאדן וואס מען האט ווען מען נוצט נישט אויס די צייט, וואס די צייט קען מען שוין קיינמאל נישט צוריק באקומען, איז דאס ליידיג גיין פאר זיך אויף א געפערליכע זאך.

חז"ל זאגן (כתובות נ"ט): בְּטִלְהָ מְבִיאָה לְיָדֵי שְׁעִמּוּם וְלֵידֵי זְמָה - ליידיג גיין מאכט דעם מענטש משוגע, און עס מאכט אים טוהן גרויסע עבירות, נאך זאגן חז"ל (רד א"ר זוטא פרק ט'): אז ניין הונדערט ניין און ניינציג מענטשן שטארבן פון ליידיג גיין און נאר איינס פון טויזנט שטארבט פון נאטירליכע סיבות.

ליידיג גיין הרג'ט אפ א מענטש ברוחניות ובגשמיות. ברוחניות - אז דער מענטש לערנט נישט און טוט נישט קיין מצות און עס ברענגט אים צו הארבע עבירות, און בגשמיות - ווען דער מענטש ארבעט נישט און טוט

געהייסן דעם שמש אז ער זאל אים מעלדן ווען עס איז דא א חתונה אין שטאט, און אזוי האט דער שמש געטוהן, ער האט יעדעס מאל איינגעמאלדן פארן רב אבער די חתונה, אבער דער רב פלעגט געווענליך נישט גיין מסדר קידושין זיין אליין נאר ער פלעגט מכבד דעם דיין מיט סידור קידושין, און ער אליין פלעגט נישט גיין צו די חתונה.

איין טאג ווען טשערינער רב איז געגאנגען דאווענען ותיקיו האט ער געזעהן דארט א חתו, פרעגט ער דעם חתו: "ווען האסטו חתונה געהאט?", זאגט ער: "נעכטן נאכט", איז דער טשערינער רב צוגעגאנגען צום שמש און אים פארגעהאלטן: "פאר וואס האסטו מיר נישט געלאדנט נעכטן צו די חתונה?" האט דער שמש זיך פארענטפערט: "איך זעה דאך אז דער רב קומט סיי ווי נישט צו די חתונה, נאר איז מכבד דעם דיין מיט סידור קידושין, האב איך געקלערט אז עס פעלט נישט אויס צו רופן דעם רב איך וועל גלייך זאגן פארן דיין וועגן די חתונה", האט אים דער רב געענטפערט: "אבער דו האסט מיר אנגעוואוירן א נאכט פון תורה", ווען דער שמש האט נישט פארשטאנען האט דער רב אים מסביר געווען אז געווענליך גייט ער שלאפן פרי און שטייט אויף צו חצות צו לערנען, אבער ווען עס איז דא א חתונה אין שטאט און אלס רב וואלט דאך געפאסט איך זאל גיין צו די חתונה און עס וואלט גענומען מסתמא א האלבע נאכט און דערנאך ביי

עפֿעס געלט, וועט אים דאס געבן די חשק צו גיין מער און מער און מאכן מער געלט.

דער עיקר איז צו זיין פארנומען שטענדיג, אדער לערנט מען, אדער דאווענט מען, אדער ארבעט מען, אדער שלאפט מען, אדער עסט מען, אדער איז מען פארנומען מיט אנדערע זאכן. אבי נישט צו גיין לידיג וואס דאס הרג'ט דעם מענטש אינגאנצען.

כאטש מיר ווייסן אז געלט קומט נאר פונעם אייבערשטן, אבער דער מענטש האט נאך אלץ די בחירה, אדער זאל ער נעמען דאס געלט וואס דער אייבערשטער שיקט אים, אדער ער זאל עס פארטרייבן פון זיך. איינער וואס היט די צייט, דאן ווען דער אייבערשטער שיקט אים א שפע איז ער גלייך גרייט עס צו נעמען מיט צוויי הענט, אבער איינער וואס גייט לידיג, ווען עס קומט אים א שפע, און אין יענע צייט פארברענגט ער די צייט מיט נארישקייטן, גייט די שפע אוועק און ער בלייבט מיט גארנישט.

וואויל איז דעם וואס היט די צייט וועט ער מצליח זיין ברוחניות ובגשמיות און האבן די וועלט מיט יענע וועלט אינאיינעם.

(שיחות מזהר"א' ש חלק ג' ערך ביטול זמן,

חלק ד' ערך בטלה, וחלק ה' ערך זמן)

גארנישט פאר פרנסה ווערט ער א פוילער מענטש און פאלט אריין אין א דיפרעסיע און גייט אפגעריסן און אפגעשליסן, און אלעס האט זיך אנגעהויבן פון לידיג גיין.

ווען א מענטש וויל מצליח זיין ברוחניות ובגשמיות דארף ער זעהן צו אויסנוצן די צייט, קיינמאל נישט גיין לידיג, אייביג זיין פארנומען מיט עפֿעס, אדער צו לערנען שיעורים בסדרן אין חומש, משניות, גמרא, אדער מדרש, און אפילו ווען מען לערנט נאר אביסל איז עס אויך זייער חשוב, אסאך מאל לערנט נישט א מענטש ווייל ער טראכט אז ער האט צופיל צו לערנען און דערפאר טוט ער גארנישט און ער גייט לידיג, אבער ווען ער זאל וויסן אז אביסל איז אויך גוט, וואלט ער אריינגעכאפט וויפיל ער קען, איין פסוק חומש, איין משנה, איין מימרה, איין הלכה, און געווענליך וועט ער שוין דערנאך פאקומען די אפעטיט צו לערנען מער און מער, און אזוי וועט ער אויסנוצן די צייט.

און די זעלבע איז בגשמיות אויך. ווען א מענטש וויל מאכן נאר אסאך געלט אויך אמאל, דאן טוט ער גארנישט און ער גייט לידיג, אבער ווען ער וועט פרובירן צו טוהן כאטש וואס ער קען אז ער זאל מאכן כאטש

ראש השנה

גאנצע יאר פארן אייבערשטן, "באשעפער
איך געב דיר איבער די גאנצע יאר, אלע מיני
מחשבות, מעשים און דיבורים פון דעם גאנצן
יאר זאלן זיין נאר אזוי ווי דו ווילסט, און העלף
מיר אז איך זאל נאר טוהן דין ווילן דעם גאנצן
יאר, און איך זאל חס ושלום נישט טוהן קיין
שום עבירות חס ושלום" און אזוי קען זיך
יעדער אויסשמועסן מיטן אייבערשטן אלע
זיינע רצונות און פיסופים וואס ער האט צו זיין
אן ערליכער איד.

מען קען זיך גארנישט פארשטעלן די
גרוסקייט ווען א מענטש זאגט ארויס זיינע
רצונות צום אייבערשטן, אפילו ווען ער איז
נאכנישט אזוי וואויל, ער פירט זיך נאכנישט
אויף אינגאנצן ווי עס דארף צו זיין, זאגט ער
אבער כאטש פארן אייבערשטן וואס ער
וואלט באמת געוואלט זיין, וואס ער וואלט
באמת געוואלט טוהן (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן
ל"א וסימן ס"ו).

אויב דו וועסט אזוי טוהן וועסטו זיכער זוכה
זיין צו א גוט געבענטשט יאר און צו א בתיבה
יחתימה טובה.

(הנהגות ראש השנה דף ט')

דעם קאפ אויפן פלאץ

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו סימן
כ"א): "אין ראש השנה דארף מען האבן דעם

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו סימן
ב'): "עס איז זייער גוט ווען מען ווארפט
זיך אינגאנצן ארויף אויפ'ן אייבערשטן,
און מען פארלאזט זיך אינגאנצן אויף אים,
און דערפאר יעדן אינדערפרי גלייך ווען
מען שטייט אויף איז זייער גוט אז מען זאל
איבער געבן דעם טאג פארן אייבערשטן,
מען זאגט פארן אייבערשטן: "באשעפער
איך געב איבער דעם היינטיגן טאג פאר דיר,
אלעס וואס איך און מיין קינדער און אלע
וואס זענען תלוי אין מיר וועלן טוהן, זאל
אלעס זיין ווי דו ווילסט", און אזוי דארף מען
זיך שוין גארנישט זארגן אויב עס פירט זיך
יא גוט אדער נישט, ווייל מען האט עס דאך
איבערגעגעבן פארן אייבערשטן, און אויב
דער אייבערשטער וויל מיר פירן דעם טאג
אנדערש, וויל איך אויך נאר אזוי ווי דער
אייבערשטער וויל.

און די זעלבע איז פאר עס קומט א שבת
אדער יום טוב, געבט מען עס אינגאנצן איבער
פארן אייבערשטן, און מען דארף זיך מער
גארנישט זארגן, צו מען האט יא יוצא געווען
ווי עס דארף צו זיין אדער נישט, ווייל איך האב
עס איבערגעגעבן צום אייבערשטן און איך בין
מסכים אז ער זאל עס פירן ווי אזוי ער וויל.

דערפאר יעצט ראש השנה ווען מען האלט
ביים אנהויב יאר, קען מען איבערגעבן די

יענעם וואס האט געטוהן דאס און דאס?" און דער מענטש ענטפערט: "פאר אזא זאך קומט אים א גרויסע עונש!" און ער כאפט נישט אז יעצט האט ער גע'פסק'נט אויף זיך אליינ'ם.

דערפאר ספעציעל אין דעם טאג ראש השנה וואס דעמאלטס זענען אפן די ספרי חיים וספרי מתים, מען איז דן יעדן מענטש וואס עס וועט פאסירן מיט אים דעם גאנצן יאר, דארף מען זיכער זיין געווארענט, נישט צו רעדן צו אסאך, ווייל מען קען חס ושלום פסק'נען פאר זיך א שלעכטע גזר דין.

וואויל איז דעם וואס היט זיין מזיל ראש השנה און רעדט נישט וואס מען דארף נישט, וועט ער זיכער האבן א גליקליך און געש'מאקע יאר.

(הנהגות ראש השנה דף י"ד)

זיין פרייליך

דער הייליגער רבי זאנט (שיחות הר"ו סימן כ"א): "אין ראש השנה דארף מען זיין פרייליך, און אויף דארף מען וויינען ראש השנה."

באמת גייט די ביידע זאכן אינאיינעם, פון איין זייט דארף מען זיין זייער פרייליך אז מען האט זוכה געווען צו קענען קומען צום רבי'ן וואס איז מתוק און שטארקט יעדן צוריק צו קומען צום אייבערשטן, אבער דאס טאקע מאכט אויף וויינען און חרטה האבן פארזאמל ביז יעצט איז מען נישט געווען וואויל.

קאפ אויפן פלאץ צו טראכטן נאר גוטס, אז דער אייבערשטער וועט זיכער נאר גוטס טוהן מיט אונז, און אנשרייבן א גוטע יאר."

דאס איז אזוי ווי דאס דער הייליגער רבי זאנט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן כ"א): אז אלעס ווענדט זיך וואס דער מענטש טראכט, וואו דער מענטש טראכט דארט איז דער גאנצער מענטש, דערפאר וואויל איז דער וואס האט שכל און ער טראכט נאר גוטס א גאנצן ראש השנה, "עס וועט זיכער קומען די יאר א גוטע פינע יאר" "דאס יאר וועל איך זיך פירן ערליך" "דאס יאר וועל איך האבן געלט" "דאס יאר וועל איך לערנען אסאך תורה" "דאס יאר וועל איך האבן אסאך אידיש נחת פון מיינע קינדער" און אזוי ווייטער. אז א מענטש וועט אזוי טוהן וועט ער זיכער האבן א גוט געבענטשט יאר.

(הנהגות ראש השנה דף י"ב)

רעדן ווי ווייניגער

דער הייליגער רבי זאנט (שיחות הר"ו סימן כ"א): "אין ראש השנה דארף מען זעהן צו רעדן ווי ווייניגער", דערפאר פירן זיך אנשי שלומינו נישט צו רעדן ראש השנה קיין איבריגע זאכן.

אזוי ווי דער הייליגער רבי ברענגט פונעם הייליגן בעל שם טוב (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קי"ג): אז יעדער מענטש פסק'נט אויף זיך אליין אלע גזירות, מען פרעגט דעם מענטש אויף א צווייטן: "וואס האלסטו קומט זיך פאר

האט זיך געדארפט מתוודה זיין, אבער פאר אונז דארף דאס לערנען אז מיר זאלן זיך מתוודה זיין אויף אונזערע עבירות צווישן די תקיעות, און דאן וועט דער אייבערשטער אונז זיכער מוחל זיין אויף וואס מיר האבן שלעכטס געטוהן און מיר וועלן האבן א גוט געבענטשט יאר.

אויסער דעם האט דער שופר בלאזן א ספעציעלע זאך אז עס איז א ענין וואס מען שרייט צום אייבערשטן אן קיין ווערטער, וואס דאס האט א געוואלדיגע כח צו צוברעכן אלע שלעכטע גיורות.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ה'): אז נאכדעם וואס עס איז שוין ארויס געקומען די גור דיו, קען מען שוין נישט מתפלל זיין געהעריג, נאר מען דארף פארשטעלן די תפלה אזוי ווי מען דערציילט נאר א מעשה, אז די מקטריגים זאלן עס נישט פארשטיין, און נישט מקטרג זיין.

און דאס איז די גרויסקייט פון "שופר-בלאזן", וואס דאס איז א תפלה אן ווערטער, מען שרייט נאר צום אייבערשטן, און אויף דעם קען דער שטן נישט מקטרג זיין, ווייל ער פארשטייט עס בכלל נישט, אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין די פוסקים (טור אורח חיים סימן תקפ"ה): אין ש'טן ו'אין פ'גע ר'ע איז ראשי תיבות שופר, ווען מען בלאזט שופר, קען דער שטן גארנישט מקטרג זיין, ווייל נאר דער אייבערשטער פארשטייט די קול פון די תקיעות, און ער טוט מיט דעם וואס ער

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו זיין פרייליך ראש השנה, און וויינען פאר שמחה אז ער האט זוכה געווען צו קומען צום הייליגן רבי'ן, וועט ער זיכער האבן א פיינע גוטע יאר.

(הנהגות ראש השנה דף ט"ו)

תקיעת שופר

מוהרא"ש שליט"א זאגט אז מען קען זיך גארנישט פארשטעלן די גרויסע עת רצון וואס עס איז דא אין הימל בשעת מען בלאזט שופר, וואס דעמאלטס זענען אפן אלע טויערן פון הימל, און מען קען דעמאלטס אויס'פועלן אלעס גוטס ברוחניות ופגשמינות.

דערפאר דארף מען זעהן אויסצוניצן די עטליכע מינוטן, און געדענקן אז אלע השפעות וואס גייען קומען א נאנץ יאר ווענדט זיך אין די יעצטיגע מינוטן און בעטן דעם אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, און דאן וועט מען האבן א גוט געבענטשט יאר.

אויף איז דעמאלטס די צייט זיך מתוודה צו זיין פארן אייבערשטן אויף אלעס וואס מען האט שלעכטס געטוהן א נאנץ יאר, רבי חיים וויטאל שרייבט אז זיין רבי דער הייליגער אר"י הקדוש פלעגט זיך מתוודה זיין צווישן די תקיעות, ווייל דעמאלטס איז דער שטן צומישט און ער קען נישט מקטרג זיין.

אודאי קענען מיר זיך נישט פארשטעלן אויף וואסערע עבירות דער אר"י הקדוש

טוט.

דערפאר איז יעצט ביי די תקיעות די בעסטע צייט, זיך צו מיטכאפן מיט די קולות פונעם שופר, און בעטן דעם אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, און די תפלות וועלן ארויף גיין אינאיינעם מיט די קולות פון די שופר, און אויס'פועל'ן א גוט געבענטשט יאר.

(שיחות מוהרא"ש [מכת"י] תקיעות שופר)

דינא קשיא - ודינא רפיא...

עס שטייט אין כתבי האריז"ל אז די ערשטע טאג ראש השנה איז "דינא קשיא" - שטרענגע דינים, און די צווייטע טאג איז שוין "דינא רפיא" - גרינגערע דינים.

עס ליגט זיכער אין דעם גרויסע סודות, אבער מען קען עס אויך מסביר זיין בפשטות, און ארויס געמען פון דעם א חיזוק פאר אונז וואס מיר האבן זוכה געווען צו זיין ביים רבי'נס ציון.

די ערשטע טאג ראש השנה איז מען נאך

צומישט פון די נסיעה וואס מען איז געפארן, און פון די אלע מניעות וואס מען האט דורך געבראכן צו קענען אנקומען צום רבי'נס ציון אין אומן, און דערפאר איז אסאך מאל נאך שווער זיך צוזאם צו נעמען דעם ערשטן טאג צו קענען געהעריג דאווענען און זיך אויסבעטן ביים ציון, און דערפאר איז דאס "דינא קשיא".

אבער דעם צווייטן טאג ראש השנה קומט מען שוין אביסל צו זיך, און מען קען זיך שוין אביסל איבער טראכטן די געוואלדיגע זכיה וואס מען האט אז מען האט זוכה געווען אנצוקומען אויף ראש השנה צום רבי'ן.

און דערפאר איז שוין דעמאלטס "דינא רפיא", מען איז שוין רהיגער און מען קען זיך שוין צוזאם נעמען און אויסבעטן ביים אייבערשטן ביים דאווענען און ביים ציון אלעס וואס מען דארף ברוחניות ופגשמות, און אזוי וועט מען זוכה זיין צו א גוט געבענטשט יאר, א שנה טובה ומתוקה.

(תוך הנחל ראש השנה תשע"א)

ראש חודש ניסן

אָנהייבן פון ניי, נישט איבערטראכטן וואס עס איז געווען ביז יעצט, און נישט מורא האבן וואס עס וועט זיין ווייטער, נאר איך זאל מיר שטענדיג קאנצעטרירן אויפ'ן יעצטיגן מינוט, וואס איך קען יעצט טוהן גוטע זאכן ברוחניות ופגושמיות, און אזוי וועל איך זייער מצליח זיין.

דאס איז באַמַת די פּרשת החודש, די מצוה פון קידוש החודש, דער איבערשטער האט געהייסן אז די אידן זאלן ציילן די חדשים לזיט די לבנה צו ווייזן אז אידן זענען אזוי ווי די לבנה, סוף חודש ווערט עס קלענער און קלענער, אבער נאכדעם ווערט עס באנייעט און ווערט צוריק גרויס, אזוי גייט דאס לעבן פון א איד, מען פילט אסאך מאל אז מען פאלט און פאלט, מען ווערט קלענער און קלענער, אבער נאכדעם באנייעט מען זיך און מען ווערט צוריק גרויס, אזוי גייט עס איבער נאכאמאל און נאכאמאל.

שטענדיג אנהייבן פון ניי

דער הייליגער רבי איז געבוירן געווארן ראש חודש ניסן, ווייל דאס איז דער גאנצער ענין פון הייליג'ן רבי'ן, זיך שטענדיג צו באנייען, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט דערציילט (שבחי הר"ן סימן ו'): אז ער אליין פלעגט שטענדיג אנהייבן פון ניי.

ווען עס קומט חודש ניסן, איז דעמאלטס די ריכטיגע צייט זיך צו באנייען, צו אנהייבן פון פריש, און פארנעסן אלעס וואס עס איז געווען ביז יעצט.

ווי דער פסוק זאגט אויף חודש ניסן: (שמות י"ב, ב): "החודש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה", עס ווערט דריי מאל דערמאנט דער ווארט "חדש - ניי", דריי מאל איז א חזקה, אז יעצט איז די ריכטיגע צייט זיך צו באנייען אינגאנצן.

כאטש באַמַת קען זיך א איד באנייען יעדן טאג, מען מוז נישט ווארטן ביז חודש ניסן, ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רס"א): אז א איד דארף יעדן טאג אנהייבן פון ניי, אבער יעצט פון חודש ניסן, פון שבת החודש, קען א מענטש נעמען א פרישע התחדשות, זיך צו באנייען טאקע אין דעם ענין, אריינצונעמען קלאר אין קאפ אז עס איז נישט קיין חילוק וואס עס איז געווען נעכטן, עס איז נישט קיין חילוק וואס עס וועט זיין מארגן, איך וועל פרובירן צו קוקן אויפ'ן היינטיגן טאג, און זעהן וואס איך קען אויפטוהן גוטע זאכן.

און דערפאר ווען מען ליינט די פרשת החודש, איז די צייט צו בעטן דעם איבערשטן: "באשעפער מיר איך זאל זוכה זיין צו די מדה פון התחדשות, איך זאל יעדן טאג

גראזן, און ווען עס קומט זומער לעבן זיי אלע אויף, און דעמאלטס קען זיך דער מענטש מיטכאפן מיט די ביימער, און זיך אויך באנייען אזוי ווי זיי, און דעמאלטס איז זייער גוט צו רעדן צום אייבערשטן אויפ'ן פעלד צווישן די גראז און ביימער, און דער אמת איז, אז די באנצע וועלט איז איין גרויסע פעלד, און מען קען איבעראל רעדן צום אייבערשטן, און די גראז און ביימער העלפן צו דעם מענטש צו רעדן צום אייבערשטן.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ו סימן תל"ו): אז יעדע מאל וואס מען רעדט צום אייבערשטן, זאל מען נאכאמאל אנהייבן מיט א פרישקייט, "רבונז של עולם, איך הייב פון יעצט אן צו זיין אן ערליכער איד" ווייל ממה נפשך, אויב ביז יעצט איז אויך געווען גוט, וועט פון יעצט זיין נאך בעסער, און אויב איז ביז יעצט נישט געווען גוט, דארף מען דאך זיכער אנהייבן פון פריש, פון יעצט צו זיין גוט.

און מען האט געזעהן אין אלע צייטן, אז די וועלכע האבן זיך שטארק אריינגעלייגט אין די מדה פון "התחדשות", האבן גאר שענער מצליח געווען, ווייל ווען מען הייבט אן שטענדיג פון גיי, טוט מען אלעס מיט אסאך מער השק און געשמאק.

צוועלף טעג פון חודש ניסן

עס ווערט געברענגט פון צדיקים (עיני אנגרא דכלה, פרשת פקודי): אז די ערשטע צוועלף

אין זיינע אינגע יארן, ווען עס האט זיך געמאכט אז ער איז אראפגעפאלן ברוחניות, האט ער נישט אויפגעגעבן נאר ער האט געזאגט: "איך וועל אנהייבן פון יעצט, אזוי ווי איך וואלט נאך קיינמאל נישט געדינט דעם אייבערשטן, איך הייב יעצט אן די ערשטע מאל" אזוי פלעגט ער טוהן יעדע מאל וואס ער איז אראפגעפאלן.

און דער הייליגער רבי האט געזאגט, אז דאס פלעגט זיין ביי אים יעדן טאג, אפאר מאל א טאג, וואס ער איז אראפגעפאלן און אנגעהויבן פון פריש, און אזוי האט ער מצליח געווען און געווארן א גרויסער צדיק.

דער הייליגער רבי האט געזאגט: (חיי מוהר"ו סימן רמ"ז): "אזא חידוש ווי מיר איז נאך קיינמאל נישט געווען" איינע פון די פשטים וואס אנשי שלומינו האבן געזאגט אויף דעם איז, אז דער הייליגער רבי איז געווען א געוואלדיגער "חידוש" טאקע אין דעם ענין פון "התחדשות", זיך שטענדיג צו באנייען, און דאס לערנט דער הייליגער רבי אזוי אויך פאר אונז, אז מיר זאלן זיך אויך שטענדיג באנייען, און דערפאר איז זייער פאסיג וואס דער הייליגער רבי איז געבוירן געווארן ראש חודש ניסן, וואס דעמאלטס איז די צייט שטארק מסוגל זיך צו באנייען.

און דער עיקר דארף מען זיך יעצט באנייען איז די זאך פון רעדן צום אייבערשטן, ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו סימן צ"ח): אז אין ווינטער שטארבן אפ אלע ביימער און

מען אויף יעדן חודש, לויט יענעם חודש, און אזוי וועט מען האבן א ליכטיגע געשמאקע יאר.

מען פירט זיך צו ליינען די ערשטע צוועלף טעג פון חודש ניסן די פרשה פון די נשיאים, יעדן טאג אן אנדערע נשיא, מוהרא"ש שליט"א זאגט אז דאס ליינען די פרשת הנשיאים איז מסוגל פאר אלע מיני ישועות, און ספעציעל איז עס מסוגל פאר שידוכים און פאר שלום בית.

לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות תמו חלק ב' סימן ו'): אז די פרשה פון נשיאים איז מסוגל פאר א שידוך, און דאס מיינט שוין אויף פאר שלום בית, און דערפאר קען מען יעצט נאר שטארק אויס'פועל'ן שידוכים און שלום בית.

וואויל איז דעם וואס ניצט אויס דעם חודש ווי עס דארף צו זיין, און בעהט זיך אויס ביים אייבערשטן אלע גוטע זאכן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז חודש ניסן)

טעג פון חודש ניסן איז מסוגל צו בעטן דעם אייבערשטן, אויף אלע גוטע השפעות וואס זאלן קומען אין די צוועלף חדשים פון יאר, למשל די ערשטע טאג פון ניסן, בעהט מען דעם אייבערשטן אויף חודש ניסן: "באשעפער העלף איה זאל האבן א פרייליכן בשר'ו פסח, איה זאל מקנים זיין אלע מצות פון פסח מיט גרויס פרייה, איה זאל נישט האבן חס ושלום קיין ברעקעלע חמץ אין יום טוב פסח, איה זאל זיין געזונט און שטארק דעם חודש, איה זאל האבן אלעס וואס איה דארף אין דעם חודש" און אזוי ווייטער, די צווייטע טאג בעהט מען אויף חודש אגיר "באשעפער העלף מיר איה זאל מקנים זיין די מצוה פון ספירה בשלימות, איה זאל מיר פרייען אין ל"ג בעומר", די דריטע טאג בעהט מען אויף חודש סיון, "באשעפער העלף מיר איה זאל מקבל זיין דעם יום טוב שבועות ווי עס דארף צו זיין, איה זאל פון פריש מקבל זיין די תורה מיט פרייד", און אזוי ווייטער בעהט

רַחֲמַנּוֹת הָאֵבֶן אִיף אַ צווייטן

געעפֿנט א גרויסע ישיבה אין מינסק, עס האבן געלערנט דארט הונדערט פופציג בחורים, אבער אזוי ווי מען האט דאך מורא געהאט אז די קעי זשי בי זאל זיי נישט כאפן, איז ער אויפגעקומען מיט אזא פלאן, דער ר' יהושע האט זיך געשטעלט אין פארנט פונעם בנין און אויסגעקערט די גאס און ער האט זיך אונטער געזינגען בלעטער גמרא אויף אויסענווייניג, און אין די רגע וואס ער האט געזעהן די פאליציי קומען האט ער שנעל געטוישט ניגון, ער האט אנגעהויבן זינגען עפעס אנדערש, און דאס איז געווען א סימן פאר די בחורים אז זיי זאלן שנעל פארשוואונדן ווערן פון א הונטער טירל.

אזוי איז עס אנגענאנגען פאר לאנגע יארן, ער האט געפירט די ישיבה אונטער די נאז פון די קאמעניסטן מיט מסירת נפש, און ער פלעגט צושטעלן פאר די ישיבה געלט און עסן אז עס זאל קענען אנגיין.

אין טאג באקומט ר' יהושע א בריוו פון די געהיים פאליציי אז ער דארף זיך שטעלן פאר זיי. ער האט גלייך פארשטאנען אז זיי ווילן אים נישט מבשר זיין קיין בשורות טובות, געווענליך האט אזא בריוו געמיינט אז ער וועט פארשיקט ווערן אויף סיביר פאר לאנגע יארן, אויב נישט פאר אייביג.

ער האט זיך געזענגט פון זיין פאמיליע און

אינגע פון די סימנים פון א איד איז ווען ער האט רחמנות אויף א צווייטן, ער טוט חסד מיט א צווייטן. די גמרא זאגט (יבמות ע"ט): שלשה סימנים יש באומה זו, רחמנים, בישנים, וגומלי חסדים, און דאס זעהט מען אז א איד מיט א אידיש הארץ האט רחמנות אויף א צווייטן און ער זוכט ווען ער קען ארויס העלפן א צווייטן אין יעדע מצב.

דערפאר דארף זיך א איד צוגעוואוינען צו טוהן חסד, צו העלפן א צווייטן, און מיט דעם ווייזט ער ארויס אז ער איז טאקע א איד, ער האט די סימנים וואס א איד דארף צו האבן.

אן אינטערעסאנטע מעשה איבער דעם ענין האט פאסירט אין די שטאט מינסק אין די ליטא. עס איז געווען דאן אין די צייט ווען די קאמעניסטן זענען געקומען צו די מאכט אין רוסלאנד, זיי האבן געהערשט מיט א שטייפע פויסט און זיי האבן נאר געוואלט אויסרייסן אידישקייט, וואו עס איז געווען א ישיבה א תלמוד תורה האבן זיי עס פארשפארט, און וועם מען האט געכאפט לערנען מיט תלמידים האט מען גלייך פארשיקט קיין סיביר, און ווייניג מענטשן זענען צוריקגעקומען לעבעדיג פון סיביר.

דאן האט געלעבט אין מינסק א איד מיטן נאמען ר' יהושע און ער האט זיך מוסר נפש געווען פאר לימוד התורה, ער האט

צו א העכערע אמת אין מאסקעווע, און דא גייט קומען א צווייטער אנשטאט מיר, און דערפאר איז מיין עצה פאר דיר אז דו זאלסט אנטלויפן פון דא ווי שנעלער, דו מיט דיין גאנצע משפחה, ווייל אז נישט ביזטו אין א גרויסע סכנה, און ער האט נאך צוגעלייגט אז ער וועט אים העלפן צו שאפן די נויטיגע פאפירן אז ער זאל זיך קענען ארויסכאפן פון דארט און פארן קיין ארץ ישראל.

ר' יהושע האט נישט געקענט צו זיך קומען פון דאס וואס ער האט נאר וואס איבערגעלעבט, דאס איז געווען ממש אן אפענער נס. די קאמעניסטן זענען געווען באקאנט מיט זייערע געפערליכע אכזריות, ביי זיי האט דאס לעבן פון א מענטש נישט געשפילט קיין ראלע, פאר די מינדעסטע פארדאכטן האבן זיי געקענט הרגענען אדער פארשיקן מענטשן ווי גארנישט. און דא זיצט א קאמעניסט וואס וויל אים נאך העלפן, נאכדעם וואס יענער ווייסט אלעס וואס ער האט געטוהן.

דער פאליציי הויפט וואס האט געזעהן ווי ר' יהושע איז אזוי פארוואונדערט, האט ער זיך אנגערופן: "יעצט וועל איך דערציילן א זאך פון דיר וואס דו געדענקסט שוין זיכער נישט. מיר זענען געווען דריי ברידער, אוינזער פאטער איז געשטארבן ווען מיר זענען געווען נאר יונג, אוינזער מוטער האט געארבעט און פרובירט צו ברענגן פרנסה, אבער עס איז גענאנגען זייער שווער, זי האט

איז אריבער גענאנגען צו די פאליציי. דארט האט מען אים געלאזט ווארטן עטליכע שעה אינדרויסן, דאס איז געווען איינע פון זייערע טאקטיקן צו צוברעכן מענטשן. און נאך א לאנגע צייט האט מען אים ענדליך אריינגערופן.

ווען ער קומט אריין צום פאליציי הויפט, האט אים יענער אויפגענומען מיט א שמייכל, דאס איז אים געווען זייער אינטערעסאנט, ווייל די קאמעניסטן האבן נישט געוואוסט פון קיין שמייכל צו זאגן, זייערע אויספארשונגען איז געווענליך צוגענאנגען מיט גרויס בעס און אכזריות. דער פאליציי הויפט הייסט אים זיך זעצן און ער הייבט אן רעדן: "זאלסט וויסן יהושע'לע, אז איך ווייס פונקטליך אלעס וואס דו האסט געטוהן דא די לעצטיגע יארן. מיר האבן דא אויף דיר פילע פאפירן וואו עס זענען פארשריבן פונקטליך וואס דו האסט אלץ אפגעטוהן, און אויף יעדע פון די פאפירן וואלסטו געקענט באקומען א קויל אין קאפ. דו האסט טאקע געמיינט אז מען זעהט נישט וואס דו טוסט?! און דו וואונדערסט זיך נאך פארוואס מען האט דיך אהער גערופן?"

ר' יהושע איז אינגאנצן צומישט, ער כאפט נאכנישט וואס דער פאליציי הויפט וויל דא יעצט. און דער פאליציי הויפט זאגט ווייטער: "איך בין א איה. און איך האב באקומען יעצט א מעלדונג אז ביז זעקס חרשים דארף איך פארלאזן די שטאט, מען פירט מיר אריבער

הַכֶּרֶת הַטוֹב פֶּאָר אַיִךְ און אַיִךְ אָפֵהִיטן און נישט שְׁלֵעֲכָטס טוהן ביז יַעֲצֹט, אָבֵעֵר יַעֲצֹט אז עס גייט קומען אַ צווייטער אַנְשָׁטאַט מיר, קען אײך שוין גאַרנישט טוהן, און איר זאַלט בעסער אַנטלויפֿן פֿון דאָ ווי אַמֶשְׁנֶע־לֶסְטוֹן”.

און אזוי איז טאַקע געווען, דער פֿאַליציי הויפט האט אים געשאפט די נויטיגע פּאַפֿירן און ר' יהושע מיט זיין פּאַמיליע האבן זיך אריבער געצויגן אויף אַרץ ישׂראל און זיי זענען געראטעוועט געווארן פון די גרויסע סכּנה.

פון די מעשה קענען מיר זיך אַראַפֿ לערנען די גרויסקייט פון טוהן חסד מיט אַ צווייטן, אז אויסער די גרויסע מצוה וואס דאס איז, קומט עס נאכדעם צוריק מיט יאָרן שפּעטער.

חז"ל זאָגן (בראשית רבה ח): אז ווען דער אייבערשטער האט געוואלט באשאפן די וועלט האט דער אַמת גע'טענה'ט אז מען זאל נישט באשאפן ווייל דער מענטש איז פיל מיט שָׁקָה, אָבער דער חסד האט געזאָגט אז מען זאל יא באשאפן דעם מענטש ווייל די אידן וועלן טוהן חסדים, און אזוי איז עס טאַקע אז מען זעהט אז אידישע קינדער טוען שטענדיג חסד און העלפֿן ארויס איינער דעם צווייטן. און מיר דאַרפֿן זיך אויף דאס אַרײַן געמען און זיך צוגעוואוינען צו טוהן נאַר חסד, און דאן וועט אונז זיין גוט אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

געהאט זייער אַ קליינע געהאַלט און זי האט נישט געקענט זיך אויסקומען מיטן לעבן. אייביג איז זי געווען שולדיג פאר די גראסערי, פאר דעם גרינצייג-סוחר, און אזוי ווייטער, ביז ווען עס איז געקומען צו א מצב אז קיינער האט איר מער נישט געוואלט פארקויפֿן, זי האט געוויינט און זיך געבעטן ביים געשעפֿט'ס מאן אז ער זאל רחמנות האבן אויף איר און אויף אירע דריי קינדער און ער זאל איר געבן אויף שבת צו מאכן, אָבער קיינער האט איר נישט געוואלט העלפֿן.

ביז זי האט זיך דערמאנט אז עס וואוינט אין שטאט אַ גוט־האַרציגער איד ר' יהושע, ער וועט איר זיכער ארויסהעלפֿן. זי איז אריבער געגאנגען צו אים און זיך אויסגעוויינט פאר אים אז עס איז שוין ממש עק וועלט, זי קען נישט ווייטער אזוי אַנגײַן. רבי יהושע האט איר אויסגעהערט און דערנאך האט ער גענומען זיין גאלדענע זייגער און איר געזאָגט: "נעמט דעם זייגער און געבט עס פארן געשעפֿט'ס מאן פאר אַ משכּוֹן אז ער זאל אײך געבן דערפֿאַר אַלעס וואס איר ברױכט, און ווען דער אייבערשטער וועט העלפֿן און עס וועט אײך גרינגער ווערן וועט איר קענען באַצאַלן און אויסלייזן דעם משכּוֹן”.

דער פּאַליציי הויפט האט אויסגעפֿירט און געזאָגט: "אײך בין דעמאלטס געווען אַ קליין קינד, מײן מאמע האט מיר דערציילט די מעשה, און דאס האט מיר געברענגט צו האבן

(שיחות מוהר"ש חלק י"ג ערך עזרה)

שַׁבַּת בְּרֵאשִׁית

מען זעהט אז מענטשן זענען מזלזל אין דעם, ווי די גמרא זאגט (ברכות ו): אז דאווענען איז גאר א הויכע גרויסע זאך אבער מענטשן זענען מזלזל אין דעם, מען איז זיך מזוהר היטר צו דאווענען אינדערהיים ביחידות, און דורך דעם פארלירט מען די מצוה פון תפלה בציבור, ענטפערן אמן, קדושה, ברכו, און קריאת התורה, און באמת איז שוין היינט נישטא קיין תירוץ פאר וואס נישט צו דאווענען מיט מנין, ווייל היינט איז שוין דא כמעט אויף יעדע גאס א בית המדרש, און עס איז דא מגינים פון גאר פרי ביז גאר שפעט, און מען קען שטענדיג טרעפן א מנין צו דאווענען.

אבער דער יצר הרע האט ליב צו צוברעכן דעם מענטש, "וואס האסטו צו גיין דאווענען? דו ווייסט דאך יא ווי אזוי דו זעהסט אויס, דו ביזט דאך זייער ווייט פונעם אייבערשטן, דו ביזט פיל מיט עבירות, און דא קומסטו דאווענען אין בית המדרש? דער אייבערשטער דארף נישט אזא דאווענען, אבער דאס איז גאר דער שלעכטער יצר הרע וואס פארגינט נישט דעם מענטש, ווייל דער אמת איז פונקט פארקערט, אויב בין איך טאקע אזוי שלעכט, וועל איך כאטש טוהן וואס איך קען יא, איך וועל כאטש דאווענען אין שוהל און דאס וועט מיר העלפן ארויסצוגיין פון אלע אנדערע פראבלעמען, ווי די גמרא זאגט (ברכות טו):

דער שבת פון פרשת בראשית, רופט מען "שבת בראשית". דאס איז נישט נאר ווייל מען ליינט פרשת בראשית, נאר אויך ווייל דער שבת איז "ראשית" - דער ערשטער שבת פונעם יאר, און מיט דעם הייבט מען אן די יאר, עס איז דער קאפ פונעם יאר, און ווי אזוי מען פירט זיך אויף דעם שבת אזוי וועט מען זיך פירן א גאנץ יאר, ווייל דער גוף גייט נאכן קאפ. דערפאר איז גוט דעם שבת אריינצוטראכטן און זיך מאכן א חשובן הנפש און א פלאן ווי אזוי אויסצוגיין די יאר וואס קומט מיט גוטע זאכן, מיט רעדן אסאך צום אייבערשטן, און זיך מאכן שיעורים אין די תורה, אזוי ווערט אויך געברענגט פון הייליגן "דברי חיים" ז"ע אז שבת בראשית האט ער זיך מסדר געווען זיינע שיעורים אויף די גאנצע יאר.

און אויב מען וועט אויסגיין דעם שבת ווי עס דארף צו זיין, מיט גוטע רצונות, וואס מען וויל דאס יאר טוהן, וועט נאכדעם קומען א גוטע יאר, פיל מיט אלע גוטע זאכן. לאמיר אייבערגיין עטליכע גוטע נקודות וואס מען קען זיך פארנעמען יעצט שבת בראשית אויף די גאנצע יאר.

דאווענען מיט מנין

די ערשטע זאך דארף זיך איד פארנעמען צו דאווענען יעדן טאג מיט מנין אין בית המדרש,

סדרה פרייטאג, דארף מען אבער קוקן אויף די מציאות, פאקטיש זעהט מען ביי רוב מענטשן אז מען קען נישט מעביר סדרה זיין פרייטאג, און ספעציעל אין די קורצע ווינטער פרייטאג'ס איז כמעט נישט מעגליך צו מעביר סדרה זיין, און אזוי גייט דורך א וואך נאך א וואך און מען איז נישט מעביר סדרה, ווייל מען וויל עס נאר טוהן פרייטאג.

דערפאר קען מען זיך ביי דעם פארלאזן אויף די פשוט'ע הלכה אין שלחן ערוך, אז מען קען שוין אנהייבן מעביר סדרה זיין פון זונטאג, און אזוי וועט מען אויך זוכה זיין צו די אלע גוטע סגולות וואס דאס ברענגט מיט זיך.

זאגן משניות

אויך איז יעצט די צייט אין "שבת בראשית" אנהייבן א שיעור אין זאגן משניות, א יעדן טאג א פרק אדער צוויי, יעדער איינער וויפיל ער קען, אנהייבן פון אנהויב מסכת ברכות און אזוי צוביסלעך דורכגיין ששה סדרי משנה ביז מסכת עיקצין, און אנהייבן נאכאמאל און נאכאמאל.

משניות האט א כח אז עס הייליגט און רייניגט דעם מענטש, און דרייט אים איבער צו ווערן גוט, משנה איז די אותיות נשמה, עס רייניגט די נשמה, משנה איז די אותיות משנה, עס טוישט דעם מענטש צום גוטן, דער מדרש זאגט (מוכא במדרש תלפיות): אז אשר בן יעקב יצט ביים טיר פון גהינום, און ווער עס האט געזאגט משניות לאזט ער נישט אריין

אז די בתי מדרשים זענען ווי א מקנה וואס רייניגט און הייליגט דעם מענטש, אזוי אויך דער בית המדרש הייליגט און רייניגט דעם מענטש פון אלע עבירות, און דערפאר אויב בין איך פיל מיט עבירות, וועל איך הערשט גיין אין שוהל דאווענען און דאס וועט מיר העלפן ארויסצוגיין פון מיין שלעכטס.

מעביר סדרה זיין

אויך איז יעצט אגוטע צייט זיך פארצונעמען צו מעביר סדרה זיין יעדע וואך, מענטשן זוכן אלע מיני סגולות פאר אריכות ימים, און דא איז דא א סגולה פון חז"ל, ווי די גמרא זאגט (ברכות ט): לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור שקבל המשלים פרשיותיו עם הציבור משלימין לו ימיו ושנותיו, זעהט מען א קלארע צוזאג פון די הייליגע חכמים אז ווער עס וועט מעביר סדרה זיין, וועט לעבן לאנג.

און די בעסטע זאך איז ווען מען הייבט אן מעביר סדרה זיין שוין פון זונטאג, אזוי ווי עס ווערט גע'פסק'נט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפ"ה, סעיף ג'): אז מען קען שוין פון זונטאג אנהייבן מעביר סדרה זיין, און דער משנה ברוך ברענגט (שם) אז דער הייליגער ג"א פלעגט זיך אזוי פירן, דאס מיינט אז זונטאג איז מען מעביר סדרה פון אנהייב סדרה ביז שני, מאנטאג פון שני ביז שלישי, און אזוי ווייטער ביז פרייטאג ענדיגט מען די גאנצע סדרה.

כאטש דער אר"י הקדוש זאגט אז עס איז בעסער צו מעביר סדרה זיין די גאנצע

אין דעם באהאלטן גאר אסאך סודות התורה, אזוי ווי דער צדיק רבי אהרן קארלינער האט געזאגט, אז משיח צדקנו וועט זאגן פשט אין מדרש, ווייל דער אר"י הקדוש האט מסביר געווען דעם זהר, און דער בעל שם טוב הקדוש מיט זיינע תלמידים האבן מסביר געווען דעם אר"י הקדוש, אבער אויף מדרש וועט משיח זאגן פשט, דערפאר איז א גוטע זאך זיך צו מאכן א שיעור אין מדרש, לערנען יעדן טאג א שטיקל ביז במשך די צייט ענדיגט מען דעם גאנצן מדרש.

ווען א מענטש האט די פיר שיעורים אין מקרא, משנה, גמרא, מדרש, האט ער א געשמאקע סעודה פאר זיין נשמה, און ער וועט באקומען די ברכות וואס יצחק האט געבענטשט יעקב (בראשית כ"ו, כ"ח): ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירש, וואס דער מדרש זאגט אויף דעם (בראשית רבה ס"ו, ג) מטל השמים דאס איז מקרא, ומשמני הארץ דאס איז משנה, ורב דגן דאס איז גמרא, ותירש דאס איז מדרש.

ווען א איד נעמט זיך אונטער די לימודים אין דעם שבת וועט ער זיכער האבן א גוט געבענטשטע יאר, דער אייבערשטער וועט אים שיקן אלע גוטע השפעות ברוחניות וּבגשמיות אויף אייביג אמן.

דארט, נאר ער פירט אים צו זיך אין גן עדן, און אזוי זעהט מען אין פסוק (תהלים ל, ד): ה'עליית מ'ן שאול נ'פשי, איז ראשי תיבות משנה, משניות נעמט ארויס דעם מענטש פון שאול תחתית, דערפאר איז זייער גוט זיך צו מאכן א שיעור אין משניות.

גמרא

אויף דארף מען זיך יעצט פארנעמען צו לערנען יעדן טאג אביסל גמרא חק ולא יעבור, ווען א מענטש לערנט גמרא ווערט ער ארוימגענומען מיט די פיר גרויס מלאכים וואס היטן אים פון אלעם שלעכטס, ווי עס ווערט געברענגט אין ספר החיים (לאחייו של המהר"ל מפראג ז"ל): אז גמרא איז ראשי תיבות ג'בריאל מ'יכאל ר'פאל א'זריאל.

ובפרט ווען א מענטש איז זוכה צו לערנען א בלאט גמרא יעדן טאג, דאס געבט אים א צורה פון א מענטש, ווי דער צדיק רבי שלמה'קע זווילער זי"ע פלעגט זאגן אז ווער עס לערנט נישט א דף גמרא א טאג האט א צורה פון א בהמה רחמנא ליצלן, דערפאר לערנט מען דעם שבת א בלאט גמרא, און דאס וועט העלפן אז מען זאל שוין א גאנץ יאר לערנען גמרא.

מדרש

אויף איז גוט זיך צו מאכן א שיעור אין מדרש יעדן טאג, מדרש רבה און מדרש תנחומא, די מדרשים זענען די בעסטע מוסר ספר, און עס

(תוך הנחל שבת קודש בבוקר

פרשת בראשית תשס"ט לפ"ק)

שַׁבַּת הַגְּדוֹל

דער טזר ברענגט (אורח חיים סימן ת"ל): אז אין שַׁבַּת הַגְּדוֹל האָבן די אידן גענומען אַ לעמעלע וואס דאס איז געווען די עבודת זרה פון די מצריים און עס צוגעבונדן צום בעט, כדי דאס צו שחט'ן פאר א קרבן פסח, און די מצריים האָבן געקריצט מיט די ציין אָבער זיי האָבן גארנישט געקענט טוהן, און דאס איז געווען איין נס וואס איז געשעהן נאר דורך דעם וואס די אידן האָבן געבעטן דעם אייבערשטן.

נאך אַ נס האט דעמאלטס פאסירט, ווי עס ווערט געברענגט אין מדרש (מדרש תהלים מזמור קל"ו): אז ווען דער אייבערשטער האט אנגעזאגט די מצריים אז די בכורים וועלן שטארבן, זענען אלע בכורים גענאנגען צו זייערע טאטע'ס און געזאגט: "ביז יעצט איז געשעהן אלעס וואס משה האט געזאגט, ווילט איר נישט אז מיר זאלן בלייבן לעבן? לאזט ארויס די אידן פון מצרים, ווייל אויב נישט וועלן מיר שטארבן!" האָבן די טאטע'ס געענטפערט: "אפילו אלע מצריים וועלן שטארבן וועלן מיר נישט ארויס לאָזן די אידן פון דא!"

זענען די בכורים גענאנגען צו פֿרעה און געשריגן און זיך געבעטן: "לאז ארויס די אידן פון דא, מיר האָבן נאר צרות פון זיי", האט פֿרעה געהייסן זיינע קנעכט אז זיי זאלן פארטרייבן די בכורים.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, נטילת ידים שחרית, הלכה ב'): אז דער שַׁבַּת הייסט "שַׁבַּת הַגְּדוֹל" ווייל דעמאלטס איז געשעהן גרויסע ניסים דורך תפלה, דורך דעם וואס די אידן האָבן געבעטן דעם אייבערשטן.

דער פסוק זאגט (דברים ר"ז): **כִּי מִי גֹי' גְּדוֹל אֲשֶׁר לֹא אֱלֹהִים קִרְבִּים אֵלָיו בַּח' אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו, וְעַתָּה אֵיךְ אֲזַא 'גְּרוֹס' פֶּאֶלְק וואס דער אייבערשטער איז אזוי נאנט צו זיי ווען זיי רופן צו אים, זעהט מען אז מיר הייסן א גרויס פאלק ווייל מיר קענען רעדן צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער העלפט אונז.**

נאך שטייט אין פסוק (מלכים ב, ח): **סִפְרָה נָא לִי אֵת כָּל 'הַגְּדוֹלוֹת' אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהֵשׁע, דַּעֲרִיצִיל מִיר דִּי 'גְּרוֹסע' זאכן וואס אַלישע האט געטוהן, און די גמרא זאגט (מגילה כ"ג): אז אלעס ניסים וואס אַלישע האט געטוהן איז געווען נאר דורך תפלה, דורך בעטן דעם אייבערשטן, זעהט מען ווידער אז ווען מען מאכט ניסים דורך תפלה הייסט דאס "גְּדוֹל" - "גְּרוֹס".**

און דערפאר הייסט דער שַׁבַּת "שַׁבַּת הַגְּדוֹל" ווייל דעמאלטס איז געשעהן גרויסע ניסים דורך דעם וואס די אידן האָבן געבעטן דעם אייבערשטן, דערפאר הייסט דאס שַׁבַּת הַגְּדוֹל" - דער "גְּרוֹסער" שַׁבַּת.

האט אונז זייער ליב, און מען קען אלעס אויס'פועל'ן ביי אים, מען דארף נאר עפענען דעם מויל און אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, בעטן ביים אייבערשטן וואס מען וויל, און דער אייבערשטער וועט זיכער העלפן.

מָען דרייט איבער דעם טיש

דאס איז די פֿשט וואס דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"י סימן פ"ח): פארנוואס מען דרייט איבער דעם טיש אום שבת הגדול, ווייל דאס איז מרמז אז אזוי ווי דער טיש ווייזט אויפ'ן דיבור - אויף רעדן, ווי דער פסוק זאגט (יחזקאל מא, כב): "וידבר" אלי זה "השלחן" אפשר לפני ה', איז מען מרמז אז פאר מען איז ארויס פון מצרים איז דער דיבור נאך געווען אין גלות, און נאכדעם איז מען ארויס פון מצרים און עס איז געווארן "פסח" - "פה-סח", מען האט אנגעהויבן רעדן, און פון דעם האט דער מענטש פֿרנסה.

דאס מיינט, אז ווי באקאנט איז איינגעפירט ביי כמעט אלע אידישע שטיבער, אז אום שבת הגדול עסט מען נישט אויף דעם געווענטליכן פֿלאץ ווי מען עסט געווענטליך שבת, ווייל דארט איז שוין גרייט פאר פסח, מען עסט אויף א צווייטע טיש.

זאגט דער הייליגער רבי אז דאס קומט אונז זאגן אז פאר פסח איז דער טיש, וואס דאס גייט ארויף אויף רעדן צום אייבערשטן, נאכנישט אויף די ריכטיגע פֿלאץ, ביז עס קומט פסח, עסט מען דעם הייליגן סדר שוין

וואס האבן די בכורים געטוהן? יעדער האט גענומען א שווערד און גע'הרג'ט זיין טאטע, "למכה מצרים בכבוריהם" (תהלים קל"ו, י), זעקס הונדערט טויזנט מצריים זענען דעמאלטס גע'הרג'ט געווארן דורך די בכורים. זעהט מען וואסערע גרויסע ניסים עס איז דעמאלטס געשעהן, און אלעס דורך תפלה, משה רבינו איז געקומען און אויסגעלערנט פאר די אידן אז זיי קענען רעדן צום אייבערשטן, און די אידן האבן עס טאקע געטוהן, און אזוי איז געשעהן די ניסים, און דערפאר הייסט דער שבת "שבת הגדול".

רעדן צום אייבערשטן

באמת איז דאס געווען דער עיקר גלות מצרים, אז דער שכל איז געווען אין גלות, די אידן האבן נישט געוואוסט פון זייער גרויסער כח, אז זיי קענען אלעס אויס'פועל'ן מיט תפלה, ביז משה רבינו איז געקומען און ער האט זיי אויסגעלערנט אז זיי קענען אלעס פועל'ן ביים אייבערשטן, און דאס האבן זיי טאקע אנגעהויבן צו טוהן און אזוי זענען זיי ארויס פון מצרים, און מיר האבן זוכה געווען צו דעם יום טוב פסח - "פה-סח" אז דער מויל האט אנגעהויבן שמועסן מיטן אייבערשטן.

און דערפאר איז יעצט אין "שבת הגדול" די ריכטיגע צייט זיך צו באנייען אין די זאך פון רעדן צום אייבערשטן, ארויסצוגיין פונעם אייגענעם מצרים, מען זאל וויסן פון די אייגענע כוחות, אז דער אייבערשטער

ווענדט זיך צו ער רענט זיך נישט אויף, ווייל
 בעס נעמט אנועק די פרנסה, דערפאר איז
 וויל מען טאקע פארעכטן דעם טיש און
 באקומען גרויס שפע אויף פסח, דארף מען
 בעטן דעם אייבערשטן, אז מען זאל זיך נישט
 אויפרעגן קיינמאל, און פירן דעם שבת הגדול
 מיט רוהיגקייט און פרייד, און דעמאלטס
 וועט גארנישט פֿעלן.

(שיחות מוהרא"ש [מכת"י] ערך שבת הגדול)

אזיפ'ן ריכטיגן פלאץ, ווייל דעמאלטס גייט
 יעדער איד ארויס פון מצרים, און ער הייבט
 אן רעדן צום אייבערשטן.

אבער מען דארף אויך אכטונג געבן, אזוי
 ווי מען עסט טאקע נישט שבת הגדול אויף
 די געווענטליכע טיש, קען זייער גרינג
 אויסקומען אז מען רענט זיך אויף, ווייל עס
 איז דאך נישט מסודר אלעס ווי נארמאל, און
 דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א'
 סימן ס"ח): אז דער עיקר פרנסה פון א מענטש

שמחת תורה

אייבערשטן דארף מען אויסנוצן די צייט, און בעטן ביים אייבערשטן וואס מען דארף, און אויף ווען מען טאנצט און מען פריידט זיך מיט די תורה, זאל די מזיל ווייטער גיין מיט תפלות ותחנונים ביים אייבערשטן.

פּרָנסָה פֿון הימל

עס איז מקובל אז דער הייליגער רבי האט געזאגט אז ביי מעריב פון שמיני עצרת ווען מען זאגט "אמת ואמונה", דעמאלטס טיילט מען פון הימל די פרנסה פאר יעדן אויף די גאנצע יאר.

דערפאר דארף מען דעמאלטס אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל האבן די גאנצע יאר א שפע פון פרנסה, אז מען זאל קענען דינען דעם אייבערשטן מיט הרחבת הדעת.

טאנצן און זיך פרייען מיט די תורה

גאנץ כלל ישראל טאנצט און פריידט זיך מיט די הייליגע תורה, פון גרויס ביז קליין, יעדער טאנצט יעדער איז פרייליך מיט די הייליגע תורה, אפילו פשוטע מענטשן וואס האבן נישט זוכה געווען צו לערנען תורה א גאנץ יאר פרייען זיך אויף מיט די תורה.

באמת וואלטן זיך די אידן געדארפט שעמען צו טאנצן מיט די תורה אין די צייט

חז"ל זאגן אז במשך די טעג פון סוכות איז מען מקריב זיבעציג קרבנות אנטקעגן די זיבעציג פעלקער, און פון דעם האבן זיי א חיות, זיי באקומען כח פון דעם, אבער ווען עס קומט שמיני עצרת איז מען נאר מקריב איין פר פאר א קרבן, דאס איז נאר פאר די אידישע קינדער, דער אייבערשטער זאגט פאר די אידן: "עצט לאמיר אויף מאכן א קליינע סעודה נאר פאר אויף ביי דעם, כדי איד זאל הנאה האבן פון אייך" (עין פרוש רש"י במדבר כט פסוק לה).

דערפאר איז דא אין די טעג פון שמיני עצרת און שמחת תורה א גרויסע עת רצון, מען קען דאן פועל'ן ביים אייבערשטן וואס מען וויל, און דאן איז די ריכטיגע צייט אויסצונוצן מיט אסאך תפלה און זיך אויסבעטן אלעס וואס מען דארף האבן אויף די גאנצע יאר ברוחניות ופגשמינות. (עין בזהר הקדוש נח סדע"ב):

ווען א מענטש איז אליין מיטן קעניג, קיינער אויסער זיי געפינט זיך נישט דארט, קען מען מער בעטן פונעם קעניג יעדע קלייניגקייט וואס מען דארף, און אויף זענען נישט דא דארט קיין מקטריגים וואס זאלן שטערן דעם מענטש'ס תפלות, אדער איינער וואס זאל מקנא זיין. דערפאר אין די טעג ווען יעדער איד געפינט זיך אליין מיטן

ווערט צוגעבינדען צו די תורה, און דאס געבט אריין אינעם מענטש א ספעציעלן סיפוק אין לעבן, און די הייליגע תורה דערלייבט אים אלע זיינע וועגן אז ער זאל וויסן וואס ער האט צו טוהן.

וויין פון קעלער

ביים הייליגן בעל שם טוב זי"ע זענען אמאל געטאנצן די תלמידים שמחת תורה מיט גרויס פרייה, און אזוי ווי זיי זענען געווען דורשטעריג איז געווען איין תלמיד וואס איז גענאנגען די גאנצע צייט ברענגן וויין פון קעלער אז דער עולם זאל טרינקען און זיך פרייען מיט די תורה.

דער וויין איז אבער געקומען פונעם קעלער פון בעל שם טוב וואס דארט איז געווען צוגעגרייט וויין פאר קידוש און הבדלה פארן גאנצן יאר.

ווען די ווייב פון בעל שם טוב האט געזעהן אז מען הערט נישט אויף צו נעמען נאך און נאך וויין, האט זי מורא געהאט אז באלד וועט שוין נישט בלייבן קיין וויין פארן בעל שם טוב צו קידוש מאכן, האט זי געזאגט פאר איר מאן אז ער זאל זאגן פאר די תלמידים אז מען זאל שוין אויפהערן צו טרינקען און טאנצן, ווייל עס וועט נישט בלייבן קיין וויין מער אין קעלער. האט דער בעל שם טוב איר געזאגט: "דו זאגסט גוט, גיי דו אליין און זאג זיי אז זיי זאלן שוין אויפהערן.

אבער ווען זי איז גענאנגען און געעפענט

וואס זיי ווייסן ביי זיך אז זיי האבן נישט אנגעקוקט די תורה א גאנץ יאר, ניטאמאל האבן זיי מעביר סדרה געווען יעדע וואך די פרשת השבוע.

אבער דער אמת איז אז ווען מען זעהט ווי אירן טאנצן און פרייען זיך מיט די תורה, דאס געבט א קיצל פאר יעדן איינעם, דאס געבט אן התעוררות און מען הייבט אן טראכטן "וואס וועט זיין מיט מיר? ווען וועל איך אויך זוכה זיין צו לערנען די הייליגע תורה?" און דערפאר ווען עס קומט שמחת תורה מאכט יעדער איד אפ ביי זיך אז דאס יאר וועט ער שוין אנהייבן לערנען פלייסג די תורה, און דערפאר טאנצט יעדער און פריידט זיך מיט די פרישע קבלות וואס מען געמט זיך אונטער צו מאכן שיעורים אין תורה במשך די יאר וואס קומט.

און אזוי פלעגן זיך פירן אנשי שלומינו אין אלע דורות אז בשעת'ן טאנצן און זיך פרייען מיט די תורה האט מען זיך אונטער גענומען גוטע קבלות אויף די גאנצע יאר צו לערנען אסאך תורה מיט גרויס התמדה, צו מאכן שיעורים אין אלע חלקים פון די תורה, אין מקרא, אין משנה, גמרא און מדרש, און ספעציעל האט מען זיך אונטער גענומען נישט צו פארפעלן קיין איין וואך פון מעביר סדרה זיין שנים מקרא ואחד תרגום מיט רש"י, אזוי ווי די תז"ל האבן אונז געהייסן און דאס איז אויך א סגולה פאר אריכות ימים ו'שנים (ברכות ח' ע"ב), און ווער עס טוט דאס

נישט, ווען זי האט אים געפּרעגט פּאַרזואס
 ער טאַנצט נישט, האט ער געזאגט אז זיין
 שייף איז אים צוריסן און ער קען נישט טאַנצן
 מיט אלע חברים, האט זי אים געפּרעגט אויב
 זי וועט אים ברענגן נייע שייף, צו ער זאגט איר
 צו אז זי וועט געבוירן א אינגל ביז א יאר, האט
 ער איר צוגעזאגט, און זי האט אים געברענגט
 שייף, און יענעם יאר האט זי געבוירן דעם
 צדיק רבי ברוך פון מעזיבויזש זי"ע, זעהט מען
 פון דעם אויף די גרויסע כח וואס מען קען
 פועל'ן דורך די טאַנצן פון שמחת תורה.

דער הייליגער אר"י הקדוש פלעגט זיך
 פירן אז ווען ער האט געענדיגט די הקפות
 און איז אהיים געגאנגען, וואו ער איז
 דורכגעגאנגען א שוהל וואו מען האט נאך
 געהאלטן אינמיטן די הקפות איז ער דארט
 אריין און אויף מיטגעטאַנצט מיט זיי.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו טאַנצן און
 זיך צו פרייען מיט די תורה אום שמחת תורה,
 און ער איז זיך מקבל אז פון יעצט וועט ער
 שוין לערנען פלייסיד די הייליגע תורה, וואויל
 איז אים אויף די וועלט און וואויל איז אים
 אויף יענע וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ז)

ערך שמיני עצרת ושמחת תורה)

די טיר פון בית המדרש, האט זי געזעהן די
 פרייער וואס געמט ארום די תלמידים, ווי זיי
 טאַנצן און פרייען זיך מיט די תורה מיט אזא
 ברען און התלהבות מיט אזא גרויסע שמחה.
 ווען זי האט דאס געזעהן האט זי מער נישט
 געטראכט פון זיי זאגן אז זיי זאלן אויפהערן,
 נאר אדרבה זי אליין איז געגאנגען זיי ברענגן
 נאך וויין אז זיי זאלן ווייטער טאַנצן און זיך
 פרייען מיט די תורה.

זעהן מיר פון די מצעשה די גרויסקייט
 פון טאַנצן און זיך פרייען מיט די תורה, און
 כאטש אז מיר טרינקען נישט קיין וויין, מיר
 קענען נישט פארגלייכן אונזערע מוחות צו
 די מוחות פון די תלמידי בעל שם טוב זי"ע,
 און דער הייליגער רבי האט אונז אנגעזאגט אז
 מיר זאלן נישט טרינקען קיין משקה המשכר
 (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן כו), אבער אזויפיל
 קענען מיר זיך אפּלערנען זיך צו פרייען און
 צו טאַנצן מיט די הייליגע תורה מיט גרויס
 ברען.

אייגמאל האט מרת ארל עליו השלום די
 טאכטער פון בעל שם טוב זי"ע צוגעקוקט
 ווי אזוי די תלמידי בעל שם טוב טאַנצן און
 פרייען זיך מיט די תורה, און זי האט געזעהן
 ווי איין תלמיד זיצט פון די זייט און ער טאַנצט

תהלים

א קאלטע קאפיטל תהלים

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט אז מען דארף דאנקען הרה"ק רבי רפאל בערשידער ז"ל (א תלמוד פון הרה"ק רבי פנחס'ל קאריצער זי"ע) אז ער האט איינגעפירט ביי זיינע חסידים צו זאגן אסאך תהלים, ער פלעגט זיי זאגן: "זאגט, זאגט תהלים, אפילו א קאלטע קאפיטל תהלים, אבי געזאגט", און זיינע חסידים האבן טאקע געזאגט אסאך תהלים, און דער הייליגער רבי האט דאס מפליג געווען אז דאס איז א גרויסע זאך צו זאגן אסאך תהלים.

ביי צדיקים האט מען דאס אויף אייביג געזעהן אז ווען זיי האבן געוואלט ממשיך זיין א ישועה האבן זיי געזאגט תהלים.

א מוראדיגע מעשה האט פאסירט ביי הרה"ק רבי ישראל'טשע וויזניצער זי"ע (בעל אהבת ישראל), ווען עס איז געקומען די צייט פאר זיין זון הרה"ק רבי חיים מאיר זי"ע (בעל אמרי חיים) זיך צו שטעלן צו מיליטער, מען האט זייער שטארק געזוכט נאך אים, ער האט זיך געמוזט פארשטעלן מיט מאדערענע קליידער און אנטלויפן צו די שטעטעלע ראדאוויץ, אז מען זאל אים נישט כאפן אין מיליטער.

במשך די נסיעה וואס ער איז געפארן צו דעם שטעטל, האט דער טאטע הרה"ק רבי

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ע"ג): פארנוואס איז מען נישט זוכה צו תשובה טוהן? ווייל איינער האט בכלל נישט קיין התעוררות צו תשובה טוהן, און אפילו ווער עס האט יא אן התעוררות, ווייסט אבער נישט די וועג און די טיר ווי אזוי ער קען תשובה טוהן, און אפילו ווען איינער ווייסט שוין די טיר, קען די טיר זיין פארשפארט.

אויף דעם העלפט דאס זאגן תהלים, ווען א איד זאגט תהלים, אפילו ער האט נישט קיין שום התעוררות צו תשובה טוהן, וועט די תהלים אים מאכן אן התעוררות, און עס וועט אים ווייזן די ריכטיגע וועג, און עס וועט אים עפענען אלע טירן און טויערן, און ער וועט זוכה זיין אמת'דיג תשובה צו טוהן און צוריק קומען צום אייבערשטן, און ספעציעל בימי תשובה, דארף מען זאגן תהלים ווייל דאס ברענגט דעם מענטש צו תשובה.

און דערפאר פלעגן זיך אנשי שלומיננו פירן צו זאגן יעדן טאג תהלים, דער הייליגער רבי נתן פלעגט זיך פירן אז ער האט יעדן טאג געזאגט דעם יום תהלים, און דריי צייטן פון יאר האט ער געזאגט צוויי מאל יעדן טאג דעם יום תהלים, אין שוכבי"ם, אין די ספירה טעג, און חודש אלול, דאס איז שווער נאכצומאכן אבער כאטש איינמאל זאגן דעם יום תהלים איז א געוואלדיגע זאך.

א צרה זאל ער נעמען א תהלים'ל און זיך אויסוויינען צום אייבערשטן.

דוד המלך

ווער האט געמאכט דער תהלים'ל? דוד המלך, וואס ער האט געליטן אין זיין לעבן גאר אסאך צרות, פון זיינע ברידער, פון זיין שווער, פון זיינע קינדער, אבער אנשטאט צו ווערן צובראכן, האט ער זיך אויס געווינגען זיין הארץ צום אייבערשטן, וואס פון דעם איז געווארן דער ספר תהלים, און פון דעם דארפן מיר זיך אפּלערנען אז אפילו ווען מען גייט דורך צרות און יסורים, דארף מען זיך אויסזינגען פארן אייבערשטן, און דאס זעהט מען טאקע אז ווען א איד איז צובראכן, כאפט ער א תהלים'ל און ער וויינט זיך אויס צום אייבערשטן, ווייל דוד המלך האט זיך זייער געשטארקט ביז ער איז געווארן דער קעניג פון די אידן, און נישט גאר זיך האט ער געשטארקט, נאר ער אויף האט געשטארקט אלע צובראכענע הערצער, ווי דער פסוק זאגט (שמואל א' כב, ב): ויתקבצו אליו כל איש מצוק וכל איש אשר לו נשא וכל איש מר נפש ויהי עליהם לשר, אלע צובראכענע מענטשן זענען זיך צוזאם געקומען צו דוד המלך, און ער האט זיי מחזק געווען און זיי געשטארקט, און דער פח האט ער אריינגעלייגט אינעם תהלים, אז ביז היינט ווען א איד איז צובראכן, נעמט ער דעם תהלים'ל און וויינט זיך אויס צום אייבערשטן.

ישראל'טשע זי"ע אויסגעזאגט צוויי מאל גאנץ ספר תהלים מיט בכיות עצומות און שטארק געבעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל נישט כאפן זיין זוהן.

למעשה האט ער זיך באהאלטן אין יענעם שטעטל אויף ראש השנה און דערנאך איז ער צוריק געקומען, און דער טאטע האט אים געזאגט אז ער האט נאך קיינמאל נישט געזאגט תהלים מיט אזעלכע בכיות ווי יעצט, ווייל ער איז געווען זייער באזארגט אז מען האט גע'מסר'ט זיין זוהן און מען זוכט אים שטארק ארום, "און איך זאג דיר אז עס וועט דיר צוהיץ קומען אין די קומענדיגע טעג".

שפעטער אינמיטן הושענה רבה האבן זיך די פאליציי אריינגעכאפט און גענומען רבי חיים מאיר זי"ע אבער נאך אינעם זעלבן טאג האט מען אים באפרייט אויף צייטווייליג, און דערנאך האט מען אים אינגאנצן באפרייט.

פלעגט רבי חיים מאיר זי"ע שטענדיג זאגן אז ער איז באפרייט געווארן נאר אין זכות פון די תהלים וואס זיין טאטע האט געזאגט פאר אים.

זעהט מען אז אפילו צדיקים וואס טויזנטער מענטשן זענען געקומען צו זיי פאר א ברכה און א ישועה, אבער ווען זיי אליינ'ם זענען געווען בעת צרה האבן זיי אויף ארויס גענומען דעם תהלים'ל און זיך אויסגעוויינט פארן אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט זיי געהאלפן, און דאס דארף יעדער איד נאכמאכן ווען ער האט

עסן אסאך פּרָקִים מְשָׁנִיזֵת און צו טרינקען אסאך קאפיטלעך תּהֲלִים, וועט ער מיט דעם אַנְזֵטִיגן זיין נְשָׁמָה.

וואויל איז דער וואס איז זוכה צו זאגן יעדן טאג א יום תּהֲלִים, וואס אזוי ענדיגט מען יעדע וואך גאַנץ תּהֲלִים, וועט דאס אים ווייזן די וועג און עפענען אלע טירן און טויערן צוריק צו קומען צום אייבערשטן, און ווען ער וועט אוועקגיין פון די וועלט, וועלן די אלע שירות ותשבחות פון דוד המלך אים באגלייטן.

(שיחות מוהרא"ש חלק ו' וחלק ח' ערך תהלים)

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ז סימן כ"א): "וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו עסן יעדן טאג פּרָקִים מְשָׁנִיזֵת, און טרינקען קאפיטלעך תּהֲלִים, און טוט זיך אן קליידער פון מצות", קליידער פון מצות האט דאך יעדער איה, אידן זענען מלאים מצות ברמזן, מען גייט מיט ציצית, מען טוט אן תפלין, מען האט א מזוזה, מען גייט מיט בארד און פאות, מען היט שבת, און אזוי ווייטער. יעדער איד האט גענוג קליידער פון זיינע מצות, אבער דער עיקר דארף מען זיך שטארקן צו געבן עסן און טרינקען פאר די נשמה, צו

תורה איז די בעסטע סחורה

דארט, און ער וועט זיכער ווערן אן אמת'ער ערליכער איד, ווייל די כח פון תורה איז זייער שטארק.

ווען דער הייליגער רבי נתן האט דאס געהערט האט ער געפרעגט דעם הייליגן רבי'ן אויב דאס איז אויף ווען איינער איז עובר אויף גאר הארבע עבירות פון פנים הכרית, צו דאן וועט אים די תורה אויף העלפן.

האט אים דער הייליגער רבי אנגעשריגן און געזאגט: "דו ווייסט דען די גרויסע כח פון תורה? תורה איז גרעסער פון אלעס, און ווען א מענטש וועט לערנען יעדן טאג תורה, וועט ער ארויסגיין פון אלע סארט עבירות".

ווען א מענטש ווייסט דאס, וועט ער זיך אריינלייגן אינגאנצן אין די תורה, ער וועט לערנען אסאך תורה. און ספעציעל ווען א מענטש איז זוכה צו לערנען אויף די וועג וואס דער הייליגער רבי האט אויב געלערנט, אויפן "סדר דרך הלימוד" פון הייליגן רבי'ן, וואס אויף דעם וועג קען יעדער מענטש זוכה זיין צו לערנען, קיינער קען זיך נישט ארויסדרייען אז ער פארשטייט נישט אדער אז ער געדענקט נישט וואס ער לערנט, ווייל דער הייליגער רבי האט שוין געזאגט אז אפילו ווען מען זאגט בלויז די ווערטער, אפילו מען פארשטייט גארנישט און מען געדענקט גארנישט, איז עס אויף זייער

ווען מען קוקט אריין אין שער הגלגולים פון אר"י הקדוש, וואס ער שרייבט דארט וויפיל תעניתים מען דארף פאסטן אויף יעדע עבירה וואס מען האט עובר געווען, דאן כאפט א ציטער, ווייל לויט דעם חשבון האט נישט א מענטש גענוג טעג און יארן אין זיין גאנץ לעבן צו קענען פאסטן אזויפיל.

דארף מען געדענקן וואס די חז"ל זאגן (ירושלמי ראש השנה פרק ד, הלכה ח): **כל העוסק בתלמוד תורה, מעלה אני עליו כאילו לא חטא מימיו**, ווען א איד לערנט תורה זאגט דער אייבערשטער אז ער רעכנט אים אזוי ווי דער מענטש האט קיינמאל נישט געזינדיגט. דערפאר דארף א מענטש זיך אריינלייגן אין תורה, לערנען אסאך תורה, און מיט דעם וועט ער אפזוישן אלע זיינע שלעכטע פגמים וואס ער האט געמאכט מיט זיינע עבירות און ער וועט ווערן אינגאנצן אויסגעלייטערט.

איינמאל האט דער הייליגער רבי גערעדט פון די גרויסקייט פון לימוד התורה, ווי דאס רייניגט און הייליגט א מענטש פון אלע עבירות, דער הייליגער רבי האט זיך דאן אויסגערודקט אז אויב א מענטש וועט זיך מאכן א חק קבוע אז ער מוז יעדן טאג לערנען אזויפיל און אזויפיל, דאן אפילו דער מענטש ליגט אין עבירות, ער איז צוגעוואוינט צו טוהן עבירות, וועט אים די תורה ארויס שלעפן פון

האט מען שוין פאראכטן די אלע טעותים, אויף האט מען צוגעלייגט די הגהות פון רש"ש און נאך הגהות פון אנדערע.

איז קען מען נישט זאגן אז דער זאלצבאך-ש"ס איז גארנישט ווערט און עס איז בכלל נישט קיין ש"ס. עס איז זיכער א ש"ס, נאר עס האט אויף טעותים. און די זעלבע איז ביי דעם איד, ער האט למעשה געענדיגט ש"ס, ער איז א ש"ס-איד, ער האט טאקע געמאכט טעותים, ער האט זיכער נישט פארשטאנען אלעס, אבער א ש"ס איז עס, און דערפאר האב איך זיך אויפגעשטעלט פאר אים."

דאן האבן די תלמידים פארשטאנען די גרויסע חשיבות פון לערנען אסאך גמרא, און ענדיגן ש"ס, אויפן וועלכן אופן עס זאל נאר זיין, איז עס נאך אלץ זייער זייער חשוב.

דערפאר דארף א מענטש האבן שכל און אויסנוצן גוט די צייט, אריינכאפן וויפיל מען קען צו לערנען תורה, אויף וועלכע וועג מען קען נאר, אפילו בלויז צו זאגן די ווערטער איז אויף זייער חשוב, און נאר דאס בלייבט איבער פון א מענטש.

(שיחות מוהרא"ש חלק ו' ערך סדר דרך הלימוד)

אביסל איז אויף גוט!

עס איז נישט מעגליך זוכה צו זיין צו די קרוין פון תורה, נאר אויב מען נעמט זיך גוט אריין אין קאפ דאס ווארט וואס דער הייליגער רבי האט געזאגט פאר דער הייליגער רבי נתן אז "אביסל איז אויף גוט".

חשוב, און עס האט אויף דעם געוואלדיגן פח ארויס צו נעמען דעם מענטש פון זיין שלעכטס, און דאן וועט ער זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד.

(שיחות מוהרא"ש חלק ו' ערך לימוד)

א זאלצבאך ש"ס-איד

דער חפץ חיים זי"ע האט דערציילט אז איינמאל ווען דער גאון רבי חיים וואלאזשענער זי"ע האט געהאלטן אינמיטן לערנען, איז אריין געקומען צו אים א פשוטער איד, א געשעפט-אייגנטומער, און רבי חיים האט זיך אויפגעשטעלט פאר דעם איד מלוא קומתו, ווען די תלמידים האבן אים געפרעגט ווי אזוי פאסט פאר די כבוד התורה אז דער רבי זאל זיך אויפשטעלן פאר אזא פשוטן איד, האט רבי חיים געענטפערט אז דער איד האט שוין געענדיגט גאנץ ש"ס!

די תלמידים האבן זיך אונטער געשמייכלט דאס צו הערן, זיי האבן גאנץ גוט געוואוסט וואסערע גרויסע למדן דער איד איז... און אויב עפעס, האט ער בלויז דורכגעזאגט ש"ס און רוב דערפון נישט פארשטאנען, און פון דעם מאכט דער רבי א גאנצע חשיבות?

האט זיי רבי חיים געזאגט: "עס איז פאקאנט אז מען האט קודם געדרוקט דעם ש"ס אין זאלצבאך, יענער ש"ס איז געווען זייער פיל מיט טעותים, עס האט געפעלט גאנצע שטיקער, דערנאך האט מען איבער געדרוקט דעם ש"ס אין אמסטערדאם, דארט

מאָרנן אביסל, און נאר אזוי איז מען מצליח אין תורה.
ווען מען געדענקט דאס אז אביסל איז אויף גוט, דאן איז מען זייער מצליח.
(שיחות מוהר"א ש חלק ר' ערך לימוד)

די תורה רייניגט דעם מענטש

יעדער מענטש האט א יצר הרע, דער מדרש זאגט אויפן פסוק (בראשית ה, כא): פי יצר לב האדם רע מנעריו, אז גלייך ווען דער מענטש ווערט געבוירן האט ער שוין א יצר הרע. דאן ווי אזוי קען מען האבן טענות אויף א מענטש וואס איז נישט וואויל און ערליך, ער האט דאך א שווערע יצר הרע?

נאר דער אייבערשטער האט אויף באשאפן אן עצה קעגן דעם יצר הרע, ווי די חז"ל זאגן (קידושין ל): בראתי יצר הרע - בראתי תורה תכלין פנגדו, דער אייבערשטער זאגט: "איך האב טאקע באשאפן דעם יצר הרע, אבער איך אויף באשאפן קעגן אים די תורה", ווען א איד וועט לערנען תורה וועט ער זיך קענען שטארקן אויפן יצר הרע.

און דאס איז די עיקר טענה וואס מען האט אויף א מענטש, פאר וואס האסטו נישט געלערנט תורה? ווען דו וואלסט געלערנט תורה וואלסטו דיך געקענט שטארקן איבערן יצר הרע.

כאטש נישט יעדער מענטש פארשטייט אזוי גוט דאס לערנען, האבן מיר אבער די "סדר דרך הלימוד" וואס דער הייליגער רבי

אויב וויל מען זוכה זיין צו לערנען תורה דארף מען וויסן אז עס איז זייער חשוב ביים אייבערשטן אויף ווען מען לערנט נאר איין פסוק, איין משנה, איין שטיקל גמרא, דער עיקר סיבה פאר וואס מענטשן לערנען נישט איז ווייל מען איז פארלאנגט און פארפלאגט און מען האט נישט צופיל צייט צו לערנען, און מען מיינט אז נאר אויב מען וועט לערנען אסאך אויף אמאל, נאר דאן איז עס חשוב.

דער מדרש זאגט (ויקרא רבה יט, ב): ווען דער טפש קומט אריין אין בית המדרש זאגט ער: "ווען קען איך לערנען אזויפיל ספרים?" און ער לערנט גארנישט, אבער דער קלוגער זאגט: "איך וועל לערנען היינט צוויי הלכות און מאַרנן צוויי הלכות, ביז איך וועל דורכלערנען די גאנצע תורה!"

ווען א מענטש איז קלוג, און ער זעהט אז ער האט נישט צופיל צייט, וועט ער אריינכאפן כאטש וויפיל ער קען לערנען, ער וועט זיך מאכן סימנים אין יעדע שיעור, אנהייבן פון אנפאנג און גיין צוביסלעך נאך א פסוק, נאך א משנה, ביז ער וועט זוכה זיין צו ענדיגן פל התורה בולה.

חז"ל זאגן (במדר רבה יב, יא): פאר וואס ווערט די תורה צוגעגליכן צו א פייגן בוים? ווייל אזוי ווי די פייגן בוים נעמט מען נישט אראפ אלע פרוכט אויף איין מאל, נאר מען נעמט עס אראפ צוביסלעך, אזוי אויף די תורה קען מען נישט דורך לערנען אין איין טאג, נאר עס גייט צוביסלעך, מען לערנט היינט אביסל און

מינוטן האב איך אויסגענוצט, און דערפאר בין איך געווארן א גאון.

ווען א מענטש האט א קליין ספר'ל ביי זיך, ער לייגט זיך אריין א סימן ווי ער האלט, און ווען ער האט א מינוט ליידיג כאפט ער אריין נאך אביסל און נאך אביסל, פון דעם ווערט מען א גאון.

(שיחות מוהרא"ש חלק ח' ערך התמנה)

אסאך גמרא

דאס לערנען גמרא איז נאך די חשוב'סטע פון אלע למודים. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק א, סימן רי"ד): אז דאס הרג'ט אינגאנצן דעם יצר הרע. און דערפאר פארלייגט זיך דער יצר הרע זייער שטארק אז א מענטש זאל נישט לערנען קיין גמרא. אבער דער מענטש דארף זיך שטארקן קעגן אים און דוקא יא לערנען אסאך גמרא.

חז"ל זאגן (בראשית רבה, י"ו): אויף דעם וואס יצחק האט געפענטש יעקב (בראשית כ"ז, כ"ח): ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירש, מטל השמים - זה מקרא, ומשמני הארץ - זה משנה, ורב דגן - זה תלמוד, ותירש - זה מדרש. זעהט מען אז ביי גמרא שטייט "ורב" דגן, פון דעם דארף מען האבן אסאך.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו לערנען יעדן טאג אסאך בלעטער גמרא!

(שיחות מוהרא"ש חלק ב' ערך גמרא)

האט אונז געגעבן, אז א מענטש זאל אנהייבן פון אנפאנג תנ"ך און זאגן די ווערטער, א קאפיטל נאך א קאפיטל ביז ער ענדיגט די גאנצע, און אזוי אויך ביי משניות, אנהייבן פון אנהויב און גיין אין די רייע פֿרק נאך פֿרק, מסכת נאך מסכת, ביז מען ענדיגט די גאנצע און דאן נאכאמאל אנהייבן, און די זעלבע ביי גמרא, א דף נאך א דף, מסכת נאך מסכת, און אזוי ביי אלע אנדערע שיעורים אין די תורה.

און מען זאל בכלל נישט צוריק קוקן אויב מען האט יא אדער נישט פארשטאנען, אויב מען געדענקט יא אדער נישט, נאר גיין ווייטער און ווייטער און זיך אנפילן מיט ווי מער תורה. דאס קען יעדער מענטש באווייזן, און דאן וועט ער האבן די ריכטיגע פאנצער אנטקעגן דעם יצר הרע.

ווען א מענטש לערנט אויף דעם וועג, באקומט ער א שטארקע ליבשאפט צו די תורה, און ער וועט שוין קיינמאל נישט וועלן אפלאזן די תורה.

וואויל איז דער וואס לאזט זיך נישט נארן, און כאפט אריין ווי מער תורה הקדושה!

(שיחות מוהרא"ש חלק י"א ערך לימוד)

אין פינף מינוט...

דער הייליגער חתם סופר זי"ע פלעגט זאגן: "איך בין געווארן א גאון אין פינף מינוט", און ער האט מסביר געווען אז די פינף מינוט'לעך, אין וואס מענטשן זענען געווענליך מזלזל, די

נישט נאר די נעמען

דער הייליגער ש"ה הקדוש שרייבט אז איינער וואס קען נישט לערנען, זאל זיך צוגעוואוינען כאטש צו זאגן די נעמען פון די הייליגע תורה, בראשית שמות ויקרא וכו', יהושע שופטים וכו', ברכות פאה דמאי וכו', און אזוי ווייטער די נעמען פון אלע הייליגע ספרים.

מיר האבן אבער זוכה געווען צו די "סדר דרף הלימוד" פון הייליגן רבי'ן, און מיט דעם דארף מען שוין נישט צוקומען צו זאגן בלויז די נעמען, נאר מען קען טאקע דורך זאגן די אלע הייליגע ספרים, און זוכה זיין צו אלעם גוטס.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו, סימן כח):

אז אזוי ווי מען זעהט אז גרויסע מיניסטארן געבן אויס אסאך געלט ארום צו פארן איבער די וועלט, און אלעס בלויז אז זיי זאלן זיך קענען אויפטוהן און זאגן אז זיי זענען שוין געווען אין אסאך לענדער, ער איז שוין געווען אין ווארשא און אין אנדערע גרויסע שטעט. אזוי דארף א איד דורך גיין אויף די וועלט אין אלע חלקים פון די תורה, אז ווען ער וועט ארויפקומען אויף יענע וועלט זאל ער זיך קענען אויפטוהן אז ער איז שוין געווען אין אלע ספרים פון די תורה, ווייל אויף יענע וועלט דערמאנט מען דעם מענטש אלעס וואס ער האט געלערנט אויף די וועלט.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט' ערך לימוד)

תשעה באב

מיר וועלן זיך פרייען מיט די גרויסע ישועות וואס דער אייבערשטער וועט אויגן העלפן. און דערפאר ווערט געברענגט אין די פוסקים אז מען זאגט נישט קיין תחנון תשעה באב ווייל תשעה באב ווערט אנגערופן "מועד" - א יום טוב. שטעלט זיך א פראגע, איז עס דען א יום טוב? פונקט פארקערט, מען טרזיערט דאך אין תשעה באב, מען טוט אלע הלכות פון אבילות אין תשעה באב, ווי אזוי קען מען עס אנרויפן א יום טוב?

נאר דער אמת איז אז בפנימיות זענען די טעג פרייליכע טעג, און ווען משיח וועט קומען וועט מען ליינען די מגילת איכה פרייליכערהייט מיט א ניגון, אזוי ווי מען ליינט פורים די מגילת אסתר פרייליכערהייט. און אפילו יעצט זענען מיר נאך אין גלות, און מען דארף טרזיערן און זיך פירן מיט אבילות, טאר מען אבער נישט מסיח דעת זיין פון די גאולה עתידה אז דער אייבערשטער וועט אויגן נאך אויסלייזן בקרוב.

ביי אנשי שלומינו פירט מען זיך צו ליינען די מגילת איכה אויף בייטאג. ווייל ווען משיח וועט קומען וועט מען דאך ליינען די מגילת איכה מיט א פרייליכן ניגון מיט א "שהחיינו" אז מיר האבן זיך געקענט דערהאלטן אין אזא שווערע ביטערע גלות, און מען וועט עס

אין ספר שער המלך ווערט געברענגט אויף שבת חזון, אז "חזון" איז ראשי תיבות ח'צי ו'עם ו'חצי נ'חמה. דאס מיינט אז אפילו פון איין זייט איז עס טאקע א טרויעריגע צייט, מען טרויערט אויפן חורבן בית המקדש, אבער פון די אנדערע זייט איז אויך דא א נחמה, א טרייסט, אז די טעג וועלן נאך ווערן איבערגעדרייט צו פרייליכע טעג, ווען משיח וועט קומען בקרוב וועלן די טעג ווערן א יום טוב.

די גמרא דערציילט (מכות כ"ה): אז ווען די חכמים האבן געזעהן די שרעקליכע חורבן אויפן הר הבית האבן זיי געוויינט און געקלאגט, אבער רבי עקיבא - וואס איז אויך דארט געווען - האט געלאכט. האבן אים די חכמים געפרעגט: "פאר וואס לאכסטו?", האט רבי עקיבא געזאגט: "אזוי ווי איך זעה אז די ערשטע חלק פון די נבואה איז אזוי שטארק מקוים געווארן, אז דער בית המקדש איז חרוב געווארן, גלייב איך אז די צווייטע העלפט נבואה וועט אויך מקוים ווערן, אז מיר וועלן נאך אויסגעלייזט ווערן פון גלות, און די אידן וועלן נאך אויפגעראכטן ווערן".

ווייל די צדיקים קוקן אויף די פנימיות פון יעדע זאך, אפילו יעצט זעהט אלעס אויס אזוי שווער און ביטער אבער צום סוף וועלן די טעג איבערגעדרייט ווערן צו ימים טובים, און

וואס ער איז דער גרעסטער פיינט פון א מענטש, ער וויל נאר הרגענען דעם מענטש ברוחניות ובגשמיות, און אויף דעם בעט מען אין תהלים אז דער אייבערשטער זאל אונז ראטעווען פונעם יצר הרע און אלע שלעכטע זאכן.

און די זעלבע איז מיט מגילת איכה. מען דארף בעיקר טרויערן אויף די אייגענע חורבן אז מען האט נאכנישט זוכה געווען צו זיין אן ערליכער איה, וואס דורך דעם האלט מען צוריק דעם בית המקדש פון ווערן אויפגעבויעט און יעדער איד דארף בעטן דעם אייבערשטן אז פון זיין זייט זאל ער נישט שטערן דאס אויפבוי פונעם בית המקדש, אז זיינע מעשים זאלן נישט צוריק האלטן די גאולה און דעם בנן בית המקדש במהרה.

קידוש לבנה

מוצאי תשעה באב פירט מען זיך אז מען איז מקדש די לבנה. דער אר"י הקדוש שרייבט אויף דעם (פרי עץ חיים, אחר סוד כנות ת"ב): אז דאס איז זייער א גרויסע זאך צו מקדש זיין די לבנה מוצאי תשעה באב.

און דער ענין דערפון איז אז אזוי ווי מען זעהט ביי די לבנה, אז דוקא ווען זי ווערט שוין זייער קליין ביז מען זעהט עס שוין אינגאנצן נישט, דוקא דעמאלטס טוט זי זיך באנייען, און הייבט אן צו ווערן צוריק גרעסער. די זעלבע איז אויף יעצט, אז דוקא נאך

ליינען סיי ביינאכט און סיי בייטאג אזוי ווי די מגילת אסתר, דערפאר ליינט מען עס אויף היינט סיי ביינאכט און סיי בייטאג.

עס גייט אזוי ווייט, אז עס זענען געווען צדיקים און יחידי סגולה וואס אין מוצאי שבת חזון האבן זיי נישט געזאגט "ואתה קדוש", אזוי ווי מען פירט זיך אז ווען עס געפאלט א יום טוב אינמיטן די וואך זאגט מען נישט "ואתה קדוש". ווייל זיי האבן געהאט אזא שטארקע אמונה אז דער אייבערשטער וועט אונז זיכער אויסלייזן פון גלות, און דעמאלטס וועט דאך תשעה באב זיין א יום טוב. אבער ווען עס איז געקומען תשעה באב ביינאכט און מען האט געזעהן אז מיר זענען לידער נאכנישט אויסגעלייזט געווארן, האבן זיי דעמאלט געזאגט "ואתה קדוש", צו משלים זיין דאס וואס מען האט אויסגעלאזט מוצאי שבת.

אויף זיך אליין

ווען מען זאגט מגילת איכה דארף מען אויסטייטשן די פסוקים אויף זיך אליין. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ז חלק ב' סימן ק"א): אז ווען מען זאגט תהלים, תחינות, אדער תיקון חצות זאל מען אויסטייטשן אלע פסוקים אויף זיך אליין, די אלע מלחמות וואס שטייט אין תהלים, די אלע שונאים וואס דוד המלך רעדט זיך אפ וועגן זיי אין תהלים, דאס גייט ארויף אויף די אייגענע מלחמות וואס יעדער מענטש האט מיט זיין יצר הרע,

צוריק די שיה, און ווער עס קען גייט אויף
 אין מקוה, און דערנאך איז מען מחדש די
 לבנה פרייליכערהייט, און מען בעהט דעם
 אייבערשטן אז ער זאל אונז שזין אויסלייזן
 וואס דעמאלט וועט זיין ויהיה אור הלבנה
 כאור החמה, די לבנה וועט שיינען אזוי ווי די
 זון, במהרה בימינו אמן.

(שיחות מזהרא"ש חלק א')

וחלק י' ערך תשעה באב, וחלק ט"ז ערך ביו המצרים)

תשעה באב ווען מען האט אזוי שטארק
 געטרזיערט אויפן חורבן, דעמאלטס איז
 די צייט זיך צוריק אויפצוהייבן און אנהייבן
 פון פריש צו דינען דעם אייבערשטן און זיין
 וואזיל און ערליך. און דערפאר איז מוצאי
 תשעה באב די פאסיגסטע צייט צו מחדש זיין
 די לבנה.

אין די פוסקים ווערט געברענגט, אז
 פאר מען איז מחדש די לבנה זאל מען
 קורם אויספאסטן, עסן עפעס, און אנטוהן

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות

אברהם צבי בן פיגא

וזוגתו

לאה שעניא בת העניא רחל

וילדיהם

רייזל, חיה, רבקה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפּי אל עליון בבני חיי ומזוני
רוזיחא, ויזכו לרוזת רוב נחת דקדושה מכל
יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י

וזוגתו

אסתר גיטל בת

חיי שרה האדיא תחי'

וילדיהם

שלמה, אלתנן חיים,

מרים העניא זיסל, שמעון,

נחמן נתן, יצחק דוד, צבי

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רוזיחא, ויזכו לרוזת רוב נחת דקדושה מכל
יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות

מרדכי שאול יעקב בן

צבי' פערל אינדיג

וזוגתו

מלכה רחל בת לאה נעמי

וילדיהם

נחמה אסתר, חנה פראדל,

דבורה גיטל, בלומא, נפתלי צבי,

פיגא ליבא, ישראל יוסף

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפני אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל
יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

סוד ה' ליראיו ובְרִיתוֹ לְהוֹדִיעַם
זֶה שְׁמוֹ נֶאֱדָה לוֹ

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֻטָּאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לְצִלָּן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנִסָּה וּלְהַצְלָחָה
בְּכֹל הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיֵאמְרֵם בְּכֹל יוֹם

*

יְסֹדוֹ, תְּקִנּוּ, גְלוֹ וְצִנָּה לְפִרְסָמוֹ לְכֹל יִשְׂרָאֵל.
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוּן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

*

הוּבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרִסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל פי-חסיתי בך:
 ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל-עליך:
 ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל-חפציהם
 ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסיד
 ה נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתי:
 ו יהוה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
 ז חבלים נפלו לי בנעמים אף-נחלת שפחה עלי:
 ח אברך את-יהוה אשר יעצני אף-לילות יסרוני
 ט כליותי: ה שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני
 י בל-אמוט: ט לכן א שמח לבי ויגל פבודי אף-
 יא בשרי ישכן לבטח: יב כי לא-תעזב נפשי לשאול
 יג לא-תתן חסידך לראות שחת: יד תודיעני ארח
 טו חיים שבע שמהות את-פניך נעמות בימינך
 נצח:

לב * לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁר־י נְשׂוּי־פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁר־אָדָם לֹא יַחְשֵׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג פִּי־הַחֲרָשְׁתִּי בָּלוּ עֲצָמַי בְּשִׂאֲנָתִי
 כָּל־הַיּוֹם: ד פִּי | יוֹמָם וּלְיָלָה תִּכְבַּד עָלַי יָרֵךְ נְהַפְדֵּךְ
 לְשִׁדְי בְּחַרְבֵּי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי
 לֹא־כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל־חֲסִיד | אֱלֹהִים לְעַת מַעַא רַק לְשִׁטָּף מִיָּם רַבִּים
 אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סִתַּר לִי * מַעַר תַּעֲרַנֵּי
 רֵנִי פִלֵּט תִּסּוּבְּנֵי סָלָה: ח אֲשַׁכִּילְךָ | וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְךָ־זוֹ תִלְךָ אִיעֲצֶה עֲלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ |
 כְּסוּם כְּפָרֵד אִין הַבֵּין כְּמַתְּנֵי־וֹרְסָן עֲדִיו לְכֹלֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהִים: י רַבִּים מִכְּאוּבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטָח
 בִּיהוָה חֲסֵד יִסּוּבְּנֵו: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ
 צַדִּיקִים וְחַרְנֵנוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל:

מא * לְמַנְעֵחַ מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֶל־
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֵהוּ
 וַיִּחִיֵּהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֶל־תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֵיבָיו:
 ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דְּוֵי כָּל־מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֶת
 בְּחַלְיוֹ: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי רַפָּאָה נַפְשִׁי
 כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת
 וְאֲבַד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֵאוֹת | שְׂוֹא יִדְבַר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

יִקְבֹּץ-אֶזְרָא לוֹ יֵצֵא לַחֲוִץ יְדַבֵּר: ה' יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
כָּל-שֹׁנְאֵי עָלַי | יִחְשְׁבוּ רָעָה לִּי: ט' דְּבַר-בְּלִיעַל
יַעֲזֹב בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יֹסִיף לָקוּם: י' גַּם-אִישׁ
שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר-בִּטַּחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמֵי הַגָּדִיל עָלַי
עָקֹב: י"א וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּן וְחַקִּימָנִי וְאַשְׁלֵמָה לָּהֶם:
י"ב בּוֹזֵאת יַדְעֵתִי כִּי-חִפְצָתָּ בִּי כִּי לֹא-יִרְעֵ אִיבִי
עָלַי: י"ג וְאֲנִי בְּתַמִּי תַמְכֶּתָּ בִּי וְתַעֲיִבֵנִי לְפָנֶיךָ
לְעוֹלָם: י"ד בְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם
וְעַד-הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לְמַנְעֵחַ מִשְׁכִּיל לְבַנְי-קִרְחָה: ב' כְּאִל תַּעֲרֹג
עַל-אֲפִיקֵי-מָוֶם כֵּן נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֱלֹהִים:
ג עֲמָאָה נִפְשֵׁי | לְאֱלֹהִים לֵאלֹהֵי הַיָּמִים אָבּוֹא
וְאַרְאֶה פָנַי אֱלֹהִים: ד' הִיִּתְהַלֵּךְ דְּמַעֲתִי לָחֶם יוֹמָם
וְלַיְלָה כְּאִמֹר אֵלַי כָּל-הַיּוֹם אֵינִי אֱלֹהִיךָ: ה' אֵלֶּה
אֲזַכְּרָה | וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי | נִפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר | בְּסֶדֶךְ
אֲדִדָּם עַד-בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
חֻזְנִי: ו' מִהַ-תִּשְׁתַּוְּחָתִי | נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחֲלִי
לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז' אֱלֹהֵי עָלַי
נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל-כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן
וְחַרְמוֹנִים מִהַר מְעָעֵר: ח' תְּהוֹם-אֶל-תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל עֲנֹרִיךָ כָּל-מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עָבְרוּ:
ט יוֹמָם | יַעֲוֶה יְהוָה | חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עִמִּי
תִּפְלָה לֵאלֹהֵי חַיִּי: י' אוֹמְרָה | לֵאלֹהֵי סִלְעֵי לְמָה

שְׂכַחְתָּנִי לְמַה־קָדַר אֵלֶיךָ בְּלַחֲץ אֹיִבִי: ^א בְּרָצַח א
 בְּעַצְמוֹתַי הִרְפוּנִי עֲזָרְתִּי בְּאִמְרָם אֵלַי כָּל־הַיּוֹם
 אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ: ^ב מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶה־י אֶנְפְּשִׁי וּמַה־תִּתְּהַמִּי
 עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֲוֹדְנֹו יִשׁוּעַת פָּנָי
 וְאֱלֹהֵי:

נט * לְמַנְעַח אֶל־תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכַּתָּם בְּשִׁלַּח
 שָׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לַחֲמִיתוֹ: ^ב הַצִּילֵנִי
 מֵאִיִּבִי א אֱלֹהֵי מַמְתַּקוּמִי תִשְׁגַּבֵּנִי: ^ג הַצִּילֵנִי
 מִפְּעֻלֵי אֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ^ד כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגִירוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־
 חַטָּאתֵי יְהוָה: ^ה בְּלִי־עֹן יִרְעוּן וַיִּפְּוֹנְנוּ עוֹרָה
 לְקַרְאֵתִי וּרְאָה: ^ו וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים א צְבָאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל תְּקִיֶּעַה לְפָקֶד כָּל־חַגּוּזִים אֶל־תַּחַן
 כָּל־בְּגָדֵי אֹן סָלָה: ^ז יִשׁוּבוּ לְעָרְב יִהְמוּ כַּכֶּלֶב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: ^ח הִנֵּה א יִפְּיֵעוּן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת
 בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שָׁמַע: ^ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
 לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹזִים: ^י עֲזוּ אֵלֶיךָ אֲשִׁמְרָה כִּי־
 אֱלֹהִים מִשְׁגַּבֵּי: ^{יא} אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדַּמְנִי אֱלֹהִים
 יִרְאֵנִי בְּשָׂרְרֵי: ^{יב} אֶל־תִּהְרָגֶם א פֶּן־יִשְׁכַּחוּ עַמִּי
 הַנִּיעְמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידְמוּ מִגִּבּוֹתֵי אֲדָנִי: ^{יג} חַטָּאת־
 פִּימוּ דְבַר־שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאֲוָנָם וּמֵאֲלֹהֶה
 וּמִבְּחַשׁ יִסְפְּרוּ: ^{יד} כִּלָּה בְּחַמָּה כִּלָּה וְאִינְמוּ וַיִּדְעוּ
 כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁל בִּיעַקֵּב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:

טו וַיֵּשְׁבוּ לָעָרֶב יַחְמוּ כַּפְּלָב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז הִפְּחָה
 יַנִּיעוֹן לֶאֱכֹל אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלִּינוּ: יז וְאָנִי |
 אֲשִׁיר עֶזְדִּי וְאֶרְנֶן לְבַקֵּר חֲסֵדְךָ כִּי-הָיִיתָ מִשְׁגֵּב לִי
 וּמְנוּס בַּיּוֹם צָר-לִי: יח עֲזֵי אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְּרָה כִּי-אֱלֹהִים
 מִשְׁגֵּבֵי אֱלֹהֵי חֲסֵדֶי:

עז * לְמַנְעַח עַל-יְהוֹתוֹן לְאַסְף מְזִמּוֹר: ב קוֹלִי *
 אֶל-אֱלֹהִים וְאֶעְעָקָה קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
 אֵלַי: ג בַּיּוֹם עָרַתִּי אֶרְנֵי דְרָשְׁתִּי יָדַי | לִילָה נִגְרָה
 וְלֹא תִפּוּג מֵאַנְהָה הִנָּחַם נַפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים
 וְאַהֲמִיָּה אֲשִׁיחָה | וְתַתְּעַטֵּף רוּחִי סְלָה: ה אַחֲזֶתָ
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים
 מִקְדָּם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נִגְיַנְתִּי בְּלִילָה
 עִם-לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי: ח הֲלַעְוֵלָמִים
 יִזְנַח | אֶרְנֵי וְלֹא-יִסִּיף לְרַעְוֹת עוֹד: ט הָאִפֶּס לְנַעַח
 חֲסֵדוֹ גָּמַר אָמַר לְדַר וְדַר: י הַשְׁכַּח חַנּוּת אֵל
 אִם-קָפִץ בְּאֵף רַחֲמָיו סְלָה: יא וְאָמַר חֲלוּתִי הִיא
 שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיוֹן: יב אֲזַכְּרֶנּוּ מֵעַלְלֵי-יָהּ כִּי-אֲזַכְּרָה
 מִקְדָּם פְּלֹאֲדִי: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּךְ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָכְךָ מִי-אֵל גָּדוֹל
 כְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְּלֵא הוֹדְעַת בְּעַמִּים
 עוֹד: טז גִּאֲלֶתָ בּוֹרוּעַ עַמְּךָ בְּנֵי-יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סְלָה:
 יז רָאוּךָ מַיִם | אֱלֹהִים רָאוּךָ מַיִם יַחֲלוּ אֵף יִרְגְּזוּ

* באמרוך אל אלהים תכוּוין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תְּהוֹמוֹת: יח זָרְמוּ מִיָּם | עֲבוֹת קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים
 אַף־חֲצִצְיָהּ וְתַהֲלִכוּ: יט קוֹל רַעְמָהּ | בְּגִלְגֵּל הָאִירוּ
 בְּרָקִים תִּבֵּל רְגֵזָה וְתַרְעַשׂ הָאָרֶץ: כ בָּיִם וְדָרְפָהּ
 וְשִׁבִילָהּ בְּמִים רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיהָ לֹא נִדְעוּ:
 כא נְחִיתָ כִּצְאָן עֲמָהּ בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ א תִּפְלָה לְמוֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מַעֲוֵן אֶתָּה
 הָיִיתָ לָנוּ בְּדַר וְדַר: ב בְּטָרָם | הָרִים יִלְדוּ
 וְתַחֲוִלֵּל אֶרֶץ וְתִבֵּל וּמַעוֹלָם עַד־עוֹלָם אֶתָּה אֵל:
 ג תָּשֵׁב אָנוּשׁ עַד־דָּכָא וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם:
 ד כִּי אֵלֶּה שְׁנַיִם בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר
 וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָהּ: ה זָרְמָתָם שִׁנָּה יִהְיוּ בַּבֶּקֶר
 כְּחֲצִיר יַחֲלֶה: ו בַּבֶּקֶר יִצְיִן וְחֲלָה לְעָרֵב יִמוֹלֵל
 וַיִּבֶשׁ: ז כִּי־כִלְינוּ בְּאֶפְדָּהּ וּבַחֲמַתָּהּ נִבְהַלְנוּ:
 ח שָׂתָה עֲזוֹתֵינוּ לְנִגְדָהּ עֲלִמְנוּ לְמֹאֵר פָּנֶיךָ: ט כִּי
 כָּל־יָמֵינוּ פָּנוּ בַּעֲבָרְתָהּ כִּלְינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ־קֹגֶה:
 י יָמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֵת |
 שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרֹהֶפֶס עָמַל וְאוֹן כִּי־גַז חִישׁ וְנַעֲפָה:
 יא מִי־יֹדַע עִז אֶפְדָּהּ וּכְיִרְאָתָהּ עֲבָרְתָהּ: יב לְמִנּוֹת
 יָמֵינוּ כִּן הוֹדַע וְנָבֵא לִבֵּב חֲכָמָה: יג שׁוּבָה יְהוָה
 עַד־מָתִי וְהִנָּחֵם עַל־עֲבֹדֶיךָ: יד שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר
 חֲסָדָהּ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל־יָמֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ
 כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: טז יִרְאָה אֵל־
 עֲבָדֶיךָ פְּעֻלָּהּ וְחֲדָרָהּ עַל־בְּנֵיהֶם: יז וַיְהִי | נַעַם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עָלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ-לוֹ זִמְרוּ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדֹשׁ יִשְׁמַח לֵב |
מִבְּקִשֵׁי יְהוָה: ד דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ כִּנּוּ
תְּמִיד: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְתֵּי
וּמִשְׁפְּטֵי-פִיו: ו יָרַע אֲבָרְהָם עֲבָדוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּחִירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
מִשְׁפְּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צוּה לְאַלְפֵי
דוֹר: ט אֲשֶׁר כָּרַת אֶת-אֲבָרְהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֵק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
יא לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת-אֶרֶץ-כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם:
יב בְּהֵיוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר כְּמַעַט וְגָרִים בָּהֶ:
יג וַיִּתְהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל-עַם אֲחֵר:
יד לֹא-הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי וּלְנַבִּיאִי אֶל-תִּרְעוּ:
טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְּהַלְתָּם שָׁבַר:
יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְדֵי נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנוּ
בְּכָבֵד רָגְלוֹ בְּרוֹל בָּאָה נִפְשׁוֹ: טט עַד-עַתָּה
כּו בֹּא-דַבְּרוּ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהוּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ
וַיִּתִּירָהוּ מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמוֹ אֲדוֹן
לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל-קְנִיָּנוֹ: כב לְאִסֹּר שָׁרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ

וּזְקַנְיוֹ יַחֲכֹם: כג וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מַעֲרִים וַיַּעֲקֹב גֵּר
בְּאֶרֶץ-חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת-עַמּוֹ מֵאֵד וַיַּעֲצֵמְהוּ
מַעֲרִיו: כה הִפְדָּ לָבָם לְשָׂנֵא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בַּעֲבָדָיו:
כו שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָו אַהֲרֹן אֲשֶׁר בְּחָר-בּוֹ: כז שָׁמוּד-
בָּם דְּבַרֵי אֱתוֹתָיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח
חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ וְלֹא-מָרוּ אֶת-דְּבָרוֹ: כט הִפְדָּ אֶת-
מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמַת אֶת-דֹּגְתָם: ל שָׂרִץ אֲרָצָם
עָפְרָדָעִים בַּחֲדָרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֵא עֲרֹב
בָּנִים בְּכָל-גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרָד אֵשׁ
לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיֵּךְ גַּפְנֹם וּתְאֵנָתָם וַיִּשְׁפֹּר עֵץ
גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֵא אֲרָבָה וַיִּלַּק וַאֲיִן מִסָּפֵר:
לה וַיֹּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
לו וַיֵּךְ כָּל-בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל-אוֹנָם:
לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בַּשֶּׁבֶטִיו כּוֹשֵׁל:
לח שָׁמַח מַעֲרִים בַּעֲצָתָם כִּי-נִפְלַ פְּחָדָם עֲלֵיהֶם:
לט פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְךְ וְאֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל
וַיָּבֵא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁפִיעֵם: מא פָּתַח עֶזְרָה
וַיִּזְוֹבוּ מַיִם הָלְכוּ בַּעֲצוֹת נָהָר: מב כִּי-זָכַר אֶת-
דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת-אֲבֹרָתָם עֲבָדָו: מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ
בְּשֵׁשׁוֹן בְּרָנָה אֶת-בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
גֹּזִים וַעֲמַל לְאֲמִים יִרְשׁוּ: מה בַּעֲבוּר | יִשְׁמְרוּ
תִּקְוֵי וְתוֹרָתָיו יִנְעָרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז * על-נהרות | בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם-בְּכִינוּ
 בְּזַכְרֵנוּ אֶת-צִיּוֹן: ב על-עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
 בְּנֵרוֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבַר־יִשְׁרָאֵל
 וְתוֹלְדֵינוּ שִׁמְחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיךְ נָשִׁיר
 אֶת-שִׁיר־יְהוָה עַל אֲדָמַת נֹכַר: ה אִם-אֲשַׁכְּחֶךָ
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמֵי: ו תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי | לְחַבֵּי
 אִם-לֹא אֲזַכְּרֵכִי אִם-לֹא אֶעֱלֶה אֶת-יְרוּשָׁלַם עַל
 רֹאשׁ שִׁמְחָתִי: ז זְכַר יְהוָה | לִבְנֵי אָדָם אֵת יוֹם
 יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ:
 ח בַּת-בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁר־י שִׁיִּשְׁלֹם-לָךְ אֶת-
 גְּמוּלָךְ שֶׁגִּמַּלְתָּ לָנוּ: ט אֲשֶׁר־י שִׁיִּאֲחֹז וְנִפְּץ אֶת-
 עַלְלֶיךָ אֶל-הַסֵּלַע:

קנ * הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ-אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עִזּוֹ: ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הַלְלוּהוּ כְּרַב גְּדָלוֹ:
 ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וּבְנֹר:
 ד הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחוּל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִנּוּב:
 ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְעָלֵי-שִׁמְעַ הַלְלוּהוּ בְּצִלְעָלֵי תְרוּעָה:
 ו כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
 ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם יהוה ויפלטם יפלטם
 מרשעים ויושיעם כי חסו בו: